

АНДРЕА КЕЙН

ЗАМЪКЪТ НА МЕЧТИТЕ

Превод от английски: Диана Кутева, Стамен Стойчев, 2002

chitanka.info

ПРОЛОГ

Йоркшир, Англия, юни, 1816

Събуди я собственият ѝ вик.

Каси се изправи рязко в леглото. Сърцето ѝ блъскаше лудешки в гърдите, а нощницата ѝ бе прилепнала към потното тяло. Огледа трескаво стаята, опитвайки се да намери сигурност в познатите вещи, в семплите мебели от орехово дърво и дори в сенките на нощта. Облиза пресъхналите си устни и обви раменете си с ръце. Ала студът и страхът не изчезнаха. Тялото ѝ се разтърси от познатите тръпки. Зъбите ѝ затракаха. „Ти си в безопасност, Каси, в безопасност си.“ Продължаваше да си повтаря тези думи като отчаяна молитва, докато се опитваше да прогони обзелия я ужас.

Откакто се помнеше я измъчваше един и същ кошмар: ужасният преследвач, безкрайната бездна — образите не се променяха, а страхът бе непреодолим.

Трябваше да избяга.

Каси се облече набързо в тъмното, като сграбчи от скромния си гардероб първата рокля, която ѝ попадна. Миг по-късно тя вече слизаше по стълбите и излизаше през вратата на малката къща.

Нито за миг не се поколеба къде да отиде. Имаше само един другар, само един успокояващ балсам за болката и самотата ѝ.

Брейдън стоеше неподвижно на морския бряг на Скарбъро, безчувствен към студения юнски вятър, който духаше откъм Северно море и разрошваше гъстата му коса. Омразно видение изпълни съзнанието му — Абигейл в обятията на Грант — и той стисна очи, опитвайки се да прогони мъчителния спомен. Пое с пълни гърди студения морски въздух. Силен гняв изпълваше цялото му тяло.

Той не бе насочен към Абигейл, защото тя не означаваше нищо за него, нито пък бе означавала някога. Годещт им бе само един фарс, делова сделка, сключена от родителите им още когато Брейдън е бил

на дванайсет години, а Абигейл бебе. Семействата Шефилд и Девън бяха въодушевени от бъдещия съюз, който щеше да обедини богатствата и благородното им потекло.

Но надеждите им не се сбъднаха.

Брейдън израсна и се превърна в независим и силен млад мъж, невероятно красив, но напълно безразличен към изключителния си външен вид, както и към богатството и високото си обществено положение. Той бе човек с много строги морални принципи, бе безкрайно почтен към останалите и очакваше в замяна същата лоялност.

Абигейл бе разглежена, глуповата млада жена, разкъсвана от суета и алчност.

Когато тя навърши необходимите години за сключване на брак, Брейдън вече бе наясно, че няма никога да бъде щастлив с нея, нито пък щеше да я обича някога.

Брейдън изруга тихо, взе един камък, хвърли го в морето и проследи с поглед как водната бездна го погълна.

Беше едва на четиринайсет, когато откри удоволствията на плътта и оттам насетне изпита всички страсти в обятията на безкрайна върволица от нетърпеливи и празноглави жени. Те можеха да се разделят на две групи: едните, които искаха да споделят леглото му заради сексуалното му излъчване и мъжка сила, и другите, които жадуваха за богатството и титлата му. Не бе тайна към коя категория принадлежеше Абигейл — тя копнееше за завидното положение в обществото, което щеше да ѝ осигури бракът с херцога на Шърбърг.

Всъщност Брейдън не изпитваше към Абигейл Девън нищо, освен презрение. Но тъй като бе реалист и смяташе за свой дълг да осигури наследник на Шърбърг, сериозно обмисляше дали да не изпълни желанието на родителите си и да се ожени за Абигейл.

Докато не я свари с Грант.

Тогава младият херцог откри, че има неща, които дори той не би могъл да принесе в жертва. Можеше да захвърли на вятъра любовта и грижовността, нежността и взаимното разбиране, но не и почтеността и верността. Това бяха много по-важни и неотменни неща, задължителни за един брак.

Брейдън прокара ръка през смолисточерната си коса и усети малки водни капчици, вероятно от мъглата. Не бе забранил на Абигейл

да вкусва от удоволствията на любовта. Знаеше, че е била с други мъже, всъщност с доста други мъже. Не бе такъв лицемер, че да ѝ забрани насладите, на които самият той се радваше. Според него сексът бе едно от малките удоволствия, достъпни за английската благородническа класа.

Но не и с най-добрия му приятел — това бе предателство, което не можеше да понесе.

Брейдън закрачи по брега, опитвайки се да овладее гнева си. Изглежда приятелството бе също тъй ефимерно както любовта — две илюзии, които съществуваха единствено в измисления свят на поетите и в сърцата на мечтателите.

Почувства как студът го скована и обвива душата му в мраз. За миг си спомни родителите си. Докато бяха живи, те не бяха изпитвали към него дълбока обич. При все това, тяхното съществуване му даваше известно чувство за идентичност и познание за самия него, които сякаш изчезнаха със смъртта им.

Чувстваше се невероятно самотен. В крайна сметка се бе оказало, че разполага единствено със себе си. Ни повече, ни по-малко.

Но когато чу зад гърба си силен лай, той се сети, че всъщност не бе съвсем сам — имаше един верен другар. Извърна се и погледна надолу към малката пухкава кафява топка на бели петна, която подскачаше, и се опитваше да го настигне.

— Какво има, малки приятелю? — попита Брейдън.

Наскоро роденото и още без име кученце, бе потомък на Хънтър, любимата ловджийска хрътка на херцога. Двумесечното пале подрипваше весело и се наслаждаваше на първата си вечерна разходка. То така се бе увлякло в опитите си да го настигне и бе толкова тихо, че Брейдън съвсем бе забравил за присъствието му. Херцогът изведнъж се стресна, като видя как кученцето се напрегна, наклони глава, а после я изправи и излая яростно, сякаш предупреждаваше за някаква непозната опасност.

— Почакай! — Брейдън забърза напред, загрижен за безопасността му.

Звънливият смях дойде така неочаквано, че в първия миг Брейдън реши, че е плод на въображението му. Спря и огледа тъмния и пуст бряг. Лек и мелодичен, смехът отново разцепи нощната тишина, но този път прозвуча по-близо и бе последван от лая на кученцето.

— Кой е там? — обърна се Брейдън настойчиво към сянката в краката си.

В отговор чу шумолене на плат и различи нечия фигура.

Младият мъж затаи дъх. Пред него стоеше най-възхитителната и пленителна девойка, която някога бе виждал. Дивната ѝ разрошена коса бе тъмна като нощта, а кадифената белота на кожата ѝ бе в удивителен контраст. Имаше фини черти и огромните ѝ, кръгли, оградени от гъсти черни мигли очи, отразяваха синьо-зеления цвят на недокоснатите морски гълбини. Чисти и бездънни, те сезираха в него със смесица от любопитство и лека тревога.

Накрая любопитството надделя.

— Здравей — изрече тя с мелодичен, ясен глас, който затрептя в студения въздух, разпръсквайки ореол от топлина. Малкото кученце, недоволно, че не му се обръща внимание, задърпа настойчиво края на роклята ѝ.

— Здравей — усмихна се Брейдън.

— Кой сте вие? — попита тя прямо и без преструвки.

— Името ми е Брейдън. А сега мога ли да попитам за твоето?

Тя пренебрегна въпроса му и наклони глава.

— Само Брейдън? Това е доста необичайно. Повечето възрастни имат няколко имена, а доста често и цял куп титли пред тях.

Брейдън се усмихна широко.

— Права си. В такъв случай ми позволи да се представя както подобава. — Той се изправи в целия си ръст от метър осемдесет и пет и изпъна широките си рамене. Стройната му фигура се извиси над дребничката девойка. — Името ми е Брейдън Матю Шефилд, херцог на Шърбърг. Както спомена преди малко, имам още няколко титли, но от скромност ще се въздържа да ги назова.

Дълбокият му поклон бе възнаграден със звучния ѝ смях.

— А с кого имам честта да разговарям? — попита на свой ред и в лешниковите му очи блеснаха дяволити искрици.

Каси усети как сърцето ѝ ускори ритъма си, а сетивата ѝ се изостриха. Непознатото чувство я замая, в стомаха ѝ се разлиля приятна топлина, която обгърна цялото ѝ тяло. Бе смаяна и едновременно заинтригувана от силното усещане към този тъмнокос красавец, който излъчваше невероятно очарование. Осъзна, че за пръв път през живота

си откликва физически на някой мъж. Странно, но и много приятно чувство.

Пое дълбоко дъх и се усмихна, а върху зачервените ѝ страни се появиха две чудесни трапчинки. Спомни си, че той ѝ зададе въпрос, но бе забравила за какво се отнасяше.

— А ти си... — напомни ѝ Брейдън.

— Имате честта да разговаряте с госпожица Касандра Грей, Ваша светлост — отвърна тя, опитвайки се да успокои силните удари на сърцето си. — Нямам титла, с която да се похваля, живея в онази малка къща с изглед към брега. — И тя се извърна, като посочи върха на един стръмен склон.

— Удоволствието е изцяло мое, госпожице Грей. — Брейдън се поклони, целуна ръката ѝ и леко се намръщи на недоволния лай на кученцето, което изразяваше ревността си.

Очите на Касандра се разшириха, но не от престореното благоговение, с което Брейдън обикновено се отнасяше към жените.

— Откъде знаете? — безцеремонно попита тя.

— Да знам какво? — смути се Брейдън.

— Че удоволствието е ваше. Та ние току-що се запознахме. Може да се окажа голяма досадница — заяви с безгрижен тон младото момиче.

Брейдън избухна в смях. Обичайните думи бяха изречени по навик и само едно дете можеше да прозре и изтъкне тяхната абсурдност.

— Отново си права — каза той, възвръщайки сериозния си тон. — Но като се има предвид запознанството ни, дълбоко се съмнявам, че може да се окажеш непоносима досадница. Бих искал дамите, които познавам, да са също така очарователни като теб.

Касандра забеляза разочарованието в очите му и се изненада. Замисли се над думите му, докато почесваше кученцето зад ушите.

— Може би аз съм различна, защото дамите, с които вие се познавате, умеят по-добре от мен да изричат подходящите слова — заяви накрая момичето.

— Може би — съгласи се той, — но не съм сигурен, че това е комплимент за тях — добави великодушно.

Касандра поклати енергично глава, докато продължаваше да гали лъскавата козина на палето.

— О, аз не го казах като комплимент, Ваша светлост. От собствен опит знам, че „подходящите слова“ са всъщност умело замаскирани лъжи.

Брейдън бе смаян.

— На колко години си? — попита той, взирайки се в сериозното ѝ лице.

— На петнайсет.

Брейдън не можеше да каже кое го изненада повече: изумителната ѝ красота и вродената мъдрост, толкова нехарактерна за младо момиче като нея, или фактът, че е излязла сама на разходка толкова късно.

— Петнайсет — като ехо повтори младият мъж.

— Да. Всъщност навърших ги днес — додаде момичето с тъжна усмивка.

— Днес е рожденият ти ден? — повдигна вежди Брейдън. Тя кимна унило и той добави — Би трябвало да си у дома и да празнуваш със семейството си.

Каси се изправи рязко.

— Майка ми е мъртва. А баща ми е... зает.

Погледът му се смекчи.

— Съжалявам, Касандра.

Каси изпъна рамене и вирна гордо брадичка.

— Не е нужно. Свикнала съм сама да се грижа за себе си.

— Виждам, че е така.

Въпреки старата, избеляла рокля и липсата на изискани маниери, Каси излъчваше вътрешно изящество и вродено достойнство — ценни качества, срещани за съжаление толкова рядко у представителките на висшето общество. Възхищение, примесено с някакво по-силно чувство, изпълниха Брейдън и изместиха неотдавнашния гняв. Той погледна силната, горда и пренебрегната млада жена, която стоеше пред него. Тя едва ли подозираше колко много си приличаха.

Погледите им се срещнаха и сякаш някаква искра премина помежду им.

Каси заговори първа, разкривайки пред непознатия мъж, който по някакъв начин ѝ се струваше странно близък, още една своя страна.

— Обичам да се разхождам край брега — каза тя и почувства как краката ѝ омекват под топлия лешников поглед на Брейдън. Извърна се

и впери поглед в бурните вълни на Северно море. — Идвам тук, откакто проходих.

Брейдън наблюдаваше нежния ѝ профил.

— Нима? И защо?

Каси замълча за миг.

— Това място ме успокоява — отвърна накрая. — Нещо тук ме кара да не се чувствам самотна.

— Така ли? — слиса се херцогът. — И кое е това нещо?

— Ами всичко. — Девойката изглеждаше озадачена от недоумението му. — Морето, вятърът, през деня слънцето, през нощта — звездите. Те винаги са тук. Независимо от всичко. И никой не може да ми ги отнеме. — Замълча за миг. — Разбирате ли?

Той разбираше вероятно по-добре от самата нея, защото бе живял тринайсет години повече и познаваше коварното непостоянство на живота. Вгледа се в питащите ѝ очи и реши, че може и да греши. Може би не разбираше повече. Може би в крайна сметка не разбираше нищо.

— Да, Касандра — тихо промълви той, сякаш за пръв път надникваше в душата си. — Да, разбирам.

Възмутено, че толкова дълго време никой не му обръща внимание, малкото кученце залая и погледна сърцераздирателно към Каси.

— Очевидно си си спечелила приятел — отбеляза Брейдън, щракна с пръсти и се намръщи, когато палето не се подчини. — Съжалявам, че ти досажда.

Девойката поклати глава.

— Съвсем не. Той е прекрасен. — Брейдън се смая, като видя как тя се наведе и силно прегърна мъника. — Не му се сърдете, той е твърде малък, за да разбира, че трябва да слуша и да се подчинява на господаря си.

— Очевидно е така — сухо отвърна херцогът и направи още един безплоден опит да повика кучето при себе си. — Изглежда се е влюбил в теб.

— И аз в него. — Очите на Каси бяха изпълнени с нежност и копнеж. Брейдън усети как нещо непознато трепна в сърцето му.

— Защо не го задържиш? — Забеляза изненадата ѝ и се запита дали изобщо някога бе получавала подарък. — Нека това бъде

подаръкът за рождения ти ден.

— Наистина ли?

— Наистина — потвърди той и махна с ръка, за да предотврати благодарностите ѝ. — Честит рожден ден, Касандра.

Касандра — красиво име, което напълно отговаряше на очарователната ѝ прелест. Нейната красота бе създадена не само за съзерцание, тази красота можеше да бъде докосвана и съхранявана.

Тя го погледна озадачено, притиснала скимтящото кученце към гърдите си.

— За какво си мислите?

— За това, че Касандра е много красиво име.

Момичето кимна.

— Възнамерявам да го използвам след година или две, когато порасна. Но дотогава можете да ме наричате Каси.

— С удоволствие, Каси, подхожда ти — отвърна той и я дари с очарователната си усмивка. — Но при условие, че се съ согласиш да ме наричаш Брейдън.

Тя се замисли за миг.

— А това обръщение няма ли да бъде сметнато от дамите, с които общувате за малко дръзко?

— Струва ми се и двамата се съгласихме, че ти нямаш нищо общо с познатите ми дами — напомни ѝ херцогът.

Каси се засмя и отметна от челото си един лъскав кичур.

— Добре, Брейдън. Харесва ми повече от „Ваша светлост“ — реши тя накрая.

Той съвсем бе забравил мрачното си настроение.

— Права си, Каси — съгласи се Брейдън и си помисли колко прекрасна бе тя — наполовина жена, наполовина дете.

Но Касандра съвсем не мислеше като дете. Макар и непозната досега, възбудата, която усещаше, бе разбираема за нея. Знаеше, че трябва да се прибира, ала все още не ѝ се искаше да се сбогува с прекрасния мъж, който я караше да се чувства като жена.

На Брейдън също не му се щеше да ѝ пожелае лека нощ. Погледът му се плъзна по дребничкото ѝ изящно лице. Бе напълно запленил от успокояващия ефект, който имаше присъствието на Каси, подсилен от великолепието на заобикалящата ги природа. Бяха минали

много години, откакто бе намирал време да се възхищава на морето и звездите. Сега ги виждаше през невинните очи на Каси.

Пясъкът бе гладък и чист, вълните кротко го заливаха и се отдръпваха навътре в морето. Високи и назъбени скали се издигаха в далечината и се спускаха стръмно към брега под тях. Тази част на Йоркшир не бе гъсто населена, земите бяха просторни и диви. Макар Шърбърг да не бе много навътре, Брейдън никога досега не бе забелязвал къщата, която Каси му бе посочила за свой дом. Сега се вгледа по-внимателно и забеляза, че морето я заобикаля от три страни.

— Има ли пътеки, които водят нагоре, между скалите? — попита той.

— Да — кимна Каси.

— Сигурно мястото е много красиво за разходка. Често ли излизаш да бродиш сред скалите?

— Не.

Остана изненадан от резкия ѝ тон и се притесни, когато видя как обви ръце около себе си, сякаш се опитваше да се защити от нещо. Изведнъж усети, че се отдръпва от него, сякаш потъва в бурно море от лични чувства.

Кученцето излая, като че ли искаше да им напомни за късния час.

— Трябва да се прибирам, Брейдън — изрече Каси със съжаление. Тонът ѝ бе безрадостен и примирен. Брейдън можеше да се закълне, че в момента, когато погледна към дома си, в нея се прокрадна страх.

Той се вгледа внимателно в лицето ѝ.

— Съгласен съм. Сигурен съм, че баща ти вече е полудял от тревога по теб!

Изящното ѝ лице сякаш се покри с було на безкрайна тъга и Брейдън внезапно изпита желание да го вдигне.

— Какво би си пожелала, за да запомниш завинаги този рожден ден? — чу се да пита той. — Има ли нещо специално, което искаш?

Тя погледна строго изсечените му черти, гъстата черна коса, която вятърът бе отметнал от загорялото му лице, и топлите лешникови очи, които нежно сезираха в нея.

Имаше само едно нещо, което желаше, една непостижима мечта, за която копнееше сърцето ѝ. Отговорът ѝ долетя като тих полъх

на вятъра. Брейдън остана като замаян, загледан след нея, докато, прегърнала новия си любимец, тя изчезваше в мрака на нощта.

— Искам да ме чакаш да порасна.

ГЛАВА 1

Юли 1819 г.

— Този годеж е уреден преди двайсет години и аз няма да ти позволя да го развалиш, Брейдън! — Абигейл Девън беше бясна.

Брейдън се чувстваше отегчен.

— Чу ли ме?! — извика тя. — Дадох ти достатъчно време, за да размислиш и промениш нелепото си решение от преди три години. Време е да сложиш край на тази глупост и да ме направиш своя съпруга! — Красивото студено лице на Абигейл се изкриви от ярост, докато кръстосваше внушителната библиотека на Шърбърг. Сините ѝ очи изпускаха искри и като се завъртя рязко към Брейдън, тя гневно отметна русите си къдрици, които се разпиляха по бледожълтата ѝ копринена рокля.

Нервен спазъм премина по лицето на Брейдън, докато се опитваше да потисне желанието си да удуши Абигейл и веднъж завинаги да сложи край на възмутителните ѝ претенции.

Облегна се назад, върху украсените със сложна дърворезба, пълни с книги лавици, и с огромно усилие на волята възвърна самообладанието си.

— Да, Абигейл, чух те — процеди той. — Всъщност чу те цялата прислуга.

Върху бледите ѝ страни избиха две червени петна.

— И пет пари не давам кой ме е чул, Брейдън. Нито за слугите ти, нито за...

— Грант? — услужливо ѝ подсказа той.

Тя пое дълбоко дъх. По дяволите, още си спомняше!

— Нито за Грант.

Той кимна.

— Нито пък за всички онези мъже, пред които си разтваряла хубавите си крака? — продължи Брейдън с привидно мек тон.

Абигейл го погледна смаяно.

— О, нима си смятала, че не знам нищо за тях?

Тя отвори уста, но не можа да изрече нито дума. Брейдън се изправи и се приближи до нея.

— Да сложим край на тези лъжи, става ли? — Гневът изпълваше цялото му тяло. — От самото начало този годеж бе един жалък фарс. Аз не само че не те обичам, но дори не те харесвам. Знам за всеки мъж, с който си се забавлявала. Единствената причина, поради която не съм казвал нищо досега, е, защото това не ме интересува. Животът ти си е твоя работа, Абигейл, ала ти никога няма да бъдеш част от моя. — За момент млъкна и блестящите му очи я изгледаха с презрение. — Истината е, че ти няма какво друго да предложиш на един мъж, освен красивото си, но омърсено тяло. — Отново направи пауза. — Жалко, че докато си лежала по гръб, не си имала време да помислиш за честта си.

Тя ахна, а после го удари с всичка сила през лицето.

— Копеле!

Брейдън дори не мигна.

— А ти си уличница, Абигейл — отвърна той и отвори вратата на библиотеката. — Няма какво повече да си кажем. Махай се!

Брейдън изчака да чуе затръшването на външната врата — знак, че си е отишла — и си наля чаша коняк. Абигейл изобщо не се бе променила. Но той не го и очакваше.

Още си спомняше разигралата се сцена, когато преди три години сложи край на годежа им. Приличаше на току-що приключилия им разговор, с тази разлика, че тогава тя се преструваше на невинна, докато сега не си направи труда. Много мъдро решение, като се имаше предвид разпуснатото ѝ поведение.

Брейдън поднесе чашата към устните си и отпи голяма глътка. Всички представители на мъжкия пол от висшето общество можеха да я имат. Всъщност, тя бе доста изкусна в леглото, особено ако човек не се интересуваше от последствията. Лично той предпочиташе да плаща на някоя куртизанка. Не бе стиснат и с желание харчеше парите си за удоволствия, които и без това бяха в изобилие. Но леките жени поне не претендираха за титлата му, можеше да запази името си неопетнено, както и самоуважението си.

— Какво стана?

Брейдън се обърна, като чу някой да затваря вратата на библиотеката, и видя чичо си, лорд Сирил Шефилд. Лицето му

приличаше на изсечена от гранит маска.

— Предполагам, че имаш предвид разговора ми с Абигейл?

Високият мъж на средна възраст кимна. Изопнатата му снага издаваше неудоволствие.

— Току-що я видях да изхвърква през външната врата, стори ми се доста разстроена.

— Колко жалко. — Брейдън пресуши чашата си, и я изгледа замислено. — Дойде, като се надяваше, че съм променил решението си относно разваления ни годеж. — Устните му се извиха в лека насмешка. — Или може би се е надявала, че съм изгубил паметта си и съм забравил това, което предхождаше нашата ааа... раздяла.

Сирил въздъхна и приглади яката на палтото си, докато обмисляше неприятната тема за бъдещето на Брейдън с Абигейл Девън.

— Баща ти и Уилям Девън уредиха този съюз, докато беше още момче — напомни той на племенника си.

Лешниковите очи на Брейдън потъмняха.

— Нека не започваме този спор отново, Сирил. Храня твърде малко уважение към желанията на родителите си, както и те към моите. Това, което те са искали или не са искали да направя, вече няма никакво значение за мен.

— Аз съм твой чичо, Брейдън. Постъпките ти засягат името на Шефилд. Помисли за това, ако не за интересите на баща ти.

Брейдън изгледа надменно чичо си.

— Колко жалко, че баща ми нямаше право да завещае титлата си на теб след смъртта си. Сигурно щеше да се погрижиш за нея много по-добре от мен.

— Брейдън...

Брейдън удари с юмрук по дървената масичка така силно, че тя се разлюля.

— Абигейл, меко казано, е проститутка. Когато се ожения, то това ще е за жена, която харесвам и уважавам. Предполагам, че изискванията ми не са прекалено големи, дори и за един херцог. — Изрече това със сарказъм, който принуди чичо му да замълчи.

Непочтителното отношение на Брейдън към титлата му не бе тайна за Сирил Шефилд.

Нямаше смисъл да спори по този въпрос.

Той пое дълбоко дъх и заговори с примирен тон.

— Брейдън, само ако проявиш малко повече разум...

— Нима е неразумно един мъж да изпитва поне известно уважение към жената, за която смята да се ожени?

Сирил не можа да отвърне нищо. Намекът в думите на племенника му бе прекалено явен. Много добре знаеше, че Брейдън не проявява никакъв интерес към евентуален брак с Абигейл. А връзките ѝ с други мъже бяха още една непреодолима пречка за този съюз.

Той сви рамене.

— Не смятам, че това е въпрос на уважение, Брейдън. Твой дълг е да се ожениш и да осигуриш наследник на Шърбърг.

Брейдън стисна устни.

— Разбира се, Сирил. Не съм чак толкова стар и все още имам достатъчно време, за да изпълня семейните си задължения и да си намеря подходяща съпруга. Но понеже не желая да се съмнявам дали наследникът на Шърбърг наистина е моя плът и кръв, никога няма да избира Абигейл Девън за своя жена.

Сирил отвори уста, за да възрази, но Брейдън поклати енергично глава.

— Въпросът е приключен. Превишаваш правата си, чичо — каза той и остави празната чаша на масата. — Излизам.

Имаше нужда от малко свеж въздух. И от вярa.

Чистият въздух бе много по-достъпен.

Затръшна вратата на библиотеката и излезе навън.

Обикаля дълго из обширните земи на Шърбърг. Трябваше да се отпусне, да намери вътрешен покой и утеха.

Припомни си какво бе казал на чичо си. Да се ожени за жена, която да харесва и уважава? Та това бе почти невъзможно.

В съзнанието му неволно изплува образът на едно прекрасно и неземно създание, с черна като въглен коса и чисти, бездънни като морето очи. Девойка, която притежаваше смелост и изумителна за годините си мъдрост. Очарователен ангел, който бе на прага на женствеността и бе лишен от всякакви преструвки и коварство.

Каси. Сериозното и красиво момиче, което го бе погледнало с обожание и го бе помолило да я почака докато порасне. Сигурно вече бе навършила осемнайсет и се бе превърнала в ослепителна красавица.

Брейдън бе мислил доста често за нея през изминалите години и душата му всеки път се бе изпълвала с някакво странно безпокойство и чувство на неудовлетворение. Безброй пъти се бе изкушавал от мисълта да я потърси, за да се наслади на очарователната ѝ компания, но бе устоял. Тя бе прекалено млада и събуждаше у него чувства, в чието естество предпочиташе да не се задълбочава. Вместо това се опитваше да се утеши с мисълта, че е щастлива и че сигурно един ден ще намери някого, който да бъде достоен за чистата ѝ благородна душа. Той бе твърде стар, твърде опитен и твърде преситен от живота, за да бъде за нея нещо повече от добър приятел.

Брейдън се обърна към морския бряг и зарея поглед в притъмнялото небе.

Стори му се, че чува как тя зове името му.

Мрак. Беше толкова тъмно, че не можеше да види нищо.

Студ. Усещаше единствено сковаващия студ, който бе проникнал в цялото ѝ тяло.

О, Господи, чувстваше се толкова изплашена, толкова сама. О, Господи, моля те, нека някой дойде, нека някой ми помогне.

Ставаше все по-тъмно и по-студено.

Започна да тича.

Извика, но не се чу никакъв звук. Затича по-бързо, още по-бързо. Падаше... Усещаше как въздухът свисти покрай нея, докато падаше все по-надолу и по-надолу. Вече не можеше да диша, нямаше въздух.

Изникна внезапно. Огромният черен звяр стоеше на задните си крака, отворил страшната си пасть. Само миг и щеше да я погълне. Не можеше да го спре. Не можеше да диша. Не можеше да тича. Сякаш бе замръзнала. После започна да пропада... все по-надолу и по-надолу.

Сама... сама...

Викът се надигна в гърдите ѝ, достигна до устата ѝ и разцепи тишината на стаята. Безкраен вик пред неизбежния ужас.

Каси се събуди. Трепереше неудържимо, в опита си да поеме глътка въздух. Беше обзета от безкрайна паника, която нищо не бе в състояние да прогони. Отчаяно се противопостави на страха, вдиша дълбоко, отново и отново, като се опитваше да прогони смразяващите видения.

Измина доста време. Непреодолимият ужас постепенно заглъхна, оставяйки в душата ѝ болезнена празнота. Каси потръпна, отпусна се на възглавниците и затвори очи. Успокои се по същия начин, както правеше, откакто бе навършила петнайсет години — извика в съзнанието си образа на Брейдън Шефилд.

Брейдън. Красив, силен и нежен. Макар че бе прекарала с него не повече от час, имаше чувството, че го е познавала през целия си живот. Той бе състрадателен и мил, макар че се опитваше да се прикрие зад маската на самозащита, която животът го бе принудил да носи. Бяха изминали три години, но споменът за единствената им среща не бе избледнял. Напротив, ставаше все по-ярък и по-силен. Каси не бе забравила и най-малката подробност от външния му вид, нито дума, която бе изрекъл.

А и нещата, които не бе казал.

Очите му ѝ обещаваха приятелството му, силата му... и нещо повече. Между тях имаше някакво магическо привличане... или просто много ѝ се искаше да е така?

Знаеше какво представлява истинският свят на Брейдън, защото всеки ден четеше за него в романите и вестниците. Светът на благородниците, на висшето общество — безсъдържателен и скучен, вълнуващ и блестящ, изпълнен с безгрижни мъже и красиви жени. Един свят, който тя не разбираше и в който със сигурност нямаше място за нея.

Мисълта за Брейдън бе примесена с болка и безкрайно чувство за самота.

Това бе само една прелестна фантазия, защото той несъмнено отдавна бе забравил за срещата им. Сигурно нямаше да го види никога повече.

Каси отметна завивките, скочи от леглото и грабна тънкия пеньоар, метнат в долния му край. Повече не можеше да понася самотата. Наистина не можеше.

Разбрало, че господарката му се кани да излезе, пухкавото куче се надигна от топлото си местенце пред огъня и забърза след нея с късите си, но здрави крака.

Каси погледна надолу и се усмихна на единствения си приятел. Топлите му кафяви очи ѝ напомняха за специалната среща с Брейдън.

— Ела, Пърси — прошепна девойката. — Да отидем в библиотеката и да вземем някоя книга от твоя прочут съименник^[1].

Но светлината, която се процеждаше под прага на вратата на библиотеката, промени плановете ѝ. Каси забави крачка. Внезапен страх прониза сърцето ѝ. Баща ѝ беше буден. Не изпитваше желание да го види, нито пък той да я види. Знаеше как реагира, когато го обезпокоят, особено когато е пиян. Тази мисъл я накара да изтръпне.

Обърна се и даде знак на учудения Пърси да я последва.

Тогава чу гласове.

— Трябва да се опиташ да разбереш и да проявиш търпение. — Баща ѝ говореше доста завалено, но с умоляващ тон.

— Бях повече от търпелив, Грей — прекъсна го рязко мъжки глас.

— Много скоро ще ти дам парите. — Лекомисленото обещание на баща ѝ я накара да потрепери.

— Наистина ли? И откъде смяташ да ги вземеш, хленчещ глупако? — грубо попита непознатият.

— Това е моя грижа, не твоя.

— Опасявам се, че се налага да ти възразя, скъпи ми Робърт, определено е моя грижа. Искам да знам как възнамеряваш да се сдобиеш с толкова много пари?

Последва пауза, през която, без съмнение, Робърт пресушаваше уискито в чашата си.

— Най-последно късметът ще ми се усмихне. Усещам го — едва успя да долови отговора на баща си Каси.

Последва саркастичен смях.

— И на това ли се основават надеждите ти? Късметът ще ти се усмихне най-последно, а? Едва ли ще мога да спя спокойно, като знам, че изплащането на дълга ти зависи от печалбите. Съдейки по късмета, който имаш напоследък...

— Моят късмет... — Гласът на Робърт заглъхна, — вече не е същият след смъртта на Елена. — Последва дълбока въздишка. — О, защо бях такъв глупак? Само ако можех да ѝ повлияя, да я убедя да не се отдръпва от мен... нищо от това нямаше да се случи. Тя не биваше да умира. Но както стояха нещата, това беше неизбежно. Тя не ми остави друг избор и аз направих това, което трябваше... на нея, на себе

си. — Изхлипа задавено. — Не разбираш ли, че тя не ми остави никакъв избор?

Думите отекнаха в съзнанието на Каси, заплашваха да събудят ужасни спомени, които щяха да я погълнат в страховитата си бездна. От началото на разговора сърцето ѝ бе започнало да бие в лудешки ритъм. Дланите ѝ бяха влажни, устата ѝ пресъхнала. Стените на стаята сякаш започнаха да се приближават към нея. Бягството бе единственият изход.

Тя отстъпи от вратата и запуши уши, за да не чува заплашителните гласове. Трябваше да се махне оттук веднага.

Следвана от Пърси, Каси отчаяно хукна към морския бряг.

[1] Става дума за английския поет Пърси Биш Шели (1792–1822)
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Неясно предчувствие и постоянно безпокойство измъчваха Брейдън.

Той се облегна на тапицираните седалки в елегантната си карета, нетърпелив да се завърне от Йорк у дома. Изпитваше изключително задоволство от представянето на двугодишната си кобила, която бе участвала днес за пръв път в надбягвания. Тя наистина бе великолепна и оправда напълно очакванията им. Щеше да бъде достоен съперник на останалите коне, които щяха да се състезават следващата година в Нюмаркет за наградата от хиляда златни лири.

Винаги, когато наблюдаваше конете си да препускат на хиподрума, го обземаше особено вълнение, което караше кръвта му да тече по-бързо във вените. Така както любителите на балета се възхищаваха на изящството и блестящите умения на танцьорите, така и Брейдън не можеше да се насити на прекрасната гледка на препускащи чистокръвни коне.

Но днес не успя да се съсредоточи върху състезанието.

— Доста си се умълчал, Брейдън?

Херцогът се стресна, когато високият и пъргав мъж на средна възраст се настани на седалката до него. Оредяващата коса и малко изострените черти на лицето не можеха да засенчат енергията, която пулсираше в проникателните сини очи на Чарлс Грейвс, нито топлотата и силата, които се излъчваха от цялото му същество.

Брейдън се насили да се усмихне.

— Да не би да си недоволен от представянето на жребчето?

Брейдън поклати глава.

— Не, тя беше прекрасна. Истински представител на ненадминатата си порода.

Чарлс усети напрежението в гласа на Брейдън и забеляза отнесения му поглед. От няколко месеца херцогът бе в необичайно потиснато настроение, а стълкновението с лейди Абигейл Девън преди две седмици го бе направило доста язвителен. Това озадачаваше Чарлс.

Не бе в характера на Брейдън да позволява на когото и да било да влияе върху чувствата му. Преди много години родителите му бяха пренесли своите разочарования и взаимно неразбирателство върху единственото си дете. Вследствие на това Брейдън се затвори, като издигна преграда между себе си и заобикалящия го свят.

— Тогава какво има? — попита Чарлс предпазливо.

— Не знам — отвърна искрено Брейдън. Даде знак на кочияша да потеглят и се обърна към Чарлс. — Може би последната сцена на Абигейл възроди спомени, които бих предпочел да забравя. Уверих се за сетен път какво неприятно място е този свят.

— Не всичко е неприятно — напомни му Чарлс.

— Не, само хората — отвърна херцогът с ирония и поклати глава. — Струва ми се, че си бил много по-щастлив, когато си бил само коняр в конюшните ни. Тогава си имал работа единствено с конете, не ти се е налагало да общуваш със студени и пресметливи хора.

— Истина е — засмя се Чарлс. — Но освен, че не мога повече да се занимавам единствено с конете, тренирането им е повече от предизвикателство. Струва ми се, че двамадесет години като коняр са напълно достатъчни.

Брейдън отвори уста да отговори, но бе прекъснат от нечий висок глас.

— Махай се оттук, нещастнико!

Възмутеният мъж бе избутан безцеремонно от вратата, на която се бе облегал за малко, и се заклати към улицата.

— Това е безобразие! — промърмори той завалено под нос. — Аз съм гост... зрител...

— Пиян крадец! — извика другият мъж. — Дължиш ми стоте лири, които заложи на последното състезание, а в джобовете си нямаш и един фардинг^[1]! Изчезвай оттук и върви да крадеш някъде другаде!

Мъжът отметна сплъстения кичур коса от лицето си и се огледа невиждащо с кървясалите си очи. После пристъпи направо срещу движещата се карета на Брейдън. Кочияшът му изкрещя да се пази и дръпна рязко поводите. Конете изцвилиха, стреснати от внезапната промяна. Пияният вдигна глава и замръзна на място, вперил поглед в идващата насреща му карета. След секунди щеше да бъде премазан от колелата.

Каретата рязко спря.

Брейдън реагира инстинктивно и отвори вратата. Не чу никакъв удар и горещо се помоли мъжът да е бил спасен по някакво чудо. Когато двамата с Чарлс излязоха от каретата, кочияшът му вече се опитваше да изправи пияницата на крака.

— Пусни ме! — изломоти той. — Първо се опитваш да ме прегазиш, после ми досаждаш! Веднага си махни ръцете от мен!

Брейдън приближи. Кимна на наетия кочияш да се отдръпне и огледа олюляващия се пияница. Погледът на херцога бе студен и разкриваше съвсем явно отвращението, което изпитваше. Забеляза, че дрехите на мъжа бяха измачкани и изцапани, макар и да не бяха евтини.

— Ставайте — кратко нареди Брейдън. Тонът му не търпеше възражение.

Непознатият примигна, после се надигна залитайки и се изтупа с треперещите си ръце.

— Имате късмет, че кочияшът ми е толкова бърз — с осъдителен тон изрече Брейдън — в противен случай вече щяхте да сте мъртъв. Как възнамерявате да се приберете у дома си? — запита той направо, като скръсти ръце пред широките си гърди.

Мъжът се огледа с изцъклен поглед.

— Не съм сигурен. Струва ми се, че наех карета...

— Е, доколкото виждам, наоколо няма никаква друга карета — прекъсна го Брейдън и посочи нетърпеливо към своята. — Качвайте се. Моят кочияш ще ви закара до дома ви.

Пияният се втрени в елегантната карета в пурпурно и черно — цветовете на Шефилд — и във фамилния герб върху блестящите врати. Самият той принадлежеше към дребното дворянство, но разпознаваше представителите на благородническата класа.

— Така ли се опитвате да се извините за небрежността на кочияша си? — попита с нагъл тон.

Брейдън даде знак на Чарлс да му помогне да се настани в каретата.

— Не. По този начин проявявам милосърдие към някого, който се намира в окаяно положение. Независимо дали го заслужава или не.

С тези думи Брейдън се запъти към екипажа и зае мястото си. Минуты по-късно се появи Чарлс, хвърли объркания и все още мърморещ мъж върху седалката и се настани до него.

Брейдън изгледа студено неочаквания си спътник.

— Къде да ви закараме?

Мъжът не отговори веднага.

— В Скарбъро, милорд. — Не знаеше истинската титла на спасителя си и затова реши, че обръщението „милорд“ ще свърши работа. — Живея в къщата на скалите, която гледа към Северно море. Вижда се от пътя и няма как да я пропуснете.

Брейдън усети пробождане в гърдите и предчувствието му за надвиснала беда се засили. Извика на кочияша в каква посока да кара, после се облегна назад и мислено се смъмри за глупавата си реакция. Сигурно имаше и други къщи с изглед към Северно море.

Каретата потегли към Скарбъро.

— Как се казвате, сър? — бавно попита Брейдън и огледа внимателно зачервените страни и измачканите дрехи на непознатия.

Мъжът преглътна, чувстваше се неудобно, без да знае защо.

— Робърт Грей, милорд.

Брейдън усети горчив вкус в устата си — най-лошите му опасения се потвърдиха. Това жалко подобие на човек, бе баща на прекрасната млада жена, която бе нахлула за кратко в живота му, но бе оставила незаличима следа. Касандра. Прекрасната, невинна Каси. Херцогът сви ръцете си в юмруци. Тя заслужаваше много повече от този жалък нещастник.

Въпреки замаяното състояние, в което се намираше, Робърт забеляза как устните на непознатия благородник се стиснаха неодобрително. Смътно се запита на какво може да се дължи това. Може би Елена, помисли си той и в гърдите му се надигна гняв. Но не, този мъж бе твърде млад, вероятно малко над трийсетте. А Елена предпочиташе по-възрастни и по-зрели мъже.

Замъгленият поглед на Робърт се насочи към другия спътник в каретата и стомахът му се сви на топка. Който и да бе този мъж, той със сигурност би задоволил вкусовете на Елена. Възрастта му бе подходяща, както и грубите, но изразителни черти на лицето. И докато по-младият реагира на името му с гняв, то този пребледня.

Робърт примигна. Нима замаяният му разсъдък си правеше с него лоши шегки? Може би... Поклати глава, за да събере мислите си и да си припомни въпроса, който му бе задал по-младият мъж.

— Простете, милорд? — успя да изломоти Робърт.

Брейдън се раздвижи нетърпеливо.

— Попитах дали имате дъщеря, която се казва Касандра.

Робърт се смая.

— Ами... да, имам. Откъде, за Бога, знаете...

— Срегнахме се веднъж, преди няколко години. Тогава беше очарователно момиче.

Робърт разтри слепоочията си.

— Веднъж? В такъв случай съм изненадан, че я помните... простете ми, милорд. Не си спомням кога сме се запознали. Как беше името ви?

Брейдън го изгледа с неприкрито отвращение и едва се сдържа да не каже, че за щастие, двамата никога не бяха се запознавали.

— Брейдън Шефилд, херцог на Шърбърг — каза той на глас. — Опасявам се, че не съм съгласен с вас, господин Грей. Вашата дъщеря не е от хората, които лесно се забравят.

Замъглените тъмни очи на пияния огледаха замислено Брейдън, после се отместиха към Чарлс, който продължаваше да мълчи.

— Ваша светлост — започна Робърт, но гледаше към Чарлс, — а това е...

— Чарлс Грейвс — обади се Чарлс със студен и напрегнат глас.

Брейдън погледна изненадано приятеля си. Никога не го бе чувал да говори с подобна горчивина. Не, това бе повече от горчивина, тонът му бе направо унищожителен. И бе стиснал ръце в скута си. Доста странно.

— Каква е вашата титла? — попита Робърт.

Последва рязък отговор:

— Нямам титла, сър.

— Нямате титла — учудено повтори Робърт. — Е, това се казва изненада.

Брейдън не успя да попита какво означава тази любопитна забележка, защото Робърт продължи.

— Нямам пари, с които да заплатя любезността ви — провлачено изрече той и се облегна на удобната седалка, покрита с лъскав сатен.

— Предположих — студено заяви Брейдън. — За щастие не се нуждая от парите ви, сър.

Робърт кимна и главата му се олюля.

— И аз така си помислих — промърмори той и затвори клепачи. — Благородниците не се нуждаят от нищо. А ако се нуждаят от нещо, просто си го вземат. Дори и да принадлежи на някой друг. — Думите му заглъхнаха и брадичката му се отпусна върху гърдите.

— Заспа — с отвращение отбеляза Чарлс.

Брейдън кимна.

— И по-добре. Повдига ми се от него. — Погледна към приятеля си, но напрежението бе изчезнало и той отново се държеше както обикновено.

— Загрижен си за дъщеря му, нали? — отгатна мислите му Чарлс. Беше си спомнил разказа на Брейдън за срещата му с Касандра и бе уверен, че младият херцог не я е забравил.

Брейдън отново кимна.

— Да, така е. И ще продължа да се тревожа, докато не се уверя лично, че е добре. — Гледаше мрачно през прозореца на каретата. Искеше му се да не бе вземал онова решение, да стои настрана, и да се бе поддал на желанието си отново да види Каси. Измъчваха го чувство на вина и съмнение в правилността на постъпката му.

— Какъв ли е животът ѝ, след като подобен мъж се грижи за нея? — запита се той на глас. Припомни си какво му бе казала Каси, майка ѝ беше мъртва. Хвърли за миг унищожителен поглед към отпуснатата фигура на Робърт, после отново се загледа навън.

При думите на Брейдън лицето на Чарлс придоби отново суров вид, а устните му се свиха от напирания гняв. Но потънал в собствените си мисли, Брейдън не забеляза нищо. Единствената му грижа бе Каси.

Припомни си отново първата им и единствена среща. Бе усетил самотата ѝ, както ѝ тя сигурно бе усетила неговата. Ала и тя като него вероятно бе свикнала да прикрива болката и да се бори с нея. До преди пет минути не бе подозирал, че Каси е принудена да понася много тежък товар, срещу който може би е безсилна да се бори сама.

Той трябваше да я защити и опази от този жалък паразит, недостоен да ѝ бъде баща.

Силата на собствената му реакция го изуми. Отпъди абсурдната мисъл, че това, което изпитва, бе нещо повече от желание да я закриля. В крайна сметка Каси бе почти дете, а той бе вече възрастен, който всъщност никога не бе познал детството.

Предстояха им няколко часа път по неравните пътища. И двамата мъже бяха потънали в собствените си мисли и пътуването премина в мълчание.

Каретата зави надясно, сякаш след цяла вечност, насочвайки се към брега на Скарбъро. Малко по-късно пътят стана още по-неравен и тесен. Колелата на каретата подскачаха по грубите павеа, докато приближаваха към дома на Грей. Брейдън видя в далечината къщата, кацнала върху надвисналите над морето скали. Потърси с поглед Касандра. Не я видя, но и едва ли би могъл да я забележи сред обширните и хълмисти поляни. Намръщи се. Земята явно бяха запуснати — над клюмналите цветя в лехите бяха избуяли високи плевели и храсти.

Брейдън внезапно бе обзет от чувство на ужас и изскочи от каретата още преди да е спряла.

Разнесе се жизнерадостен кучешки лай и миг по-късно отнякъде се появи едно рошаво куче с клепнали уши. От устата му висеше дамски шал.

— Пърси! — извика го женски глас. — Веднага го донеси обратно!

Брейдън веднага разпозна мелодичния глас.

Каси се носеше през поляната, повдигнала с една ръка роклята си до глезените, за да не се спъне в полите ѝ, задъхана от смях и с разпуснатата по гърба коса.

Кучето рязко спря, обърна се и замаха с опашка в посока на задъханата си господарка.

— Пърси! — Настигна го тя. — Имам нужда от шала си. Дай ми го! — Протегна към него ръка, без да забележи, че не е сама.

Пърси наостри уши, огледа се наляво и надясно, чудејки се по кой път да поеме, за да донесе това, от което се нуждаеше неговата любима Каси.

Каси въздъхна раздражено и сложи фините си ръце на хълбоците.

— Пърси, моят шал не е някъде там. Та той виси от устата ти. — Забравила търпеливия тон, тя се наведе и дръпна края на шала, който висеше между зъбите на кучето. — Ето го моят шал.

Пърси излая игриво в отговор и влажният, смачкан шал тупна на земята в жалка купчинка. Кучето се вторачи смаяно в него. Явно чак

сега осъзна, че това, което искаше господарката му е било в устата му. Размаха гордо опашка, доволен, че го е намерил.

Каси поклати глава и се наведе да вдигне мокрия шал.

— О, Пърси, какво да те правя?

Кучето подскочи и радостно я лизна по лицето. Девојката приклепна и притисна към гърдите си пухкавата копринена топка.

— Обичам те — прошепна тя, — макар че ти никога няма да бъдеш блестящият умник, в който се надявах да се превърнеш. — Целуна гладката козина. — Но сърцето ти е изпълнено с любов, а вярното ти приятелство е най-скъпото нещо за мен.

Очевидно Пърси не бе склонен да се поддава на сантименталности и започна да скимти, опитвайки се да се освободи. Едва тогава забеляза непознатата карета и пътниците.

От гърдите му се изтръгна яростен лай и малкото куче настръхна, готово да брани господарката си. Каси се изправи и меките дипли на зелената ѝ рокля се спуснаха надолу. Сърцето ѝ заби учестено при вида на високия красив мъж, който стоеше само на няколко крачки и се взираше настойчиво в нея. Тя пристъпи нерешително напред. Сигурно бе призрак. Толкова често си бе мечтала за него, бе го викала в сънищата си. И този път, както много пъти досега, щеше да отвори очи и да открие, че всичко е било само плод на въображението ѝ.

Забелязал несигурността ѝ, Брейдън тръгна към нея, удивен от чудото на времето. На мястото на разцъфтяващата млада девојка, която бе срещнал на морския бряг преди три години, се бе появила ослепителна жена, която дори в старата си избеляла рокля и с разрошената си коса, стелеща се в див безпорядък по раменете ѝ, можеше да съперничи на най-прекрасния портрет, създаван някога върху платното.

Той спря на няколко сантиметра от нея и се взря с усмивка в блестящите ѝ синьо-зелени очи.

— Брейдън?! — изрече тя с трепереци устни. Беше едновременно въпрос и молба.

— Здравей, Каси.

[1] Стара английска дребна монета — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Когато разбра причината за посещението на Брейдън, въодушевлението ѝ тутакси се изпари.

Каси вцепенено наблюдаваше как измъкват раздърпания ѝ баща от каретата. Не чу почти нищо от съчувствените обяснения на Брейдън за обстоятелствата, причинили появата му на прага на дома ѝ. Всичките ѝ мечти бяха разбити на пух и прах и тя несъзнателно се запъти към къщата, за да се отдалечи от Брейдън.

Срам. Единствената мисъл, която пулсираше в главата ѝ, бе срамът, че той е видял истинския ѝ живот. И това не бе заради овехтелите ѝ дрехи, нито заради запуснатата къща. Не, тя се срамуваше заради баща си, който както обикновено бе пиян, чувстваше се унижена, че е трябвало да бъде доведен по този начин у дома си.

Преглътна огромната буца, заседнала в гърлото ѝ. Нямаше да се разплаче. За миг, само за един кратък миг, си бе помислила, че Брейдън е дошъл, за да я види. Че той също е мислил за нея, както тя за него. Но очевидно бе сбъркала. Е, той никога нямаше да узнае колко много я бе наранило осъзнаването на този факт. Никога.

Каси изопна рамене и вдигна глава, докато вървеше към къщата. Никога нямаше да покаже болката и срама, които я измъчваха. Бе нахлузила отново защитната си маска. Цял живот бе прикривала страха и болката си и това се бе превърнало във втора нейна природа.

— Каси — настигна я Брейдън. Пърси подтичваше след тях, като лаеше и душеше недоверчиво краката му. Херцогът не му обърна внимание. — Каси — повтори той и я улови за ръката, за да я спре.

Тя се извърна към него. Бе се овладяла.

— Да?

Брейдън се вгледа внимателно в изражението ѝ. Сякаш виждаше себе си — толкова пъти бе носил същата маска, че отлично знаеше какво означава.

— Радвам се да те видя — меко рече той.

Тя се усмихна несигурно.

— Аз също се радвам да те видя. Измина доста време.

Неизреченият въпрос увисна помежду им, но Брейдън го чу, сякаш го бе казала на глас.

— Каси — започна той, питайки се как, за Бога, да обясни тригодишното си отсъствие. Отсъствие, което за Каси бе равносилно на изоставяне. Изкашля се смутено. — Когато се запознахме, ти беше още малко момиче. Реших, че е по-добре да не...

Пърси реши да се възползва от предоставената му възможност, мушна се между краката на Брейдън и заби острите си зъби в меката кожа на ботуша му. Ръмжейки гневно, кучето гледаше предизвикателно неприятеля си.

— Пърси! — извика Каси ужасено. — Веднага престани!

Малкото куче, което не бе привикнало господарката му да изразява чувствата си така силно, пусна ботуша и излая нетърпеливо, очаквайки похвала.

— Извинявам се за държането на Пърси — каза младото момиче на Брейдън, но неодобрителният ѝ поглед продължаваше да бъде прикован в задъханото куче. — Той не е свикнал да имам посетители.

Брейдън се засмя и протегна дружелюбно ръка към подозрителното куче.

— Той наистина е син на Хънтър — отбеляза младият мъж, докато се опитваше да погали четириногия защитник на Каси. — Верен ти е. Така и трябва да бъде.

— Да, наистина ми е верен — въздъхна Каси — и любвеобилен и грижовен домашен любимец, боя се само, че не е много умен. Опитвах се да го обуча, но напразно. Дори името му не помогна.

— Името му ли? — учудено попита Брейдън, опитвайки се отчаяно да прикрие усмивката си. Очевидно Каси се отнасяше доста сериозно към неуспехите на питомника си.

— Надявах се, че давайки му името на един толкова велик поет, ще му вдъхна частица от гения на Шели.

Въпреки усилията, устните на Брейдън се извиха в усмивка.

— Нарекла си кучето си на името на Пърси Шели?

Момичето кимна.

— Да, с най-добри намерения.

— О, Каси! — засмя се той и протегна инстинктивно ръка към нея. — Ти си толкова съкровище!

В същия момент Джеймс Гелдинг, единственият останал слуга в дома на Грей, излезе забързано от къщата и се запъти към каретата, за да помогне на Чарлс да измъкнат Робърт и да го довелат до къщата.

Крехкото разбирателство между Каси и Брейдън се разби на хиляди парчета.

— Трябва да отида при него — промърмори девойката, отдръпна се от Брейдън и продължи към къщата, следвана по петите от Пърси.

Брейдън се намръщи, обезпокоен от държанието ѝ. Тя сякаш се чувстваше отговорна за постъпките на баща си. Несъзнателно я последва към къщата. Знаеше, че никак няма да му хареса това, което ще види.

Каси заповяда на Пърси да остане навън и влезе в празния коридор в момента, в който вкараха баща ѝ вътре.

— О, татко — въздъхна тя. Не каза нищо повече, но Брейдън се появи навреме, за да види примиреното изражение на лицето ѝ и болката в очите ѝ. В този миг съжали, че Робърт Грей не бе премазан от колелата на каретата му.

— Баща ти е добре, Каси — увери я той. — Само малко е замаян от преживяното. — И двамата знаеха, че това бе лъжа.

Брейдън се приближи до нея, готов да ѝ се притече на помощ.

— Къде бихте желали да го отведем, госпожице Грей? — попита Чарлс с дълбокия си изискан глас. Острите му сини очи бяха приковани към лицето на Каси.

Каси примигна.

— О, моля ви, не се притеснявайте повече. Ще се погрижа сама за него.

— Не! — спря я Брейдън.

— Той е мой баща Брейдън — възрази Каси и вдигна глава предизвикателно, за да срещне погледа му. — И моя отговорност.

Господи, колко бе красива! Колко бе гладка кожата ѝ, колко нежни и деликатни чертите ѝ. А очите ѝ — с необикновен синьо-зелен отенък, дълбоки и безбрежни като небето, поръсени със златни точки и засенчени от най-дългите и гъсти мигли, които някога бе виждал. Брейдън усети как нещо трепна в гърдите му, нещо, което бе почувствал само веднъж до сега, но помнеше сякаш бе вчера.

Пое дълбоко дъх, улови малката ѝ ръка в своята и леко я стисна.

— Чарлс и прислужникът ще се справят Каси. Баща ти е твърде тежък, за да го заведеш сама до стаята му. Не е необичайно за един мъж понякога да попрекали с чашките — добави той, за да пощади гордостта ѝ.

Лицето ѝ се озари от прелестна усмивка, която отне дъха му.

— Благодаря ти Брейдън — каза кротко тя.

Робърт примигна и се опита да проясни замъгления си поглед.

— Касандра — изпелтечи той. Неговата дъщеря разговаряше с младия благородник, който го доведе у дома му. — Как бе казал, че е името му? — Брейдън Шефилд, да, така беше. Херцогът на Шърбърг. Шефилд. По дяволите, защо името му звучеше толкова познато?

— Да, татко?

Робърт можеше да се закълне, че херцогът гледа Касандра не само като своя отдавнашна позната, но и с особена нежност в очите. Обърна се към двамата мъже, които го водеха към стълбата.

— О... Джеймс... добре... да... много съм уморен, мисля, че ще си легна. — Хвърли един поглед през рамо и видя, че Касандра понечи да тръгне след него, но херцогът я спря.

— Каси... недей — промърмори Брейдън. Искаше тя да остане.

Момичето се поколеба, но после кимна.

— Добре, Брейдън.

Брейдън. Тя знаеше малкото му име. Мислите на Робърт най-сетне се проясниха. Значи не си бе въобразил, че двамата се познават. Нито пък начина, по който се гледаха. По дяволите! Нямаше да позволи на никого и нищо да обърка плановете му. На никого!

Каси проследи с поглед отдалечаващата се фигура на баща си и двамата мъже, които го подкрепяха. После се извърна към Брейдън.

— Оценявам високо любезността ти да доведеш баща ми у дома — каза тя и приглади нервно гънките на роклята си. — Но не знам как да ти благодаря.

Брейдън я погледна игриво. Искаше да разсее унилото ѝ настроение и да пощади наранената ѝ гордост.

— Е, би могла да ми предложиш едно питие и да ме развлечеш с приятен разговор.

Каси примигна.

— О! Разбира се! Извини ме, изглежда съвсем забравих добрите маниери. — Усмихна се палаво и трапчинките, които се появиха, отново я накараха да заприлича на онова малко момиче, което бе срещнал преди три години на морския бряг. — Но това не би трябвало да те изненадва, защото и двамата се съгласихме, че аз не съм дама.

— Доколкото си спомням, постигнахме съгласие, че не приличаш на нито една от дамите, които познавам — поправи я младият мъж. — Всъщност това те прави най-голямата дама от всички останали.

Каси погледна към стълбите и усмивката ѝ мигом помръкна.

Брейдън проследи погледа ѝ.

— Твоите достойнства и качества не зависят от баща ти, Каси, а единствено от самата теб.

Тя кимна и му даде знак да я последва.

— Ела. Ще отидем в библиотеката на татко.

Брейдън тръгна след нея по полутъмния коридор. Не можеше да не забележи жалкото състояние на къщата. Боята се лющеше, подът бе издраскан, дървената ламперия не бе полирана, а мебелите бяха малко и при това доста овехтели. В библиотеката миришеше на влага, примесена със застоялото зловоние на долнопробен алкохол. Стомахът на Брейдън се преобърна.

Каси запали няколко лампи и забеляза отвращението, изписано върху лицето на госта.

— Годината бе доста трудна за нас — отбранително рече тя — и всички слуги ни напуснаха, с изключение на Джеймс. Полагам всички усилия, за да поддържам ред и чистота в къщата, но...

— Да не си посмяла да ми се извиняваш! — Брейдън осъзна колко рязък е бил тонът му чак когато видя трепването на Каси. Разбираше напълно истинската причина за „трудната им година“. — Нямам никакво намерение да съдя вашето благосъстояние или по-скоро липсата на такова — продължи той с много по-нежен тон. — Просто нямах представа... — Думите му заглъхнаха. Нямахше смисъл да продължава този разговор, защото каквото и да кажеше, само щеше да я засегне и разстрои. Тази нова и пораснала Каси бе изключително горда жена, предизвикателният поглед в очите ѝ не оставяше съмнение за това. А той, най-добре от всички хора, знаеше колко е важно да се уважава човешката гордост.

— Струва ми се, че вече си се превърнала в Касандра, та petite^[1]
— промърмори той.

Внезапната смяна на посоката на разговора, изненадващите му думи, придружени от разтапяща усмивка, я смаяха и тя го погледна въпросително.

Брейдън пристъпи към изтъркания тъмен диван, разположен до този, върху който бе седнала Каси.

— Каза ми, че когато пораснеш, ще използваш пълното си име — припомни ѝ той. И без да се замисли, протегна ръка и улови един дълъг кичур от меките ѝ коси. Повъртя го между пръстите си, изучавайки внимателно лъскавия водопад от черна коприна, който се спускаше по гърба ѝ. Сладкият ѝ аромат достигна до него и той пое с пълни гърди прекрасния и познат дъх на чистота и свежест. Без да се усети, насочи погледа си към меките ѝ, полуразтворени и леко навлажнени устни. Гледката секна дъха му.

Трите години и безкрайната върволица жени изчезнаха за миг, сякаш с магическа пръчка.

Обезпокоен от силния отклик на тялото си, Брейдън се изкашля смутено и побърза да се отдръпне.

— Мисля, че с удоволствие бих пийнал една чаша — изрече той със странно напрегнат глас.

Каси кимна, стана и отиде до малката масичка, за да вземе гарафата и да налее на Брейдън чаша коняк. Краката ѝ трепереха толкова силно, та имаше чувството, че всеки момент ще припадне. За един кратък миг тя бе зърнала онзи Брейдън, който постоянно бе изпълвал мислите и сънищата ѝ. Дълбоко в сърцето си знаеше, че той искаше да я целуне. Също както и тя самата толкова отчаяно копнееше той да я...

Кехлибарената течност се плисна по стените на чашата, докато се опитваше да успокои треперещата си ръка. Брейдън пое чашата и погледна руменината избила по страните ѝ.

— Ела до мен — чу се да казва той.

Тя седна на дивана до него и стисна ръце в скута си.

Нямаше смисъл да се впускат в безсъдържателни и празни приказки. Това, което съществуваше между тях, бе толкова силно, че Брейдън усещаше обострени всичките си сетива. Разкъсваше се между желанието си да я грабне в прегръдките си и да се увери, че всичко с

нея ще бъде наред. Предпочете второто. Бе по-безопасно. Внимателно остави недокоснатата чаша с коняк на малката масичка до дивана.

— Каси, прекарваш ли много време с баща си?

— Не.

— Когато се срещнахме за пръв път, ми каза, че майка ти е починала.

Каси преглътна с усилие и кимна.

— Тя умря, когато бях на четири години.

Брейдън си помисли с тъга, че неговата нещастна и безценна Каси е израснала само с един егоистичен и впиянчен баща, който да се грижи за нея.

— Съжалявам — промърмори той.

— Всички казват, че приличам на нея — продължи девойката. Най-малко от всичко на този свят се нуждаеше от съжалението му.

— Тогава тя сигурно е била голяма красавица.

По лицето ѝ премина болезнена сянка.

— Не я помня много добре.

Странно. Брейдън смяташе, че проникателният ум на Каси е съхранил и най-малката подробност от спомена за майка ѝ и личността ѝ. Но предпочете да не изказва мислите си на глас. Моментът не бе подходящ.

Зърна тъгата в очите ѝ и в гърдите му се надигна познато чувство — желанието да я закриля.

Пресегна се и нежно я привлече към себе си.

Каси се запита дали не е на границата на припадъка — всеки нейн нерв бе болезнено опънат. Страхуваше се не от физическото пробуждане, което я бе обзело. То бе добре дошло. Плашеше я задълбочаващата се необходимост да остави съдбата си в ръцете на Брейдън, да се отпусне в силните му ръце, които ѝ вдъхваха кураж и увереност, да разтвори част от душата си, която досега не бе споделяла с никого — това я ужасяваше. Толкова дълго бе живяла сама, без да има на кого да се опре, че бе изградила около себе си висока стена, оставайки по такъв начин сама със страховете и самотата си. Защо сега внезапно изпита желание да разруши тази стена и да излезе навън? Стисна зъби и се опита да се отдръпне от Брейдън.

Младият мъж усети желанието ѝ и я спря, като я стисна за ръката.

— Всичко е наред, Каси — промълви той в косите ѝ. — Изисква се смелост и вътрешна сила, за да се опреш на някого, дори и да е за малко. Облегни се на мен.

Тя се отпусна на рамото му, неспособна повече да се бори с изгарящия я копнеж. Зарови лице в колосаната яка на бялата му риза и сграбчи реверите на вълненото му палто за езда. Не се разплака, но изпитваше нужда да я подържат и приласкаят, дори и само за един кратък миг.

Брейдън я притисна към гърдите си и пръстите му нежно погалиха лъскавите черни коси. И двамата осъзнаваха силното привличане помежду си. Нито един от тях не помръдна, за да прекъсне или задълбочи прегръдката. Останаха така, с докосващи се тела, сякаш времето бе спряло неотменния си ход.

Брейдън затвори очи и отпусна брадичка върху главата ѝ. Изпълваха го бушуващи чувства. Нищо не му се струваше поестествено и по-правилно от това да държи тази млада жена в прегръдките си. Не можеше да го обясни, тя просто му принадлежеше. Това бе най-смуцаващото и странно усещане, което някога бе изпитвал.

Каси пое дълбоко дъх, упоена от топлината, която той излъчваше.

— Благодаря ти още веднъж — прошепна тя. — Ти си моят герой.

Той бавно я отдръпна от себе си, за да може да погледне красивото ѝ, зачервено лице и я дари с ослепителна усмивка.

— Не си спомням някога да съм бил нечий герой. — Улови ръката ѝ и я поднесе към устните си. — За мен е чест да съм твоят герой.

На вратата на библиотеката тихо се почука.

— Извини ме, Брейдън. — Чарлс Грейвс застана на прага. Говореше на Брейдън, но погледът му бе вперен в Каси.

— Да, Чарлс — Брейдън пусна ръката на девойката и се извърна към приятеля си. — Господин Грей почива ли си?

Чарлс кимна.

— Да. В леглото си е.

Каси се изправи, опитвайки се да възвърне самообладанието си, но не можеше да прикрие пламналите си страни.

— Не ни представиха, сър. Аз съм Касандра Грей и съм ви много благодарна за помощта, която ми оказахте.

На лицето му се мярна странно и неразбираемо изражение, което изчезна така бързо, както се бе появило.

— Удоволствието е мое, госпожице Грей. Казвам се Чарлс Грейвс и работя за Негова светлост.

Брейдън видя смаяния поглед на Каси и се изправи.

— Както обикновено, Чарлс проявява прекалена скромност. Той е един от най-добрите треньори на чистокръвни коне в Англия. Собствениците на най-прочутите конюшни се надпреварват да търсят услугите му. За щастие той е и мой приятел — живее при мен в Шърбърг.

Каси дари Чарлс с ослепителна усмивка.

— Винаги съм искала да яздя, но баща ми... — Не се доизказа тя.

— Ела в Шърбърг и ще можеш да яздиш на воля — ентузиазирано предложи Брейдън.

В очите на Каси проблесна радост, но бързо помръкна и се замени с ужас.

— О, не, не мога. Искам да кажа... Татко никога няма да ми позволи, нали разбираш, това не е прилично и аз...

— Ще ти осигуря компаньонка — прекъсна я Брейдън. — Мога да изпратя каретата да те вземе в деня, който баща ти определи. — Млъкна, сепнат от уплашения ѝ поглед и енергичното поклащане на главата ѝ. — Има ли някакъв проблем? — Беше смутен и обезпокоен от отказа ѝ, но това, което го притесни най-вече, бе неподправеният ужас в очите ѝ.

— Ти не разбираш — започна тя, представяйки си гнева на баща си, когато му каже, че иска да посети един джентълмен, а още повече да отиде сама в дома му. Яростта на Робърт нямаше да има граници. — Това е невъзможно... просто не мога да го направя. — Пристъпи с бързи крачки към вратата, преди Брейдън да продължи да я убеждава. — Не искам да ви задържам повече. Още веднъж ви благодаря за помощта. Ще ви изпратя.

Секунди по-късно Брейдън и Чарлс стояха на прага на отворената врата, а Каси учтиво ги чакаше да си тръгнат. Лицето ѝ не изразяваше никакви чувства, но прекрасните ѝ очи бяха помръкнали.

Брейдън се втренчи в нея.

— Чарлс, моля те, почакай ме в каретата — обърна се той към приятеля си.

Чарлс спря и погледна намръщено към Каси, сякаш се канеше да каже нещо, но после изглежда внезапно промени решението си, кимна учтиво и се запъти към чакащата ги карета.

Когато Херцогът се извърна към младото момиче, първите лунни лъчи погалиха фините черти на лицето ѝ и той отново се изуми от красотата ѝ — смесица от невинност и мъдрост. Би сторил всичко, за да съхрани завинаги това особено и прекрасно излъчване, което бе същността на истинската Каси.

Тя също го погледна и си помисли, че той е най-прекрасният герой, който една жена би могла да си представи. За част от секундата се запита дали да не се хвърли в обятията му и да го помоли да я отведе завинаги от това място и от този ад. Но знаеше по-добре от всеки друг, че никога не би могла да избяга. Защото нейният ад не бе само баща ѝ, а и ужасните демони, стаени толкова дълбоко в душата ѝ, че дори самата тя не можеше да ги достигне.

— Сбогом, Брейдън — каза нежно.

Младият мъж поклати глава.

— Не, Каси, и двамата знаем, че това не е сбогуване. — Докосна с палец устните ѝ и усети как тялото ѝ потръпна от докосването му. — Искам да те видя отново и то скоро.

— Не! — извика тя. — Не мога.

— Ти също го искаш.

— Няма значение какво искам аз, Брейдън. Много отдавна научих, че ние много рядко получаваме онова, което искаме.

— Аз също. — Повдигна брадичката ѝ, наведе глава и нежно я целуна по устните.

Мимолетната милувка накара и двамата да изтръпнат от връхлетялата ги вихрушка от чувства. Брейдън се взря в широко отворените ѝ уплашени очи.

— Ако някога се нуждаеш от мен, аз ще бъда на твое разположение по всяко време. Не го забравяй.

Тя кимна замаяно. Наблюдаваше го как си тръгва.

— И, Каси! — Спря се той за миг. — Аз ще се върна. Не се съмнявай в това.

Знаеше, че ще го направи. Както го бе знаела дълбоко в душата си през всичките тези години. Само че този път се страхуваше.

Обърна се и влезе в мрачната къща. Това бе нейният свят, не можеше да има друг.

Затвори очи. Когато мечтите ѝ за Брейдън не бяха нещо повече от глупаво увлечение на едно младо момиче, бе възможно всичко. Но тя вече не бе младо момиче, а това, което изпитваше в момента, бе безнадеждно и невъзможно... и в никакъв случай не бе невинно увлечение.

Тя обичаше Брейдън Шефилд с цялото си сърце.

[1] Малка моя (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Робърт Грей бе отговорен за всичко. Брейдън бе сигурен в това. Но доколко бе навредил и дали изобщо можеше да поправи нещо?

В този човек се криеше някаква отчаяна жестокост, нещо зловещо. Грей бе затънал в неудачите и безбройните чаши алкохол. Той бе достигнал до дъното, до последния предел, когато човек е способен на всичко. А Каси, сама и беззащитна, бе жертва на неговата враждебност. От весело и щастливо момиче, лъчезарно и открито, тя се бе превърнала в примирена и изтормозена млада жена, лишена от вътрешната светлина на радостта и надеждата, от онова сияние, което бе изпълнило сетивата на Брейдън с неподправено удоволствие и копнеж.

Какво ѝ бе сторил Робърт Грей? Дори не искаше и да предполага. Всеки един от отговорите на този въпрос караше сърцето му да се свива от мъка и болка. Каси беше сама и напълно беззащитна срещу тормоза, на който ужасният ѝ баща можеше да я подложи. Брейдън стисна юмруци в скута си. Дано да греши, дано въображението му просто си прави лоши шеги с него. Въпреки всичките си недостатъци Робърт не би могъл да се отнася зле към единствения подарък, който животът му бе дал.

Ала колкото и да се опитваше, не можеше да се убеди, че всичко с Каси ще бъде наред. Изтръпна, като си спомни реакцията ѝ на предложението му да дойде да поязди в Шърбърг. Миг преди това тя бе топла и открита в прегръдките му, отдавайки му болката си, черпейки вяра от силата му. Но само мисълта, че може да предизвика гнева на баща си, бе достатъчна помежду им отново да се спусне черната сянка на отчуждението. Един мускул нервно заигра по брадичката му. „Не, нещо определено не бе както трябва“ — помисли си младият мъж. Нещо, което още не можеше да разбере.

Но твърдо възнамеряваше да убеди Каси да му се довери. И тогава, ако подозренията му се потвърдяха, щеше да намери начин да я махне завинаги от онази къща.

— Тя е много красива.

Думите на Чарлс сепнаха Брейдън и го върнаха към реалността. Той примигна, изненадан, че каретата вече минава през високите и внушителни железни порти на Шърбърг. Екипажът намали, когато стигна пред каменното стълбище.

— Да. Така е. — Извърна се и откри, че Чарлс го наблюдава внимателно. — А баща ѝ не е достоен дори за презрение.

При тази забележка в сините очи на Чарлс проблесна нещо необяснимо, но много силно.

— Той не заслужава да има такава дъщеря. А тя не заслужава подобен живот. — Гласът му бе изпълнен с гняв.

Брейдън кимна.

— Не, не заслужава. И аз няма да позволя да продължава да живее по този начин, беззащитна и сама — каза той и удари с юмрук коляното си. — Но какво мога да направя? Тя отхвърли предложението ми. Не знам дали от страх или от гордост.

Чарлс наклони леко глава.

— Доколкото знам, досега никога не си се спирал пред нищо, за да получиш това, което желаш.

Брейдън се усмихна студено.

— И сега няма да се спра. Ако става дума единствено за гордостта на Каси, нито за миг няма да се поколебая да я пренебрегна в името на нейната безопасност. Не гордостта ѝ, страхът ѝ ме тревожи. Няма да рискувам да влоша още повече положението ѝ с нежеланите си посещения в дома им.

При тези думи се загледа през прозореца на каретата. Колко ли великодушен би изглеждал отстрани, ако някой слушаше кратката му реч? Истината бе, че Каси събуждаше у него чувства, които не разбираше и които не бе изпитвал никога досега. Единственото, което знаеше бе, че иска да я види отново и то не само, за да се увери, че е добре. Изгаряше от желание да я държи в прегръдките си, да се потопи в нежната ѝ сладост, която толкова неудържимо го привлече още първия път, когато се срещнаха. Искаше да вкуси устните ѝ, да зарови лице в дивото ухание на копринената ѝ, черна като нощ, коса. Искаше да изследва онова странно, но толкова вълнуващо усещане, което единствено Каси събуждаше в душата му.

— Аз мога да го направя вместо теб.

Думите на Чарлс отново прекъснаха мислите му. Каретата спря пред каменните стълби, които водеха към високите, извити врати на Шърбърг.

— Моля? — Брейдън се намръщи, опитвайки се да вникне в думите на приятеля си.

Изражението на Чарлс бе непроницаемо, а погледът неразгадаем.

— Мога да наблюдавам госпожица Грей вместо теб — отвърна по-възрастният мъж. Помълча за миг и после продължи — Твоето присъствие не може да остане незабелязано, Брейдън. Очевидно е, че младата дама храни дълбоки чувства към теб. Чувства, които навярно баща ѝ няма да одобри. Докато аз мога да я наблюдавам дискретно, без да бъда забелязан. — По устните му пробягна тъжна усмивка, сякаш в отговор на някаква негова иронична шега. — Аз умея да бъда дискретен и незабележим. За разлика от теб.

Брейдън се вгледа внимателно в лицето на Чарлс. Всъщност искаше да възрази на предложението му, защото се нуждаеше от извинение отново да види Каси. Но не можеше да отрече правдивостта в думите на приятеля си. А безопасността на Каси бе много по-важна от собствените му желания.

Кимна едва забележимо. Ако занапред не можеше да бъде с Каси, на тази земя нямаше по-подходящ човек от Чарлс, на когото би доверил грижата за нея. Трийсет и една години Чарлс бе за него едновременно и родител, и приятел.

— Благодаря ти, Чарлс — усмихна се Брейдън, чувствайки се така, сякаш огромен товар се бе смъкнал от плещите му. — Ако забележиш нещо, което да те обезпокои — каквото и да е то — веднага ела при мен. Няма да позволя на никого да нарани Каси.

Слезе от каретата, кимна на стоящия до блестящите вратички лакей и се заизкачва по каменните стълби.

Лицето на Чарлс придоби сурово изражение и той стисна решително устни.

— Не, Брейдън. Никой няма да я нарани — рече той тихо в празната карета. — Никой.

— Брейдън. Ти ли си? — Сирил Шефилд надникна иззад ъгъла на библиотеката.

— Да, Сирил, аз съм. — Брейдън мина забързано покрай слугите, струпали се в разкошното мраморно предверие. — Отбих се в къщата на Грей. — Брейдън описа накратко фактите около инцидента с Робърт Грей, който едва не бе завършил фатално.

Сирил се намръщи.

— Грей? Спомням си, че преди няколко години ме разпитва за един човек на име Грей. За същата личност ли става дума?

— Да — кимна Брейдън.

— В такъв случай това е бащата на онова младо момиче, което си срещнал на морския бряг... — Сирил замълча, опитвайки се да си припомни подробностите.

— Касандра — уточни Брейдън.

— Да, Касандра — повтори Сирил. — И как се чувства Касандра?

— Тя е ужасно самотна.

Сирил поклати съчувствено глава.

— Дочух някои неща от моите делови партньори за поведението на баща ѝ. Жалко, че има такъв баща.

— Идеше ми да го убия. Всеки път щом си помисля за това... — Гласът му заглъхна и красивото му лице се сгърчи от болка. — Не желая да говорим повече по този въпрос, Сирил. Това е нещо, с което сам ще се справя.

— Разбира се — мигом се съгласи Сирил и се изкашля малко неловко. — Уилям Девън днес изпрати свой служител с договора, отнасящ се до условията на вашите общи сделки.

Брейдън кимна разсеяно.

— Чудесно. Утре ще го прочета.

— Пратеникът донесе и съобщение от имението, с което ни канят на бала в дома им през следващия месец. Надявах се, че ти...

— Не.

Резкият отказ не изненада Сирил, но той все пак се опита да го убеди.

— Брейдън, ти със сигурност не би искал да го обидиш...

— Уилям е ценен делови партньор — прекъсна го херцогът. — Дватамата с теб споделяме много общи виждания. Но мнението ни за дъщеря му не е сред тях. Когато се наложи, понасям присъствието ѝ. Обаче няма да се подложа на изпитанието да прекарам една

непоносима вечер в нейната компания. — Брейдън погледна сърдито Сирил. — Да смятам ли, че си ме разбрал? — Въпросът бе само формалност и той се обърна и се запъти към спалнята си. — А сега, ако не възразяваш, бих искал да си легна.

Сирил въздъхна примирено.

— Разбира се. Лека нощ, Брейдън.

— Лека нощ. — Брейдън вече напълно бе забравил за Абигейл и мислите му отново се насочиха към Каси.

Заспа няколко часа по-късно, когато изтощението най-сетне взе връх над обърканите му чувства. Но сънищата му бяха неспокойни, изпълнени с тъмнокоси красавици, които го викаха и го умоляваха да им помогне. Отчаяните им вопли преминаха през високите стени, които бе издигнал около чувствата си, скрити дълбоко в сърцето му.

Сънят не идваше.

Това не бе изненада за Каси. Изминалите няколко седмици бяха изпълнени с несигурност. Нощите ѝ бяха тревожни, наситени с обичайните тъмни видения, сред които се прокрадваше пламенният копнеж по Брейдън. Дните ѝ бяха напрегнати и измъчени, а настроението на баща ѝ — все по-мрачно.

И днес не бе по-различно. След една необичайно груба тирада, Робърт Грей изхвъркна от къщата, затръшвайки входната врата. Каси остана сама. Този път поне не я удари. Беше благодарна и на това. Гневните изблици на Робърт биваха съпровождани все по-често от силни плесници през лицето и заплахи, че ще я набие още по-жестоко. Това все още бе само заплаха, но засилващото се пиянство и топящите се пари озлобяваха Робърт с всеки изминал ден. Каси се боеше, че е въпрос на време да изпълни заканите си.

Ала тази нощ беше в безопасност. Тя се спусна безшумно по стълбите, следвана от Пърси. Едно томче с поезия щеше да ѝ помогне да заспи. Може би точно от това имаше нужда, за да се унесе в сън.

Изведнъж спря. Вратата на библиотеката бе затворена, но отдолу се процеждаше светлина, което означаваше, че вътре има някой. Каси се намръщи. Дали баща ѝ се бе върнал, без да го усети? Поколеба се, несигурна какво да прави. Щеше да бъде същинска дързост, ако се осмели да го обезпокои. Не, книгата можеше да почака.

Каси понечи да се обърне и да се върне в спалнята си, когато до слуха ѝ достигнаха приглушени гласове. Макар и неясен, другият глас ѝ се стори същият, който бе чула и предишния път.

— Това е предложението ми, Грей. Уверявам те, че няма да получиш по-добро.

— О, сигурен съм в това — завалено отговори Робърт. — Наистина е много щедро.

— Можеш да смяташ, че всичките ти дългове са платени. Да не споменавам и допълнителните седемдесет хиляди лири, които ще ти осигурят охолен живот — продължи уверено първият глас.

— Да. — Робърт изглеждаше доволен.

— Чудесно. В такъв случай да смятам ли, че сделката е сключена?

Настъпи пауза, нарушена от звука от преместването на стол по пода на библиотеката. Явно мъжете бяха станали, за да си стиснат ръцете.

— Сделка, да, сключихме сделка — повтори Робърт. — Няма да съжаляваш. Тя е завидна придобивка.

Придобивка? Какво, за Бога, бе продал баща ѝ на този мъж? Какво от това, което притежаваха, струваше толкова много пари? Къщата бе почти гола и в нея нямаше никакви ценни картини, скулптури или други предмети на изкуството.

— О, напълно съм съгласен с теб. Мога да кажа, че тя наистина е изключителна красавица.

За кон ли ставаше дума? Невъзможно. Конюшните им бяха празни от години. Дълговете на Робърт от комар, както и постоянното му пиянство, ги бяха принудили да продадат всички животни в къщата, с изключение на Пърси.

— И не само е красива — додаде Робърт. — Послушна е, особено когато се управлява с твърда ръка.

Настъпи тишина. После прозвуча гласът на непознатия.

— Ще го запомня, но съм убеден, че от нея ще излезе чудесна съпруга.

Съпруга? Каси пребледня.

— Да. Тя е млада и е способна да роди много здрави деца.

— Съгласен съм. Дъщеря ти отлично подхожда на целите ми.

Дъщеря?! Каси едва се въздържа да не изкрещи. Те обсъждаха нея, говореха така, сякаш бе стока за продан. Собственият ѝ баща я продаваше на някакъв непознат за седемдесет хиляди лири!

Сломена от шока и задушавания я гняв, тя се запъти, олюлявайки се, към стълбите и се отпусна на най-долното стъпало. Зарови отчаяно лице в шепите си. Изкушаваше се от мисълта да нахлуе в библиотеката и да се опълчи открито срещу баща си и нейния „купувач“. Но страхът я възпря. Баща ѝ щеше да избухне и да излее цялата си ярост върху нея. Изпитваше прекалено голям страх, за да понесе някой от жестоките му изблици, а и гордостта ѝ никога нямаше да ѝ позволи да се унизи пред един непознат. Болезненото насилие — физическо и емоционално, което понасяше, бе само нейно и нямаше да позволи на никого да узнае за това. Схватката с баща ѝ можеше да почака, поне засега.

Каси вдигна глава и се втренчи невиждащо в мрака. Дори баща ѝ не можеше да падне толкова ниско, че да я продаде на някакъв непознат. И то без да я предупреди или подготви. Това бе немислимо. Навярно не бе разбрала. Отново отпусна глава.

Мокрият език на Пърси върху студеното ѝ лице я изтръгна от унеса. Каси рязко вдигна глава. Нямаше смисъл да се отдава на напразни надежди. Стисна малките си юмручета, твърдо решена да посрещне фактите такива, каквито бяха, а не каквито ѝ се искаше да бъдат.

Баща ѝ се бе съгласил да я продаде на някакъв непознат и несъмнено богат джентълмен. Веднага щом бракът се осъществеше, Каси щеше да бъде принудена да го приеме. Трябваше да действа незабавно, преди да е станало твърде късно. Ще изчака, докато Робърт остане сам. После щеше да го помоли да промени решението си и да не ѝ причинява това. Той ще я послуша, увери се Каси. Баща ѝ бе слаб човек, но не беше дявол. И я обичаше по свой собствен начин. Бе сигурна в това. Нямаше да я принуди да извърши подобно нещо, след като узнае колко отвратително и долно е за нея.

Щеше да му изтъкне, че има и друг изход. Наистина имаше. Щеше да си потърси работа и да спести достатъчно пари, за да погаси дълговете му. Можеше да си намери работа като гувернантка в някой приличен дом. Истината бе, че подобна работа едва ли щеше да е

особено добре заплатена, но все ще е някакво решение, поне на първо време.

Каси стана и тръгна към спалнята си. Когато баща ѝ се качи, за да си легне, тя ще му обясни всичко и ще му съобщи плана си. Тогава той щеше да я освободи от това ужасно споразумение.

Когато чу тежките стъпки на баща си по стълбите, събра цялата си смелост и преди да е размислила, отвори вратата на стаята си и пристъпи в полутъмния коридор.

— Татко. — Гласът ѝ бе тих и нерешителен.

Робърт спря и се обърна към дъщеря си. Очите му бяха кървясали, някога красивото му лице бе зачервено от алкохола, а устата му — безволево отпусната.

Той се намръщи и тръгна към Каси.

— Касандра? Защо си още будна в този късен час?

— Трябва да поговоря с теб.

Той се намръщи още повече.

— За какво?

Момичето облиза пресъхналите си устни.

— Тази вечер не можах да заспя.

Робърт разтри с длан челото си и се втренчи в нея.

— Пак ли някой от кошмарите ти? — сърдито попита той и огледа изпитателно лицето ѝ.

— Не, татко — припряно отрече тя. Знаеше колко се вбесява само при споменаването на кошмарите ѝ и много рядко говореше с него за това. Понякога се случваше виковете ѝ да го събудят, но и тогава не бе споделяла почти никакви подробности. — Нямаше някаква конкретна причина, просто не можах да заспя и слязох долу, за да си потърся някаква книга в библиотеката.

Робърт стисна челюсти.

— Сега ли?

— Да. Видях, че вратата на библиотеката е затворена. Чух гласове.

Робърт отметна един сплъстен кичур от лицето си.

— И чу ли разговора?

Тя пое дълбоко дъх.

— Да, татко.

За нейно учудване той се усмихна.

— Добре. Значи няма нужда аз да ти го казвам.

Каси го погледна, сякаш я бе ударил.

— Как можа? — изстреля тя, без да мисли. — Как можа да ми причиниш подобно нещо? — Гласът ѝ потрепери.

Очите на Робърт потъмняха.

— И какво означава това? — остро я попита.

— Ти ме продаде, сякаш съм най-обикновена стока.

— Правилно! Ти си точно това! — изкрещя Робърт и гневно стисна юмруци.

Каси ахна и притисна ръка към устните си.

— Как можеш да кажеш подобно нещо? Аз съм твоя дъщеря! — Гневът измести страха ѝ и всички мисли за някакъв компромис излетяха от главата ѝ.

— Да, ти си моя дъщеря, не е нужно да ми го напомняш!

Яростта му изригна като вулкан и той сякаш мигом изтрезня.

— Каква е ползата от това, Касандра? Какво мислиш, че те очаква като моя дъщеря? Сънувала ли си някога, че ще се омъжиш за богат и влиятелен мъж? Защото тъкмо за такъв човек ще се омъжиш, дъще. Мъж, който разполага с достатъчно голямо състояние, за да осигури спокоен и оholen живот не само на теб, но и на мен. Нима това не е достатъчно, за да те накара да си мериш приказките? Ти ще бъдеш съпруга на богат мъж, Касандра. Е, какво ще кажеш сега?

— Не ме интересува, дори той да е принц, татко! Това с нищо не променя чувствата ми! — Сега вече и Каси крещеше.

— Не променяло чувствата ѝ! — Гласът на Робърт прогърмя толкова силно, че чак стените потрепериха. — Не давам и пукната пара за твоите чувства! Кой си мислиш, че ще се ожени за теб, Касандра? Кой ще те спаси от този ужасен живот? — Сграбчи я за раменете и я разтърси. — Твоят любим херцог? Заради това ли е всичко? Нима наистина вярваш, че Негова светлост, херцогът на Шърбърг, ще те измъкне от тази мизерия?

— Не замесвай Брейдън в тази работа, татко. — Каси потрепери от натиска на силните му ръце върху раменете ѝ.

— Брейдън, така ли? Е, скъпа моя, ти си по-голяма глупачка, отколкото си мислех, след като изобщо можеш да си въобразяваш, че Брейдън ще се ожени за теб. Видях начина, по който те гледаше. Това,

което се върти в главата му, няма нищо общо с женитбата. — Разтърси я силно. — Така ли е, Касандра?

Когато зърна святкащите от гняв очи на баща си, Каси усети как по гърба ѝ пробягнаха ледените тръпки на страха.

— Не знам какво имаш предвид, татко — каза тя и се опита да се освободи.

— Не знаеш ли? — той се вторачи в нея, сякаш виждаше нечие друго лице. — Струва ми се, че много добре знаеш какво имам предвид. Каж ми, спа ли вече с него? Даде ли на онова копеле онова, което аз обещах на друг? — Разтърси я с всичка сила. — Каж ми, дяволите да те вземат! Каж ми! — Блъсна я силно с едната си ръка, тя се олюля и се подпря на стената.

От гърдите ѝ се изтръгна вик на болка, но Робърт не обърна внимание, сграбчи брадичката ѝ се вгледа обвиняващо в уплашените ѝ очи.

— Отдала си му се, нали? — диво изкрещя той. — Отдаде ли му се?

— Не, татко — успя да промълви Каси, вцепенена от ужас. — Аз дори не съм виждала Брейдън.

— Лъжкиня! — Запрати я към отсрещната стена, наблюдавайки я как се свлича на колене. После бавно и застрашително пристъпи към нея и я изправи на крака. — Мислиш, че не знам какво става под носа ми, така ли? Мислиш, че можеш безнаказано да продължиш да ме правиш на глупак? Така ли е, Елена? — Вдигна ръка и я удари силно през лицето.

Каси извика и усети в устата си соления вкус на кръвта.

— Аз не съм Елена, татко — проплака момичето. — Аз съм Касандра. Мама е...

— Курва! — Отново я удари и я събори на пода. После я вдигна и впи безумен поглед в уплашеното ѝ и мокро от сълзите, насинено лице. Сякаш търсеше чертите, които продължаваха да терзаят душата му. — Колко пъти още ще ме предаваш? Колко пъти още ще се правя, че не забелязвам? — Обви пръстите на силната си ръка около тънката шия на Каси. — Не и този път, Елена. Не, не и този път. Този път ще си платиш. Този път ще е за последно.

В гърлото на Каси се надигна паника. Тя почувства как пръстите му се стягат и стискат, изсмуквайки дъха ѝ, живота ѝ. Всичко изчезна,

остана само инстинктът за самосъхранение. Момичето събра последните си сили, вдигна коляно и го заби в слабините на баща си.

Той изрева от болка и пръстите му я освободиха. Треперещите ѝ нозе я понесоха надолу по стълбите. Без да обръща внимание на режещата болка в ребрата си, тя изтича през входната врата. Пърси, който се бе спотаил в коридора, оголи зъби и излая срещу объркания мъж, после хукна след господарката си.

Нощният въздух охлаждаше мокрото ѝ лице. Болката в ребрата ѝ се усилваше с всяка стъпка, но тя не можеше да си позволи да забави крачка. Затича се към брега, но не остана там — тази вечер брегът не бе убежище за нейната агония. Приглушени ридания разтърсиха слабото ѝ тяло, сърцето и душата ѝ бяха вцепенени от болка и страх.

Но мислите ѝ бяха ясни. И тя знаеше къде трябва да отиде.

„Ако някога се нуждаеш от мен, аз ще бъда на твое разположение по всяко време. Не го забравяй.“ Думите на Брейдън отекваха отново и отново като молитва в съзнанието ѝ. „... аз ще бъда на твое разположение...“

ГЛАВА 5

— Благодаря ти за великолепната утринна езда, Стар. Днес имаш повече енергия, отколкото имам аз. — Брейдън погали лъскавия махагонов гръб на чистокръвния кон.

— Това не е изненадващо, като се има предвид колко малко спа през изминалата нощ. — Гласът на Чарлс долетя откъм конюшната, където един млад коняр пристъпи нерешително навън, за да изтрие запотеното животно. Всички знаеха, че единствено Негова светлост умее да се справя с буйния кон.

Брейдън проследи с поглед Стар, доволен, че жребецът не е задъхан, нито отпаднал от бързото сутрешно препускане — знак, че конят е здрав и в отлично състояние.

Чарлс приближи до Брейдън и огледа тъмните кръгове под очите му.

— Лягал ли си си въобще? Изглеждаш ужасно — отбеляза той.

Брейдън тъжно се усмихна.

— Благодаря ти. Да, легнах си, но почти не можах да заспя.

— Все още си обзет от мисли за госпожица Грей. — Това не бе въпрос, а констатация и Чарлс се вгледа напрегнато в приятеля си, за да види реакцията му.

Очакванията му се потвърдиха — Брейдън стисна зъби, а очите му гневно блеснаха.

— Да, загрижен съм за Каси — призна с равен тон херцогът. — Дяволски съм притеснен за нея затова, че е принудена да живее с онзи... пияница.

— През тази седмица на няколко пъти ходих до къщата на Грей. Два пъти видях госпожица Грей да тича заедно с кучето си, но нито веднъж не зърнах баща й. Стори ми се, че всичко е наред — рече Чарлс.

— Както сам знаеш, доста често външността лъже — студено отвърна Брейдън и прокара тревожно пръсти през косата си. — Аз

знам по-добре от всеки друг какво означава да оцелееш сред обстановка на враждебност. Правя го от години.

Приятелят му кимна.

— Знам — отвърна той тихо. Колко добре си спомняше малкото момче, което никога не плачеше, но което така и не разбра защо е пренебрегвано от майка си и баща си. Майка, която бе прекалено егоцентрична, за да се интересува от някой друг, освен от себе си, и баща, който бе твърде огорчен, за да прости на единственото същество, което бе причината за непреодолимата бариера в неговия брак. — Знам — повтори Чарлс и сложи ръка върху рамото на Брейдън.

Той го погледна тъжно, спомняйки си всеки път, когато бе търсил утеха в тези конюшни от този мил и грижовен мъж, който бе запълнил огромна празнина в живота му. Това бе дълг, който Брейдън никога не би могъл да изплати.

— Защо не се опиташ да си починеш? — предложи Чарлс, докато крачеше редом с херцога към къщата. — Още е рано.

Брейдън поклати глава.

— Чувствам се прекалено неспокоен. Мисля да се свържа с моята корабна компания, за да разбера кога ще пристигне новата арабска кобила. Нямам търпение да видя дали наистина е толкова великолепна, колкото ме уверявах.

Чарлс отвори уста, за да отговори, но в същия миг откъм замъка се разнесоха високи гласове, последвани от кучешки лай. Когато приближиха, Брейдън видя Пъркинс, възрастния иконом на Шърбърг, да отказва категорично да пусне в къщата един малък и раздърпан скитник. До него подскачаше пухкава кожена топка в кафяво и бяло, която неистово лаеше между краката на достолепния прислужник.

— Какво по... — Брейдън забърза и когато наближи входните стълби извика — Пъркинс? Какво има?

Обикновено невъзмутимото лице на иконома бе придобило нещастен вид и той заговори смутено, бършейки челото си с кърпичка:

— Простете за безпокойството, Ваша светлост, но тази млада дама — хвърли презрителен поглед към скитника до себе си — настоява да говори с вас. Няколко пъти ѝ повторих, че входа за прислугата е отзад, но тя отказва да ме чуе...

Преди да довърши изречението си, младата дама, предизвикала искреното възмущение на иконома, се извърна към Брейдън и закуцука

надолу по каменните стъпала. Разгневеното куче мигом се озова до нея.

— Брейдън.

Брейдън се почувства така, сякаш бяха забили юмрук в стомаха му.

— Каси! — Смътно чу зад гърба си смаяното ахване на Чарлс. С десет големи крачки Брейдън се озова там, където започваха стъпалата, и протегна ръце към Каси. Роклята ѝ бе разкъсана, лицето ѝ изопнато от болка, а страните ѝ — набраздени от сълзите. По брадичката и по врата ѝ се виждаха грозни синини, а долната ѝ устна бе подута и покрита със засъхнала кръв.

— О, Господи! — простена младият мъж и обви лицето ѝ с ръце. — Каси!

Той я привлече към себе си и закрилнически я прегърна. Усети как потръпна и погрешно си помисли, че се страхува от докосването му.

— Шшт... отпусни се. Няма страшно. Всичко ще бъде наред. — Вълна на облекчение заля Брейдън, когато почувства как напрежението постепенно напуска малкото крехко тяло. Хвърли свиреп поглед към слисания иконом и попита гневно.

— Не видя ли, че е наранена?

— Ами, всъщност, не, Ваша светлост, не видях — заекна ужасеният прислужник. — С цялата тази врява и онова животно — той хвърли недоброжелателен поглед към Пърси, който по някакво чудо се бе укротил — не забелязах, така че не знаех...

Брейдън потисна гнева си. В крайна сметка не Пъркинс бе този, когото искаше да удуши с голи ръце.

— Всичко е наред, Пъркинс, разбирам. А сега, искам да влезеш вътре и да изпратиш за доктор Хауъл. След това нареди да приготвят една стая за госпожица Грей. Тя ще има нужда от топла вода, за да се изкъпе и от някакви дрехи. Не ме интересува как ще се справиш, просто го направи. Ясно ли е?

— Да, Ваша светлост... напълно. — Възрастният иконом вече бе успял да възвърне самообладанието си и се оттегли достойно в къщата.

Брейдън усети, че Каси трепери.

— Къде се нарани, скъпа? — тихо промълви той. Боеше се да я отнесе вътре, за да не ѝ причини допълнителна болка.

Тя не отговори, но пръстите ѝ се вкопчиха в ризата му. Брейдън я прегърна и докосна нежно нараненото ѝ лице.

Каси потръпна. В погледа ѝ се четеше мъка.

— Съжалявам — прошепна девойката, — но не знаех къде другаде да отида.

Той поклати енергично глава и допря пръсти до устните ѝ, за да спре ненужните извинения.

Каси потрепери от допира и очите на Брейдън потъмняха от гняв.

— Баща ти ли ти причини това? — запита сурово младият мъж.

Тя отвори уста, за да защити Робърт, но се отказа. Не можеше вечно да измисля извинения за жестокото му поведение. Кимна.

Брейдън яростно изруга и кръвта кипна във вените му. Извика на помощ цялото си самообладание, за да обуздае задушавания го гняв. Ако излееше яда си, нямаше да помогне на Каси.

— Можеш ли да вървиш? — попита загрижено той.

Момичето кимна.

— Мисля, че да. Обаче тук отстрани... — Пое дълбоко дъх и потрепери. — Болката е толкова остра.

— Ребрата ѝ — процеди Чарлс с изкривено от ярост лице.

Брейдън кимна. Наведе се и без усилие взе Каси на ръце. Тя простена тихо, но благодарно се облегна на гърдите му.

— Не беше чак толкова лошо, но аз тичам от дълго време. — Тя се усмихна тъжно. — Нямах представа, че Шърбърг е толкова далеч, поне за човек, който върви пеша. — Погледна надолу към Пърси, който отново бе започнал да лае, когато Брейдън я взе на ръце. — Шшт, Пърси — успокой го девойката. — Ние сме сред приятели. — Кучето притихна, но вярно съпроводи господарката си, докато Брейдън я внасяше в къщата. Чарлс ги следваше на няколко крачки, готов да помогне, ако се наложи.

Брейдън отнесе Каси в гостната и я настани на един диван. Чарлс подложи допълнително възглавници под главата ѝ.

— Така по-добре ли е? — попита Брейдън и отметна няколко тъмни кичура от преbledнялото ѝ лице.

Каси кимна, опитвайки се да прикрие болката.

— Добре съм — увери го тя.

— Разкажи ми какво се случи!

Каси преглътна с усилие. С цялото си сърце искаше да забрави ужасните подробности, довели я така неочаквано на прага на Брейдън. Ала бе убедена, че той има право да знае.

— Чух баща ми и един друг мъж да разговарят — започна тя и сведе поглед.

— Какъв друг мъж? — напрегнато попита Брейдън.

— Не знам — прошепна девойката. — Бяха се затворили в библиотеката, гласовете им бяха приглушени, не можех да ги чувам ясно. — Вдигна глава и погледна право в загрижените, нежни очи на Брейдън. — Но баща ми възнамерява да ме омъжи за него. Всъщност той се готвеше да ме продаде за впечатляващата сума от седемдесет хиляди лири.

По красивото лице на Брейдън се изписа недоверие.

— Баща ти те е продал на онзи мъж?

Каси кимна неохотно. Искаше ѝ се да потъне в земята.

— Да. Това беше сделка. И баща ми очакваше да се съглася, без да задавам въпроси. — Устните ѝ потръпнаха. — Знам, че мое задължение, като негова дъщеря, е да му се подчинявам, но това беше коравосърдечно и ужасно от негова страна. Не можах да го понеса.

— И си казала на баща си за това?

Каси облиза пресъхналите си подути устни.

— Да. Казах му, когато остана сам. Той побесня и ми наговори ужасни неща. — Стисна клепачи, опитваше се отчаяно да прогони спомена. — После ме удари. Опитах се да се разбера с него, но той бе изгубил самоконтрол. Беше пиян и... — Гласът ѝ заглъхна.

— Какво се случи след това? — попита херцогът.

— Той сякаш си изгуби ума. Никога не съм го виждала така разярен. — Отвори уплашените си очи и преглътна напирещите сълзи. — Бях ужасена... помислих, че ще ме убие. — Гласът ѝ бе едва доловим шепот. — Избягах. Нямах къде другаде да отида. Ти ми каза, че ако някога се нуждая от теб...

— Казах го съвсем искрено. — Брейдън взе малките ѝ студени ръце в своите топли и големи длани. — Обещавам ти, Каси, той никога повече няма да те нарани. Никога. Вярваш ли ми?

— Да — прошепна младото момиче, втренчена в суровото му и решително лице. — Какво ще правиш?

— Първо ще помоля доктор Хауъл да прегледа раните ти. След това ще посетя баща ти. — Видя изплашеното изражение на лицето ѝ и поклати глава. — Довери ми се, ma petite. Всичко ще бъде наред.

Брейдън се извърна, неспособен да скрие бушуващите в гърдите му чувства. За един кратък миг пламтящите му очи срещнаха погледа на Чарлс. Брейдън никога не бе виждал приятеля си толкова потресен. Но го разбираше. Чарлс не понасяше физическо насилие. Самата мисъл за това го изпълваше с погнуса. А жестокостта, проявена спрямо тази красива млада жена, бе най-мерзкото нещо на земята.

Чарлс потрепери от отвращение и се извърна.

— Ще отида да проверя дали са изпратили за лекаря — тихо рече той, обърна се и излезе от стаята.

— Брейдън. — Нежният глас на Каси изтръгна Брейдън от мислите му. Той се обърна към нея и повдигна въпросително вежди. — Не исках да ти причинявам толкова главоболия. — Опита се да седне. — Не биваше да идвам тук. Трябва... — Замълча, пронизана от остра болка и се отпусна назад.

Брейдън приближи до нея.

— Това, което каза току-що е толкова безсмислено, както и опитът ти да станеш. По дяволите, Каси, наранена си. Навярно ребрата ти са много лошо натъртени и дори счупени. — Наведе се над нея и заговори с нежен глас. — Приеми подкрепата ми поне този път.

Тя се усмихна немощно.

— Спомням си, че ми каза същите думи, докато бяхме у нас. Май ми стана навик да се осланям на теб.

— Толкова ли е лошо? — попита младият мъж с мек тон.

— Не ми харесва да бъда зависима от някого.

Брейдън кимна разбиращо. Тя бе толкова силна и уверена в себе си. Истинска рядкост. И все пак бе дошла при него, когато се бе почувствала сама и безпомощна, беше се обърнала към него в страха си. Сърцето му се изпълни с радост и безмерно удоволствие. От седмици не се бе чувствал толкова щастлив. Вгледа се в красивото ѝ, насинено лице, в гордо вдигнатата ѝ глава. Каси щеше да оцелее. Но Брейдън знаеше, че не би могла да оцелее сама. Трябваше да се погрижи за нея. Но първо щеше да се погрижи за баща ѝ.

— Брейдън? Какво, за Бога, става тук и то още преди да е изгряло слънцето?

На прага стоеше Сирил Шефилд. Изглеждаше объркан, с уморен и леко замъглен поглед. Беше дошъл в салона, защото Пъркинс го бе уведомирал за присъствието на някаква млада жена, за която се грижел Негова светлост. Смаян, той чакаше обяснение от племенника си.

Брейдън се извърна. Широките му рамене закриха малката отпусната фигура на Каси.

— Имаме гостенка, Сирил — отвърна той и изгледа предупредително чичо си. — За нещастие е била наранена. Доктор Хауъл идва насам, за да я прегледа.

— Да не би да ми казваш, че се грижиш за някакъв напълно непознат в Шърбърг? — възмути се Сирил.

Каси се подпря на лакти, пренебрегвайки острата болка в ребрата.

— Простете, сър, вината е моя. — Макар и замаяна, тя се опита да се изправи на крака. — Извинявам се, че ви обезпокоих. Ще отида...

Брейдън видя как лицето ѝ рязко пребледня. Хвърли се и я улови, преди да се строполи в краката му.

— Никъде! — довърши вместо нея. — Никъде няма да ходиш, упорито момиче! — Поклати разтревожено глава и заяви на чичо си — Това не е непознат човек, Сирил, а приятел. — После се усмихна. — Каси, мога ли да ти представя чичо си лорд Сирил Шефилд. Сирил, това е госпожица Касандра Грей.

Сирил приближи, без да откъсва поглед от нежната млада жена пред себе си. Дори и насинена, мръсна и с измачкани дрехи, тя бе изумително красива. Той дълго мълча, после се поклони леко и каза:

— Госпожице Грей, аз съм очарован. Моля да ме извините. Несъмнено съм изтълкувал погрешно ситуацията.

— Много сте любезен, милорд — усмихна се Каси. — Съжалявам, че нахлух така неочаквано в дома ви, при това толкова рано. — Поколеба се, усещайки, че е длъжна да обясни появата си, макар да не ѝ се искаше. Вече достатъчно се бе унижила пред Брейдън и господин Грейвс. Не ѝ се искаше да се излага и пред чичото на Брейдън.

Брейдън усети неудобството ѝ и се намеси:

— Наредих да приготвят банята и чисти дрехи за Каси. След като докторът я прегледа, ще отсъствам за няколко часа от Шърбърг. Питам

се дали не бих могъл да те помоля, да се погрижиш нашата гостенка да се чувства удобно, Сирил?

— Моля? — Сирил изглеждаше не на себе си, когато откъсна очи от Каси. — О... разбира се, Брейдън. За мен ще бъде удоволствие да правя компания на госпожица Грей, докато те няма.

Брейдън кимна и се извърна към Каси.

— Освен ако не предпочиташ да поспиш?

Каси поклати глава.

— Не мисля, че ще съм в състояние... поне засега.

— Добре. Разбрахме се.

Брейдън се обърна към Сирил — Бих искал Каси да си почине малко, преди да е дошъл лекарят. Съгласен ли си?

Сирил стисна устни, разбрал ясно намека на племенника си. Каквито и въпроси да имаше относно неочакваната поява на госпожица Грей, те трябваше да почакаат.

— Да, Брейдън, разбирам.

— Чудесно. В такъв случай ще чакаме. След което — Брейдън стисна зъби — ще изпълня ангажимента си.

Утринната светлина огряваше набраздения път, който водеше към къщата на Грей. По време на самотното пътуване, гневът му се бе усилил и сега Брейдън едва се сдържаше. И най-малкото предизвикателство от страна на Робърт Грей щеше да бъде достатъчно да избухне.

Слава Богу, раните на Каси не бяха сериозни. Алфред Хауъл бе заявил, че няколко от ребрата ѝ са доста натъртени, но нито едно не е счупено. Тя страдеше от изтощение и от преживяния ужас. Лекарят предписа топла храна, почивка и слаба доза лауданум за болките и обеща, че след няколко дни пациентката му ще се възстанови напълно.

Брейдън обаче не смяташе така. Никакви лекарства не бяха в състояние да помогнат на Каси да се съвземе толкова бързо. Тя бе дълбоко емоционално наранена, поради дългите години на явно пренебрежение. Единствено вътрешната ѝ сила и вродената ѝ жизненост я бяха поддържали толкова дълго. Но дори те не бяха неизчерпаеми.

Каретата спря. Брейдън отвори толкова рязко вратата, че едва не събори слисания лакей. Той дори не го забеляза. Отиде до вратата на къщата и почука. Звукът отекна високо в притихналата утрин.

След известно време, което на Брейдън се стори цяла вечност, един слуга отвори вратата. Брейдън си припомни, че името му бе Джеймс. Очите на мъжа се разшириха от учудване.

— Да, милорд... Ваша светлост... какво мога да направя за вас?

— Искам незабавно да се видя с Робърт Грей.

Икономът пристъпи притеснено от крак на крак.

— Ааа... не съм сигурен, че е буден, Ваша светлост.

— Тогава го събуди! Или аз ще го направя. — Брейдън мина покрай объркания слуга и се насочи към стълбите.

— Почакайте! — извика Джеймс.

— Да? — Брейдън спря.

Прислужникът огледа нервно суровото лице на посетителя и каза:

— Той не е в стаята си.

Брейдън пристъпи заплашително към иконома.

— Тогава къде е?

Изплашеният прислужник кимна по посока на библиотеката.

— Навярно е там, Ваша светлост. Може би е...

Но Брейдън вече крачеше по коридора. Разтвори със замах вратата на библиотеката и я остави да се тресне зад гърба му.

Робърт Грей повдигна глава от разхвърляното бюро и присви очи към Брейдън.

— Кой е?

Брейдън усети как гневът му се усили при вида на празните бутилки, търкалящи се из стаята. Пое дълбоко въздух. Знаеше, че ако не се овладее, е в състояние да убие бащата на Каси.

— Аз съм, Брейдън Шефилд, Грей. Стани!

Робърт примигна изненадано. Последното, което очакваше, бе посещението на Брейдън, както и ледения му тон.

— Касандра не е тук, Ваша светлост. Тя е... навън.

Брейдън ритна един стол по пътя си и се надвеси над бюрото. Сграбчи Робърт Грей за яката и го вдигна от стола.

— Тя е жива и е добре, но не благодарение на теб — изръмжа Брейдън, като едва не се задави от алкохолните изпарения, които го

лъхнаха.

Робърт пребледня.

— Не знам какво искате да кажете... всъщност...

— Много добре знаеш какво искам да кажа, мръсно копеле! — Брейдън захвърли Робърт обратно в стола, сякаш самото му съществуване оскверняваше всичко на този свят. — Дошъл съм тук, за да ти кажа, че никога повече няма да се докоснеш до нея.

Робърт облиза устни.

— Виж какво, Шефилд. Изобщо не ми пука кой си ти. Аз съм бащата на Касандра и ти нямаш никакво право...

— От днес нататък аз имам всички права, а ти — никакви!

Робърт го изгледа смаяно.

— И кое ти дава тези права?

— Това. — Брейдън бръкна в джоба си, извади лист хартия и го захвърли небрежно върху бюрото. Той падна точно пред Робърт.

— Какво?! — Грей вдигна листа и ахна.

— Това е чек за сто хиляди лири — каза Брейдън. — Доколкото си спомням, това е с трийсет хиляди лири повече от сумата, която щеше да получиш от джентълмена, който щеше да купи Каси. Прав ли съм? — Не дочака отговора и продължи — Можеш да си осигуриш доста приличен живот с тези пари, Грей. Сделката е добра.

Робърт на няколко пъти отваряше и затваряше уста, преди да успее да проговори отново.

— Да не би да искаш да кажеш, че искаш да купиш дъщеря ми? — невярващо попита той.

— Казвам, че има само едно условие, за да получиш тези пари. И то е: веднъж винаги да прекъснеш всякакви връзки с Каси. От този момент нататък дъщеря ти престава да бъде твоя отговорност.

— Искаш да я направиш своя любовница, нали?

— Какво те интересува? — изстреля Брейдън. Грей не каза нищо и младият мъж се изсмя грубо. — Така и мислех. Не те е грижа какво ще стане с нея, нали, Грей?

— Не е вярно — възрази Робърт, без да откъсва поглед от огромната сума. — Но ти можеш да дадеш на Касандра толкова много неща, които аз не бих могъл.

— Съгласен съм с теб, Грей. Сигурност, грижи, нежност. Неща, които, благодарение на теб, са й липсвали през целия й живот.

Робърт се намръщи.

— Предишният... ааа... кандидат предложи брак.

— Предишният кандидат е предложил само седемдесет хиляди лири. Репутацията на дъщеря ти струва ли трийсет хиляди лири?

Настъпи тишина.

— В такъв случай, смятам, че сключихме сделка — рече накрая Брейдън. Тонът му бе заплашителен. — Лично аз бих предпочел да те убия, но това означава да отида в затвора и Каси отново да остане сама и беззащитна. Така че, за съжаление, ще те оставя да живееш. — Отиде до вратата и се извърна — И запомни: от този ден нататък ти нямаш дъщеря. Ако някога се осмелиш да се доближиш до Каси, ще ти покажа какво значи истинска жестокост.

ГЛАВА 6

Най-важното бе свършено.

Брейдън се бе изправил пред Робърт Грей и бе заплашил живота му, ако някога отново приближи Каси. Сега тя щеше да е в безопасност, защото баща ѝ бе прекалено голям страхливец, за да рискува живота си за когото и да било. Освен това, помисли си Брейдън с отвращение, имаше и добавка от сто хиляди лири. Само това би трябвало да държи онзи негодник по-надалеч.

Брейдън протегна дългите си крака и се загледа мрачно през прозореца на каретата. Нещо продължаваше да го измъчва. Притисна пръсти към пулсиращите си слепоочия и затвори очи, за да анализира причината за това.

В съзнанието му изплува образът на Каси, ала това не бе жизненото и красиво момиче, което оживяваше сънищата му през изминалите три години подобно светъл лъч, а изплашена и съсипана млада жена, която се бе вкопчила в него, търсейки безопасност и утеха. Цялата радост, кипящата ѝ жизненост, светлината, която струеше от нея, всичко бе помръкнало сякаш завинаги. Отдалечаването ѝ от пагубното влияние на баща ѝ бе само началото на възстановяването ѝ. Тя се нуждаеше от време, за да се излекува, за да събере отново отломките на разбития си живот, да се възстанови от унижението, да възвърне гордостта и себеуважението си.

„Искаш да я направиш своя любовница, нали?“ — отекна в съзнанието му въпросът на Робърт Грей.

Брейдън внезапно осъзна реалното положение на нещата. Грей бе отвратителен грубиян, низък и подъл човек, достоен за презрение, но в случая бе прав. Какво щеше да стане с Каси сега? Къде щеше да отиде, при кого щеше да остане? Брейдън сбърчи вежди. Доколкото му бе известно, Каси нямаше други живи роднини. Нямаше пари, нито ценни вещи. Имаше само един приятел. Него.

Бръчката между веждите му се задълбочи. Каси не можеше да живее в Шърбърг само с него и Сирил. Нямаше значение, че в

имението имаше много слуги. Само след няколко дни, в салоните на висшето общество щяха да започнат да я одумват и след седмици Каси щеше да бъде в очите на всички само една паднала жена. Брейдън не даваше и пукната пара какво мислят или говорят за него, но мнението на обществото за Каси бе нещо съвсем различно.

Тъжно започна да прехвърля през ума си всички възможности. Би могъл да използва многобройните си връзки и да уреди Каси да живее в някое чудесно семейство, където ще получи всички привилегии, които би могла да желае една млада жена.

Бързо пропъди тази мисъл. Никога нямаше да изостави Каси така, нямаше да я отпрати на някое далечно място. Никой друг нямаше да разбере ада, през който бе преминала. Брейдън бе уверен, че нейната гордост нямаше да ѝ позволи да довери болките и страданията си на непознати. Не. Тя му принадлежеше. Имаше само един-единствен начин да я задържи при себе си, само едно достойно решение на проблема.

Брак.

Опънатите устни на Брейдън започнаха бавно да се отпускат, докато обмисляше важната стъпка, която бе на път да предприеме. Трийсет и една години много успешно бе избягвал обвързването си с жена. Проваленият годеж с Абигейл го бе опазил от подобни намерения досега.

За Каси това щеше да бъде идеалното решение. Щеше да има закрилата на името и титлата му, както и богатството и целия изтънчен разкош, от които нечестно е била лишена в миналото. Като херцогиня на Шърбърг, Каси щеше да бъде приета незабавно от най-влиятелните членове на висшето общество, за близостта ѝ щяха да се надпреварват най-известните и богати хора, щяха да я канят на толкова много балове, обеда и закуски, че дните на седмицата нямаше да ѝ стигнат да присъства на всичките. Брейдън се усмихна. Бракът щеше да му достави удоволствието да покрие Каси в коприна и сатен, да я обсипе с бижута и други скъпи подаръци, да ѝ предложи живот, за какъвто едва ли бе мечтала.

Брейдън съвсем честно признаваше пред себе си, че перспективата да се ожени за Каси бе изключително примамлива за него. Тя бе умна, красива, честна, грижовна, със силен характер, на който Брейдън се възхищаваше и едновременно с това уважаваше. И

най-важното, тя бе като него — човек, който притежаваше силен и неразрушим дух, страстно желание за независимост и това щеше да ѝ помогне да преодолее всяка трудна ситуация и да оцелее.

Но съществуваше и вероятност Каси да отхвърли предложението му. Брейдън я познаваше достатъчно добре и бе сигурен, че ще му откаже, ако заподозре, че то е плод на вина или съжаление. Истината бе, че не беше така. Това, което Брейдън изпитваше към Каси, бе много силно и сложно, и нямаше нищо общо нито с вината, нито със съжалението.

Младият херцог се усмихна, припомняйки си как бе описал бъдещата си съпруга на Сирил. Жена, която не само да харесва, но и да уважава. Е, Каси със сигурност бе всичко това, дори повече. Много повече. Идеята му се струваше все по-привлекателна, колкото повече я обмисляше. Така или иначе един ден трябваше да се ожени, за да осигури наследник на Шърбърг.

Наследник. В съзнанието му мигом изникна прекрасно видение — Каси в неговото легло, в прегръдките му. Най-после щеше да може да се отдаде на необикновеното привличане, което изпитваше към нея. Представи си всяка подробност. Картината бе така необичайно ярка, че той почти я усещаше, вкушваше, чуваше я да го моли да...

Да го моли какво?

Брейдън се насили да се върне към реалността. Спомни си как бе потреперила Каси, когато я бе прегърнал. За нея докосването бе символ на болка и жестокост. Как можеше да очаква да приеме с радост един акт, който със сигурност щеше да ѝ се стори плашещ и насилнически? Ами болката? Независимо от вниманието и нежността, които щеше да прояви, Брейдън знаеше, че първия път винаги боли. И как щеше да ѝ обясни, че е неин дълг да задоволи нуждите му, да дойде в леглото му и да изпълни ролята си като негова съпруга? Нима нямаше да възприеме това, като демонстрация на физическо превъзходство. Нима за нея това нямаше да е ужасът, от който толкова отчаяно искаше да избяга?

Брейдън пое дълбоко дъх. Остра болка прониза сърцето му, когато най-сетне призна пред себе си чувствата си. Той бе привлечен към нея от самото начало, но след деня, прекаран в нейния дом, имаше нещо повече, нещо много повече.

Желаше я. По начина, по който един мъж можеше да пожелае една жена. Копнееше да почувства тялото ѝ под своето. Да я чуе как стене в прегръдките му. Гола и пламнала от страст. Да вика името му, докато телата и душите им се сливат ведно. Възбуди се само от представата за нея, желанието го обзе, подобно на море от огън. И това бе само при мисълта за нея.

Брейдън простена и се облегна на копринените възглавници в каретата. Преди да помоли Каси да стане негова съпруга, трябваше да бъде напълно сигурен, че ще може да понесе всички последствия. Защото въпреки че не изпитваше съмнения, че Каси го харесва, бе напълно сигурен, че тя още не е готова за истински брак — да бъде негова не само душевно, но и физически. Така че ако се оженеха, Брейдън трябваше да се подготви за нещо, което не му се бе случвало от четиринасетия му рожден ден — продължително въздържание. Не можеше да рискува да нарани Каси физически, отвеждайки я в леглото си, нито пък искаше да нарани и унижи чувствата ѝ, като потърси облекчение с други жени. О, последното бе нещо съвсем обичайно във висшето общество, но Брейдън бе сигурен, че това няма да бъде прието от почтената и принципна Касандра.

Всъщност, въздържанието от интимна близост с друга жена нямаше да представлява особен проблем за Брейдън. Напоследък, докато беше в леглата на любовниците си, той си представяше, че е с Каси, че тя е тази, която се извива и охка в обятията му. Не, истинският проблем щеше да бъде самата Каси. Или по-скоро, усилието да се владее, докато е близо до нея. Дали ще може да понесе мъчението да живее с нея и да не я направи своя?

В крайна сметка нямаше друг избор. Нуждата да я закриля, да я види усмихваща се и щастлива, бе много по-силна от всички възражения, които Брейдън можеше да изтъкне относно този брак.

Изведнъж го обзе нетърпение да се прибере по-бързо у дома. Изправи се и със задоволство забеляза, че каретата приближава портите на Шърбърг. Мисълта, че Каси е там, че е в безопасност и го очаква, го изпълни с безкрайна радост и с чувството, че постъпва правилно.

Брейдън се усмихна. Съдбата бе решила вместо него. Бъдещето му бе определено през една топла юнска вечер, на един пуст морски бряг преди три години.

— Благодаря ви, господин Грейвс. — Каси подаде празната чаша на Чарлс и се усмихна.

Откакто Брейдън бе излязъл тя бе успяла да възвърне голяма част от самообладанието си. Помогнала ѝ бе топлата вана, както и майчинските грижи на камериерката Маргарет. Пъркинс също бе свършил добра работа, доставяйки като с магическа пръчка сива муселинена рокля и чифт пантофки. Беше се извинил за скромната рокля и остана потресен, когато Каси му благодари със сълзи на очи.

Истината бе, че не бе свикнала на подобно любезно отношение. Дори и в този момент, докато седеше отпочинала и освежена в гостната на Шърбърг, бе изненадана от вниманието и грижите, с които я обсипваше Чарлс Грейвс. Не по-малко смайващо бе и поведението на Сирил Шефилд, който бе седнал на дивана до нея и през пет минути я питаше дали не се нуждае от нещо и дали не предпочита да си легне.

А скоро и Брейдън щеше да се върне и тогава замъкът на мечтите щеше да стане съвършен.

— Сигурна ли сте, че не искате да хапнете още малко? — попита Чарлс и остави празната чаша върху масичката до дивана.

— Ако изям само още една хапка, със сигурност ще се пръсна — засмя се Каси. Не спомена, че никога досега не бе виждала да се поднася толкова много храна. Шърбърг разполагаше с прекрасен готвач, който бе приготвил огромна закуска, включваща блюда с месо и риба, огромна чиния с бъркани яйца, както и най-вкусната плодова пита с боровинки, която Каси някога бе вкусвала. Девојката много бързо откри, че въпреки преживените страдания бе доста изгладняла и погълна внушително количество от вкусната храна в компанията на чичото на Брейдън и господин Грейвс.

— Вие наистина трябва да си легнете, госпожице Грей — каза за пети път Сирил, изучавайки бледото и насинено лице на младата си гостенка.

Тя се извърна и му се усмихна топло.

— Ще си легна след малко. Бих искала да почакам... — Тя извърна поглед към вратата.

— Брейдън скоро ще се върне — увери я Сирил. — Но ще ми се разсърди, когато разбере, че съм позволил да се преуморите.

Каси тихо се засмя.

— Едва ли може да се каже, че съм се преуморила, милорд. Всъщност не съм направила нищо, освен да се възползвам от гостоприемството ви.

Той се намръщи, а погледът му остана прикован в нея.

— И така да е, изглеждате ми доста изморена. Малко сън ще ви освежи.

— Мили Боже! Наистина ли изглеждам толкова ужасно? — шеговито възкликна Каси.

— Разбира се, че не — побърза да отрече Сирил. — Вие винаги ще изглеждате красива, но се боя, че сте преминали през доста сурово изпитание.

Каси сведе очи под въпросителния му поглед. Още не бе готова да обсъжда с когото и да било обстоятелствата, довели я в Шърбърг.

Сирил не разбра правилно реакцията ѝ и помисли, че не вярва на думите му.

— Госпожице Грей — рече той, — уверявам ви, че вашето очарование ни най-малко не е пострадало от раните ви. Доколкото си спомням, вие много приличате на майка си, а тя бе рядка и несравнима красавица.

Каси вдигна изненадано поглед.

— Вие сте познавали майка ми?

Сирил кимна.

— Всъщност познавах и двамата ви родители. Разбира се, не много отблизо. Ние се движехме в различни кръгове — додаде той дипломатично.

Каси се изчерви. Ако лорд Сирил познаваше баща ѝ, той със сигурност знаеше колко бе изпаднал.

— Разбира се, от доста време не съм виждал баща ви — продължи Сирил, сякаш бе прочел мислите ѝ. — От приказките, които чувам, съдя, че той живее доста затворено след смъртта на майка ви.

Каси го погледна с благодарност.

— Той много обичаше майка ми. Смъртта ѝ бе голям удар за него.

— Мога да си представя — съчувствено кимна лорд Шефилд.

Чарлс прекоси стаята и си наля чаша коняк.

— Струва ми се, че е по-добре да сменим темата на разговора — предложи той. — Госпожица Грей е достатъчно разстроена. Гласът му

звучеше напрегнато.

Сирил се смая.

— Разбира се, Чарлс, прав си. — Изправи се и се усмихна. — Елате, госпожице Грей. Позволете ми да извикам камериерката, която ще ви отведе в стаята ви. Можете да си починете малко, преди да се върне Брейдън.

Тя отвори уста, за да отговори и в този миг се дочу тропота от приближаващи колела на карета.

— Брейдън — нетърпеливо промълви тя и обърна поглед към вратата.

Миг по-късно той се появи в стаята. Погледът му тутакси потърси Каси, видя, че е добре и видимо се отпусна.

— Добре ли си? — разтревожено попита младото момиче.

Брейдън примигна, после се засмя.

— Струва ми си, че си се объркала. Аз съм този, който трябва да зададе този въпрос.

Каси не отвърна на усмивката му, защото много добре знаеше къде бе ходил Брейдън. Той кимна.

— Както ти обещах, всичко е наред. — Погледна към Чарлс и Сирил. — Ще ни извините ли, моля? Бих искал да говоря с Каси насаме.

Двамата мъже доста се изненадаха, но бързо се свързеха и напуснаха стаята.

Брейдън изчака вратата да се затвори след тях и чак тогава заговори.

— Срецнах се с баща ти — започна той без предисловия.

— Разбирам — прошепна тя. — Така и предположих.

Той постави двете си ръце върху слабичките ѝ рамене и се вгледа в питащите ѝ очи.

— Няма да го видиш никога вече. — Поклати глава, като видя ужасеното изражение на лицето ѝ. — Не, не съм го докоснал, макар че едва се сдържах да не го убия. Просто му предложих сделка.

— Платил си му. — Каси потъна от срам и заби поглед в пода.

Тъжният ѝ и отпаднал глас го накара да потрепери. Той улови брадичката ѝ с ръка, повдигна лицето ѝ и я принуди да го погледне.

— Изслушай ме, Каси. Бих направил всичко — всичко — за да те махна завинаги от онази къща. Просто се договорих с баща ти, давайки

му нещо, което иска, в замяна на това, което аз желая.

Очите на Каси бяха плувнали в сълзи.

— И какво притежава той, което искаш да имаш и ти?

— Теб.

Отговорът я сепна, но тя срещна нетрепващия му поглед и прочете истината в очите му.

— Мен? — попита тихо Каси. Сърцето ѝ се изпълни с радостно блаженство.

Брейдън кимна.

— Да, моя красива Каси, теб. Искам да останеш тук и Шърбърг да стане твой дом, да бъдеш с мен и... Какво толкова казах? — Смая се той, когато тя се извърна с пребледняло лице.

— Искаш да остана тук... с теб — повтори девойката. Преглътна мъчително. Знаеше, че е дошло време да забрави някои от принципите си. Щеше да има дом, сигурност... и Брейдън. Сигурно щеше да е за кратко, но си струваше.

Извърна се към него с високо вдигната глава.

— Разбирам какво очакваш от мен. — Въпреки волята си, не можа да изрече думите, без да трепне.

Брейдън забеляза това и за сетен път се убеди, че решението му, бракът да бъде неконсумиран, е било правилно. Беше съвсем очевидно, че дори само мисълта за интимност с него я кара да се свива от страх. Отвори уста, за да я увери, че може да бъде спокойна, но Каси го изпревари.

— Нямам опит и не знам какви са задълженията на една любовница — заяви тя направо, — но ще се постарая да не те разочаровам.

Брейдън избухна в смях.

— Радвам се да го чуя. Но аз не те моля да станеш моя любовница, скъпа, а моя съпруга.

Каси смаяно отвори уста.

— Твоя съпруга? — повтори тя, чудейки се дали не е умряла и не е отишла на небето.

Младият мъж се усмихна, взе ръцете ѝ в своите и целуна пръстите ѝ.

— Ако ме искаш. Госпожице Грей — продължи той, без да откъсва нежния си поглед от изумените ѝ, широко отворени очи, — ще

ме удостоите ли с най-голямата чест да станете моя съпруга?

— Брейдън, не е нужно да го правиш. — Дължеше му поне това — да му даде последна възможност да размисли и да не се обвързва с нея.

— Искам го!

— Аз също.

Брейдън я дари с ослепителна усмивка.

— Това „да“ ли означава?

Каси нямаше намерение да изкушава съдбата за втори път.

— Да, Брейдън, това означава „да“.

ГЛАВА 7

Каси плъзна пръсти по меките гънки на дантелата и прикова смаян поглед в отражението си. Нима това приказно създание, обвито в метри прекрасен сатен, бе тя?

Маргарет се отдръпна и я огледа с горда усмивка.

— Ето, милейди, вие сте толкова красива, колкото трябва да бъде всяка булка — заяви тя.

През шеметната седмица, която предшествахше сватбата, Маргарет бе взела Каси под крилото си и бе помогнала на обърканото момиче да се подготви за ролята си на бъдеща херцогиня на Шърбърг. Между Каси и пълничката, майчински грижовна Маргарет, бе пламнало мигновено приятелство и искрено разбирателство. Беше ясно, че след сватбата Маргарет ще продължи да се грижи за Каси като нейна лична прислужница.

Сияеща, Маргарет, постави изящното венче от сини и бели цветя върху косата на Каси и цъкна одобрително с език. Свежите цветя се открояваха сред блестящите черни кичури и подчертаваха синьо-зелените очи на младата невеста.

— Негова светлост ще бъде много горд с вас — рече Маргарет и стисна окуражително раменете на Каси.

Очите на Каси срещнаха в огледалото тези на прислужницата.

— Сигурна ли си? — попита тя с тих, но изпълнен с надежда глас и отправи замечтан поглед към отражението си в огледалото. Трябваше да признае, че никога не бе изглеждала толкова добре. Но кой не би изглеждал очарователно в подобна рокля, която навярно струваше цяло състояние?

Още не проумяваше как Брейдън бе успял да организира всичко толкова бързо. Цяла върволица превзети модистки й вземаха мерки безброй пъти, а след това й показаха огромни топове плат в най-различни цветове и нюанси. Брейдън бе настоял сватбата да се състои след седмица и за целта бяха наети повече от десетина шивачки, които да попълнят новия гардероб на бъдещата херцогиня на Шърбърг.

Петима учители по танци обучаваха Каси на всички модни стъпки, като се започне от кадрил, шотландски рил, менует и се стигне, разбира се, до прекрасния валс.

Каси бе попаднала в зашеметяваща вихрушка от нови усещания и имаше много малко време за сън, а още по-малко за мъчителните кошмари.

— Разбира се! Негова светлост ще бъде заплепен от вас! — без никаква нотка на съмнение отвърна Маргарет и изтупа някаква въображаема пращинка от блестящото сребристойбяло творение, което обгръщаше Каси във водопад от шумоляща дантела. Вярната прислужница отстъпи назад и кимна уверено. — Време е — обяви тя и поведе Каси към вратата.

Младото момиче се усмихна и на страните ѝ се появиха очарователните трапчинки.

— Прозвуча толкова заплашително — пошегува се тя.

— Не, милейди — поклати глава по-възрастната жена. — Като се има предвид начина, по който ви гледа Негова светлост, изобщо не се съмнявам, че ще бъдете много щастлива. А сега да вървим — херцогът сигурно е изгубил търпение.

Херцогът бе неспокоен и нервен като млад жребец.

— Чарлс, защо, по дяволите, се бави онзи свещеник? — избухна той, докато кръстосваше напред-назад зад затворените врати на параклиса.

— Няма да е тук преди десет часа, Брейдън. — Чарлс говореше тихо, за да не го чуят гостите. — Все още е рано.

Брейдън раздражено въздъхна и за стотен път оправи безупречно вързаната си бяла копринена вратовръзка.

Чарлс изгледа загрижено приятеля си.

— Мислех, че тази сватба е това, което желаш — отбеляза накрая.

Брейдън срещна погледа му.

— Така е. Искам това, което е най-добро за Каси, — „А това означава да обуздавам собствените си желания, проклетата си плътска страст — напомни си младият мъж. — Дори и това да ме убие.“

— Разбирам. Е, ти ѝ предлагаш най-доброто — себе си. — Чарлс замълча за миг. — Ако, разбира се, възнамеряваш наистина да го направиш.

Очите на Брейдън потъмняха.

— И какво трябва да означава това?

— Мисля, че ти по-добре от всеки друг знаеш отговора на този въпрос. — Чарлс усети нарастващия гняв на приятеля си, но продължи — Тази прекрасна млада жена е влюбена в теб.

Брейдън стисна зъби. Това бе въпрос, който не желаше да обсъжда с никого.

— Това, което изпитва Каси към мен, е благодарност и приятелско привличане. Не е любов.

— Сигурен ли си? — настоя Чарлс.

— Няма значение как ще го наречеш — отсеке Брейдън. — В най-добрия случай е просто едно мимолетно увлечение. Каси ми вярва и аз нямам намерение да изгубя доверието ѝ.

— Което ще рече?

— Което ще рече, че аз никога няма да ѝ причиня болка, нито ще се възползвам от невинността ѝ.

Очите на Чарлс се разшириха смаяно от явния намек в думите на Брейдън.

— Да не би да ми казваш, че...

— Този брак ще бъде формален — тихо, но решително заяви младият херцог. Чарлс нямаше време да отговори, защото вратите на параклиса се разтвориха, пропускайки мрачния Сирил Шефилд. — А, добро утро, Сирил — поздрави Брейдън чичо си. — Дали не си дошъл да опиташ за последен път да ме убедиш, че греша?

— Брейдън, вече е почти десет часа — започна Сирил.

— Да, виждам, че уреченият час приближава.

Сирил не обърна внимание на саркастичния тон на племенника си.

— Все още има време да размислиш и да промениш решението си.

— Няма за какво да размислям. — Брейдън стисна устни. — Ти винаги си искал да си избира съпруга, Сирил. Е, аз правя точно това.

Сирил се намръщи.

— Да, но тя не отговаря на общественото ти положение, нито пък е достойна да носи името ти.

Очите на Брейдън се изпълниха с гняв.

— Не желая никога повече да говориш за Каси по този начин! Тя е най-достойното човешко същество, което някога съм познавал, много по-достойна от онази лъжлива лицемерка, която родителите ми бяха избрали за моя съпруга.

— Аз не говоря за характера ѝ — рече с примирен тон Сирил. — Да си загрижен за една млада жена, към която са се отнесли лошо, е едно, а да се ожениш за нея — съвсем друго. За Бога, Брейдън, та тя няма титла.

— Ще реша този проблем след — Брейдън погледна часовника си — пет минути. Много скоро тя ще бъде херцогиня и тутакси ще бъде приета от beau monde^[1].

— Брейдън...

— Достатъчно! — Брейдън говореше през стиснати зъби, а гласът му трепереше от едва сдържан гняв. — Решението е мое, а не твое, Сирил. И вече е взето. — Вратата се отвори, за да пропусне свещеника. Брейдън го поздрави приятелски, погледна отново часовника си и се намръщи. — Защо се бави Касандра?

Сирил го изгледа студено.

— Ще отида да проверя какво е задържало госпожица Грей.

— Сирил. — Острият глас на Брейдън спря чичо му. — Предупреждавам те! Не казвай нищо, което би я разстроило.

Сирил се извърна.

— Нямам никакво намерение да я разстройвам, Брейдън. Аз ти казах какво мисля — този брак е грешка. Това няма нищо общо с госпожица Грей, тя е мила и очарователна млада жена. Просто имам чувството, че...

— Чудесно — прекъсна го Брейдън. — Тогава можеш да отидеш и да видиш какво задържа бъдещата ми съпруга.

Сирил излезе. Беше ядосан, но примирен.

— Нервен си, нали? При това, като се има предвид факта, че не чувствата те ръководят при сключването на този брак? — Въпросът на Чарлс бе зададен с насмешлив тон.

— Не започвай отново Чарлс, предупреждавам те! — изръмжа Брейдън. — За днес понесох достатъчно изтезания!

Чарлс проследи замислено отдалечаващия се Брейдън. Заявлението на младия херцог, че бракът ще остане неконсумиран, го бе озадачило. Инстинктът му нашепваше, че чувствата на Брейдън към Каси са много по-дълбоки, отколкото признаваше пред себе си. Може би все пак имаше надежда миналото да бъде заличено.

Вече навън, пред големия параклис на Шърбърг, Сирил възстанови самообладанието си и се зае да открие Каси. Не му се наложи да я търси дълго.

Неземно видение в бяло, със зачервено от вълнение лице, идваше насреща му. Сирил спря, не можеше да откъсне поглед от нея.

— Добро утро, милорд — промърмори девойката и го погледна свенливо. — Смятате ли, че изглеждам добре?

— Мисля, че Брейдън е най-щастливият мъж на земята да има такава невеста — отвърна той след миг на колебание.

— Доста съм нервна — призна Каси с обичайната си прямота.

— Да не би да сте разколебана в решението си да се омъжите за племенника ми?

Каси се сепна от острия — или може би изпълнен с надежда — тон на Сирил. Не, не бе възможно, просто нервите ѝ си правеха шега с нея.

— Изобщо не съм разколебана — припряно го увери тя. — Просто се чувствам неподготвена за това, което ме очаква. — Мислеше за задълженията си като херцогиня, а не за тези на съпругата.

Сирил огледа изпитателно лицето ѝ, явно разбрал погрешно думите ѝ.

— Решението на Брейдън за този брак бе доста внезапно. Той заслужава съпруга, която да бъде негова във всяко едно отношение. Ако се чувствате неспособна да изпълните ролята...

— О, не! — възрази пламенно Каси и Сирил разбра, че е сгрешил в предположенията си. — Уверявам ви, че съм напълно предана на Брейдън. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да му бъда добра съпруга.

Сирил кимна.

— Щом сте сигурна...

— Сигурна съм.

— Тогава елате. — Той ѝ подаде ръката си. — Те ви очакват, за да започне церемонията.

Дъхът ѝ секна при вида на внушителния параклис. Прекрасните цветни стъкла на прозорците и високият сводест таван придаваха на помещението тържествена атмосфера, изпълнена с божествен покой и величие. Тук Каси щеше да прекрачи границата между предишния си живот и новия, който ѝ предстоеше. Животът ѝ като съпруга на Брейдън.

Спря на прага и всички в параклиса притихнаха, вперили очи в младоженката. Каси сякаш не забелязваше втренчените и открито любопитни погледи на гостите. Подпряна на скованата ръка на Сирил, тя пристъпи по пътеката към олтара. Погледът ѝ се насочи към предната част, където я очакваше Брейдън. Той изглеждаше великолепно в официалното черно сако и елегантната бяла жилетка. Магнетизмът и мъжката сила, които излъчваше, омагьосаха сетивата на Каси. Погледите им се срещнаха и тя го дари с ослепителната си усмивка, казвайки му без думи колко много означава за нея този миг.

Брейдън не виждаше нищо, освен Касандра.

Тя изпълваше параклиса с присъствието си, с несравнимата си красота. Някоя друга жена не бе му се струвала толкова привлекателна, колкото тя в този свещен миг — сияеща от щастие, със светнали, искрящи по-ярко от скъпоценни камъни очи. Всичко, което бе тя, цялата сила и чистота на душата ѝ, бяха отразени в тези бездънни синьо-зелени бистри езера. Брейдън се почувства изпълнен едновременно със смирение и гордост, и друго, по-силно чувство, което бавно се надигаше, изпълвайки гърдите му. Чувство, което той нито разбираше, нито пък искаше да анализира по-внимателно. Чувство, което просто съществуваше.

Каси приближи до него и отвърна на усмивката му. Този миг принадлежеше само на двамата.

Сирил отстъпи назад, оставяйки Каси на съдбата ѝ.

С чувство на вътрешен покой, Каси и Брейдън се извърнаха един към друг, за да се закълнат във вечна вярност. Това бе предопределеност, която не зависеше от обстоятелствата.

Каси гледаше с благоговение как Брейдън поставя венчалната халка на пръста ѝ. Златният пръстен охлади пламналата ѝ кожа, сапфирите и диамантите заискриха на меката светлина на свещите.

— Тези скъпоценни камъни са толкова редки, колкото синьото и зеленото в очите ти — нежно промълви той и наведе глава, за да я

целуне.

Сърцето на Каси щеше да изхвърчи от радост. Кратка размяна на думи, леко докосване на устните на Брейдън до нейните и тя вече му принадлежеше. Сега и завинаги. Фактът я опияняваше.

Последваха поздравленията към младоженците и традиционната сватбена закуска, поднесена в една от красивите бални зали на Шърбърг. Главният готвач на Брейдън бе надминал себе си, приготвяйки апетитно суфле от съомга, сочно телешко печено, желирана шунка и много и най-разнообразни плодове и десерти. Масите се огъваха под голямото изобилие. Сватбената церемония предостави на Каси възможност да се запознае с представителите на висшето общество. Преди сватбата Брейдън я бе държал настрани от любопитните им очи и злостни езици.

Това бе преживяване, което Каси никога нямаше да забрави.

Брейдън съвсем съзнателно бе поканил само ограничен кръг хора — искаше внимателно и постепенно да въведе Каси в новата ѝ роля. Но на Каси, непривикнала на подобни сбирки, стаята се струваше препълнена с красиви и изящно облечени жени, както и със строги и влиятелни мъже.

— Значи вие сте новата съпруга на Брейдън — обърна се към нея възрастен мъж, чийто достолепен външен вид се нарушаваше от похотливия пламък в очите му.

Брейдън не бе до нея и Каси събра сили, за да се справи с първото си и, дай Боже, успешно представяне като херцогиня на Шърбърг.

Озари непознатия със сияйната си усмивка и отвърна мило:

— Да, аз съм. Но вие ме поставяте в неудобно положение, милорд, защото още не сме представени един на друг.

Ненаситните му очи поглъщаха стройната ѝ фигура и Каси можеше да се закълне, че този стар развратник едва се сдържа да не му потекат лигите.

— Извини ме, скъпа моя — рече накрая мъжът. — Аз съм Джордж Маршъл, граф Локършам. — Той докосна с влажните си устни ръката ѝ и ги задържа за миг. Каси трябваше да призове на помощ цялото си самообладание, за да се сдържи да не потрепери от отвращение.

— За мен е удоволствие, лорд Локършам — отвърна тя, отдръпвайки ръката си. Усмивката ѝ не трепна нито за миг. — И коя от красивите дами е лейди Локършам?

Мъжът се намръщи.

— Графинята е у дома, болна е.

Огромните синьо-зелени очи на Каси се изпълниха с искрено състрадание.

— Колко ужасно! Надявам се, че не е нещо сериозно?

Той се смръщи още повече.

— Просто още един пристъп на меланхолия. — Огледа се и сниши заговорнически глас. — Нали разбирате, от години страда от подобни пристъпи.

Каси с мъка потисна напирания смях.

— О, разбирам.

Графът засия.

— Все пак това ми предоставя доста голяма свобода. — Пристъпи по-близо. — Свобода да се отдавам на това, което си пожелаея.

— Лорд Локършам, що за безобразие!

Каси не успя да отговори на нелепото неприлично предложение, което бе получила току-що, защото към тях се присъедини възрастна дама с бяла като сняг коса и огромна диадема.

— Трябва ли да монополизирате цялото внимание на тази млада жена? Всички бихме желали да я опознаем по-добре. — Усмихна се на Каси, но усмивката бе смразяваща. С малките си остри зъби, дългия и извит нос и малките лъскави очички тя приличаше на хищна риба.

Каси преглътна, готова да се защити.

— Аз съм Агата Уърлингтон, вдовстващата херцогиня на Кромсмайър — обяви с такава гордост тя, сякаш титлата принадлежеше на самия крал Джордж^[2].

— За мен е удоволствие, Ваша светлост — отвърна Каси, питайки се с нарастваща паника къде ли е отишъл Брейдън.

— Хм — процеди херцогинята, докато оглеждаше критично младоженката. — Не е трудно да се разбере защо Брейдън е бил запленил от вас. — Забележката звучеше по-скоро обвинително, отколкото като комплимент и Каси обви студените си пръсти около брачната халка, сякаш търсеше в нея сила и утеха.

— Много неща ме привличат в моята съпруга. Несравнимата ѝ красота е само едно от тях. — Брейдън се бе появил като по чудо, подавайки ѝ чаша с пунш. — Извини ме, скъпа — рече той със спокоен тон, — че ме нямаше толкова дълго. Задържаха ме по някакъв делови въпрос.

Каси го погледна с благодарност.

— Разреша ли го? — мило попита младата жена, знаейки отлично, че всички погледи са насочени към тях.

Брейдън се усмихна, наслаждавайки се на представлението.

— Не, ще се наложи да почака. — Намигна ѝ той. — В момента искам да бъда със съпругата си. — При тези думи се извърна към Агата Уърлингтон. — Представиха ли ви вече?

Възрастната жена кимна:

— Да, вашата херцогиня и аз току-що се запознахме.

Брейдън я удостои с любезна усмивка.

— Ще трябва да ви помоля да продължите разговора си друг път. Има толкова много хора, с които искам да запозная Каси. Предполагам, разбирате... — не изчака да узнае дали вдовстващата херцогиня разбира или не и поведе Каси към другия край на стаята. Чу облекчената ѝ въздишка и тихо се засмя. — Толкова лошо ли беше?

— Още по-лошо — призна тя.

— Ти се справяш чудесно. Почти съм убеден, че ти, а не аз си родена за този свят.

— Не ме оставяй — прошепна младата жена.

Той погледна към нея и очите му нежно заблестяха.

— Няма, скъпа. Можеш да разчиташ на това.

Тази сутрин ръката на Каси бе целувана много повече, отколкото през целия ѝ осемнайсетгодишен живот. Всеки път щом успешно се справеше с поредното представяне, тя си отдъхваше с облекчение. Брейдън също. Той не се отделяше от нея, готов да я защити от неочаквани забележки или неудобни въпроси. Сякаш усетили неизказаното предупреждение на домакина, гостите се държаха подчертано добре, дамите — ласкателно и приятелски, а джентълмените — очарователно и забавно. Всички бяха толкова увлечени в разговори и шеги, че никой не обърна внимание на шумната врява пред вратите на Шърбърг. Никой, освен Чарлс Грейвс.

— Пуснете ме! Моята дъщеря се омъжва! — Залитайки, Робърт Грей се опита да избута настрани лакея, който здраво му препречваше пътя.

— Не, сър. Имам заповеди — невъзмутимо отвърна прислужникът.

— Заповеди? От кого?

— От Негова светлост. Никой няма право да влиза в къщата без покана.

Робърт се намръщи.

— Сигурно съм загубил моята.

Едрият лакей изгледа намръщено раздърпания мъж.

— Съжалявам, сър, но заповедите на Негова светлост бяха категорични.

— Но аз съм баща на младоженката! — изрева Робърт и се промъкна покрай слугата. Но не направил и крачка, се сблъска с ново препятствие. Когато успя да проясни погледа си, видя пред себе си едър, широкоплещест мъж и отстъпи назад.

— Предлагам ви веднага да напуснете този дом, господин Грей — тихо, но настоятелно заяви Чарлс, — преди Брейдън да ви е видял.

Робърт разтърси озадачено глава.

— Кой си ти? Познаваме ли се?

По лицето на Чарлс премина сянка на отвращение и презрение. Грей дори не го позна.

— Срегнахме се на надбягванията в Йорк — отвърна кратко той.

Робърт присви очи.

— О, да! Ти си приятелят на херцога.

Чарлс кимна.

— Да, аз съм приятел на Брейдън. А сега настоявам да напуснете Шърбърг. Незабавно.

— Аз само исках да видя дъщеря си — не се отказваше Робърт.

Търпението на Чарлс се изчерпа и той пристъпи застрашително напред. Гневът надделя над доброто възпитание.

— Махай се оттук, Грей! Веднага. Или аз лично ще те изхвърля.

Робърт примигна смаяно.

— Но...

— Веднага!

За миг Робърт се втрени в Чарлс, опитвайки се да реши доколко е сериозна заплахата. Но свирепият поглед, който срещна, го убеди, че би било глупост от негова страна да настоява да остане.

Стисна гневно устни и бавно отстъпи назад.

— Много добре. Отивам си. Засега — каза той и се заклатушка към вратата, мърморейки злостни проклетия. След три неуспешни опита, най-после успя да завърти дръжката и да излезе навън.

Чарлс проследи с поглед отдалечаващата се разнебитена карета на Робърт. Нямахше смисъл да разстройва Брейдън или Каси. Този гнусен паразит си бе отишъл, поне засега.

Той стисна юмруци. Дълбоко в себе си знаеше, че това далеч не е краят. Грей щеше да се върне, което щеше да е добре дошло, защото имаха сметки за разчистване.

— Маргарет, колко е часът?

Прислужницата се усмихна и приглади копирените чаршафи, с които бе застлала леглото на Каси.

— Почти полунощ е, Ваша светлост.

Каси въздъхна и прехапа устни.

— Къде, за Бога, е Брейдън? — запита се тя на глас.

Маргарет се засмя.

— Не мисля, че трябва да се тревожите, Негова светлост не би пропуснал първата си брачна нощ.

Каси се изчерви.

— Нямах предвид това... не точно това. Помислих си само, че би трябвало вече да се е върнал. Излезе късно следобед. Колко дълго може да продължи тази делова среща?

Маргарет огледа внимателно красивата млада жена с пламнало лице — херцогинята на Шърбърг. Черните ѝ коси се стелеха по раменете ѝ, сатенената нощница в цвят на слонова кост подчертаваше нежните извивки на тялото ѝ. Не би трябвало да се тревожи дали тази нощ ще направи Негова светлост щастлив. Мисълта я накара да сбърчи вежди.

— Ваша светлост... — Навлажни устни и извърна глава, за да избегне въпросителния поглед на Каси.

— Да, Маргарет?

— Знаете ли... какво да очаквате тази нощ? — притеснено попита по-възрастната жена.

Каси ѝ се усмихна.

— Имам много добра представа какво да очаквам.

Не беше истина. Единственото нещо, в което бе сигурна, бе, че ще споделя леглото с Брейдън, в резултат на което би могла да има бебе. Това не я плашеше. Би било божествено да се отпусне в прегръдките на Брейдън, а мисълта, че може да има дете от него, бе повече от вълнуваща. Така че, както и да бяха свързани тези две неща, всичко щеше да бъде наред. Брейдън никога не би я наранил.

Маргарет въздъхна облекчено.

Тъкмо отвори уста, за да каже нещо, когато вратата, която свързваше спалнята на Каси със стаята на Брейдън, се отвори. Каси се обърна и видя своя съпруг да влиза. Бе облечен в черен копринен халат.

— Извини ме, Каси — каза той накрая. Изглеждаше смутен. — Мислех, че си си легнала вече.

При тези думи Маргарет промърмори пожелания за лека нощ и бързо излезе от стаята.

Брейдън продължаваше да гледа озадачено, а Каси се изсмя леко и приближи към него.

— Мисля, че Маргарет има нужда от време, за да свикне с новата си роля, както и аз — обясни тя.

Брейдън преглътна с усилие. Думите ѝ му напомниха за взетото решение. Погледна надолу към нея. Опитваше се да не обръща внимание на това, колко силно я желае. Женствените извивки на тялото ѝ, очертани съвсем ясно под тънката коприна, оказваха непреодолимо въздействие върху копнеещото му тяло.

— Каси — започна той, притиснал ръце към тялото си.

— Тъкмо започнах да се тревожа за теб — нежно отвърна тя. Изопнатото му от напрежение лице я озадачи.

— Трябваше да свърша една работа. — „Не вярвах, че ще остана насаме с теб“ — призна си той. — Смятах, че вече ще си заспала. Нямах намерение да те безпокоя.

Каси се намръщи и заяви колебливо:

— Не бих си легнала, преди да съм те видяла.

Да я безпокои? Каквото и да очакваше, то със сигурност не бе това.

Брейдън кимна.

— Добре ли си? Знам, че денят беше доста изморителен за теб.

Тя несъзнателно прокара език по долната си устна и слабините на Брейдън се втвърдиха толкова бързо и болезнено, че той едва не изохка на глас. До ноздрите му достигна упойващото ѝ уханье — сладко и свежо — и го замая.

— Чувствам се чудесно — отвърна Каси и го погледна с надежда. — Само малко съм уморена.

Не забелязваше колко го измъчва.

Брейдън се извърна настрани. Отчаяно търсеше върху какво да се съсредоточи, за да не забелязва прекрасната жена, която бе вече негова съпруга.

— В такъв случай не смятам повече да те държа будна — каза накрая младият мъж, извърна се и пристъпи към вратата.

— Брейдън.

Той спря.

— Какво има? — Не искаше гласът му да прозвучи толкова остро, но тялото му щеше всеки миг да се пръсне от желание. Бавно се извърна към нея.

Каси се взираше в блестящия пръстен, който искреше върху лявата ѝ ръка.

— Мислех, че ще останеш. Предположих, че ще искаш да... че очакваш да... — Гласът ѝ заглъхна.

— Не.

Тя вдигна сепната глава.

— Не?!

— Не. — Брейдън бе категоричен. — Каси, това не е причината, поради която се ожених за теб. Направих го, за да бъдеш в безопасност, да се чувстваш защитена. А не за да задоволя своята... не и да те нараня... не за това. — В гласа му звучеше мъка.

— Искаш да кажеш, че не искаш... — Тя все още не можеше да повярва на това, което чува.

Разбрал погрешно изненадата ѝ като облекчение, Брейдън се усмихна тъжно.

— Не, скъпа, няма. — Повдигна ръката ѝ и я целуна. — Никога няма да направя нещо, което ще те изплаши или нарани. Никога.

Беше убеден, че постъпва правилно.

— Лека нощ, Каси. — Вратата се затвори зад него.

Последва безсънна нощ.

Брейдън лежеше буден, с пламтящо от желание тяло, опитвайки се отново и отново да се убеди, че е постъпил правилно и че по този начин ще направи Каси щастлива.

Каси лежеше будна, обляна в сълзи. Имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне от мъка.

[1] Висшето общество (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Става дума за Джордж III (1738–1820). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Когато на следващата сутрин Каси слезе на долния етаж, трапезарията бе празна. Очите ѝ горяха поради липсата на сън и пролетите сълзи. Чувстваше се объркана, изтощена и напълно неспособна да води и най-обикновен разговор.

Минаваше единайсет и Шърбърг бе изпълнен от приглушените гласове на слугите, които се суетяха в бързината да изпълнят задълженията си. Каси ги наблюдаваше, докато бършеха праха и полираха мебелите — занимания, които не ѝ бяха непознати и които бе вършила, преди да дойде в Шърбърг. А сега бе господарка на тази огромна къща... и херцогиня. Беше истинска ирония, ала тя изпита завист към слугите заради целенасочената им дейност. Тази сутрин новата ѝ титла и положение я потискаха. Нямахше нито сили, нито енергия, за да приеме предизвикателството.

Опитваше се да съсредоточи вниманието си върху нещо, за да преодолее смущението и неудобството, които изпитваше към Брейдън.

Закрачи разсеяно из огряната от слънцето стая, потънала в мислите си. Никога не си бе въобразявала, че Брейдън я обича, поне не още. Ала инстинктът ѝ казваше, че той е привлечен от нея не само духовно, но и както един мъж може да бъде привлечен от една жена.

Изминалата нощ обаче бе доказала тъкмо обратното.

Тя въздъхна дълбоко и погали светлозелената копринена рокля. Бе свойствено за нея да се отдръпва навътре в себе си, в търсене на отговорите, които ѝ убягваха. Нямахше достатъчно опит, нито пък познаваше мъжете, за да може да си обясни странното поведение на Брейдън. Защо не желаше да вземе това, което му принадлежеше по право, това, което бе готова с радост да му даде?

Докато разсъждаваше, Каси неволно дъвчеше долната си устна. Не се съмняваше, че съществува някаква причина и бе съвсем близо до нея, но за жалост навлизаше в територия, която ѝ бе напълно непозната. Дали да не попита Брейдън направо? Не, това бе твърде

дръзко и абсолютно неприемливо за една дама от висшето общество. Нямахме начин да узнае.

Каси си припомни кратките мигове, докато бяха сами в спалнята ѝ през изминалата нощ — отсечените му жестове, напрегнато изречените думи — и разбра, че трябва да стори нещо. Вместо да се чувства по-близо до Брейдън, тя се чувстваше много по-далече, отколкото когато живееше в два различни дома, в два различни свята. Нещо повече — единствената последица от този брак бе, че помежду им се възцари напрежение, каквото не бе имало никога досега.

— Изглеждате ми доста отнесена.

Каси се сепна, извърна се и видя, че Сирил Шефилд се бе облегал на вратата и я наблюдаваше с непроницаемо изражение.

— Съжалявам, май ви изплаших — каза той и върху лицето му заигра усмивка, чиято искреност можеше да бъде поставена под съмнение.

— Не, не ме изплашихте, милорд. Просто не чух кога сте влезли.

Бе толкова красива и млада, но готова мигом да заеме отбранителна позиция — помисли си той.

— Много добре се приспособявате към новото си положение...

— Не зная как да се обръщам към вас. Очевидно „госпожица Грей“ вече не би било подходящо, може би Ваша светлост?

Каси трепна, засегната от явния сарказъм в тона му. До вчера чичото на Брейдън се отнасяше към нея с приятелска сдържаност, а сега изглеждаше по-скоро враждебен. Да не би да я смяташе неподходяща за новата ѝ роля?

— Името ми е Касандра, милорд. Няма да имам нищо против, ако ме наричате така. — Каси стоеше с високо вдигната глава. Никога нямаше да потъпче гордостта си пред този мъж.

Сирил леко наклони глава.

— Това е хубаво име. Много добре, Касандра. И моля те, престани да ме наричаш „милорд“. Моето име е Сирил. Вече сме семейство и можеш спокойно да се обръщаш към мен на малко име.

— Добре, Сирил. — Каси се поколеба за миг.

— Надявам се, че спа добре? — Сирил я гледаше изучаващо.

— Много добре, мил... Сирил.

— Тази сутрин Брейдън излезе много рано на езда.

Каси се извърна.

— Наистина ли? Това необичайно ли е за него?

Сирил се вторачи намръщено в гърба ѝ.

— Не и при обичайните обстоятелства. Но си мислех, че ще прекара сутринта с младата си съпруга.

Каси усети как страните ѝ пламват. Нима всички ще я унижават с любопитството си?

— Предполагам е решил да ме остави да си почина — отвърна младата жена, без да се обръща с лице към новия си родственик.

— Очевидно — съгласи се Сирил. Звучеше напрегнато. — В крайна сметка вчерашният ден беше доста вълнуващ за теб.

Каси кимна, прекалено унесена в мислите си, за да забележи многозначителния му тон.

— Да, денят наистина бе много вълнуващ — тихо повтори тя и заби поглед в пода, а в сърцето ѝ затрептя надежда искрица.

Дали това бе причината за странното поведение на Брейдън? Възможно ли бе да е проява на загриженост от негова страна? Може би се безпокоеше, че се е преуморила и тъкмо затова се бе оттеглил в спалнята си миналата нощ. Може би затова тази сутрин бе излязъл рано на езда.

— Брейдън без съмнение е много загрижен за мен — каза на глас Каси. — Макар че аз с удоволствие бих пояздила с него.

Сирил преглътна.

— Вероятно е сметнал, че тази сутрин едва ли ще ти е до езда.

Каси не разбра многозначителния намек в думите на Сирил и се извърна с огромно облекчение с лице към него.

— Наистина ли мислиш, че това е причината? — нетърпеливо попита младата херцогиня. И без да дочака отговора му продължи мисълта си, сбърчила вежди. — Но защо да не ми се иска да пояздя с него?

Сирил примигна озадачено. Неподправената невинност, изписана върху красивото ѝ лице, го накара да замълчи.

Каси не забеляза изумлението му и продължи:

— Не съм чак толкова изморена от вчерашния ден. Може би е сметнал, че ще му преча поради липсата ми на опит в ездата.

Сирил продължаваше да се визира слисано в нея. Бавно започна да проумява думите ѝ и невярващо поклати глава. Младата съпруга на

Брейдън нямаше никаква представа какво бе имал предвид. А това можеше да означава само едно...

— Не мислиш ли, че това може да е причината?

Въпросът на Каси прекъсна потока на мислите му.

— Моля? — едва успя да промълви той.

— Поклати глава — подчерта младата жена. — Значи ли това, че не вярваш, че Брейдън вероятно е бил обезпокоен поради моята неопитност?

— Поради твоята неопитност?

Каси го погледна с едва прикрито раздражение.

— Да, поради моята неопитност. В крайна сметка той знае, че съм прекарала твърде малко време върху гърба на коня, а и това едва ли би могло да се сметне за истинска езда.

— О... да... езда. — Сирил бързо се овладя, ядосан на себе си, че бърби като някой глупак.

— Не, скъпа моя, сигурен съм, че Брейдън не би те изоставил заради липсата ти на опит. — Всъщност мисля, че той те намира за много жизнена. Както и аз.

Каси бе изумена от внезапната промяна в държанието на Сирил.

— О... благодаря ти — несигурно му се усмихна тя.

— Няма защо, а и не е нужно да ми благодариш — казах истината. Толкова си жизнена. — Замълча за миг, оглеждайки я внимателно. Трябваше да бъде сигурен. — Трудно е да се повярва, че вече си омъжена жена. От теб се излъчва невинност, която противоречи на този факт.

Каси не се изчерви, дълбоките ѝ синьо-зелени очи не трепнаха. Вместо това тя се засмя високо и двете трапчинки се появиха на бузите ѝ.

— Една церемония не променя изцяло човека, милорд. Нито пък новото име. Аз съм такава, каквато съм била винаги.

— Да, виждам, че така. — Сирил с мъка успя да прикрие облекчението си. Вече бе повече от сигурен. Нищо не се бе случило. Все още имаше време нещата да се поправят, да се развали един съюз, който всъщност никога не е бил истински.

Възнагради я с мила усмивка и любезно ѝ предложи ръка.

— Ела, Касандра. Струва ми се, че тази сутрин бях непростимо груб с теб. Мога да го отдам единствено на липсата на чист въздух.

Позволи ми да ти се извиня и да поправа грешката си, както и лошото си настроение. Ще те разведа из градините и из великолепните земи на Шърбърг. Та това е твоят нов дом. Обещавам ти, че няма да останеш разочарована.

Каси прие извинението и ръката му с присъщата си грация и непресторено очарование.

— Ще се радвам да опозная новия си дом и да науча повече за Шърбърг. Благодаря ти, Сирил. — Този път не се запъна, докато изговаряше името му.

Той засия и я поведе към облените в слънчева светлина градини.

За пръв път от дни насам Каси усети невероятна лекота. Надяваше се, че новото ѝ приятелство със Сирил е добър знак за бъдещето ѝ. Може би нещата щяха да се променят към по-добро.

Слънцето се бе издигнало високо в небето — бе късен следобед, но къщата на Грей бе потънала в сенки. Завесите бяха плътно спуснати, за да не влиза ярката светлина. Мирис на прах и застояло лъхна Робърт Грей, когато пристъпи, клатушкайки се, в мрачния коридор и затръшна входната врата зад гърба си.

— Джеймс! — изрева той и примигна, за да привикне с тъмнината. — Джеймс Гелдинг! Къде си, по дяволите?

Тишина.

Мърморейки под нос ругатни относно безполезността и лентяйството на наетата прислуга, Робърт се отправи към библиотеката и към... коняка. Влезе в полумрачното си убежище и затвори с ритник вратата. Като че ли бе по-добре, че Джеймс не е наоколо. Единственото, от което имаше нужда сега, бе кристалната гарафа с коняк.

Наля си питие, но ръцете му трепереха толкова силно, че половината от кехлибарената течност се изля върху килима. Робърт изобщо не забеляза. Пресуши жадно чашата на три големи глътки и си наля нова. Този път се затътри с чашата в ръка към голямото дъбово бюро, защото му се виеше свят и му бе трудно да стои прав. Отпусна се тежко в дълбокото кресло и остави чашата пред себе си.

— Ти си най-отвратителното и низко създание, което някога съм виждал.

Резкият и сърдит глас накара Робърт да подскочи.

— Кой е? — примигна той.

— А ти кого очакваше? — долетя злобен отговор. Робърт преглътна нервно и направи безуспешен опит да се изправи.

— Какво искаш?

— Знаеш какво искам, Грей.

Замъглените очи на Робърт се присвиха, когато разпозна сърдития джентълмен пред себе си.

— Вече е твърде късно. Тя се омъжи за друг.

Очите на посетителя гневно блеснаха.

— Мислиш ли, че не го знам, Грей? — Стисна юмруци. — Имахме уговорка, ти кучи...

— Джеймс! — ужасено извика Робърт и се изправи, подпирайки се с две ръце за ръба на бюрото.

— Отпратих слугата ти. Двамата сме съвсем сами — дойде подигравателният отговор.

— Нямах никакво право...

— Аз ли нямам никакво право? — Мъжът се наведе през бюрото и сграбчи Робърт за ризата. — Ти нямаш право, Грей. Ти не изпълни нашето споразумение и омъжи дъщеря си за друг. Какво направи той, Грей? Предложи ти повече от мен?

— Той ми даде сто хиляди лири! — избухна Робърт. Алкохолът надви страха и развърза езика му. — И това е само началото! Възнамерявам да бъда добре компенсиран, не само сега, но и през остатъка от живота ми.

Ядосаният посетител се поколеба.

— И какво означава това?

— Това означава, че Брейдън Шефилд има много повече пари, отколкото всеки друг, когото познавам, в това число и от теб. Пари, които сега принадлежат и на моята красива Касандра. Смятам да се наслаждавам дълго на своя дял от това богатство и започвам от днес!

Другият мъж изруга и рязко пусна ризата на Робърт.

— Нима наистина вярваш, че Брейдън Шефилд ще ти го позволи?

Робърт усети предимството си и се ухили самодоволно.

— Не е нужно той да ми го позволява. Дори не е нужно да знае. Аз ще се споразумея лично с Касандра. Не можах да вляза вчера на

сватбата, за да се срещна с нея, но днес ще го направя. — Олюля се леко, но запази равновесие. Отвори едно чекмедже на бюрото, извади връзка банкови документи и ги тръсна пред неканения си гост. — Така че можеш да си вземеш парите и да се махаш, мой богати приятелю — саркастично процеди той. — Независимо от всичко, което си направил за мен, не мога да променя случилото се.

Посетителят овладя чувствата си, обмисляйки най-добрия вариант да получи това, което искаше. Накрая очевидно взе решение.

— Нещата между нас още не са приключили, Грей — закле се той със застрашително спокоен глас. — Ти ще си платиш за предателството. Не тук, не днес. Но ще си платиш. Обещавам ти!

След тази закана той взе чашата от бюрото и я запрати към стената. Тя се разби на стотици парчета, а конякът се разля върху тъмната дървена ламперия. Ехото от звъна на кристала продължаваше да отеква в стаята, когато вратата се затръшна зад гърба му.

Останал сам, Робърт се втренчи в стената, наблюдавайки как течността капе по пода. В замъгленото му съзнание изплува видение и той потрепери ужасено.

Видението на кръвта.

Каси се облегна на дебелия ствол на вековния дъб и се усмихна тъжно, докато наблюдаваше как Пърси гледа баща си с обожание. Откакто пристигнаха в Шърбърг и кученцето отново се събра с баща си Хънтър, Каси постепенно привикна с мисълта, че вече не е единствената любов в живота на любимеца си. Макар че верността му към нея остана непоклатима, той в еднаква степен се привърза към лъскавото и красиво ловджийско куче, което бе негов баща.

И така трябваше да бъде.

Каси разбираше нуждата на малкия ѝ питомник да принадлежи някому, да бъде обичан и обсипван с грижи от някой себеподобен. Тя самата изпитваше същата потребност, която за съжаление все още не бе задоволена.

Загледа се в безкрайните акри земя, които се простираха пред очите ѝ. Шърбърг само преди две седмици бе замък, който съществуваше само в мечтите ѝ.

А сега бе нейния нов дом.

През останалата част от сутринта Сирил се държа толкова очарователно, колкото студен и отчужден бе в началото. Двата се разходиха из прекрасно поддържаните градини и поляни на Шърбърг. Той ѝ показва големите конюшни, където Брейдън държеше чистокръвните си коне, и Каси се постара да запомни и най-малката подробност от всичко, което ѝ разказа Сирил за замъка и неговата история.

Младата жена посрещна приятелството на по-възрастния мъж с нетърпението и възторга на малко и невинно дете. Фактът, че Сирил я приемаше, означаваше, че вече е част от живота на Брейдън, от съвместния им живот.

Каси въздъхна. Новият ѝ живот, новият ѝ дом, новата ѝ титла. Всичко бе тук.

Освен съпруга ѝ.

Брейдън отсъства подозрително дълго през целия ден. Преди няколко часа Каси бе преглътнала гордостта си и бе попитала за него. Пъркинс я бе уведомил, че Негова светлост е отишъл на делова среща в дома на Уилям Девън, херцога на Ламсбъро.

Каси нямаше представа кой е херцога на Ламсбъро, но от почтителния тон на Пъркинс заключаваше, че е някой изключително важен човек.

Здрачът бавно се спускаше, а с него чезнеше денят, както и надеждата в сърцето на Каси. Очевидно Брейдън нямаше намерение да се върне у дома и не изпитваше желание да бъде с нея. Тази мисъл ѝ причини физическа болка, която прониза гърдите ѝ. Тя се опита да си възвърне веселото настроение и тръгна към къщата.

— Ето къде си била, дъще. Надявах се да те намеря наоколо.

Каси се извърна изненадано. Отдръпна се инстинктивно от раздърпаната фигура, която изникна пред нея.

— Татко? Какво правиш тук?

Той се засмя — неприятен и скърцащ звук.

— Не разбирам. Нима трябва да има причина, за да посетя собствената си дъщеря?

Каси не отговори, но се вгледа изпитателно в него. Опитваше се да прецени до каква степен е пиян баща ѝ. Изглеждаше необичайно трезвен.

Робърт пристъпи към нея, но момичето се отдръпна ужасено. За нещастие наоколо бе пусто и нямаше кой да ѝ се притече на помощ. Тя хвърли бърз поглед зад себе си, опитвайки се да прецени разстоянието до вратите на Шърбърг. Огромната господарска къща се намираше на неколкостотин метра, достатъчно близо, за да стигне тичешком до там.

Усетил намерението ѝ, Робърт побърза да смени тактиката.

— Моля те, Касандра, не бързай. Искам само да ти се извиня и да се сдобрим.

Каси се поколеба. Това бе вторият човек за днес, който искаше да ѝ се извини. Ала не бе толкова наивна, че да повярва на баща си. Познаваше го твърде добре.

— Нямам нужда от извинението ти, татко. Върви си — каза тя и отстъпи нерешително назад.

— Аз все още съм твой баща, Касандра — остро ѝ напомни Робърт.

— Вече имам съпруг, татко — продължи да отстъпва тя. — Не ми е необходима помощта ти.

— Може би на мен ми е необходима твоята.

Каси спря.

— Моята?! И как бих могла да ти помогна?

Робърт я изгледа раздразнено.

— Хайде стига, скъпа моя. Ти се омъжи за богат мъж. Аз се погрижих за това.

Каси не обърна внимание на нахалния му намек.

— Сигурна съм, че си бил много щедро компенсиран за всички неприятности, татко.

От думите ѝ Робърт реши, че Каси няма точна представа за огромната сума, която му бе платил Брейдън. И по-добре.

— Херцогът се погрижи за някои от дълговете ми — невъзмутимо рече той. — За нещастие останаха още доста. Надявах се...

— Да не би да ми искаш пари? — ахна Каси.

— Просто една скромна сума.

— Сигурно ме мислиш за пълна глупачка, татко. — Каси едва сдържаше сълзите си. — Каквото и да ти е платил Брейдън, то надвишава онези седемдесет хиляди лири, които щеше да получиш от другия кандидат за мой съпруг, иначе никога не би развалил

склучената сделка. — Закри очите си с длан. Не биваше да плаче. — А сега, моля те, напусни незабавно земите на Шърбърг, преди да те е открил съпругът ми и да те е изхвърлил лично.

Робърт загуби самообладание.

— Ти малка неблагодарна...

Хвърли се към нея, но не бе достатъчно бърз. Каси очакваше подобно нападение и бе нащрек — хукна към къщата, сякаш дяволът я следваше по петите. Не се осмели да погледне назад, продължи да тича. Когато стигна входната врата, едва си поемаше дъх. Отвори я и със сетни сили връхлетя вътре, затръшвайки я зад гърба си.

Дълго стоя така. Сърцето ѝ биеше лудешки в гърдите, а взорът ѝ бе вперен в пустия мраморен коридор. Бавно възвърна самообладанието си и пое няколко пъти дълбоко въздух, за да успокои силните удари на сърцето си. Започна да си повтаря думите, които съпровождаха този ритуал, откакто се помнеше:

„Вече си в безопасност, Каси. Вече си в безопасност, Каси.“

ГЛАВА 9

— Ти си в безопасност, Брейдън.

Чарлс затвори вратата на конюшните и хвърли многозначителен поглед на приятеля си.

— Наближава полунощ и цялата къща изглежда потънала в пълен мрак. Вече използва всяко възможно извинение, за да останеш по-далеч. Не смяташ ли, че е време да се върнеш у дома?

Брейдън се намръщи. Искаше му се поне веднъж Чарлс да не е толкова проникателен.

— Не си измислих деловата среща с Уилям Девън, Чарлс. Тя беше насрочена много отдавна, доста преди да знам, че тази седмица ще се женя. Присъствието ми бе наложително.

Чарлс повдигна невярващо вежди.

— Наистина ли? А наложително ли беше лично да наблюдаваш вечерната процедура в конюшните?

— След ездата Стар малко накуцваше. Просто исках да го погледна.

— Така ли? Не съм забелязал да е накуцвал. — Очите на Чарлс блеснаха, макар че запази невъзмутимия израз на лицето си. — Нито пък конярят Добсън, който го разтриваше след ездата заедно с мен.

Брейдън стисна зъби.

— Очевидно не е било нещо сериозно. Въпреки това исках лично да се убедя, че е добре. Той често е доста буен и дори Добсън невинаги е в състояние да го овладее. — Многозначителната физиономия на Чарлс го разгневи. Той се завъртя на пети и закрачи към къщата.

Чарлс побърза да го настигне.

— Няма да можеш да живееш по този начин, Брейдън — рече тихо по-възрастният мъж. В гласа му не се долавяше и следа от закачливи нотки. — Не е естествено и не е здравословно за теб.

— За мен, може би. — Брейдън престана да се преструва, че не разбира думите на Чарлс.

— Ала какво ще кажеш за Каси? — Поклати рязко глава. — Не, Чарлс, трябва да се придържам към решението си.

— И междувременно да полудееш.

Брейдън внезапно спря.

— И какво искаш да направя? Да я изплаша? Да я нараня?

— Не, разбира се, че не.

— Тогава какво? Да отида при друга жена? Никога не бих причинил подобно нещо на Каси. Тя не разбира нищо от мъжките потребности. Ще се почувства ужасно, ако узнае, че имам любовница. Нима не разбираш? Хванат съм като в капан в тази абсурдна ситуация, от която няма изход. В момента Каси е спасена от грубостта на баща си и от жестокостта на предишния си живот. Иронията е, че осигурявайки избавлението на Каси, аз създадох собствения си ад. — Той прокара пръсти през косата си. — Но ако въздържанието е цената за щастието на Каси, то аз трябва да я платя. — Объркан и неспокоен, той закричи отново към къщата, към стаята си и към празното легло.

— Колко дълго?

Тихо изречението въпрос накара Брейдън да застине на място. Чарлс бе задал същия въпрос, който го измъчваше ден и нощ, макар и да се опитваше да го изтласка от съзнанието си. Колко дълго можеше да продължава по този начин? Да желае Каси, да е изпълнен с болезненото съзнание, че е негова съпруга и въпреки това да не може да слее тялото си с нейното? Изминалата нощ бе цяло мъчение — да знае, че тя му принадлежи напълно и по закон, че трябва само да отиде при нея и да предяви правата си, за да облекчи непоносимата болка в слабините си.

За да я замени с много по-остра и мъчителна болка.

Нямаше да си прости никога, ако я нарани. Никога.

Брейдън пое дълбоко въздух. Очите му срещнаха загрижения поглед на Чарлс.

— Нямам отговор на този въпрос, Чарлс — искрено отвърна младият мъж. — Не си позволявам да се замислям над него. Живея ден за ден.

Чарлс кимна съчувствено.

— Времето ще ти покаже правилното решение — за теб и твоята съпруга.

— Може би. — Брейдън погледна към къщата и очите му инстинктивно потърсиха прозорците на спалнята на Каси. Бяха тъмни. Младата му съпруга бе заспала.

Със смесица от облекчение и разочарование стигна до входните стълби, извърна се към Чарлс и тъжно се усмихна.

— Благодаря ти за съвета и за компанията. Вече е късно. Върви да си лягаш.

Чарлс го изгледа с неразгадаемо изражение на лицето.

— Всичко ще бъде наред, Брейдън — рече накрая. И без да каже нищо повече, мина покрай него и влезе в къщата. — Лека нощ.

— Лека нощ, Чарлс. — Младият херцог се запъти към стаята си, сякаш бе осъден.

Освободи камериера си Хардинг и се съблече в тъмното, небрежно захвърляйки дрехите си на пода. Пъхна се гол под завивките и скръсти ръце под главата си. Погледът му се насочи, сякаш по собствена воля към междинната врата, която водеше към спалнята на Каси. Представи си я в леглото, облечена в ефирна копринена нощница — единствената преграда пред него, очите му, ръцете му, устните му.

Брейдън простена, а тялото му се напрегна от незадоволения копнеж.

Очертаваше се още една дълга и безсънна нощ.

Кошмарът се върна.

Потънала в съня си, Каси хлипаше тихо, търсейки място къде да се скрие. Напразно.

Лепкавият и гъст мрак се спускаше над нея, задушавайки я в смъртоносната си прегръдка.

Студът проникна в треперещите ѝ крайници и скова ръцете ѝ, а зъбите ѝ затракаха.

Трябваше да се махне.

Да избяга. Трябваше да избяга.

Но той беше по петите ѝ.

Колкото и да се опитваше, не можеше да му се изплъзне. Тичаше все по-бързо и по-бързо. Отвори уста, за да извика.

Не излезе нито звук. В ушите ѝ отекваше единствено задъханото ѝ дишане и тропота на бягащите ѝ нозе, както и усещането, че я

следва.

Изведнъж се озова пред нея и вече нямаше накъде да бяга. Чу вика, но той не излезе от нейните устни, а отнякъде другаде. Той се изправи пред нея — тъмен и заплашителен.

Щеше да я убие.

Падаше в безкрайна пропаст, летеше към собствената си смърт.

„О, Господи, не искам да умра! Не сега. Моля те! Помогни ми! Някой да ми помогне...“

Брейдън скочи от леглото и прекоси стаята, преди викът да е заглъхнал. Отвори рязко междинната врата и с три крачки се озова до леглото на Каси. Стоеше изправена, а широко разтворените ѝ очи се взираха с ужас в мрака.

— Каси! — Той я притегли към гърдите си. — Какво има? Да не си наранена?

Тя не отговори само продължи да се взира в тъмнината. От гърлото ѝ продължаваха да се изтръгват тихи и накъсани вопли. Допирът му я сепна и тя започна да се бори, молейки се истерично:

— Не, моля ви... не! — По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Каси, аз съм, Брейдън. — Гласът му заглъхна, когато осъзна, че не може да го чуе. Тя спеше. — Каси... Каси! — Прегърна я нежно. Единственият отговор бе още един ужасен вопъл, придружен от отчаян опит да се отскубне от ръцете му.

Това, че не го позна и не откликна на присъствието му, го изплаши. Накрая я сграбчи за раменете и силно я разтърси.

— Каси, събуди се, любима, събуди се! Всичко е наред. Аз съм тук. Всичко е наред!

Изведнъж чертите на лицето ѝ се отпуснаха. Изразът на неподправен ужас изчезна.

— Брейдън? — прошепна младата жена. Гласът ѝ бе слаб, а лицето ѝ — мокро от сълзи.

— Да, скъпа, аз съм. — Брейдън въздъхна облекчено и нежно привлече главата ѝ към рамото си. — Шшт, не се плаши. Било е само лош сън. — Погали леко разрошената ѝ коса, която се спускаше по раменете ѝ като водопад от черна коприна. Намръщи се, когато усети лудото препускане на сърцето ѝ и студената пот, избила върху нежната ѝ кожа. — Каси?

Тя се сгуши неистово в прегръдките му, когато понечи да се отдръпне.

— Моля те, Брейдън, не си отивай! Не ме оставяй! Моля те!

Той усети как в гърдите му се надигна познатото желание да я закриля.

— Няма. Няма да ходя никъде, любов моя. Тук съм, при теб. — Целуна нежно главата ѝ и я притисна по-силно към голите си и силни, покрити с гъсти косъмчета гърди, шепнейки ѝ успокояващи слова.

Тя с благодарност се вкопчи в него, за да прогони ужаса, който винаги идваше след мъчителния кошмар. Искаше да се слее със силното тяло на Брейдън, да забрави всичко останало. Ако я пуснеше, щеше да умре.

Сякаш усетил силата на желанието ѝ, Брейдън стоеше притихнал, без да задава въпроси. Затвори очи, усещайки, че бесните удари на сърцето ѝ започват да се успокояват, а нежното ѝ тяло постепенно спира да трепери. Продължи да я гали по мократа от пот копринена нощница, залепнала за гърба ѝ, и да мълви, че никога няма да я изостави, че всичко ще бъде наред.

Сякаш времето бе спряло.

Накрая Каси пое дълбоко въздух и се отдръпна назад. Колкото и да ѝ се искаше, не можеше да остане така завинаги.

— Благодаря ти — промълви младата жена и се вгледа в разтревоженото му лице. — Вече съм добре.

Той прокара палец по решително вдигнатата ѝ брадичка.

— Сигурна ли си?

Каси кимна.

— Да. — Събра сили, за да посрещне неизбежния въпрос.

Брейдън внимателно изучаваше лицето ѝ.

— Това се е случвало и преди, нали?

Каси бе изумена. Очакваше да я разпитва, но не и да я разбере. Все пак би трябвало да знае.

Та нали това бе Брейдън.

— Да. — Не можеше да го излъже.

— Искаш ли да ми разкажеш за това?

— Да. Но не сега. Моля те. — Тя стисна копринените чаршафи в малките си юмручета. — Мислех, че най-после всичко е свършило. Не бях сънувала този сън, откакто дойдох в Шърбърг. — Затвори очи, а

дългите ѝ мокри мигли, хвърлиха дълбока сянка, подобно копринено ветрило, върху бледото ѝ лице.

Брейдън усети болката ѝ. Случилото се тази нощ не го изненада. То само потвърди подозренията му, че белезите в душата на Каси са много по-дълбоки, отколкото би могъл да предположи.

Взе лицето ѝ в шепи и я целуна нежно по челото.

— Ще поговорим за това по-късно, когато си готова — промърмори младият мъж.

— Благодаря ти — прошепна тя. Отвори очи и впи поглед в широкото му загоряло рамо, сега мокро от сълзите ѝ. Той беше гол. Знаеше го, макар че не можеше да го види в тъмното. Странно, но голотата му не я изплаши, само извика познатите тръпки по цялото ѝ тяло. Тя бавно и неуверено прокара пръст по силните мускули на рамото му.

— Съжалявам, измокрила съм те.

Нощното напрежение бе притъпило сетивата му, но студените ѝ пръсти, които се движеха нагоре-надолу, мигом ги събудиха отново.

Той преглътна мъчително, напомняйки си, че тя е твърде невинна, за да осъзнае какво въздействие му оказваше.

— Нямам нищо против да предложи рамото си за подобна услуга — отвърна той с дрезгав тон, макар да възнамеряваше да прозвучи закачливо.

— Ти беше прекрасен.

Нима наистина нямаше никаква представа за това, което му причиняваше? Усети колебливата ѝ ласка по врата си, пръстите ѝ, които лекичко подръпваха кичурите му. Несъзнателно раздвижи глава настрани, търсейки още и още от нежния допир.

Каси почувства, че помежду им се заражда нещо... нещо, което бе усетила и преди, когато се докосваха. То бе замайващо и засилващо се чувство, което първо се появи в стомаха ѝ, а после бързо премина по цялото ѝ тяло, достигайки до най-съкровените му кътчета. Беше прекрасно... и тя искаше повече.

Младата жена се отдръпна леко и се вгледа в прекрасното му лице с търсеци очи, озарени от пробудена чувственост, която накара Брейдън да потръпне от незадоволен копнеж.

— По-добре ли си? — Той потисна надигналото се желание и отметна един влажен кичур от челото ѝ. Прокара пръсти по

зачервеното ѝ лице и високите скули.

— Да. — Тя се размърда неспокойно, а ръцете ѝ продължиха да гаят топлата му, гладка кожа.

— Каси... — Предупреждаващи звънчета зазвъняха в главата на Брейдън, но този път нямаше сили да им обърне внимание. Сведе глава и докосна леко устните ѝ със своите. Спря, вкусвайки сладостта на топлия ѝ дъх. Отчаяно се опита да запази контрол, но не успя.

Въздъхна и я притегли към себе си, притисна я към гърдите си и покри устните ѝ със своите.

Бе мечтал да я държи в обятията си и да я целува, но нито един сън не бе толкова сладък.

Устните ѝ бяха меки, топли и възбуждащи. Той почувства как ръцете ѝ се обвиха около врата му, как отвърна на целувката му с желание, което запали пожар в цялото му същество. Брейдън впи устни в нейните със страстен плам, покривайки тялото ѝ със своето. Целувката им избухна с естествена сила, както здрачът се стопява в светлината на деня, и Каси отвори уста, за да приеме търсеция му език.

Първото им сливане бе смесица от нежност и копнеж, чувства и желаниа се преплетоха в експлозия на сетивата, която остави и двамата без дъх. Брейдън не можеше да ѝ се насити, пиеше уханието ѝ, докато потъваше в нея, отново и отново вкусваше божествената сладост на устата ѝ, езикът му милваше нейния, всмукваше го, обвиваше се около нейния. Ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ, после по голата кожа на ръцете ѝ.

Каси бе понесена от огромна вълна на удоволствие. Не знаеше накъде са се запътили, знаеше единствено, че отчаяно иска да отиде там с Брейдън. Искаше да предаде това ново и великолепно чувство на съпруга си, ала не знаеше как да го стори. Продължи да го прегръща и да се притиска към него и отново и отново да отвърща на омайващите му целувки.

Брейдън сплете пръсти в косите ѝ, чувствайки как самообладанието му бавно, но безвъзвратно се изплъзва. Повдигна я от леглото и я притисна към горещото си голо тяло.

Това не му стигаше.

Сякаш по своя воля треперещите ръце на Брейдън се спуснаха към гърдите ѝ. Тялото му потрепери, когато докосна нежната ѝ женска

мекота.

Каси простена и извика името му.

В следващия миг се озова сама върху леглото.

— Брейдън? — Гласът ѝ бе слаб, а питащите ѝ очи се взираха в отдръпналия се съпруг.

Младият мъж се облегна на едната колона на леглото и няколко пъти пое дълбоко дъх, за да се успокои и да възвърне контрол върху тялото си. Втренчи се в съпругата си и почувства как го залива вълна на разкаяние. Тя изглеждаше толкова объркана и невинна, толкова красива, толкова доверчива, че сърцето му се сви от болка.

Какво си мислеше, че прави? Бе дошъл да я успокои и приласкае. Вместо това загуби разума си и едва не се поддаде на проклетата си страст.

— Каси... Съжалявам. Нямах намерение това да се случва.

— О! — Гласът ѝ бе едва доловим шепот.

Младият мъж приседна в края на леглото и се зави с едно одеяло, за да прикрие голотата и възбудата си.

Повдигна брадичката ѝ.

— Погледни ме.

Тя вдигна очи.

— Никога няма да те нараня. Никога. Това, което се случи тази нощ...

— Ти само ме целуна, Брейдън. Едва ли е нужно да се извиняваш за това.

Резкостта на тона ѝ го сепна. Предположи, че е ядосана. И имаше основание. Но, по дяволите, та той бе само един мъж!

— Каси — започна отново той. — Искам да разбереш...

— Разбирам. — По някакъв начин успя да запази гласа си спокоен, ала долната ѝ устна потреперваше въпреки всички усилия.

Брейдън се усмихна на картината, която представляваше. Младата му съпруга приличаше на малко обидено момиченце.

— Съмнявам се, че наистина разбираш — меко рече той. Наведе се и целуна върха на носа ѝ. — Сега трябва да си починеш.

Видя, че страхът се завърна отново в очите ѝ.

— Моля те, не ме оставяй сама — прошепна младата жена. След това, което току-що се бе случило между тях, той добре разбираше какво ѝ струва тази молба.

Погледна към голото си тяло и осъзна, че никога няма да може да понесе да прекара нощта близо до нея, без да я докосва, без да я люби.

— Ами ако оставя свързващата врата отворена?

Каси кимна и върху лицето ѝ се изписа облекчение.

— Благодаря ти. Това ще е голяма утеха за мен.

— Добре. — Брейдън я настани да легне върху възглавниците. — А сега, заспивай. Аз ще съм в съседната стая. Ако имаш нужда от мен, извикай ме.

Каси се усмихна едва и затвори очи.

— Ще го направя — обеща тя.

За един миг той остана, загледан в нея, потънал в мислите си. После се изправи и побърза да напусне стаята.

Каси отвори очи и се втренчи в тавана. Сънят бе последното нещо, за което мислеше в този момент. Тялото ѝ гореше, напрегнато и обзето от някакво странно безпокойство. Кошмарите бяха забравени. Страхът ѝ бе забравен. Всичко, което можеше да си спомни, бе Брейдън и усещането, когато бе в прегръдките му.

И тя се запита защо той не я желае.

ГЛАВА 10

Чарлс разсеяно потупваше лъскавите хълбоци на червеникавокафявото жребче, обсипвайки го с похвали за чудесния му бяг.

Добсън не бе изненадан от ранната поява на Чарлс в конюшните тази сутрин, защото не бе необичайно за треньора да проверява чистокръвните си питомци още на зазоряване. Но младият коняр бе направо изумен, когато Чарлс заяви, че той лично ще изведе Ноубъл Бърт на обичайната сутрешна тренировка. Добсън усети, че нещо измъчва по-възрастния мъж и мъдро реши да не задава въпроси. Само кимна и влезе в следващата клетка, оставяйки Чарлс на работата и мислите му.

Новото жребче бе доста обещаващо. И двамата му родители бяха чистокръвни коне — необичайно грациозни, бързи и издръжливи. По всичко личеше, че и Ноубъл Бърт ще бъде същият — рядък красавец с изключителни качества.

Чарлс се намръщи. За съжаление при хората невинаги бе така. Младата съпруга на Брейдън бе пример за рядко съкровище, изникнало от утайката на обществото.

Но само откъм единия си родител.

В съзнанието на Чарлс изплува образът на красива и засмяна млада жена, с черна като въглен коса и синьо-зелени очи, бездънни като морските гълбини. Една жена, която имаше всичко, за което си заслужава да се живее, докато жестоката съдба не ѝ бе отнела живота. Тя остави един съпруг, който не беше нищо повече от жалък паразит и едно невинно и прекрасно дете, чиято чиста душа щеше завинаги да носи белезите на самотата.

Ноубъл Бърт изцвили тихо, протестирайки срещу необичайно грубото докосване на Чарлс.

— Съжалявам, момче — тихо се извини Чарлс. — Предполагам, че съм се разсеял.

— Прекъсвам ли нещо?

Мелодичният глас на Каси бе плах и нерешителен, както и питащият поглед в изразителните ѝ очи. Роклята ѝ от бледосин муселин се спускаше на меки вълни около нея. Младата жена приличаше на прелестна принцеса от приказките.

Чарлс се усмихна, удивен от волята на съдбата, довела я тук точно в този момент.

— Съвсем не, Ваша светлост. — Поколеба се само за миг, преди да изрече титлата.

Каси се усмихна в отговор и прекоси тревата, за да стигне до него.

— Бях излязла на разходка и чух глас. Беше ми любопитно да видя кой е. — Замълча и се поправи — Не, истината е, че се надявах да се видя с вас, господин Грейвс. Отидох в конюшните и Добсън ми каза, че сте извели Ноубъл Бърт. — Лека червенина изби по страните ѝ. — Надявам се, че нямате нищо против. Нямах намерение да ви досаждам.

Възрастният мъж поклати глава.

— Вие не ми досаждате. Ако ви изглеждам изненадан, то е, защото ми се струва твърде рано, за да сте станали и излезли на разходка. Не е ли така?

— А Брейдън още ли спи? — на свой ред попита тя.

Той срещна открито питащия ѝ поглед.

— Брейдън напусна Шърбърг още преди зазоряване.

— Отново делова среща, предполагам. — Каси предизвикателно вирна глава.

Мъжът потрепери, уязвен от явния сарказъм в гласа ѝ.

— Ваша светлост — започна той, не знаейки какво да ѝ каже.

— Моля ви, престанете да ме наричате по този начин, господин Грейвс. — Каси се извърна настрана и Чарлс видя тъмните кръгове под очите ѝ. — До миналата седмица аз бях госпожица Грей, а сега внезапно станах „Ваша светлост“ — продължи тя и прехапа треперещата си долна устна. — Изглежда абсурдно да се отнасят към мен по толкова различен начин, когато — каква ирония — аз ни най-малко не съм се променила. — Обърна се отново с лице към Чарлс и добави — Предполагам, че ви се струвам ужасно неблагодарна. Нямах подобно намерение. Вие всички бяхте толкова добри с мен. Животът ми тук, в Шърбърг, е по-прекрасен от всичко, което някога съм си

представяла, една мечта, която стана реалност. Аз просто искам... — Гласът ѝ замря.

Чарлс пристъпи към нея. Искаше да я утеши, а не знаеше как. Пое дълбоко дъх. Разбираше много повече, отколкото смяташе тя.

— Какво мога да направя, за да ви помогна? — попита той.

Каси се усмихна плахо.

— Вие сте приятел. — Беше твърдение, а не въпрос. — Разбрах го още от първия миг, когато се запознахме.

Мъжът кимна.

— Да, аз съм ваш приятел.

На страните ѝ се появиха трапчинките.

— В такъв случай ви хванах натясно. Приятелите не се обръщат един към друг с официални титли — дори и сред благородниците — или го правят?

Чарлс се засмя.

— Предполагам, че не.

— Тогава трябва да ме наричате Каси, както прави Брейдън.

В сините му очи блеснаха закачливи пламъчета.

— Тогава и вие трябва да ме наричате Чарлс, както прави Брейдън.

Тя стори престорено дълбок поклон.

— Добре, съгласна съм... Чарлс. — При тези думи погледът ѝ се плъзна към прекрасния млад жребец, който стоеше до Чарлс. — Той е великолепен! — промълви тя с възхищение и протегна нерешително ръка.

Усетил въпросителния ѝ поглед, Чарлс ѝ кимна да пристъпи напред.

— Да, така е — съгласи се той. — Освен това е много нежен. Няма да те нарани.

— Не се страхувам — каза тя и погали копринения врат на животното. — Жалко, че няма да може да се състезава — тъжно допълни тя, докато гледеше как конят тръска глава. — Толкова е жизнен.

Чарлс я изгледа смаяно.

— Защо мислиш, че няма да се състезава?

Сега бе ред на Каси да го изгледа смаяно.

— Ами, погледни го! Краката му са прекалено дълги и въобще не съответстват на тялото му. Когато поотрасне и увеличи теглото си, няма да могат да го издържат, ако препуска с голяма скорост.

Устните на Чарлс се извиха, ала той сподави усмивката си.

— Всички чистокръвни коне имат дълги и източени крака, когато са млади, Касандра. Когато навършат две години, телата им порастват достатъчно и са в синхрон с краката им — каза той и прокара ръка по бялото петно върху челото на Ноубъл Бърт.

— О!

Чарлс хвърли учуден поглед към Каси. Остана очарован, задето не се засрами от липсата си на познания, а просто се зарадва на новото си откритие. Тя излъчваше цялата грация на една красива, добре възпитана жена, съчетана с очарованието на откровеността и прямотата на едно дете.

— Брейдън много коне ли притежава? — попита тя, продължавайки да гали Ноубъл Бърт.

— Да, повече от десетина. Той ги развъжда и отглежда, след което ги подготвя за състезания. — Усмихна се и добави — И често печели.

Каси извърна блесналите си очи към Чарлс.

— С такива прекрасни коне той сигурно е великолепен ездач.

Чарлс кимна.

— Така е. Брейдън е на седлото, откакто се научи да ходи.

Каси весело се засмя.

— Сигурна съм, че мога да се досетя кой е бил неговият учител.

— За мен беше удоволствие.

Топлотата, с която бяха изречени последните думи, трогна дълбоко Каси. Тя никога в живота си не бе познала подобна обич и вярност. Искаше ѝ се да бъде част от тях.

— Чарлс, какъв бе Брейдън като малко момче? — Погледна нетърпеливо към него, отмятайки кичур коса от лицето си.

— Какъвто е и сега — отвърна мъжът, а изражението на лицето му омекна при нахлуването на скъпите спомени. — Горд, независим, умен, грижовен.

— Ами родителите му?

Лицето на по-възрастния мъж помръкна. Навлизаха в опасна територия.

— Родителите му?

— Той никога не ми е говорил за тях. Какви бяха те?

Чарлс внезапно се напрегна и се протегна към юздата.

— Трябва да заведе Ноубъл Бърт в конюшните, за да го нахранят.
Искаш ли да се разходиш с мен?

Каси кимна и закрачи до него. Знаеше, че въпросът ѝ бе предизвикал особено напрежение помежду им, ала не разбираше защо.

Когато Ноубъл Бърт бе отведен в клетката му, за да го подсушат и нахранят, тя се опита да разбере.

— Чарлс, моля те. — Сложи нежната си ръка върху неговата. — Искам да разбера Брейдън, да го направя щастлив. Ала за да постигна това, трябва да го познавам по-добре. Нуждая се от помощта ти. Не те питам, защото искам да предадеш доверието му — а защото знам, че го обичаш.

Чарлс се вгледа във възбуденото ѝ лице и се запита дали Брейдън подозира колко е благословен от съдбата, че се е оженил за това прекрасно създание. Почувства как нещо стяга гърдите му, нещо, което не можеше да обясни, нито да назове.

Тя заслужаваше истината, но доколко можеше да бъде искрен с нея?

— Чарлс? — Гласът на Каси бе нерешителен, а очите ѝ — питащи. — Моля те, ще ми помогнеш ли?

Тази чудесна млада жена търсеше истината и можеше да ѝ даде поне това.

Двамата бавно закрачиха към къщата.

— Майката на Брейдън е била едва шестнайсетгодишна, когато се е омъжила за херцога на Шърбърг — започна той. — Негова светлост е бил доста по-възрастен и много влюбен в младата си съпруга. Може би тя е била твърде млада, за да се посвети на брака, може би никога не е отвърщала на любовта му, но по-вероятно е била прекалено глупава и егоцентрична, за да обича друго човешко същество. Не знам. В нейна защита мога само да кажа, че бракът ѝ е бил уреден — добави, сякаш, за да смекчи думите си — и доколкото зная, Лорейн Арлингтън е умолявала родителите си да не я омъжват насила. Била е жизнена и енергична млада благородничка, която, дори след като се омъжила, не пропускала нито един бал, нито едно празненство. Продължавала да бъде преследвана от безброй

обожатели. Не е искала нито отговорностите на брака, нито деца. Всъщност, намразила е Брейдън от мига, в който се е родил. — „Дори преди това — помисли си мъжът, припомняйки си отдавна отминалите дни, когато цялата прислуга чувала от сутрин до вечер как Лорейн Шефилд оплаква загубата на стройната си фигура.“

— Сигурно грешиш, Чарлс — потресено промълви Каси. — Как е възможно една майка да мрази собственото си дете?

— Нима баща ти не те мрази? — Думите излязоха от устата му, преди да успее да ги спре. Идеше му да се скрие отзад, когато видя булото на тъгата да се спуска върху красивото ѝ лице.

— Това е различно — отвърна с отпаднал глас Каси. — Татко никога не ме е мразил, когато бях малко дете. Само че след... след като мама умря... аз толкова много приличам на нея... — Млъкна, умолявайки го с поглед да разбере.

Болезнена сянка премина по лицето на Чарлс.

— Не биваше да го казвам, Касандра. Извини ме. Истина е, че нещата са коренно различни. И за да отговоря на въпроса ти, ще ти заявя, че не съм сгрешил. Херцогинята не криеше пренебрежението си. Отблъскваше Брейдън при всеки възможен повод. Много скоро момчето разбра, че майка му не изпитва любов и привързаност към него.

Лицето на Каси помръкна и очите ѝ се изпълниха със съчувствие и тъга.

— Ами баща му?

Чарлс се намръщи.

— Стивън Шефилд бе един непроницаем и безкомпромисен човек. Единственото му уязвимо място бе неговата съпруга. Той я обожаваше и мразеше всичко, което го задържа далеч от нея. За нещастие, след раждането на Брейдън, Лорейн се закле, че никога няма да роди друго дете. Тя се отдръпна от съпруга си напълно.

— И той е обвинявал Брейдън — довърши Каси, със задавен от сълзите глас.

Чарлс кимна.

— Да. Макар че бе абсурдно да обвиняваш едно невинно дете, Стивън бе напълно безпощаден към Брейдън. От онзи миг нататък сърцето му се затвори завинаги за сина му и нищо не бе в състояние да го размекне.

— Нищо чудно, че Брейдън е бил... е толкова независим — прошепна младата жена, без да усеща сълзите, които се стичаха по страните ѝ. — Той никога не е имал някого, който да се грижи за него, дори като малко момче. Аз поне имах мама.

Чарлс се изкашля и се извърна.

Каси примигна.

— О, Чарлс, толкова съжалявам! — възкликна тя, възприемайки реакцията му като проява на болка. — Разбира се, че Брейдън не е бил сам. Той е имал теб.

Той я погледна странно, сетне кимна.

— Да. И винаги ще ме има.

— Тогава той е най-щастливият човек на земята — заяви Каси, преглъщайки сълзите си. — Той би трябвало да ти е много благодарен, както и аз.

— Ти?

— Да, Чарлс — кимна младата жена. — Без твоята любов и приятелство, Брейдън никога нямаше да се превърне в прекрасния мъж, който е сега. И затова трябва да благодаря на теб — заяви простичко тя.

Чарлс замълча. Когато заговори, гласът му бе дрезгав от напирещите чувства.

— Грешиш, Касандра. Ако съдбата е решила да се усмихне на Брейдън, то най-ценният ѝ дар стои в този миг пред мен. Не аз, ти трябва да го научиш да обича и да вярва.

Думите му накараха Каси да си припомни сцената от миналата вечер. През цялата нощ тя се бе измъчвала, питайки се защо Брейдън я отблъсква от себе си, когато единственото ѝ желание бе да се стгуши завинаги в обятията му. Причината може би се криеше в обяснението на Чарлс. Огорчението и болката, преживени в миналото, навярно го възпираха да отдаде чувствата си някому, да стане зависим от друг човек. А Каси знаеше достатъчно, за да разбере, че физическото сливане щеше да укрепне чувствата помежду им — нещо, което Брейдън очевидно всячески се стараше да избегне.

Ако му позволи.

Лицето ѝ се озари от ослепителна усмивка и тя взе ръката на Чарлс.

— Може би ние двамата ще успеем да му дадем любовта, от която Брейдън смята, че не се нуждае — изрече тя и стисна ръката му.

Чарлс забеляза предизвикателно вирнатата ѝ брадичка, искрите в очите ѝ и се засмя.

— Да разбирам ли, че вече имаш план?

Тя се усмихна широко.

— О, да, имам план, Чарлс. Доброволно или не, но възнамерявам да накарам Брейдън Шефилд да се влюби в мен.

Сирил Шефилд кръстосваше надлъж и нашир библиотеката, потънал в мрачните си мисли. Чувстваше се доста объркан. Въпреки че бе сигурен, че бракът все още не е консумиран, той не се съмняваше, че племенникът му изпитва силни чувства към Касандра. Това усложняваше нещата.

Спря, обмисляйки възможностите си. Трябваше да действа бавно и предпазливо, за да не събуди никакви подозрения. Но в името на всички, този брак трябваше да бъде анулиран — и то сега — преди да е станало твърде късно.

— Сирил. — Брейдън влезе забързано в библиотеката. — Трябва да поговорим.

По-възрастният мъж се стресна, питайки се какво се е случило. Брейдън изглеждаше изморен и разтревожен.

— Разбира се — предпазливо отвърна Сирил и зачака.

Брейдън разтри уморено очи и пристъпи към прозореца. Скръсти ръце на гърба си и зарея поглед над безупречно поддържаните поляни.

Изминалата нощ бе истински ад, а зората не му бе донесла нито облекчение, нито изход от доброволното му мъчение.

През цялата нощ тялото и разумът му бяха водили борба. Тялото му бе възбудено и пулсиращо и единственото му облекчение можеше да бъде мекото и женствено тяло на Каси, разумът му отхвърляше тази нужда, измъчваше се, опитвайки се да открие корените на ужасния кошмар, който преследваше младата му съпруга.

Каквото и да го бе причинило, беше готов да заложил цялото си проклето богатство, че Робърт Грей е в дъното му.

Извърна се рязко.

— Колко добре познаваш Робърт Грей?

Сирил примигна. Очакваше всичко друго, но не и този въпрос.
Потри бавно брадата си.

— Не много добре. Както знаеш, не се движим в едни и същи кръгове.

Брейдън разтърси глава.

— Моля те, спести ми лекцията си за различията в произхода.
Просто отговори на въпроса ми.

Сянка на раздразнение премина по лицето на Сирил, но той кимна.

— Добре. Преди много години поддържах делови отношения с Робърт Грей. Всъщност почти не сме се виждали, по-голямата част от работата вършеха адвокатите ни. Но си спомням, че Грей беше умен бизнесмен и много успешно се грижеше за инвестициите си.

— Беше?

За миг чичо му се поколеба, сетне сви рамене.

— Да, беше преди много години, преди съпругата му да умре и преди да започне да се напива до забрава. От това, което съм чувал за него напоследък, разбрах, че е доста изпаднал.

— Значи казваш, че е започнал да пие след смъртта на съпругата си?

— Така разбрах.

Брейдън обмисли за миг информацията и зададе следващия въпрос:

— Какво знаеш за майката на Касандра?

По лицето на Сирил пробягна усмивка.

— Срещали сме се един или два пъти, най-много три. Елена Грей бе много красива млада жена. В много отношения Касандра прилича на нея. — Усмивката му рязко се стопи. — Но Елена бе много затворена от Касандра.

— Затворена?

— Да — бавно изрече Сирил. — Трудно е да се обясни. Винаги имаше онзи уплашен поглед в очите си, сякаш се боеше от нещо.

„Или от някого“ — помисли си Брейдън.

— Сирил, майката на Каси беше ли болна? — попита на глас.

Сирил повдигна вежди.

— Болна? Не съм чувал подобно нещо.

— Тогава как е умряла?

Челюстта на Сирил увисна.

— Мислех, че знаеш.

— Да знам? Какво трябва да знам?

Чичо му пое дълбоко дъх. Надяваше се, че ако Брейдън узнае за скандала, това може да повлияе на чувствата му и да наклони везните в негова полза.

Срещна открито погледа на племенника си.

— Елена Грей се самоуби преди четиринайсет години.

Брейдън силно пребледня.

— Мили Боже! Нямах представа. Как?

— Не си спомням всички подробности — отвърна Сирил, изучавайки внимателно лицето на Брейдън.

— Кажете ми, каквото си спомняш — настоя херцогът.

— Очевидно се е хвърлила от онези скали, които са надвиснали над морето. Умряла е на място.

Брейдън трепереше. Питаше се каква част от тази история е известна на Каси.

— Каси — промърмори на себе си.

Сирил го чу.

— Съмнявам се, че твоята съпруга знае истинската история. Сигурен съм, че са й казали, че е било нещастен случай и майка й е паднала, в противен случай щеше да ти каже.

Брейдън изруга високо и закрачи неспокойно из библиотеката.

— А защо да не е било нещастен случай? — внезапно спря той.

Сирил присви очи, опитвайки се да си припомни случилото се преди толкова години.

— Предполагам, че е свързано с мястото, където е била намерена. — Поклати глава. — Наистина, Брейдън, не си спомням нищо повече. Беше ужасна трагедия. Очевидно майката на Касандра не е била на себе си.

„Или е била докарана дотам, че да изгуби разсъдъка си“ — помисли си Брейдън.

— Благодаря ти, Сирил — каза на глас и се запъти към вратата. — Беше ми много полезен.

— Къде отиваш?

Брейдън спря.

— Да се свържа с властите. Искам да поговоря с някого, който може да ми разкаже нещо повече за смъртта на Елена Грей.

Сирил се облегна замислено на лавиците с книги.

— По-добре да поговориш с мъжа, който е открил тялото й.

Думите му постигнаха желаня ефект. Брейдън се закова на място и рязко се извърна. Върху лицето му бе изписано огромно изумление.

— Знаеш ли къде мога да намеря този човек?

Чичо му въздъхна. Нямахше желание да отваря старите рани, но някои неща просто не можеха да бъдат избегнати. Погледна съчувствено племенника си.

— Можеш да го намериш тук, в Шърбърг, Брейдън. Мъжът, който е открил тялото на Елена Грей, е Чарлс Грейвс.

ГЛАВА 11

Чарлс се стресна от настойчивото тропане по вратата на спалнята му. Едва успя да отвори и Брейдън нахлу вътре.

— Защо не си ми казал? — остро попита той.

Приятелят му примигна смутено. Нямахше начин Брейдън да е узнал за разговора му с Касандра. Какво ли имаше предвид?

— Да ти кажа? — попита той. — Какво да ти кажа?

Брейдън зарови пръсти в косата си и тихо изруга.

— Мислех, че сме приятели, че винаги сме били честни и откровени един към друг — изръмжа младият мъж.

Чарлс трепна от обвинението, което прочете в студените лешникови очи на Брейдън.

Каквото и да бе узнал, явно бе нещо сериозно.

Сърцето му заби по-силно.

— Приятели сме, Брейдън — рече той с престорено спокоен глас. — А сега затвори вратата и ми кажи какво означава всичко това.

Брейдън ритна яростно вратата.

— Как си могъл да криеш от мен? — избухна той.

— Какво съм крил от теб? — объркано попита Чарлс.

— Касандра е моя съпруга, Чарлс. Моя съпруга! Нима не смяташ, че имам право да знам?

Чарлс усети как студени тръпки полазиха по гърба му.

— Какво е това, което имаш право да знаеш? — сковано попита той.

Брейдън се хвърли напред, сграбчи го за раменете и заби пръсти в твърдите му мускули със смесица от гняв, болка и смущение.

— Истина ли е, че Елена Грей се е самоубила?

Чарлс не отмести поглед.

— Истина е.

— И това, че ти си открил тялото? — настоя Брейдън.

— Да.

Брейдън изстена, пусна го и се извърна.

— Защо? — попита кратко той.

Чарлс въздъхна уморено.

— Ти беше юноша, когато това се случи, Брейдън, и учеше в Итън. А когато се върна у дома, всичко бе свършило. Не познаваше семейство Грей, така че нямаше нужда да ти разказвам трагедията. Всъщност — гласът му премина в дрезгав шепот — исках да забравя образа на онази красива млада жена, лежаща на брега толкова неподвижна, като прекършено цвете. — Затвори очи, макар да знаеше, че никога няма да го забрави, никога няма да може... — Винаги ще ме преследва.

Брейдън не бе готов да изпита съчувствие, в гърдите му бушуваше гняв.

— И все още ли смяташ, че не е нужно да ми се казва, Чарлс? — процеди той и по брадата му нервно трепна мускул. — Сега, след като съм женен за дъщеря ѝ, това все още ли не ме засяга?

— Това се случи преди четиринайсет години — възрази Чарлс.

— Но когато срещнах за пръв път Касандра и ти разказах за нея, ти не ми спомена нищо. Когато отведохме онова пияно копеле, баща ѝ, в къщата му, ти пак не каза нищо. Когато ти заявих, че Касандра ще стане моя съпруга, ти пак замълча! Защо?

— Защото не исках сенките на миналото да помрачат щастието ти — тихо отвърна Чарлс. — Касандра не знае нищо относно истинските обстоятелства около смъртта на майка си. Ако ѝ се каже, това ще ѝ причини само болка. А да го кажа на теб, би означавало само да подклаждам и без това кипящия в гърдите ти огън на омразата и гнева.

Брейдън срещна погледа му.

— Ти смяташ, че тя се е самоубила.

Очите на Чарлс се изпълниха с тъга.

— Ако бе паднала случайно, нямаше да лежи толкова надалеч. Трябва да е било нарочно.

Брейдън удари с юмрук в стената.

— По дяволите, нима не я е било грижа, че дъщеря ѝ е била почти бебе? Че се е нуждаела от нея? Що за жена би могла...

— Жена, която е била отчаяна, отвъд границата на надеждата, обезумяла от страх.

— Страх — бавно повтори Брейдън. За втори път се изказваше предположение, че Елена се е бояла от нещо. Първо го каза Сирил, а сега и Чарлс.

— Мислиш ли, че Грей я е тласнал към самоубийство? — попита той Чарлс открито.

— И двамата видяхме на какво е способен, Брейдън. Какво те кара да смяташ, че съпругата му е била пощадена от грубостта и жестокостта му?

Брейдън усети, че му прилошава. Прекоси стаята, отпусна се върху скромното, но старателно оправено легло на Чарлс и зарови лице в шепите си.

— Тя приличаше ли на Каси? — успя да отрони накрая.

— Да. Касандра е копие на майка си.

Младият мъж вдигна глава.

— Чарлс, съжалявам. Нямах право да...

Чарлс го прекъсна, като поклати глава.

— Няма за какво да се извиняваш, Брейдън. Моля те единствено да разбереш мотивите ми. Реших да не ти казвам всичко това, защото е минало и чувствах, че разказът ще причини на теб и съпругата ти само болка и страдание. Ако съм постъпил погрешно, аз съм този, който трябва да се извини.

— Не искам Каси да бъде наранена — рече Брейдън.

— Нито пък аз — съгласи се Чарлс. — Тя заслужава да бъде щастлива... да бъде щастлива и обичана.

Брейдън се изправи.

— Къде отиваш? — попита Чарлс с любопитство.

Херцогът протегна ръка към дръжката на вратата и спря.

— Да прекарам малко време със съпругата си.

Вратата тихо се затвори зад гърба му.

Чарлс остана сам. Лъч на надежда се прокрадна в примирената му и тъжна душа.

— Ваша светлост! Ваша светлост!

Пъркинс крачеше забързано по коридора, доколкото му позволяваше достолепието. Облекчението, че най-после е открил херцога, се смени със смущение, когато видя неудоволствието,

изписано по лицето на господаря му. Чул вика, Брейдън се спря по средата на стълбите и със сбърчени вежди зачака приближаването на иконома.

— Да, Пъркинс, какво има? — Всъщност Брейдън не го бе грижа какво се е случило. То можеше да почака. Точно в този момент искаше да намери Каси. Вече я бе търсил на долния етаж, но не я бе открил никъде.

— Имам съобщение за вас от херцогинята. Думите му приковаха вниманието на Брейдън.

— От Каси?

Пъркинс кимна енергично.

— Да. Нейна светлост моли, да се присъедините към нея, при потока в долния край на имението, колкото е възможно по-скоро.

Брейдън се напрегна.

— Потокът? Защо? Тя добре ли е? Баща ѝ да не се опитал да я...

Пъркинс поклати глава.

— Не, Ваша светлост, не е имало и следа от господин Грей в Шърбърг. Щяхме да ви уведоим веднага.

Брейдън си отдъхна.

— Каза ли ти защо желае да се срещнем там?

— Не, не ми каза. Каза само, че отива на разходка и ме помоли да ви предам съобщението.

— И кога беше това? — Брейдън се опитваше да не се тревожи, но никак не му харесваше мисълта, че Каси е сама на някакво уединено място.

— Няма и час.

Херцогът се запъти към вратата.

— Стар е оседлан и ви чака отвън, Ваша светлост — извика Пъркинс след него.

Брейдън се извърна и се усмихна.

— Както винаги предугаждаш всяко мое желание, Пъркинс. Благодаря ти.

Брейдън се метна на седлото, опитвайки да се освободи от странното усещане за притеснение. Събитията през деня бяха оставили отпечатъка си. Нямахше да се успокои, докато не се увери, че Каси е добре и в безопасност.

Каси извърна лице към слънцето, наслаждавайки се на вълшебната топлина върху кожата си. Сутринта съвсем случайно откри това прелестно кътче и мигом се влюби в него. Напомняше ѝ за любимия ѝ бряг, макар и на пръв поглед двете места да не си приличаха. Но и двете притежаваха някакво диво очарование, както и способността да умиротворяват сетивата и душата ѝ. Веднага разбра, че това ще да бъде нейното място.

Младата жена доволно описваше с босия си крак кръгчета в спокойната вода. Нейното ново убежище бе уединено и ѝ даваше свободата да прави каквото си пожелае. Веднага се бе възползвала от това. Свали обувките и чорапите си и вдигна полите си, за да се наслади на студената вода. Беше прекрасно, почти съвършено.

Каси въздъхна със задоволство и затвори очи, питайки се кога ли ще дойде Брейдън. Знаеше, че се е върнал в Шърбърг, защото Маргарет ѝ бе казала, докато разчесваше косите ѝ. Коси, които в момента се спускаха в безпорядък по раменете и гърба ѝ, усмихна се Каси. Е, така става, когато човек подскача във водата. Преди да се върне в къщата, щеше да прибере непокорните къдрици, но сега се наслаждаваше на разпуснатата си коса и усещането за свобода.

Лекият ветрец донесе до ноздрите ѝ уханието на храна и стомахът на Каси се разбунтува от глад. Очевидно и тялото ѝ бе не помалко нетърпеливо от нея. Трябваше обаче да почака, защото красиво подредените ястия върху одеялото бяха за двама. Брейдън още го нямаше. Докато дойде, тя просто ще се наслаждава на уединението си.

Но Каси не беше сама.

Един мъж стоеше зад дървото и бе напълно погълнат от гледката. Наблюдаваше, без да бъде забелязан. „Тя очаква някого — помисли си той. — Това е очевидно. Вероятно съпруга си. — Мъжът се намръщи. — Не мога да си позволя да бъда заблуден от невинността, която продължава да струи от нея. Веднъж вече бях заблуден, но никога повече. — Пред очите му се появи избледнял образ. Най-красивата жена на света — чиста и невинна наглед, но в действителност само една измамна курва. Дяволите да я вземат!“

Мъжът примигна. Това бе само минало. Тя отдавна бе мъртва и погребана. Ала бе оставила истинско свое копие, което го измъчваше и преследваше.

„Не и този път — каза си той. — Този път ще получа това, което искам. Тя ще ми даде всичко, което животът ми отне някога.“

Със замаяно от алкохола съзнание, той пристъпи напред. „Тя ще си плати... о, да, ще си плати.“

Тропотът на конски копита го накара да се закове на място. Някой приближаваше. Разтърси глава, за да избистри мислите си. Звукът ставаше по-силен... идваше по-отблизо.

В гърдите му се надигна паника. „Дали не съм полудял? — запита се той. — След като планирах внимателно всичко, съм готов да рискувам да бъда разкрит? Не. Макар и близо, трябва да се откажа от целта си. Да изчакам. Трябва да изчакам.“

Той се скри бързо и незабелязано сред гъстите дървета и скоро изчезна.

Брейдън препускаше в галоп, оглеждаше се тревожно наоколо и се проклинаше, че бе оставил Каси сама. Тъкмо се канеше да я извика, когато зърна ярките цветове на посланото върху тревата одеяло.

В същия миг Каси се изправи, а лицето ѝ светна от радост при вида на съпруга ѝ.

— Брейдън! — усмихна се тя и му махна.

Брейдън забави, слезе от коня и огледа с любопитство всичко наведнъж: прекрасната и разрошена Каси и грижливо подредената до нея „маса“.

Усмихна ѝ се нежно. Тревогата и безпокойството му се стопиха.

— Помолих готвача да опакова всичко, за което можах да се сетя. Бих казала, че има достатъчно храна и вино за четири или пет хранения. — Откритите ѝ синьо-зелени очи потърсиха неговите. — Доволен ли си?

Той взе ръцете ѝ.

— Доволен съм и в същото време съм невероятно трогнат.

— Знам колко си зает — нерешително промълви тя.

Брейдън засия насреща ѝ.

— Никога не съм толкова зает, че да нямам време за теб, *petite*. — Изпълненият ѝ с надежда поглед го накара да се почувства като последния негодник. В крайна сметка не бе нейна вината, че не можеше да стои близо до нея, без да я пожелае. Очите ѝ сякаш му казваха, че я пренебрегва.

Тя го дръпна към импровизираната софра.

— Ела да видиш нашата трапеза! Успях да свърша доста работа, докато те чаках.

Той погледна към мокрия край на роклята ѝ, към малките голи нозе, които се подаваха отдолу.

— Виждам. Във водата ли си газила?

Каси проследи погледа му и се изчерви.

— Навярно не биваше да го правя. Но, Брейдън, тук е толкова красиво! Водата е толкова освежаваща, а тревата — така мека! — Замълча за миг. — Предполагам, че на една херцогиня не са позволени подобни волности.

Брейдън избухна в смях.

— На моята херцогиня е позволено всичко, което би я направило щастлива — увери я той. — Харесвам как изглеждаш. Напомня ми за онова прелестно малко момиче, което срещнах преди три години.

Каси повдигна мокрите си поли и се поклони шеговито, разкривайки за миг пред погледа на Брейдън голите си красиви крака. Гледката го накара мигом да промени мнението си. Нямаше нищо детско в ефекта, който тя оказваше върху копнеещото му тяло и то се напрегна болезнено. Брейдън упорито се бореше с физическото желание, което Каси събуждаше у него и което се засилваше с течение на времето. Но този път той бе решен да се наслаждава на компанията на съпругата си, без да се съсредоточава върху това колко много я желае.

Каси вече бе започнала да подрежда храната.

— Донесох всичко, което можах данося — осведоми го тя.

— Виждам. — Брейдън бе смаян от количеството храна, която се появи върху тяхната импровизирана маса. Чиниите със студено пиле, печеното телешко и крехките резени шунка, хлябът и сиренето, свежите плодове и бутилката порто заеха цялото одеяло.

Каси вдигна глава и озари Брейдън със слънчевата си усмивка.

— Има и пасти, но мисля да ги разопаковам по-късно, ако нямаш нищо против. Изглежда не разполагаме с много място.

Брейдън седна до нея.

— Много гости ли очакваме? Може би десет или дванайсет? — пошегува се той, оглеждайки пиршеството. — Или се опитваш да ме угоиш?

— Нито едното, нито другото, ще бъдем само ние двамата и... — погледът ѝ се плъзна срамежливо по стройната му и мъжествена фигура — аз те харесвам такъв, какъвто си.

Извърна се, за да продължи работата си, но не достатъчно бързо и Брейдън видя леката руменина, обагрила страните ѝ. Бе очарован. Нейната невинност, изключителната ѝ честност и прямота не преставаха да го изумяват. Толкова хубави черти в характера у едно дете, толкова нечувани качества у една жена.

Брейдън наблюдаваше как Каси подрежда обяда им и в гърдите му се зароди нещо топло и нежно, което нямаше нищо общо със страстта. Кога за последен път се бе наслаждавал на нещо толкова просто, но толкова приятно като един пикник? Беше твърде преситен, твърде привикнал към своя свят, свят, в който нищо не оставаше чисто и неопетнено. Да бъде с Каси, да се потопи в нейната чистота и доброта, го засищаше много повече, отколкото всякаква храна. Защото това, което Каси предлагаше, бе храна за душата.

— О, забравих да взема прибори! — ужасено изпъшка Каси.

— Няма значение — побърза да я увери Брейдън.

— Как да няма значение? Как ще се нахраниш сега!

Брейдън изпита мигновено желание да заличи нещастното изражение, изписало се върху красивото ѝ лице.

— Никога ли не съм ти казвал? — попита той с престорена изненада. — Херцозите трябва да ядат с пръсти, когато са на пикник, разбира се.

Чувствайки се свободен и безгрижен, както може би никога досега, младият мъж се пресегна и си взе парче от пилето.

— Херцозите не ядат с пръсти, дори на пикници — възрази Каси. Брейдън я ослепи с усмивката си.

— Аз го правя. — Той облиза внимателно пръстите си и си взе резен шунка.

Каси не изглеждаше много убедена.

— Е, поне имаме чаши за вино.

В лешниковите очи на Брейдън заиграха дяволити пламъчета, той взе бутилката, поднесе я към устните си и отпи щедра глътка.

— Не се нуждаем и от тях.

— Брейдън!

Той свали бутилката.

— О, нима не съм ти споменал и този факт? Когато са на пикник, херцозите са длъжни да пият от бутилката, а не както обикновено от кристални чаши.

Каси повдигна вежди, а живите ѝ очи палаво заиграха.

— Разбирам. Очевидно има да уча много повече за благородниците, отколкото си мислех. По-късно ще трябва да ми предадете няколко урока, Ваша светлост.

Младият мъж обмисли молбата ѝ.

— Добре, щом се налага. — Наведе се заговорнически напред. — Първото и най-важно нещо, което трябва да знаеш, е, че херцозите и херцогините са длъжни да започват с десерта.

Каси кимна замислено.

— Когато са на пикник, разбира се — додаде тя.

— Разбира се — побърза да се съгласи Брейдън.

— Е, предполагам, че сме длъжни да се подчиним — престорено въздъхна Каси...

С тези думи тя извади от дъното на кошницата шест пасти, покрити с гъста сметана и шест плодови пити и ги постави на тревата пред тях.

— Ето, сега вече сме истински представители на аристокрацията.

Брейдън лакомо огледа сладкишите. Вкусните френски пасти бяха един от специалитетите на готвача му. Те бяха и една от основните му слабости.

— След като нямаме прибори — рече замислено Каси и задъвка долната си устна — как ще ядем тези огромни и пухкави пасти?

Без да отговори, херцогът взе един от сладкишите и го поднесе към устните ѝ.

— Отхапи — заповяда той, а в очите му се появиха искрици.

Младата жена се втренчи в покритата със сметана паста. Как, за Бога, ще я лапне?

— Отхапи — повтори съпругът ѝ.

Каси тъкмо се наклони да откаже, но предизвикателството в очите му сложи край на колебанието ѝ.

Отвори широко уста и заби зъби в пастата. Една малка част попадна в устата ѝ. Остатъкът покри половината ѝ лице.

Нямаше нужда да пита как изглежда. Изражението на Брейдън бе достатъчно красноречиво. Раменете му започнаха да се тресат, той

отметна глава назад и избухна в гръмогласен смях.

— Сега вече си истинска херцогиня — успя да каже той, не особено сигурен за реакцията ѝ.

Очакваше появата на гняв, сълзи, притеснение. Брейдън бе добре запознат с реакциите на дамите в подобна ситуация.

Ала изглежда бе забравил нещо, което Каси му бе казала преди три години. Тя не приличаше на нито една от познатите му дами.

Скочи и с един замах бутна пълната му с паста ръка към лицето му.

— А ето и един истински херцог — заяви тя, когато белият крем се размаза по брадичката и носа му.

В първия миг Брейдън изглеждаше напълно слиян. Но бързо се съвзе и се хвърли към нея.

Каси обаче бе по-бърза. Побягна и смехът ѝ отекна в тишината. Брейдън не губи нито миг — скочи и хукна след нея. Дългите крака му даваха предимство и той я настигна и улови тъкмо когато стигна края на потока.

Каси се отскубна от ръката му, нагази във водата и му хвърли предизвикателен поглед.

— Е, Ваша светлост, трябва да призная, че се държахте изключително непристойно. Въпросът е дали ще забравите всички правила за благоприличие и ще продължите да ме преследвате? Или ще отстъпите и ще се признаете за победен?

Не очакваше, че ще я последва и когато той се озова в потока, вече бе твърде късно. Каси се обърна, за да побегне, но мокрите поли ѝ пречеха да се движи бързо. Усети как силните ръце на Брейдън я хванаха отзад, и се замята, опитвайки се да се измъкне. Силният ѝ смях огласи въздуха.

— Пусни ме!

— Щом настоявате, Ваша светлост — кавалерски отвърна той и мигом я пусна.

Каси падна на колене, мокра до кости. Водата бе леденостудена и ѝ трябваша няколко секунди, за да се съвземе.

Смехът на Брейдън заглъхна и той се намръщи. Виждаше само мокрия гръб на Каси и наведената ѝ глава.

— Каси? Добре ли си?

Когато тя не отговори, го обзе страх.

— Скъпа? — Наведе се, опитвайки се да види лицето ѝ, скрито зад облак черни къдрици. — Каси? Нараних ли...

Не успя да довърши. Каси се изправи, сграбчи ръката му и го издърпа.

Херцогът възкликна изненадано и се плъсна сред бистрите води на потока. Остана да седи така, взирайки се в Каси, която бързо увеличаваше разстоянието помежду им. После се гмурна.

Улови я за кръста, вдигна я, метна я през рамо и я отнесе до тревистия бряг на потока.

— Вече сме наравно — засмя се той, полагайки я на земята. — Сега гордостта ми е спасена.

Каси се извиваше, удряше с юмруци раменете му и се смееше.

— Аз просто исках да измия в потока крема от лицето ви, Ваша светлост.

— Е, успяхте, Ваша светлост. При това се справихте доста добре, смея да добавя. — Докато я гледаше как се бори, за да се освободи, си помисли, че прилича на морска сирена.

Каси усети погледа му и прихна.

— Не съвсем — промърмори тя и се протегна, за да избърше остатъка от сметаната, полепнал върху брадичката и долната устна на Брейдън.

Когато го докосна, сърцето на Брейдън заби учестено. Внезапно осъзна, че тя лежи под него, а мократа ѝ рокля е прилепнала към тялото ѝ като втора кожа. Усещаше топлината на слънчевите лъчи върху им и меката трева под тях. Усещаше горещата ѝ кожа през слоевете дрехи. Затвори очи и пое дълбоко дъх. Ноздрите му се изпълниха с уханието на Каси, свежо и упойващо като аромата на горски цветя.

Простена, когато нежните ѝ пръсти се плъзнаха по очертанията на устните му. Инстинктивно отвори уста и езикът му бавно облиза върховете на всеки един от тях. Вкусът им проникна до всяка пора на тялото му. Чу тихото ѝ изохване, отвори очи и се взря в меките полуотворени устни, които нежно го подканваха.

Усещане, което бе по-силно от плътското желание, го накара да сведе глава и да впие жадно устни в нейните. Намести тялото си върху ѝ и вплете пръсти в мокрите ѝ коси, за да ѝ попречи да прекъсне целувката им.

Ала това бе последното нещо, което би ѝ хрумнало в този миг.

Отначало прие целувката му свенливо, после с плаха настойчивост и накрая откликна без никакви задръжки. Подчини се на неизречената заповед, отдавайки му езика си и поемайки неговия с дива и всеотдайна страст, която надминаваше и най-буйните ѝ фантазии.

Ръцете на Брейдън се обвиха около нея и я притиснаха с жар, цялото му тяло потръпна от желание. Всичко, което искаше, от което се нуждаеше, бе да я притежава, да се слее с нея, докато и двамата избухнат в пламъците на страстта. Откъсна устни от нейните и ги впи в нежната ѝ шия, после се спусна към гладкото ѝ рамо. Усети мокрия плат на роклята ѝ и го дръпна нетърпеливо надолу, за да се наслади на копринената мекота на голата ѝ кожа.

— Каси... — Не осъзна, че мълвеше името ѝ. Цялото му същество бе в плен единствено на усещанията. Зарови лице в уханната гънка между гърдите ѝ. Нито една жена не го бе карала да се чувства толкова добре. Не можеше да спре. Поне не сега.

Каси се размърда неспокойно и Брейдън дръпна роклята по-надолу. Смъкна я до кръста ѝ, хвана ръцете ѝ и ги притисна от страни към тялото ѝ.

Не можеше да откъсне поглед от нея. Никога в живота си не бе виждал по-красиви гърди — чисти и недокоснати, като изваяни от слонова кост, с розови зърна, не познали мъжки поглед.

Разтърси го чувство на притежание и той протегна ръка, за да обхване сладката плът.

При допира му двамата простенаха едновременно. Благоговейният поглед на Брейдън срещна смаяния взор на Каси.

— Скъпа... — задавено промълви той и сведе устни към нейните. — Няма да те нараня. Само ми позволи да те докосна.

Не дочака отговора ѝ, а завладя устните ѝ с изгаряща целувка, докато палецът му се движеше леко по втвърденото зърно на гърдата ѝ.

Каси простена, а в тялото ѝ избухна непознато по сила усещане. Никога не си бе представяла нещо толкова интимно, нито пък толкова прекрасно. Гърдите ѝ жадуваха за докосването му и тя се вкопчи в силните му ръце, искайки да го притегли по-близо, закопняла за упоителното усещане, което ѝ даваше.

Брейдън повдигна глава и жаркият му поглед се насочи към заоблените ѝ щръкнали гърди. После се наведе към едното зърно. Устните му го поеха нежно, потъркаха го леко, сетне езикът му го облиза.

Каси извика и се изви безпомощно към него, предлагайки му още от себе си. Брейдън се подчини на безмълвната ѝ покана и засмука розовата пъпка. Всички мисли излетяха от главата му, удавени във виковете ѝ на удоволствие, всичките му благородни намерения мигом се изпариха. Захапа леко зърното със зъби, после плъзна език по него и се премести на другата ѝ гърда. Беше опиянен от сладката бездна на желанието, която единствено тя можеше да запълни.

Самоконтролът му изчезна. Разумът бе победен. Съществуваше единствено желанието, което го тласкаше към нея, което изгаряше като буен пламък тялото му, цялото му същество.

Жадувайки желаното облекчение, Брейдън плъзна ръка под мокрите поли на Каси, придвижи се по гладките ѝ бедра, докато достигна до топлината, в която отчаяно искаше да се потопи. Бавно, но непогрешимо разтвори мокрите листенца и пръстите му се плъзнаха вътре.

Каси се напрегна и неволно извика от непознатото нахлуване в тялото ѝ. Нарастващото ѝ удоволствие изведнъж се стопи пред страха от непознатото и от инстинктивната необходимост да се защити от безпомощната уязвимост, която я бе завладяла, откакто се озова в ръцете на Брейдън. Желаше го, ала в същото време бе изплашена от пълното себеотдаване, което този непознат акт изискваше от нея.

Беше безнадеждно влюбена, ала все още не бе готова да пожертва цялата си душа заради него.

— Брейдън... недей... — Отначало това бе само шепот, но когато той не се подчини, тя започна да се бори с него, мълвейки думите отново и отново, докато цялото ѝ тяло се разтърсваше от завладелите я чувства.

Брейдън усети съпротивата ѝ и вдигна глава. Разумът му бе замъглен от желанието, а ръката му бе на сантиметри от мястото, където искаше да бъде. Но в същото време нещо в него му заповяда да спре. Нещо, което не разбираше, но на което бе длъжен да се подчини.

— Моля те... — прошепна Каси с плувнали в сълзи очи. — Недей. — Несъзнателно използваше думите, от които той толкова се

боеше. — Страхувам се.

Брейдън се сгърчи от болка. Впи поглед в красивото и изплашено лице на съпругата си и мигом бе обзет от гняв и отвращение към самия себе си.

— Каси — промърмори младият мъж и вдигна ръка към лицето ѝ. Слава Богу, тя не трепна, не се отдръпна. Не знаеше какво щеше да направи, ако го бе сторила.

Брейдън оправи роклята ѝ и вдигна нагоре корсажа ѝ в напрегнато мълчание. Изправи се и протегна ръка, за да ѝ помогне да стане.

— Да се връщаме в къщата — рече с безизразен глас.

— Но нашия пикник... — изрече тя първото нещо, което ѝ дойде наум.

— Някой друг път — рязко отвърна той. — Идеята за пикник вече не ми се струва толкова привлекателна.

Каси се запита със свито сърце дали думите му не се отнасяха и за нещо друго, освен за пикника.

ГЛАВА 12

Отблясъците слънчева светлина накараха натежалите клепачи на Каси да се повдигнат. Скоро щеше да се появи Маргарет, за да ѝ помогне да се облече за урока по езда с Чарлс. Това се бе превърнало в ритуал през последната седмица и бе единственото, което Каси напоследък очакваше с нетърпение. След онзи ден край потока, след онзи разтърсващ миг в прегръдките на Брейдън.

С всеки изминал ден те се отдалечаваха все повече един от друг, напрежението помежду им ставаше все по-явно, а бъдещето изглеждаше мрачно и безнадеждно. Брейдън рядко се задържаше у дома. А когато оставаше, далеч не бе мил и приветлив. Затваряше се в кабинета или в конюшните, срещайки се единствено с деловите си партньори, чистокръвните си коне и Чарлс. Ако се случеше да останат насаме, или случайно да улови погледа му, Каси усещаше едва съдържания му гняв. В очите му се четеше обвинение и мъка. А тя се чувстваше безпомощна да я излекува.

Каси, която през целия си досегашен живот се бе сблъсквала единствено с шумни разправии, не бе способна да се бори с това неясно и болезнено напрежение, не бе способна да го проумее. Знаеше единствено, че помежду им се бе случило нещо невъзвратно, което изведнъж бе променило всичко.

Вратата се разтвори и оживената и забързана Маргарет нахлу в спалнята на господарката си.

— Добро утро, Ваша светлост — поздрави прислужницата и отиде до прозореца, за да дръпне завесите докрай и да пусне повече слънчева светлина в стаята.

— Здравей, Маргарет — отвърна Каси, седна в леглото и се усмихна унило на камериерката си.

Маргарет огледа внимателно бледото ѝ лице и се намръщи.

— Да не би отново да сте сънували кошмар? — загрижено попита по-възрастната жена.

Каси поклати глава.

— Не, Маргарет, нямах никакви сънища. Просто прекарах малко неспокойна нощ.

Всъщност нощта ѝ бе доста неспокойна. Едно от хубавите неща на безсънието бе, че през изминалата седмица само два пъти бе сънувала ужасния кошмар. И в двата случая Брейдън отсъстваше от Шърбърг и Маргарет бе тази, която бе дошла да я успокои. Добрата жена не ѝ задаваше никакви въпроси, само я милваше по косата, мърморейки утешителни слова, докато господарката ѝ престанеше да трепери. Каси обожаваше Маргарет и ѝ беше безкрайно благодарна за нежните грижи и майчинска подкрепа.

Ала желаше Брейдън.

— Да ви донеса ли подноса със закуската, Ваша светлост? — попита Маргарет с надежда в гласа.

Каси въздъхна. Знаеше, че добрата жена се тревожи заради безсънието ѝ и липсата на апетит. Тя бе единствената майка, която Каси бе познала от четиринайсет години насам.

Заля я вълна на благодарност и тя отметна завивките с усмивка.

— Няма да е необходимо, Маргарет. Струва ми се, че днес ще сляза долу и ще закуся в трапезарията.

Широка усмивка озари лицето на прислужницата.

— Прекрасно! Ще ви се отрази добре да бъдете сред хора, да прекарате известно време със съпруга си...

Гласът ѝ замря, когато Каси извърна поглед настрани. Маргарет най-добре от всички знаеше как стояха нещата между Брейдън и младата му съпруга. Макар че Каси рядко говореше за това, чувствата към съпруга ѝ бяха прозрачни като стъкло, а за Маргарет не бе тайна, че херцогът никога не посещаваше спалнята на жена си. Обаче мъдро предпочиташе да си държи езика зад зъбите, първо, защото си знаеше мястото и второ, защото усещаше, че в тази връзка имаше нещо повече, отколкото се виждаше на пръв поглед. Каквото и да не бе наред между херцога и херцогинята, те трябваше сами да се справят с проблемите си.

Половин час по-късно, измита и облечена, Каси влезе в просторната трапезария на Шърбърг. Спря се на прага, чудейки се дали някога тази стая ще престане да я плаши. Не бяха само огромните ѝ размери, но и изящното и внушаващо уважение обзавеждане. Редки и безценни статуетки стояха навсякъде между високите колони, които

стигаха до високия позлатен таван и ослепителния кристален полилей. В отдалечения край на стаята, до стената, имаше бяла мраморна камина, в която пращеше буен огън. Погледът на Каси се плъзна по масивната махагонова маса с изящна дърворезба и високите столове покрай нея. Неколцина внимателни и вежливи лакеи сновяха безшумно наоколо, сервирайки чинии с топла храна на лорд Сирил Шефилд, който седеше спокойно на масата и ядеше закуската си, както и на Негова светлост, херцога на Шърбърг, настанил се начело на масата и заровил глава в „Таймс“.

Когато я видя, Сирил се изправи, а тъмните му вежди се повдигнаха учудено.

— Добро утро, Касандра. Истинско удоволствие е, че ще се присъединиш към нас на закуска.

— Добро утро, Сирил — усмихна се Каси. — Реших, че е време да престана да мързелувам и да се науча да ставам в приличен час.

Брейдън бавно остави вестника на масата и се изправи.

— Добро утро, Брейдън — тихо рече младата жена. Видя отново онова притеснено, изпълнено с болка изражение — мярна се за миг в очите му и изчезна.

— Добро утро, Каси. — Присъствието ѝ го подлудяваше. Проклинаше се за желанията, които не можеше да овладее. Нищо не се бе променило от онзи ден край потока — нито решителността му, нито противоречивите му чувства.

Забеляза нежния и в същото време въпросителен поглед, който отпрати към него, докато седеше край масата, и почувства необясним изблик на гняв. Какво искаше от него? По дяволите, та тя вече не беше дете. Със сигурност имаше някаква представа за това, през какво му се налага да премине.

До онзи пикник Брейдън бе готов да поеме цялата отговорност за потискане на желанията си, както и цялата вина, ако не успее да се овладее. Но изведнъж всичко се бе променило, защото както бе сигурен, че до този ден не бе познал истинската страст, така нито за миг не се съмняваше, че Каси изпитва същите чувства към него. Тя отвърна на докосването му без колебание, нито пък отвращение. Бе го умолявала да продължи. Без думи, но с тялото си, говореше, че иска да му принадлежи изцяло. Беше го почувствал, вкусил, бе се насладил. Никога досега не бе пожелавал жена толкова бурно и изцяло.

Чувстваше се като неопитен ученик, който не разбира нищо, освен отчаяната необходимост да се слее с нея, да съединят телата си, да ѝ достави удоволствие.

И тогава тя го бе отблъснала. Защо?

Страхувала се е, обади се съвестта му. А той бе един долен негодник, ако позволи гневът да се смеси с вината и разкаянието му.

Стисна ръце в юмруци, докато я наблюдаваше как бърби приятелски с Чарлс над чинията с бъркани яйца.

Беше толкова дяволски красива, така неописуемо желана. Тялото ѝ бе прекрасно. Само спомена за него накара Брейдън да се почувства като неопитен юноша. А търсеците му ръце и жадният му взор бяха познали само част от него. Най-голямото съкровище бе останало скрито и неизследвано.

Господи, колко силно я желаше! Желание, което се превръщаше в мания и изпълваше сънищата му. Тялото му отказваше да се подчинява на заповедите на разума и това го вбесяваше.

Ала в същото време искаше тя да го пожелае, да го приеме с радост в прегръдките си, в тялото и в сърцето си. Подобна мисъл го ужасяваше.

През цялото време се питаше кое чувство щеше да надделее у Каси — страхът или желанието.

— Брейдън, ще отсъстваш ли днес от Шърбърг? — попита Каси и извърна питащите си синьо-зелени очи към него.

Брейдън сгъна вестника и го остави до чинията си.

— Всъщност трябва да поговоря с Чарлс и да уредя някои неща. Утре сутринта двамата с него ще потеглим за Лондон.

— Защо? — В мига, в който попита, изпита желание да не го бе правила. Беше чула достатъчно от Чарлс и знаеше, че тази седмица ще има голям търг в Татърсол.

Младият херцог погледна разочарованото лице на съпругата си и почувства как гневът му се стопява.

— Двамата с Чарлс трябва да присъстваме на търга, а и аз искам да се срещна с един от членовете на жокей клуба в канцеларията. Ще обсъждаме възможността да закупим допълнително земя в Нюмаркет. — Усмихна се въпреки желанието си. — Ще отсъствам само няколко дни, ma petite. В края на седмицата ще съм си у дома.

Каси кимна, ужасена от себе си. Та тя почти го бе помолила да не заминава! Овладя се и отвърна:

— Ясно. Разбирам.

Сирил се прокашля, опитвайки се да разсее напрежението в стаята.

— Докато те няма, аз ще се погрижа за Касандра, Брейдън — увери той племенника си.

— Сигурен съм, че ще го направиш. — Брейдън изпи последната глътка от истиналия си чай и се изправи. — По-добре да тръгвам.

— Ще те видя ли, преди да заминеш? — Този път Каси успя да зададе въпроса си със спокоен тон.

Брейдън кимна.

— Ще се видим довечера, преди да се оттеглиш за сън — отвърна той и излезе от стаята.

Каси се изчерви. Сирил трябваше да е сляп и глух, за да не разбере последната забележка на Брейдън, от която ставаше ясно, че двамата живеят отделно, а не като истински съпруг и съпруга.

Дори и да бе разбрал, не каза нищо, а довърши спокойно закуската си, продължавайки да разменя любезни реплики с нея.

— Наслаждаваш ли се на уроците си по езда с Чарлс?

Каси го погледна изненадано.

— Не знаех, че си осведомен за уроците, които ми дава Чарлс.

Той се усмихна и попи устните си с ленена кърпа.

— Вчера ви видях заедно. Впечатлен съм от напредъка ти. Нали каза, че досега не си яздила?

Каси го изгледа замислено.

— Казах. Чарлс ми помага да се науча. Шърбърг разполага с великолепни коне.

— Да, така е — съгласи се той. — Сигурен съм, че Брейдън много ще се зарадва, когато станеш опитна ездачка. Той обожава чистокръвните си коне.

— Знам — усмихна се младата жена. — И мога да разбера защо. Те са обичливи, бързо се привързват и са много нежни.

Сирил наклони леко глава на една страна.

— Да, но могат да бъдат и доста своеволни, капризни и плашливи, особено с нов и неопитен ездач. Просто бъди внимателна. Не бих искал да се нараниш.

Каси бутна назад стола си и се изправи.

— Благодаря ти, Сирил — топло рече тя. — Благодаря за загрижеността ти. Няма да позволя ентусиазма ми да повлияе на предпазливостта, обещавам.

— Добре — засмя се по-възрастният мъж. — А сега бягай да се преоблечеш и върви да пояздиш. През следващите няколко дни двамата с теб ще имаме доста време, за да разговаряме. Та нали работата ми ще е да се грижа за теб в отсъствието на Брейдън.

Проследи я с поглед да излиза от трапезарията, доволен от разговора. Като се имаше предвид как се развиваха нещата между Брейдън и съпругата му, работата му нямаше да се окаже никак трудна.

Каси се хвърли на леглото и сълзи на отчаяние замъглиха погледа ѝ. Колко още щеше да издържи, без да спи? Беше напълно изтощена, тялото ѝ жадуваше за почивка, но бурните чувства, които я измъчваха, не ѝ даваха нито минута покой, не ѝ позволяваха да се унесе в блажения сън на забравата.

През затворената врата на стаята си чуваше дълбокия баритон на Брейдън, докато даваше последни инструкции на Хардинг. Мисълта, че Брейдън ще напусне Шърбърг я караше да се чувства още по-самотна и уплашена, отколкото в деня, когато бе избягала от бащиния си дом. Изведнъж осъзна, че бе станала много зависима от съпруга си, нещо, което досега не си бе позволявала с друг човек. Нуждаеше се от него емоционално и физически. И тъкмо това прозрение я бе накарало да се отдръпне през онзи ден край потока.

Неканен, в съзнанието ѝ изплува споменът за пикника. Да бъде в прегръдките на Брейдън, да му позволи да я докосва, да го моли да я докосва с безпомощно увлечение и сляпа страст — това я бе лишило от воля и в последния миг тя се бе изплашила. Целият ѝ досегашен опит я предупреждаваше да не се оставя да бъде толкова уязвима спрямо друг човек.

Младата жена затвори очи. Вече нямаше връщане назад. Трябваше да поеме риска. Обичаше съпруга си и независимо от всичко бе твърдо решена да го накара да я обикне.

Ала утре той ще замине, помисли си Каси и почувства как я полазиха ледени тръпки.

Потъна в сън.

Нощ. Сама е. Разхожда се, завладяна от ледено, смразяващо предчувствие. Във въздуха се носи сладкият дъх на лилии. Цари странна, злокобна тишина. Изведнъж чува глас — груб и умоляващ. Движение, шумолене, тежки стъпки. Студът става все по-остър. Предчувствието ѝ се превръща в ужас. Тя се затичва. Отчаяно се опитва да избяга. Знае, че не може. Пронизителен писък разцепва нощта. Звярът ръмжи, отстъпва назад, после се хвърля напред. Тя пада... надолу, надолу, в бездънен кладенец от лепкав мрак.

Смехът на звяра отеква в ушите ѝ, докато се приближава към смъртта си.

Някой я извиква, повдига я, измъква я от мрака. Каси се мята яростно срещу силните ръце, които я обгръщат и внезапно чува риданията и накъсаното си дишане.

— Каси! Престани да се бориш с мен! Няма да те нараня! Скъпа, аз съм... Брейдън. Отвори очи!

Каси чу заповедта и с огромно усилие отвори очи. Вгледа се объркано в разтревоженото лице на съпруга си.

— Брейдън?

Той кимна и я прегърна по-силно.

— Да, любима, аз съм. Тук съм.

— Сънувах — промърмори тя. Каза го на глас, защото се надяваше, че действителността ще погълне по-бързо кошмара. Бавно започна да осъзнава къде се намира. Брейдън седеше върху леглото ѝ, притискаше я към гърдите си и галеше влажните кичури, полепнали по потното ѝ чело.

— Да, сънуваше — нежно отвърна той и се вгледа в очите ѝ, за да потърси признак на временно разстройство. Нямаше. — Каси, колко често сънуваш тези... сънища?

Тя въздъхна и отпусна натежалата си глава върху рамото му. Забеляза, че този път той бе облечен, вероятно още не си бе лягал.

— Различно — отвърна тя. Сънят още не си бе отишъл съвсем, студът и страхът я караха да трепери. — Бяха изчезнали напълно през първата ми седмица в Шърбърг — промърмори младата жена по-скоро на себе си. — Но напоследък кошмарът е безмилостен и се появява по-често от всякога. След онзи ден, когато баща ми беше тук...

— Баща ти е бил тук? — Всички мускули по тялото на Брейдън се напрегнаха при думите ѝ.

Тя осъзна глупостта си, но бе твърде уморена, за да я поправи и кимна.

— На следващия ден след сватбата.

— По дяволите, Каси — изруга тихо той в мекия облак на косите ѝ, — защо не ми каза?

— Нямахме смисъл да ти казвам, Брейдън. Той не ми стори нищо лошо. А и оттогава не се е връщал.

Брейдън искаше да я разпита за всяка подробност от срещата, да изтъкне, че Робърт може да ѝ причини не само физическа болка. Но се отказа, виждайки в какво състояние се намира Каси в момента. В същото време логиката му подсказваше, че завръщането на кошмара след посещението на баща ѝ не е просто съвпадение. Явно имаше някаква връзка.

Ядосан и объркан, Брейдън обвини закрилнически ръце около съпругата си, като си отбеляза мислено да увеличи броя на слугите, които пазеха земите и входните порти на Шърбърг. Щеше да се чувства притеснен по време на неколкодневното си отсъствие.

— Скъпа, за кошмара... — нежно започна той.

Каси поклати глава. Не бе готова да го обсъжда. Брейдън въздъхна тревожно.

— Не можем просто да се преструваме, че не съществува, Касандра. Трябва да поговорим за това.

— Не тази вечер.

Той се намръщи, усетил молбата в гласа ѝ.

— Тогава кога?

Каси се отдръпна назад и се взря в хипнотизиращите му лешникови очи, които в този миг бяха потъмнели от тревога.

— Когато се върнеш. Обещавам. Само моля те, нека да не е сега. — Потрепери. — Все още го усещам... виждам го... моля те, не ме карай да го съживявам. Не мисля, че ще мога да го понеса.

Младият мъж обхвана треперещото ѝ лице.

— Добре, та petite, добре. Сега няма да говорим за това. Но веднага щом се върна...

— Както кажеш — бързо се съгласи тя.

Той се вгледа в нея и поклати глава.

— Какво ще правя с теб?

— Прегърни ме. — Каси се вкопчи в мускулестата му ръка. — Моля те, само ме прегърни.

Той я привлече към себе си и усети как гърдите му се стегнаха, когато малкото ѝ меко тяло се сгуши доверчиво до него. Колкото и да се опитваше, не можеше да се освободи от безбройните чувства, които събуждаше у него. Искаше да излекува цялата ѝ болка, да види как усмивката ѝ озарява всичко наоколо.

Искаше да я люби, докато и двамата останат без дъх. А нямаше никаква представа какво иска тя от него.

— Ти ме нарече Касандра — измърмори дрезгаво тя.

Брейдън се усмихна и я целуна по главата.

— Предполагам, че съм го направил.

— Ще ми липсваш — прошепна Каси тихо, почти неуловимо.

Но Брейдън я чу.

— Ти също ще ми липсваш, скъпа.

Младата жена се отдръпна назад и го погледна несигурно.

— Наистина ли? Заради начина, по който се държиш напоследък, си помислих, че... — Гласът ѝ замря.

— Изглежда, че ние двамата имаме да обсъждаме доста неща — отвърна херцогът и я положи внимателно върху възглавниците. Забеляза сенките под красивите ѝ очи и се намръщи. — Но не сега му е времето. Ти си напълно изтощена, а аз трябва да довърша приготовленията за пътуването си. Когато се върна, ще поговорим за кошмарите ти, за посещението на баща ти, за твоето поведение напоследък...

— И твоето — бързо добави младата жена.

Той се изправи.

— Брейдън. — Каси се облегна на лакът. — Ще останеш ли с мен само докато заспя? Моля те!

Той седна до нея. Помисли, че с този поглед, дори да бе поискала луната, щеше да намери начин да ѝ я даде.

— Ще остана — отвърна той, — докато заспиш.

Тя се надигна и нежно докосна устните му със своите.

— Благодаря ти. — Бе доволна като малко дете. След минути вече спеше дълбоко.

Брейдън наблюдаваше съня ѝ, разсеяно поглаждайки блестящия черен водопад, който се стелеше по раменете ѝ и се спускаше надолу по нощницата. Тъмните ѝ мигли, подобни на черно копринено ветрило, изящните очертания на лицето ѝ и фините високи скули, които правеха кадифената ѝ кожа да изглежда още по-бледа. Тя бе най-прекрасната жена, която бе срещал... и най-възбуждащата смесица от противоречия. Прокара върха на палеца си по меките ѝ чувствени устни, усети дълбокото ѝ дишане. Трябваше да се опита да проумее силните чувства, които го вълнуваха... и то много скоро. Нещата не можеха да продължават по този начин, това причиняваше и на двамата твърде много болка.

Брейдън подпъхна нежно одеялото под брадичката ѝ и се изправи. Разкъсваше се от противоречиви чувства. Не искаше да я оставя сама, дори и за няколко дни. Но се налагаше да отиде в Лондон. Херцогът се успокояваше при мисълта, че нямаше да бъде сама. Сирил бе обещал да се грижи за нея, а и цялата къща бе пълна със слуги. А междуременно Брейдън можеше да използва отсъствието си, за да прецени трезво връзката със съпругата си.

Причината бе убедителна.

Ала тревогата оставаше.

ГЛАВА 13

— Но това е нелепо — заяви Каси и се облегна на лакти върху студената трева. — Не бях виждала този мъж цели три години и успях да оцелея. А ето че сега го няма едва от четири дни и аз не правя нищо друго, освен да бродя наоколо като пълна глупачка. — Очите ѝ блеснаха, когато погледна безмълвния си компаньон. — Не е типично за мен да се държа по този начин. Не съм съвсем сигурна дали ми харесва влиянието, което любовта оказва върху мен. Смятам, че се чувствах много по-добре, когато бе единственият мъж в живота ми, Пърси.

Пърси чу името си и разбра, че от него се очаква отговор. Изджавка утвърдително и облиза ръката на Каси.

Тя се изправи и изтръска полепналата трева по светлорозовата ѝ рокля.

— Радвам се, че си съгласен, приятелю. — Каси прегърна топло Пърси. — И ти благодаря, че ме изслуша. А сега трябва да се взема в ръце. — Внезапно обхваната от неясното и тревожно чувство, че я наблюдават, се загледа в далечината. Но наоколо не се виждаше жива душа. Намръщи се и усети как по гърба ѝ полазиха леки тръпки. Сигурно така ѝ се бе сторило.

Чу се шум от изпращяване на клон. Каси се сепна и погледна по посока на звука. Въздъхна облекчено, когато видя увеличаващо се кафяво петно да се приближава към тях.

— Освен това ми се струва, че твоят баща идва да те търси — информира тя Пърси. — Така че изобщо няма да ти липсвам!

Пърси проследи погледа ѝ и се хвърли с радостен лай към баща си. Каси се усмихваше, наблюдавайки ги как подтичват заедно. Пърси гледеше Хънтър с обожание.

Малкият ѝ любимец се чувстваше щастлив и сигурен в новия си живот. Сега бе неин ред.

Половин час по-късно младата жена се появи в конюшната, облечена в костюма си за езда и изпълнена е решителност.

— Здравей, Добсън — поздрави тя изненадания коняр. Откакто Чарлс го нямаше, херцогинята не бе стъпвала в конюшните.

— Ааа... добро утро, Ваша светлост — почтително отвърна младежът. — Мога ли да направя нещо за вас?

Каси кимна.

— Да, Добсън, можеш. Бих искала да ми оседлаеш Литъл лейди. Добсън изглеждаше притеснен.

— Но, Ваша светлост... — започна той.

Каси махна с ръка, за да прекъсне възраженията му.

— Знам какво се каниш да ми кажеш, Добсън. Чарлс отсъства и аз не бива да яздя. Но те уверявам, че мога отлично и сама да се справя с Литъл лейди. Така че, моля те, направи, каквото ти казах.

Добсън бавно поклати глава.

— Не, Ваша светлост, това, което исках да кажа е, че Литъл лейди леко накуцва с левия крак. — Видя разтревожения поглед на Каси и побърза да я успокои — Не е нищо сериозно. Просто е стъпила на камък. След ден или два ще се оправи.

Каси си отдъхна облекчено.

— Разбирам. — Замисли се за миг, сетне вдигна решително брадичка. — Тогава ще яздя Стар.

Добсън зяпна от удивление.

— Стар? — изпелтечи той.

— Да, Добсън, Стар.

— Извинете, че ви го казвам, Ваша светлост, но да се язди Литъл лейди е съвсем различно от това да се язди Стар.

— Знам, Добсън — увери го тя любезно, но категорично. — Моля те, иди да го доведеш.

— Но той не е готов за езда — не се отказваше конярят.

— Няма проблем. Ще почакам.

Младежът изчезна в конюшните с примирена въздишка.

Каси се почувства много доволна и горда от себе си. Най-после започваше сама да управлява живота си. И щеше да се справи чудесно. По какво толкова се различаваше един кон от друг? Чарлс бе отличен учител и я бе обучил добре. Беше сигурна, че ще приветства както решението ѝ, така и инициативата ѝ.

Половин час по-късно вече не бе толкова сигурна.

Винаги когато Брейдън яздеше Стар, конят изглеждаше толкова отзивчив, така послушен. Ала с Каси върху гърба си не бе нито едното, нито другото. От мига, в който Добсън ѝ помогна да го възседне, Каси разбра, че е изпаднала в беда. Плашливият кон изглеждаше недоволен от всичко — непознатата ръка, която го водеше, нерешителните заповеди, неопитността на ездача. Въпреки това Каси го пришпори и препусна. Срамуваше се да се върне при Добсън и укорителния му поглед.

Оказа се, че греша. Раздразнението на Стар се превърна в непокорство. И колкото по-нетърпелив ставаше жребецът, толкова повече нарастваше нервността на Каси. Знаеше, че не бива да показва, че се страхува, но когато колебливо дръпна юздата, за да накара Стар да намали хода си, капризният кон препусна в бърз галоп. Добрите ѝ намерения да запази спокойствие бяха забравени само за един миг, заедно с всичко, което Чарлс я бе научил по време на уроците им по езда.

Стар сякаш се възхищаваше на непокорството си и препускаше все по-бързо и по-бързо, а дългите му крака се носеха във въздуха и едва докосваха земята. Уплашена до смърт, Каси се вкопчи с две ръце в гривата му. Какво можеше да накара коня да спре? — запита се тя, опитвайки се да си припомни наставленията на Чарлс. Без да се замисли, се протегна и дръпна юздите с всичка сила.

И отново сгреша.

Стар изцвили, за да изрази недоволството си, разтърси глава и се изправи рязко на задните си крака. Хвърли най-безцеремонно Каси на земята и препусна към конюшните, без да се обръща назад.

Зашеметената Каси остана да лежи дълго неподвижно, опитвайки се да си поеме дъх и да възвърне самообладанието си. Земята бе студена и твърда, но за щастие покрита с гъста трева, а наоколо нямаше никакви камъни. Младата жена бавно се изправи и размърда предпазливо ръце и крака, за да провери дали има някакви наранявания. Освен пулсиращата болка в главата и множеството натъртвания, които без съмнение щяха да се превърнат в синини, изглежда нямаше нищо сериозно.

Но не можеше да се каже същото и за дрехите ѝ. Тъмнокфявият костюм за езда бе разкъсан и висеше на парцали по раменете ѝ, покрити с кал и зелени петна от тревата. Косата ѝ бе разрошена, пълна

със стръкчета трева и буци пръст, а без съмнение и лицето ѝ не изглеждаше по-добре. Младата жена се усмихна тъжно и се затътри към къщата. Гордостта ѝ бе пострадала. Не по-малко от дрехите ѝ.

Пред парадния вход на Шърбърг бе спряла елегантна карета, която бе непозната за Каси. Каси почувства невероятно облекчение. Очевидно Сирил бе поканил гости и тя щеше да успее да се промъкне незабелязано в спалнята си и да се преоблече и измие, без да е нужно да отговоря на въпроси или да се подложи на още едно унижение. Сирил я бе предупредил да внимава като язди, но тя не го бе послушала. Е, той и без това щеше да разбере скоро. Добсън нямаше да пропусне да осведоми в най-малки подробности и него и всички в къщата за глупостта ѝ. Поне не бе пострадала сериозно и можеше да спаси остатъците от достойнството си.

Младата жена пристъпи безшумно по мраморния коридор и се запъти към стълбите. Пъркинс вероятно бе някъде наоколо, но Каси знаеше, че икономът има слабост към нея и бе сигурна в дискретността му. Само да стигне до стълбите и щеше да е в безопасност.

Вратата на библиотеката внезапно се отвори.

— Искаше ми се и Брейдън да е тук, но съм доволен, че заварихме поне теб, Сирил. — Изискан джентълмен, придружен от красива руса жена, застана на няколко метра от Каси. Младата жена замръзна, пламнала от смущение.

— Сигурен съм, че ще съжалява, че е пропуснал посещението ти, Уилям — отвърна Сирил и излезе от библиотеката.

Тримата забелязаха едновременно Каси.

— Касандра? — Тонът на Сирил издаваше колко е шокиран и потресен. — Какво, за Бога, се е случило с теб?

Каси желаше с цялото си сърце подът под нея да се разтвори и да я погълне.

— Паднах от коня, Сирил — отвърна тя, опитвайки се да говори спокойно. — Малко се натъртих, но иначе съм добре.

Каси забеляза как загрижеността на Сирил премина в неудобство и накрая в явно неодобрение. Той се изкашля и хвърли бърз поглед към сивокосия джентълмен, който стоеше до него с отворена от смайване уста.

— Разбирам. — Тонът му бе леден. — Е, да те представя на нашите гости. Уилям Девън, херцог Ламсбъро и дъщеря му — лейди Абигейл Девън. Негова светлост е делови партньор на Брейдън. Семействата ни са близки приятели от години.

Името Уилям Девън докосна позната струна в паметта на Каси. Той бе много важен делови партньор на Брейдън. Очевидно именно това бе причината за явното неодобрение на Сирил от непристойния ѝ външен вид и за пропуска да спомене името ѝ при представянето. Гордостта ѝ мигом се завърна, придружена от прилив на гняв и болка.

— Ваша светлост, за мен е удоволствие да се запознаем. Брейдън често ми е говорил за вас. — Каси вдигна високо разрешената си глава и протегна ръка. — Аз съм неговата съпруга, Касандра.

Възрастният мъж наклони леко глава, изучавайки внимателно изцапаната и разчорлена млада жена пред себе си. Значи тази раздърпана дребна жена, която имаше вид на скитница, бе причината Брейдън да не се ожени за Абигейл. Присви очи и изпитателно огледа изцапаното ѝ лице. На петдесет години, трийсет и пет от които, бе прекарал в обятията на безброй красиви жени, Уилям не можеше да бъде заблуден от неугледния външен вид на Каси. Младата жена срещна погледа му открито и прямо, с очи, блестящи като аквамарин, и с някаква невинна, вродена чувственост, която едва ли съзнаваше. Не можеше да отрече, че бе необикновена красавица.

Той се поклони и докосна с устни ръката ѝ.

— Скъпа моя, удоволствието е изцяло мое.

Каси почти не чу думите му. Вниманието ѝ бе изцяло погълнато от студената величествена жена, която я гледаше с високомерните си леденосини, пълни с омраза очи.

— Значи ти си съпругата на Брейдън. — Жената пристъпи напред с елегантността и арогантността на кралица, а русите ѝ къдрици се разпиляха по тъмносинята ѝ копринена рокля.

— Да, аз съм. — Каси запази невъзмутимия израз на лицето си, макар и да разбра, че Абигейл Девън е неин враг. Питаше се защо.

Устните на Абигейл се изкривиха в малка подигравателна усмивка. Злобният ѝ поглед се плъзна с насмешка и презрение по раздърпаната фигура на Каси.

— Инцидент по време на езда. — Замълча за миг и се намръщи с подчертано недоумение. — Името ти беше Касандра, нали?

— Да, беше и все още е. — Каси усети как започва да трепери от гняв.

Абигейл кимна.

— Ти си нова за Шърбърг, както и за титлата си, Касандра. Сигурно си била твърде заета да учиш новата си роля и затова не си имала време да посещаваш по-често конюшните.

— Имам време и за двете, лейди Абигейл.

— Разбирам. Очевидно си много способна, Касандра.

Каси забеляза, че жената нарочно изпускате титлата ѝ. Очевидно я презираше, че се е омъжила за аристократ, когато по рождение бе само дребна дворянка. Е, така да бъде.

Каси пое дълбоко дъх.

— За мен е удоволствие да се запозная и с двама ви — спокойно изрече тя, обръщайки се едновременно към херцога и към високомерната му дъщеря. Вдигна високо глава и приглади полите на роклята си, сякаш не бяха скъсани и изцапани. — Извинявам се за неугледния си външен вид. Ако знаех, че ще ни посетите, щях да отложам ездата си за друг ден — усмихна се тя очарователно и по страните ѝ се появиха трапчинки. — Както и да е, ако току-що сте пристигнали...

— Вече си тръгнахме — остро отвърна Абигейл. — Не знаех, че Брейдън е в Лондон, иначе никога не бих си направила труда да дойда в Шърбърг.

— Съжалявам — отвърна Каси и сякаш остър нож прониза сърцето ѝ. Очевидно тази жена е била близка с Брейдън и то по начин, който нямаше нищо общо нито с приятелството, нито с деловите въпроси. „Била е — каза си мислено Каси. — Сега Брейдън принадлежи на мен.“

— Абигейл, скъпа моя — обади се Сирил с помирителен тон. — Брейдън предприе това пътуване доста внезапно. — Каси примигна пред тази безсрамна лъжа. — Ако знаеше предварително, сигурен съм, че щеше да се свърже със семейството ти.

Абигейл кимна.

— Предполагам, че щеше да го направи. — Лицето ѝ засия, когато се обърна към баща си и Сирил, сякаш Каси не беше тук. — В такъв случай ще трябва да размисли и да присъства на нашето празненство, за да компенсира този пропуск. — Леко се нацупи и

продължи — Все още не съм му простила, задето не дойде на нашия бал миналия месец. Макар че — хвърли смразяваш, поглед в посока към Каси, — много добре разбирам защо му е било трудно да изпълнява светските си задължения. Явно в момента животът му е доста объркан.

„Какъв бал?“ — искаше да попита Каси. Брейдън никога не ѝ бе споменавал за някакъв бал.

Уилям се засмя смутено и потупа Сирил по гърба.

— Прекрасна идея, Сирил. Трябва да убедиш Брейдън да дойде в Ламсбъро... и да доведе прекрасната си млада съпруга, разбира се — добави припряно.

— Непременно ще говоря с него, Уилям — усмихна се Сирил. — Боя се, че Абигейл има право. Напоследък Брейдън бе зает с някои неотложни въпроси, които му попречиха да приеме доста покани.

— Разбирам. — Уилям Девън нямаше търпение да си тръгне и сложи край на неудобния разговор. — Да вървим, Абигейл. Каретата ни чака — каза той и се извърна към Каси. — За мен беше истинско удоволствие... Ваша светлост. — Каси се зачуди дали тези думи няма да го задавят.

Абигейл дори не погледна назад.

— Приятен ден, Касандра. Трябва да отидеш да се преоблечеш. Бих те посъветвала да използваш и банята. — При тези думи тя величествено напусна къщата.

Вратата се затвори зад тях.

Неприятна и не изричана никога досега ругатня напираше на устните на Каси.

Въпреки привидното външно спокойствие, тя цялата трепереше и едва се съдържаше да не се разплаче. Преглътна дълбоко и се обърна към Сирил.

— Аз също ли съм сред тези „неотложни въпроси“, които пречат на Брейдън да изпълнява светските си задължения?

Сирил повдигна вежди.

— Разбира се, че не, Касандра. Имах предвид делови въпроси.

Каси се вгледа в изненаданото, невинно изражение на Сирил.

— Не съм глупачка, Сирил. Съвсем очевидно е, че не си доволен от мен. Уверявам те, че нямах никакво намерение да падна от коня,

ните пък да бъдат представени на приятелите на Брейдън, облечена като просякиня.

Сирил кимна.

— Не, разбира се, че не си глупачка, Касандра. И си напълно права. Бях много засрамен от ситуацията. Уилям Девън е изключително влиятелен човек, скъп приятел на Брейдън и двамата имат съвместен бизнес. Признавам, че случилото се не е по твоя вина, по-скоро неприятно стечение на обстоятелствата. Затова те моля да ми простиш, ако съм се държал студено и безчувствено. Намирах се в трудно положение.

Извинението му я изненада и младата жена примигна смутено.

— Да, Сирил. Предполагам, че мога да разбера създалата се неловка ситуация. Обаче... — Спря се навреме. Смяташе да му заяви направо, че не харесва и не вярва на Абигейл Девън, но здравият разум ѝ каза, че подобно изявление би било доста безразсъдно и излишно. Ако искаше да запази приятелството на Сирил, трябваше да се въздържа да критикува старите семейни приятели. Не, когато Брейдън се върне, ще го попита за Абигейл.

— Обаче? — напомни ѝ Сирил.

— Обаче бях изненадана, че Абигейл спомена за някакво празненство. Не знаех за подобна покана — импровизира Каси.

Сирил я изгледа проникателно.

— Навярно Брейдън не е споменал за това, защото е отклонил поканата. Не позволявай на Абигейл да те разстройва, скъпа моя. Тя е малко разглезена и безцеремонна в приказките, но те уверявам, че изпитва искрена привързаност към Брейдън. Двамата се познават от години.

Искрена привързаност? Каси не смяташе, че е точно това. Разбираше обаче, че Сирил се опитва да пощади чувствата ѝ и затова каза:

— Сигурна съм, че си прав, Сирил. А сега, ако ме извиниш, ще последвам съвета на лейди Абигейл и ще се изкъпя и преоблека.

— Разбира се. Сигурна ли си, че не си наранена? — Тонът му отново бе изпълнен със загриженост.

— Напълно. Имам натъртвания и охлузвания, но нищо сериозно. До утре вече ще съм забравила.

Сирил я наблюдаваше как се отдалечава, и за стотен път отбеляза, че е невероятно хубава, но ужасно неподходяща за племенника му. Замисли се как двамата щяха да се появят заедно на празненства и балове, каква щеше да е реакцията на висшето общество... Изведнъж се сепна от ненадейно хрумване. „Това може да е начинът, по който да се сложи край на този фарс. Как не съм се сетил досега?“

Внезапно изпита желание Брейдън да се върне час по-скоро в Шърбърг.

— Стига, стига, мила моя, всичко е наред. Всичко е наред.

Маргарет залюля нежно Каси до пищните си гърди и се намръщи, като усети треперенето на господарката си. Последните няколко нощи бяха по-лоши от всички досега — Каси се събуждаше нощем, обляна в студена пот, измъчвана от ужасния кошмар.

Младата жена пое дълбоко въздух и кимна.

— Знам. Съжалявам, Маргарет, толкова съжалявам.

Прислужницата я потупа нежно.

— Не ставайте глупава, мила моя. Няма за какво да се извинявате.

Каси седна и избърса сълзите, които се стичаха по страните ѝ.

— Аз съм причината да не си dospиваш през изминалите нощи.

— Спях, колкото ми бе нужно, Ваша светлост. Не се безпокойте — отвърна тя и нагласи Каси в леглото, сякаш бе малко дете. — Вие сте тази, за която се тревожа. Погледнете само какви тъмни кръгове има под красивите ви очи.

Каси се усмихна насила.

— Веднага ще направя нещо по въпроса — обеща тя и се намести върху възглавниците. — Ти също трябва да си починеш, Маргарет. Вече съм добре, наистина. Моля те, върви да си легнеш.

Маргарет задъвка долната си устна. Въпреки уверенията ѝ, Нейна светлост никак не беше добре. Беше крайно време да уведоми херцога. Мислено си обеща да сподели тревогите си с него, веднага щом се върне от Лондон.

— Добре, Ваша светлост, ако сте сигурна.

— Сигурна съм — потвърди Каси.

— Лека нощ, тогава — кимна Маргарет.

— Лека нощ, Маргарет. И благодаря — прошепна Каси. Когато вратата се затвори, тя седна в леглото, обви ръце около коленете си и впери поглед в мрака. „Ще има ли край това мъчение?“ — запита се отчаяно. Дали причината за постоянното повтаряне на ужасните ѝ кошмари бе неприятната ѝ среща с Абигейл Девън или тревогата за предстоящото връщане на Брейдън и неизбежния разговор относно посещението на баща ѝ в Шърбърг?

Каси отпусна глава на коленете си. Да, беше разтревожена, но колко много ѝ липсваше съпруга ѝ и как копнееше да се върне у дома! Двамата трябваше да обсъдят и решат толкова много неща. Щеше да го накара да сподели чувствата си с нея, да разбере защо се бе отдръпнала от него онзи ден край потока. И тогава всичко щеше да бъде наред.

В съзнанието ѝ изплува споменът за собственическия начин, по който Абигейл Девън говореше за Брейдън и за миг се разколеба. В сравнение със светската изтънченост и очевиден опит на Абигейл, Каси се чувстваше наивна и смешна. Дали и Брейдън я смяташе за такава? При тази мисъл стомахът ѝ се сви. Това, което ставаше между мъжа и жената в леглото, си оставаше загадка за нея, но очевидно съвсем не бе тайна за Абигейл Девън. В това бе напълно сигурна.

Изведнъж решителността ѝ се възвърна. Независимо от миналото си, тя бе сигурна, че Брейдън никога няма да я нарани, нито пък да предаде любовта и доверието ѝ. Не можеше повече да си позволи да спотайва чувствата си. Бе длъжна по някакъв начин да надмогне глупавата си съпротива, защото повече от всичко на този свят искаше да принадлежи на Брейдън, да бъде негова съпруга наистина, а не само по име.

ГЛАВА 14

Унесен в мислите си, Сирил вървеше към спалнята си.

Идеята бе страхотна — точно това, от което Брейдън имаше нужда, за да прогледне и да сложи край на този невъзможен брак. Сирил се намръщи при мисълта за болката и унижението, които Касандра несъмнено щеше да изпита, ако планът му се осъществи. Всъщност нямаше защо да се тревожи. Някой ден щеше да му бъде благодарна, когато осъзнае, че бъдещето ѝ с Брейдън е невъзможно.

В дъното на коридора тихо се затвори врата. Сирил се извърна изненадано, питайки се кой ли може да е в този късен час. За свое изумление той видя как личната прислужница на Касандра забърза надолу по стълбите.

— Маргарет — извика той. Очевидно Маргарет излизаше от спалнята на господарката си. Какво, за Бога, би могла да иска Касандра в два часа през нощта?

Чувайки името си, Маргарет се сепна и бързо се извърна.

— О, милорд, това сте вие — облекчено въздъхна тя, когато видя Сирил.

— От стаята на Нейна светлост ли излезе? — попита той и свъси загрижено вежди.

— Да, милорд — кимна Маргарет.

— Защо?

Острият въпрос смути жената. Лорд Сирил винаги бе мил и внимателен с нея, а и нямаше причина да не му вярва. Но редно бе, херцогът пръв да узнае за страданията на съпругата си и да реши как да се справи с тях.

Маргарет се окопити и му каза само част от истината.

— Нейна светлост се измъчва от безсъние, милорд — обясни с почитителен тон прислужницата. — Надникнах да видя дали е добре.

Сирил видимо си отдъхна.

— Напоследък ми се струва доста бледа — съгласи се той. — Иска ми се да можех да направя нещо.

— Вие сте изключително внимателен към новата херцогиня, милорд — тукатси отвърна Маргарет. — Тя много цени вашата загриженост. Мисля, че ще се оправи, когато Негова светлост се върне в Шърбърг. Той много ѝ липсва.

Сирил замълча, замислен над думите на Маргарет.

— Това ли е всичко, милорд? — попита след малко Маргарет.

Сирил примигна.

— Моля?

— Попитах това ли е всичко, милорд — повтори Маргарет. — Вече е късно и ако нямате други въпроси...

— Извини ме, Маргарет, разбира се — забързано отвърна Сирил. — Нямах намерение да те задържам. Върви да поспиш. Скоро ще съмне.

— Благодаря ви, милорд. Лека нощ.

— Лека нощ, Маргарет.

Сирил се втрени в затворената врата на спалнята на Каси. Въздъхна дълбоко, обърна се и отиде да си легне.

— Господи, хубаво е да се върнеш отново у дома! — Брейдън протегна крака и погледна през прозореца на каретата. Наслаждаваше се на познатата гледка на Шърбърг.

Чарлс огледа мълчаливо приятеля си. Никога досега Брейдън не е бил толкова неспокоен по време на пътуване, никога не е бил толкова нетърпелив да се завърне у дома. И всичко това заради една красива млада жена, която бе намерила пътя към сърцето му.

Чарлс се усмихна. О, Брейдън никога не би го признал, дори пред себе си. Но Чарлс го познаваше от дете и бе забелязал признаците на промяната, както и причината за тях.

Брейдън Шефилд беше влюбен.

— Днес си особено замислен — отбеляза херцогът и погледна с любопитство спътника си.

— Мислех си, че по време на това пътуване не осъществи всичко, което възнамеряваше първоначално.

Брейдън повдигна изненадано тъмните си вежди.

— Срещата бе изключително плодотворна. А кобилата, която купихме на търга в Татърсол, е истинска красавица.

— Не говорех за бизнеса, Брейдън.

Настъпи тишина.

— Имах предвид решението ти относно брака.

Отново мълчание.

Чарлс се наведе напред. Лицето му имаше сериозно изражение.

— Брейдън, през последните пет дни много успешно избягваш да произнесеш името на Касандра. Крайно време е да разрешиш този проблем. Какво възнамеряваш да правиш?

— Това, че не съм говорил за Каси, не означава, че не съм мислил за нея — бързо отвърна Брейдън. Всъщност не беше вярно. Бе мислил върху това едва откакто напуснаха Лондон.

— И...

— И както обикновено не знам какво да правя — въздъхна херцогът. — Вече осъзнах, че съм бил глупак, като съм смятал, че ще съумея да потуша желанието си към Касандра. Много е просто — тя е моя съпруга и аз я желая. — Пред очите му изникна образа на Каси, легнала полугола в прегръдките му край потока. Брейдън стисна зъби. — Въпросът е какво иска Каси. Боя се, че и тя не знае какво иска. Тя е наполовина жена, наполовина уплашено дете. Силна и в същото време много крехка и уязвима. Страхувам се, че мога да я нараня или да отворя старите рани.

Чарлс кимна в знак на съгласие.

— В такъв случай какво мислиш да правиш?

— Ще трябва да почакам тя сама да дойде при мен.

— Разбирам. Щадиш чувствата й.

Чарлс не добави, че според него става въпрос не само за чувствата на Каси, но и за тези на самия Брейдън. Бе убеден, че дълбоко в себе си приятелят му бе наясно какво точно изпитваше към съпругата си, макар и да не искаше да признае това, още по-малко да го приеме. Щеше да се бори с подобно емоционално обвързване с всяка клетка на тялото си.

— Освен това съществува и проблемът с Робърт Грей — продължи Брейдън, вперил поглед през прозореца.

Лицето на Чарлс се изопна.

— Касандра каза, че не е идвал от деня на сватбата.

Брейдън кимна.

— Знам. Но инстинктът ми подсказва, че ще се срещна отново с това копеле. Убеден съм, че именно той е отговорен за повтарящите се кошмари, които преследват Каси.

— Тя разказа ли ти подробности от сънищата си?

Брейдън поклати глава.

— Не още. Но възнамерявам да разреша проблема още тази вечер. Ще проведе дълъг разговор със съпругата си, след който, надявам се, ще знам точно какво я измъчва и ще мога да реша какво да правя. — Стисна зъби. — И Господ да е на помощ на Робърт Грей, ако той е причината за страданията ѝ.

Чарлс сложи ръка върху рамото на приятеля си.

— Не знаеш дали Грей има връзка със сънищата на Касандра.

Брейдън извърна погледа си към него.

— Съмняваш ли се, че Грей е способен на всичко, когато е пиан?

Чарлс пребледня.

— Не.

— Нито пък аз. И ако по някакъв начин нарани Каси, ще го убия.

Каретата спря. Двама лакеи в ливреи побързаха да помогнат на херцога да слезе от каретата. Предната врата на къщата се отвори и на прага се появи изпълнителният Пъркинс.

— Добре дошли у дома, Ваша светлост.

— Благодаря ти, Пъркинс — кимна Брейдън. — Къде е жена ми?

Чарлс потисна усмивката си.

Пъркинс примигна.

— Ами, според мен тя отиде на ез... на разходка из градините — бързо се поправи икономът. Нейна светлост му бе дала ясно да разбере, че иска да изненада съпруга си с уменията си да язди. Добсън го бе осведомил, че се справяла забележително добре, въпреки злополуката със Стар в началото на седмицата. А Пъркинс не би сторил нещо, което да потуши радостния блясък в прекрасните очи на херцогинята.

— Сама ли излезе на разходка, Пъркинс?

— Ами, да, Ваша светлост. Струва ми се спомена, че иска да остане насаме.

Брейдън се обърна, присви очи и обходи с поглед градините.

— Не я виждам, Пъркинс.

— Става дума за градините в южната страна на имението, Ваша светлост — побърза да се поправи прислужникът.

— Няма градини в южната част на имението, Пъркинс — нетърпеливо възрази Брейдън.

— Градини ли казах? Имах предвид земите.

— Земите — повтори херцогът. — Пъркинс, нали каза, че тя искала да бъде сама.

Икономът преглътна.

— Ами, да, Ваша светлост.

Брейдън се напрегна.

— В южната част на имението са къщите на моите арендатори, Пъркинс. Това едва ли е място, където човек може да остане насаме със себе си.

— Може би съм се объркал. — По челото на прислужника избиха капчици пот. — Може би е отишла в северната част на имението.

Леден страх завладя сърцето на Брейдън.

— Да не би да криеш нещо от мен, Пъркинс?

Пъркинс се изпъна в цял ръст, видимо оскърбен от несправедливото обвинение в нелоялност.

— Съвсем не, Ваша светлост. Просто се опитвах да си припомня...

— Къде е тя, Пъркинс? — изръмжа Брейдън. Вече едва се владееше.

— Ето я и нея, Брейдън — намеси се Чарлс и посочи в далечината.

Брейдън и Пъркинс си отдъхнаха с видимо облекчение при вида на Каси. Младата жена не подозираше за завръщането на съпруга си и крачеше разсеяно към къщата. Бе въодушевена от ездата си с Литъл лейди. Днес се бе представила отлично.

Брейдън гледаше към Каси и чувстваше как го облива топла вълна на нежност и обич. Елегантните ѝ дрехи за езда стояха чудесно върху дребното ѝ, но чувствено тяло, гъстата ѝ черна коса бе вързана с тъмносиня панделка и се спускаше на блестящи къдрици по гърба ѝ. За своя изненада Брейдън изпита краткотрайна тъга. Някогашното непринудено малко момиче се бе превърнало в истинска херцогиня.

В този миг Каси го видя и възкликна:

— Брейдън!

Забравила всякакво благоприличие, тя повдигна поли над глезените си и се затича към съпруга си. Без да се колебае се хвърли на гърдите му и обвини ръце около врата му, като едва не го събори на земята.

Петима лакеи и трима градинари наблюдаваха слисано възторженото ѝ посрещане.

Чарлс и Пъркинс се усмихваха сдържано.

Брейдън се засмя високо и прегърна здраво жена си, за да не паднат.

— Здравей, скъпа — каза той и целуна върха на носа ѝ. — Означава ли това, че се радваш да ме видиш?

Каси се изчерви, осъзнала едва сега, че няколко чифта очи са вперени в нея.

— Брейдън — започна тя.

— Ти също много ми липсваше — нежно рече той и я пусна на земята. Това бе самата истина, макар и да не бе го осъзнавал. Вгледа се в красивото ѝ лице и се намръщи, когато забеляза тъмните кръгове под очите ѝ и бледите ѝ страни. — Добре ли си?

Тя кимна и отвърна бързо:

— Напълно.

Брейдън огледа внимателно лицето ѝ. Виждаше много повече, отколкото му казваше тя. После погледът му се плъзна по-надолу и върху красивото му лице се изписа искрено изумление.

— Да не си била в конюшните? — попита той, забелязал чак сега костюма ѝ за езда.

— Ами... — заекна младата жена.

— Брейдън, Чарлс. Добре дошли у дома. — Сирил бе застанал на предните стълби и без да дочака отговор, добави замислено — Добре е, че се върнахте.

— Съгласен съм с теб. — Брейдън отправи към Каси една от прелестните усмивки, които я караха мигом да се разтапя.

— Питам се, преди да започнеш с разопаковането на багажа, дали не мога да разменя някоя и друга дума с теб — продължи бързо Сирил.

— Разбира се — отвърна Брейдън, забелязал обезпокоеното лице на чичо си и усетил сериозния му тон. Проследи с поглед как Сирил влезе в къщата и се извърна с нарастваща тревога към Каси — Няма да се бавя.

— Брейдън. — Тя го улови за ръката. — Чудя се дали, след като говориш със Сирил, ще можеш да направиш нещо за мен?

Видя развълнувания блясък в очите ѝ — това беше предишната Каси — и малко си отдъхна.

— Всичко — недвусмислено изрече той.

— Преоблечи се в дрехите си за езда и ще се срещнем в конюшните.

Брейдън отново придоби озадачен вид.

— Сега? Защо? Има ли нещо...

— Моля те — прекъсна го съпругата му. — Заради мен. Просто го направи — добави тя и зачака с умотелен поглед.

Чарлс се изкашля. Каси го стрелна с поглед и Брейдън видя за миг трапчинките по страните ѝ. После те изчезнаха и тя отново придоби сериозен вид.

Брейдън погледна подозрително Чарлс, но по-възрастният мъж съсредоточено листата на близките дъбови дървета.

— Касандра, какво си намислила? — Тонът на Брейдън бе суров, но лешниковите му очи блестяха. Когато не получи отговор, повдигна брадичката ѝ, опитвайки се да проумее изражението на лицето ѝ — беше напълно безизразно. — Е, добре — въздъхна накрая херцогът. — Разбирам, че единственият начин да узная, е да изпълня молбата ти. Ще се срещнем в конюшните колкото е възможно по-скоро.

Каси се повдигна на пръсти и го целуна по брадичката.

— Благодаря ти. — И побързай! Чакам те! — каза тя и се отдалечи забързано.

Чарлс се запъти към къщата.

— Ти знаеш нещо — обвини го Брейдън.

— Подозирам — поправи го приятелят му. — И ако това, което мисля е истина, те очаква чудесна изненада. — Чарлс изчезна през входната врата, за да избегне по-нататъшните обяснения.

Развеселен и заинтригуван, Брейдън влезе в къщата и се насочи към библиотеката. Колкото по-скоро свърши разговора със Сирил, толкова по-скоро щеше да узнае малката тайна на Каси.

Ала веселото му настроение помръкна, когато видя мрачното лице на Сирил.

— Какъв е проблемът, Сирил? — Той затвори вратата зад гърба си.

Чичо му разтри замислено брадичката си.

— Не съм сигурен. Но имам неясното усещане, че на Касандра ѝ е трудно да се приспособи към новия си живот.

Брейдън се намръщи.

— Не съм изненадан и не смятам, че това е проблем, Сирил. Минал е по-малко от месец, откакто сме се оженили, а промяната е твърде драстична за Каси.

— Не е свикнала с нашия начин на живот, нито с нашите принципи.

Брейдън понечи да изтъкне, че неговите принципи доста се различават от тези на Сирил и че не желае съпругата му да се придържа към последните, но вместо това попита.

— Какво по-точно имаш предвид?

— Тя има проблеми със съня си — отвърна Сирил.

— Откъде знаеш? — смаяно попита Брейдън.

— Видях Маргарет, прислужницата на Касандра, да излиза от спалнята ѝ късно през нощта. Попитах я дали има някакъв проблем и тя ме осведоми, че Касандра не е могла да заспи.

„Кошмарите“ — помисли си Брейдън.

— Освен това — продължи Сирил — Касандра се запозна — поколеба се за миг — с някои от нашите приятели.

Брейдън забеляза колебанието му.

— О, така ли? И кои приятели по-точно?

Сирил преглътна, знаейки какво ще последва.

— Уилям и Абигейл се отбиха, за да се видят с теб...

— Позволил си Каси да бъде в компанията на онази кучка! — избухна племенникът му.

— Те не бяха сами — прекъсна го Сирил. — Аз и Уилям също бяхме там. Не се каза нищо неудобно.

— О, сигурен съм, че Абигейл, както обикновено, е била очарователна. — Тонът на Брейдън бе пропит със сарказъм, а сърцето му се сви при мисълта за разигралата се сцена. Плахата невинност на Каси не можеше да си съперничи с острия език на Абигейл.

— Касандра изглеждаше малко притеснена, след като те си тръгнаха. — Нямаше смисъл да лъже. Касандра сигурно сама щеше да си каже истината. А и фактът, че е била неподготвена за срещата, можеше само да му е от полза.

— Притеснена? — бавно повтори Брейдън.

— Да. Притеснена. — Сирил приближи към племенника си. — Ако иска да оцелее в нашия свят, Касандра трябва да се научи да общува с жени като Абигейл, Брейдън. Както знаеш, Абигейл далеч не е изключение.

Брейдън се засмя.

— Напълно си прав.

Чичо му кимна.

— Имам предложение. Защо не дадеш прием? Нищо претенциозно, само за най-влиятелните членове на висшето общество.

— Това означава четиристотин или петстотин души — сухо вметна Брейдън.

Сирил пренебрегна забележката му.

— Рано или късно Касандра ще трябва да се запознае с тези хора, Брейдън. Не можеш завинаги да я държиш заключена в Шърбърг, изолирана от света. Така ще може да се срещне с тях под твоя покрив, ти ще бъдеш до нея. — Замълча, опитвайки се да отгатне реакцията на племенника си. — Смятам, че така ще бъде по-лесно за нея. — Предусещайки победата, Сирил изтъкна най-убедителния си аргумент. — Освен това замислял ли си се някога, че може би се чувства самотна и жадува за компанията на други жени? Сигурен съм, че сред изобилието от млади дами все ще се намерят една или две, които да ѝ подхождат. В крайна сметка в Шърбърг е заобиколена само от мъже, а личната ѝ прислужница е единствената жена, с която общува. Касандра е мила и грижовна млада жена, откъсната напълно от своя свят. Длъжен си да помислиш за щастието ѝ, Брейдън, и да спреш да се държиш така покровителствено към нея. Не отричам, разбира се, че женитбата ѝ с теб е най-хубавото, най-вълнуващо нещо, което ѝ се е случвало.

Пое дълбоко дъх и зачака.

Брейдън се втренчи в пода. Макар че бе озадачен от нетипичната загриженост на Сирил, не можеше да отрече, че голяма част от казаното е истина. Може би Каси наистина жадуваше за женска компания. Истина бе и фактът, че рано или късно трябваше да започне да изпълнява светските си ангажименти. Защо не сега, когато ще бъде сред близка и позната обстановка?

Брейдън вдигна глава и кимна.

— Разбирам мотивите ти, Сирил. Ще си помисля и ще го обсъдя с Каси. — Отвори вратата. — Като говорим за нея, обещах ѝ да се срещнем в конюшните колкото се може по-скоро.

— Разбира се.

Брейдън спря.

— Благодаря ти за добрия съвет, Сирил. Надявам се, че от предложението ти ще има полза.

— Ще има, Брейдън — увери го Сирил с мила усмивка. — Не се съмнявам в това.

Брейдън отиде в спалнята си и облече костюма си за езда. Преди да излезе от къщата, се отби в стаята на Каси, за да потърси Маргарет. Пълничката прислужница приготвяше вечерния тоалет на съпругата му.

— Маргарет — Брейдън влезе в стаята с обичайния си властен маниер.

— Ваша светлост! Вие сте се върнали!

Радостта на възрастната жена го накара да се усмихне.

— Сега вече всичко ще бъде наред — въздъхна с облекчение Маргарет.

Усмивката му помръкна.

— Защо, Маргарет? Нещо не е ли наред? За Каси ли става дума?

Жената забеляза угриженото лице на херцога. Каквото и да ставаше между двамата млади, Маргарет бе сигурна в едно — херцогът на Шърбърг бе загрижен за съпругата си. Уверена в това, тя кимна.

— Да, Ваша светлост, страхувам се, че нещо не е наред. — Отиде до вратата и провери дали има някой в коридора. Върна се при Брейдън. — Херцогинята почти не може да спи.

— За кошмарите ли става дума? — попита Брейдън без заобикалки.

— Да, Ваша светлост. По време на отсъствието ви станаха почести и по-мъчителни. — Прислужницата се намръщи. — Ужасно се тревожа за Нейна светлост. Тя не се храни, отслабнала е и изглежда бледа и уморена.

— Разказвала ли ти е някакви подробности от сънищата си? — тревожно попита херцогът.

— Не.

— По дяволите! — изруга тихо младият мъж и по лицето му затрептя мускул.

Маргарет търпеливо зачака следващите му думи.

— Благодаря ти, Маргарет — рече тихо младият мъж.

— Аз ще се погрижа за всичко.

— Разбира се, Ваша светлост. — Маргарет се поклони и излезе от стаята. В коридора спря, надявайки се, че бе постъпила правилно. Сърцето ѝ казваше, че е така.

Брейдън пристигна в конюшните, решен да стигне до корена на проблема на Каси. Беше се закълел да се грижи за нея и за щастието ѝ. И щеше да го направи.

— Каси — извика той.

— Здравейте, Ваша светлост. — Добсън водеше Стар. Великолепният жребец бе оседлан и готов за езда.

Брейдън поклати глава.

— Добсън, не знам кой ти е казал да приготвиш Стар, но сигурно си се объркал. Дойдох тук, за да се срещна...

— Аз казах на Добсън да приготви Стар.

При звука от гласа на Каси Брейдън рязко се обърна. Съпругата му седеше грациозно върху гърба на Литъл лейди и му се усмихваше. Синьо-зелените ѝ очи искряха от удоволствие, а трапчинките по страните ѝ станаха още по-дълбоки, когато видя смаяното изражение на съпруга си.

— Каси... кога... как...

— От няколко седмици и най-вече с помощта на Чарлс, а последната седмица с упорство и професионална помощ от страна на Добсън. — Двамата с младия коняр се засмяха заговорнически.

— Твоята прекрасна съпруга е много скромна — разнесе се гласът на Чарлс от вътрешността на конюшната. Заслугата е нейна. Упражняваше се много съвестно, изпълняваше всички инструкции и стоически понасяше добронамерените шеги и подмятания — додаде той и се усмихна. Вече бе чул за инцидента на Каси със Стар.

Каси се засмя. Сега, когато случилото се бе минало, можеше да се присмива на себе си.

— Искаш ли лично да се убедиш в новите ми умения? — нетърпеливо попита младата жена.

— Стар е готов, Ваша светлост — подкани Добсън господаря си, който се взираше в сияещите очи на Каси.

— За мен ще бъде удоволствие — каза Брейдън и се метна върху седлото.

Каси наклони леко глава и изгледа преценяващо Стар.

— Мисля, че ще трябва да изгладим недоразуменията си и да общуваме помежду си особено след като Брейдън вече си е у дома — заяви тя на жребеца, който наостри уши. — Признавам, че до голяма степен вината е моя, бях прекалено неопитна и необосновано самонадеяна. Но ти също имаш вина. — Каси придружи смърянето си с обидено подсмърчане. — Затова предлагам да забравим цялата неприятна случка.

Стар изсумтя в знак на съгласие.

— Добре. — Каси не изглеждаше изненадана от отговора му. — Значи се разбрахме.

Брейдън погледна слисано Чарлс.

— Не вярвам на очите си.

— Касандра притежава усет към конете — отвърна Чарлс и се засмя. — Те изглежда се разбират отлично.

— Виждам. Очевидно съм пропуснал доста неща, докато съм отсъствал.

Чарлс и Добсън не казаха нищо. Гледаха Брейдън с безизразни физиономии.

Каси ги дари със сияйната си усмивка.

— Благодаря ви. Вие сте истински джентълмени — каза тя и се извърна към Брейдън. — Ще тръгваме ли?

— Води — кимна той.

Двамата поеха в мълчание. Брейдън забеляза колко естествено изглежда върху гърба на коня — сякаш бе родена върху него. Разбираше, че го прави заради него и в гърдите му се надигна топла вълна на признателност и обич.

И двамата знаеха накъде са се запътили. Това бе едно от нещата, което бе останало непроменено помежду им — мястото, където търсеха успокоение, мястото, където се срещнаха за пръв път.

ГЛАВА 15

Брейдън скочи пръв от коня и протегна ръце към Каси, за да ѝ помогне да слезе. Тя постави ръце на раменете му и той бавно я пусна, искаше да продължи прекрасния миг, когато тялото ѝ се допря до неговото.

Когато краката ѝ докоснаха земята, Брейдън промълви дрезгаво:

— Благодаря ти, ma petite. Очарователна изненада.

— Радвам се — усмихна се Каси.

Брейдън докосни с пръст тъмните кръгове под очите ѝ.

— Отново си имала кошмари.

Младата жена въздъхна.

— Говорил си с Маргарет.

— Тя се тревожи за теб. Както и аз.

Каси кимна.

— Не проумявам защо станаха толкова чести и мъчителни.

— Идвал ли е отново?

Каси разбра, че съпругът ѝ има предвид баща ѝ.

— Не. Не и от онзи ден. — Вдигна глава и срещна пронизващия поглед на Брейдън. — Съжалявам, че не ти казах, но исках да го забравя. А и знаех колко ще се ядосаш.

— Какво искаше той? Пари?

— Да.

— Това жалко копе...

— Брейдън, моля те — прошепна тя. — Той не го заслужава. Не мисля, че ще се появи отново. Казах му, че няма да му дам никакви пари.

— Той знае ли за кошмарите ти?

— Да — кимна младата жена. — Но винаги е смятал, че това са глупости. Убеден е, че единственият ми враг е богатото ми въображение.

Брейдън обаче не мислеше така.

— Разкажи ми за кошмарите.

Каси се отдръпна, обви ръце около себе си и се загледа в морето.
— Винаги се повтаря едно и също — промърмори накрая. —
Поне доколкото си спомням. Тъмно е. Аз съм сама, вървя, уплашена
съм.

— От какво?

— Не знам. От нещо.

„Или от някого“ — помисли си Брейдън.

— Тогава започва да ме преследва огромен черен звяр —
продължи Каси и потрепери от студ. Брейдън я привлече към себе си,
предложи ѝ силата си. Но Каси сякаш не забеляза, бе се задълбочила в
разказа си. — Опитвам се отчаяно да избягам, но знам, че е
невъзможно. И тогава съм погълната... — Потръпна отново.

— От звяра?

— Не. От огромна и бездънна пропаст. Усещам как падам...
падам, чувам писъци. Но никой не идва. Никой не ме спасява.

Брейдън я обърна към себе си и я прегърна.

— Няма да позволя на нищо и никого да те нарани — закле се
младият мъж. — Никога.

Тя го погледна и по устните ѝ затрептя несигурна усмивка.

— Знам. — Повдигна се на пръсти и го целуна. Очите ѝ бяха
влажни от напирещите чувства. — Липсваше ми.

— Е — усмихна се съпругът ѝ. — Няма нищо по-хубаво от това
да липсваш на една красива жена.

Но не това жадуваше да чуе Каси.

Усети как атмосферата около тях се пръсва на милион парченца и
как цялата несигурност от изминалите няколко дни изплува на
повърхността. Зачуди се дали Брейдън не е бил придружен по време на
пътуването си от някоя жена.

— Защо се намръщи? — попита нежно той, неподозиращ
приближаващата буря.

— С колко жени си бил преди мен? — изтърси изведнъж Каси.

Брейдън бе смаян.

— Моля?

Каси се изчерви и се отскубна от ръцете му.

— Попитах с колко жени си имал връзка, преди да се ожениш за
мен?

— Що за въпрос е това? — строго попита Брейдън.

— Съвсем обикновен. Искам да знам колко жени са познавали интимно моя съпруг, освен лейди Абигейл Девън, разбира се. — Каси не можа да сдържи гнева си. Току-що му бе казала за себе си неща, които не бе споделяла с никой друг, бе разголила душата и сърцето си. А той не ѝ даде нищо в замяна, само подсили огъня на нарастващото съмнение. Това болеше.

Брейдън прокара пръсти през косата си.

— Абигейл. Трябваше да се досетя. — Улови решително ръцете на Каси и силно я разтърси. — Каси, не вярвай на нито една дума, която тази жена изрича.

— Означава ли това, че не си имал връзка с нея?

Брейдън стисна зъби.

— Никога досега не си се сблъсквала с жени като Абигейл. Тя изобщо не прилича на теб...

Каси се освободи от ръцете му, а по страните ѝ потекоха сълзи.

— Очевидно не.

— Какво, по дяволите, означава това? — Брейдън на свой ред започна да се гневи.

Каси не обърна внимание на въпроса му.

— Забелязах, че не отрече връзката си с нея — обвини го тя и извиси глас.

— Не е твоя работа дали съм имал или не връзка с Абигейл Девън! — изкрещя на свой ред той.

— О, така ли? — Каси беше бясна. — Предполагам, че грешката е моя. А аз си мислех, че съм твоя съпруга. — Извърна се и затича по пясъка.

— Ти си моя съпруга, по дяволите, но не настойничка! — извика след нея младият мъж. Тя не спря. Брейдън усети как емоциите и безсилието от последните седмици се сляха ведно и експлодираха с всичка сила. — Каси! Върни се веднага!

Продължи, сякаш изобщо не го чу.

Брейдън хукна след нея. Кръвта пулсираше в главата му. Ще я настигне, а сетне ще извие красивото ѝ вратле. Що за нахалство от нейна страна да го пита с коя жена е споделял леглото си, след като през изминалите седмици постоянно го бе изкушавала и дразнила с прекрасното си и недостижимо тяло!

Сграбчи я отзад и я извъртя към себе си.

— Пусни ме! — Нямахте страх в гласа и в блестящите очи на Каси, единствено гняв.

— Не и докато не ми обясниш. — Брейдън я привлече насила към себе си.

— Мисля, че бях достатъчно ясна, Ваша светлост — тросна се тя, докато се опитваше да се измъкне от ръцете му. — Но очевидно смятате, че нямам право да знам кого водите в леглото си!

— Нямахте да има нужда да водя друга жена в леглото си, ако не беше така ужасно недостижима! — Изрече последните думи, без да се усети. — Дяволите да те вземат, Касандра. Аз непрекъснато се гърча от болка, изгарям жив! И за кого? За теб, моя малка, наивна съпруго. За теб.

— Затова ли напусна Шърбърг? Доста странен начин да покажеш, че ме желаяш, Брейдън. — Тя отметна предизвикателно черните си къдрици, а очите ѝ заприличаха на два синьо-зелени пламъка.

— Дали те искам? — изрече той прегракнало. — Искаш ли да видиш колко силно те желая? — Зарови ръце в косите ѝ и обхвана главата ѝ, за да не може да мърда.

Преди Каси да каже каквото и да било, Брейдън впи устни в нейните, вкусвайки я с цялата потискана досега страст, без да се опитва да се възпре, както правеше досега. Каси усети настойчивия натиск на устата му, която насилваше нейната да се отвори и с кратка въздишка на протест се предаде, давайки му това, което искаше. Езикът му нахлу и се преплете с нейния, ръцете му я стегнаха като железни скоби. Омайващи вълни заляха Каси и сякаш в транс тя се отпусна във владението му. Целувката бе дива, разтърсваща, ала в същото време младата жена усещаше нещо странно зад бушуващия вихър на страстта му. Приличаше на Брейдън, бе силно и завладяващо, но в същото време притежаваше някаква вътрешна мекота, която единствено тя можеше да достигне.

Отвърщайки на тази неизречена нежност, Каси мигом се предаде, обви ръце около врата му и се притисна без задръжки към силните бедра на съпруга си.

Сякаш мълния разтърси Брейдън.

Цялото му тяло потрепери, той простена името ѝ, повдигна я и плъзна ръце по гърба ѝ, за да я задържи към пулсиращото си тяло.

Очакваше Каси да замръзне от страх и затова остана смаян, когато се изви към него, шепнейки името му със силен копнеж, който изгаряше слабините му.

Сексуалният глад надделя.

Светът съществуваше единствено за тях. Нямахше земна сила, която да е в състояние да ги спре. Каси усети пясъка под гърба си, слънчевите лъчи по лицето си, усети как Брейдън нетърпеливо разкопчава роклята ѝ и издърпва дрехите от тялото ѝ. Тя му помагаше — копнееше не по-малко от него да се отърве от преградите, които ги разделяха. Отвори очи и ослепителната светлина на слънцето се сля с бурната заслепяваща страст, която струеше от очите на Брейдън и озаряваше красивото му лице.

Желанието ѝ бе по-силно от това, което можеше да понесе. Надигна се и протегна треперещите си ръце към ризата на съпруга си, опитвайки се безуспешно да разкопчее копчетата, за да го почувства до себе си. Брейдън се изправи на колене, отстрани ръцете ѝ и с един замах разкъса ризата си. Копчетата се разхвърчаха настрани. Захвърли ризата върху пясъка и виждайки отражението на собствената си страст в очите ѝ, притисна голото си тяло към нейното.

Каси простена и затвори очи. Никога не се бе чувствала така добре. Меките косъмчета по гърдите на Брейдън се търкаха чувствено о нейните голи гърди, чиито зърна мигом набъбнаха от желание. Тя се изви назад и се притисна към него. Обзе я почти непоносимо удоволствие.

— Каси... Господи... — Брейдън бе обхванат от пламъци и за миг се запита дали ще може да се контролира достатъчно, за да я съблече докрай. Нищо на този свят нямаше значение, освен да я има гола под себе си.

Изправи се отново на колене, тръпнещ от очакване. Каси отвори очи и се взря в него. Погледът ѝ бе пълен с почуда и незадоволен глад.

— Брейдън... моля те...

Обезумял, той разкъса останалите ѝ дрехи. Смъкна панталоните и ботушите си и се втренчи в нея. Дори най-смелите му фантазии бледнееха пред съвършенството, разкрило се пред погледа му. Плъзна ръце под гърба ѝ, повдигна я и подпъхна ризата си, за да предпази нежната ѝ кожа. После се отпусна до нея, галейки тялото ѝ, любейки го с поглед и милувка. Каси почувства благоговението му, усети нежните

като шепот ласки и цялата ѝ свенливост и съмнения се изпариха. Това бе Брейдън, нейният съпруг и тя му принадлежеше изцяло и завинаги.

— Каси... ти си толкова красива, толкова безкрайно и несравнимо прекрасна — прошепна той задъхано и напрегна цялата си воля, за да не я обладае веднага. — Имаш ли представа колко много те желая? — изохка той. Обсипа с целувки раменете и гърдите ѝ, дразнейки втвърдените зърна с устни и език. — Никога — пое зърното дълбоко в устата си, — никога — дръпна го, — никога досега не съм се чувствал, както в този миг. Задъхано се надвеси над другото зърно. Каси извика от удоволствие.

— Брейдън... — Изви се нагоре, предлагайки му още от себе си. Тялото ѝ пулсираше, разкъсвано от неподозирано желание, а между бедрата ѝ сякаш гореше огън. Инстинктивно разтвори крака, без да разбира какво иска. Знаеше единствено, че Брейдън може да ѝ даде жадуваното освобождение, да отнеме пулсиращата вътре в нея болка.

Невинната покана освободи задръжките му.

Самообладанието му се стопи. Завладя устните на Каси с изгаряща целувка и плъзна пръсти между треперещите ѝ бедра. Влажната мекота накара възбудената му мъжественост да се вкамени, а очакването се превърна в непоносима агония.

— Каси... любима... съжалявам... — Докато говореше, се движеше над нея и се нагласяваше над разтворените ѝ бедра. Очите им се срещнаха. В тях нямаше и следа от страх, само страст, копнеж и още нещо — по-красиво дори от мечта. — Позволи ми да те любя — прошепна младият мъж, откривайки най-съкровената част на тялото ѝ. Позволи ми да се потопя в теб, Каси. — Отново и отново нашепваше името ѝ, докато се притискаше към влажната ѝ, пламтяща женственост. Подпря се на ръце, без да откъсва поглед от нея и въпреки нетърпението си напредваше бавно, за да я подготви за сливане то им. Видя как очите ѝ се разшириха, отначало от изненада, заменена с учудване и накрая в тях пробягна болка. Ала тя не отдели поглед от неговия, не понечи да се отдръпне.

И двамата усетиха как нежната мембрана се разкъса.

Тихият вик на Каси се сля с възторженото стенание на Брейдън.

— Каси, о, Каси, най-последно. — Не каза нищо повече, наведе се над напрегнатото ѝ тяло, обви го с ръце и плъзна длани към нежното ѝ задниче. — Отпусни се, любима — промърмори в ухото ѝ. —

Почувствай ме. Аз съм вътре в теб, любима. Аз ти принадлежа. Ах, Каси, да, така. — Усети как тялото ѝ се отпуска и го повдигна към своето.

Каси попадна в свят, какъвто не бе подозирала, че съществува. Първоначалната болка от проникването на Брейдън вече бе забравена. Усещаше го как пулсира в нея, как собственото ѝ тяло се свива и отпуска конвулсивно, в синхрон с неговото. Постепенно движенията ѝ станаха по-бързи, по-трескави, усетила инстинктивно, че само така и двамата ще потушат огъня, който ги изгаряше.

Брейдън я водеше, помагаше ѝ, шепнеше пламенни слова в ухото ѝ, докато ускоряваше тласъците си — по-силно, по-дълбоко, по-навътре. Каси обви бедра около неговите. Полудял от страст, Брейдън я повдигна и притисна към себе си, докато не достигна до сърцевината ѝ. Тя вкопчи ръце в гърба му, опивайки се от влажната му от потта кожа и разтваряйки се докрай за неустоимите му тласъци.

— Каси! — Името ѝ бе дрезгав вик, излетял от глъбините на душата му. Усещаше, че скоро ще достигне желаня връх, но искаше повече.

Надигна се и пъкна ръка между телата им. Докосна я там, където отчаяно копнееше да бъде докосната. Продължи да се движи, а пръстите му навлизаха все по-навътре. Усети как ноктите ѝ се забиха в гърба му, а тялото ѝ се напрегна.

— Ето, това е, скъпа — задъхано промълви той. — Остави го да се случи. Отдай му се. Отдай ми се цялата... сега. Никога няма да те нараня. Никога. Каси! — Името ѝ избухна като див рев в гърдите му. — Сега, любима, сега...

Откликвайки на дивата му молба, тялото на Каси сякаш полетя, разтърсвано от конвулсивните спазми на върховното удоволствие, което я отнасяше в един свят на безкрайна наслада.

Той чу вика ѝ, усети бурните тръпки на тялото ѝ и се остави на собственото си освобождение. Радостта им, виковете на пълно задоволство, топлите сокове на телата им се сляха в море от съвършено, почти непоносимо удоволствие, оставяйки ги напълно изцедени и бездиханни.

Дълго време никой от двамата не помръдна. Брейдън усещаше сърцето на Каси, което пулсираше до неговото, меката ѝ влажна кожа се притискаше до неговата, а телата им продължаваха да тръпнат в

сладостна отмала. До съзнанието му бавно проникна плисъкът на морските вълни, топлината на слънцето, обливаща голия му гръб, тихото цвилене на конете, които изразяваха нетърпение.

Усмихна се, отдаден на изпълнителното го задоволство. Каси се размърда под него и той вдигна глава, за да я погледне.

— Нараних ли те?

В отговор на тихия му въпрос тя се протегна и докосна красивото му, разтревожено лице. Поклати глава и му се усмихна със замъглен поглед.

— Не. А и да си го направил, вече съм забравила.

Брейдън се усмихна бавно и собственически като мъж, който току-що бе направил най-красивата жена на земята своя истинска съпруга.

— Означава ли това, че сме сложили край на нашия спор? — подразни я той и се изтърколи внимателно от нея.

Тя се засмя и се протегна. Приличаше на прекрасна морска сирена, току-що излязла от сребрилата морска пяна.

— Предполагам, че да.

— По-добре да се върнем у дома, преди Чарлс и Добсън да дойдат да ни търсят — рече той и се изправи. Засмя се като видя ужасеното ѝ изражение. — Не се тревожи, любима — успокой я той. — Те няма да ни намерят.

Каси кимна и го погледна с благоговение.

— Ти си великолепен.

Неподправената ѝ честност го трогна не по-малко от възхищението ѝ. Сега, когато възбудата бе изчезнала и разумът се бе върнал, той очакваше тя да се чувства засрамена от голотата им, ужасена от необуздаността на първото им сливане. Беше очаквал много неща, но не и това.

— Благодаря ти — отвърна Брейдън и срещна погледа ѝ. Усети как отново се възбужда под пламналия ѝ взор и побърза да се извърне, не искаше да я изплаши със силата на желанието си. Докато обуваше панталоните и ботушите си, се сепна от мисълта, че я иска отново. След това, което двамата бяха споделили току-що, смяташе, че поне седмица ще се чувства доволен. Трябваше да го подозира. В крайна сметка ставаше въпрос за Каси.

Обърна се, събра разпръснатите ѝ дрехи и ѝ протегна ръка.

— Ела, любима — нежно я подкани той.

Тя му подаде ръка и се изправи. Припряно навлече роклята си.

Брейдън взе ризата си и се намръщи като видя малкото кърваво петно — дръзко напомняне за това, което се бе случило преди малко. Усети, че Каси го гледа и вдигна глава. Тя се изчерви и сведе очи. Брейдън приближи до нея.

— Добре ли си? — попита я нежно.

— Да.

— Знаеш, че повече няма да има кръв, така е само първия път.

Тя кимна.

— Вече знам.

Той я привлече към себе си и я целуна по главата. После, без да каже нищо повече, отиде до водата и потопи ризата си. Държа я във водата докато и последната следа от кръв — заедно с девствеността на Каси — изчезна. Изстиска мократа риза и после я облече.

Когато Брейдън се върна, Каси тъкмо закопчаваше последното копче на роклята си.

— Ела, съпруго — тихо рече той, — да си вървим у дома.

ГЛАВА 16

— Никога не съм виждала толкова красива коса, Ваша светлост — толкова гъста и мека, като черна коприна. — Маргарет прокара четката през блестящите къдрици, разпилени по гърба на господарката й.

— Хъм — разсеяно отвърна Каси, напълно безразлична към комплимента на Маргарет. Тя продължаваше да се взира в отражението си в огледалото на тоалетката, търсейки някаква физическа промяна. Беше сигурна, че има. Огромните синьо-зелени очи, които я гледаха отсреща, обаче не откриваха такава. Как можеше да изглежда все същата, когато бе напълно преобразена?

Каси изпусна блажена въздишка. Съвсем ясно усещаше промените в тялото си — болезнената чувствителност на гърдите си, както и леката болка между бедрата. Всички тези усещания я правеха щастлива, защото те бяха следствие от това, което се бе случило днес на морския бряг, когато Брейдън я бе направил своя.

Върху устните й затрептя малка доволна усмивка. Не знаеше какво да очаква, нищо не я бе подготвило за изгарящото желание и последвалото блаженство, което бе открила в прегръдките на Брейдън. Значи това означавало да бъдеш жена, да принадлежиш на един мъж. Беше прекрасно!

— Ваша светлост.

Каси примигна и с изненада видя, че Маргарет я гледа очаквателно.

— Извини ме, какво каза, Маргарет?

Многозначителният поглед на прислужницата предизвика лека руменина по страните на Каси и запали искри в очи й.

— Попитях дали бихте желали да ви донеса да пийнете нещо топло, което да ви помогне да заспите. — Маргарет сви устни. — Макар и да трябва да призная, че не изглеждате никак уморена.

Каси се усмихна и трапчинките се появиха мигновено. Беше в прекалено приповдигнато настроение, за да се почувства засрамена.

— Не съм — тихо призна тя. — Всъщност в момента най-малко си мисля за сън. — Завъртя се с табуретката и пое ръката на прислужницата си. — Толкова съм щастлива — прошепна младата жена.

Маргарет стисна леко ръката ѝ.

— Виждам. Очевидно присъствието на Негова светлост у дома е всичко, от което се нуждаете.

— О, да, така е! — съгласи се Каси и задъхано продължи — Но не е само завръщането на Брейдън, най-последно чувствам... — Замълча, защото здравият разум надделя над потребността ѝ да сподели радостта си с тази мила и грижовна жена, която с всеки изминал ден чувстваше като своя майка. Как би могла да довери толкова интимно нещо на друг човек? Но и как можеше да го таи в себе си, когато ѝ се струваше, че ще се пръсне — изпълнена с вълшебното чувство на току-що пробудила се жена?

Маргарет видя противоречивите чувства, изписани по лицето на Каси, и ги прие с разбиране и нежност.

— Знам, мила моя — нежно рече тя, а погледът ѝ издаваше много повече, отколкото думите, — знам.

— В такъв случай сигурно знаеш, че изобщо не ми се мисли за сън!

— Чудесно! — засмя се Маргарет. — Леглото ви е оправено, а романът, от който бяхте толкова погълната, е върху нощната масичка до леглото. Защо не почетете малко?

Каси кимна и се надигна от табуретката.

— Ще го направя, Маргарет. А ти върви да си легнеш, вече е късно.

Жената погали лъскавите ѝ коси.

— Само ще сплета косата ви и ще се оттегля.

— Остави я пусната.

Дълбокият баритон на Брейдън сепна двете жени. Нито една от тях не бе усетила появата му. Херцогът се бе облегал на вратата. Все още бе напълно облечен, но дрезгавият му глас и пламъкът в очите го издаваха.

— Да, разбира се, Ваша светлост — избъбри Маргарет, успяла да се съвземе от изненадата, и кимна усмихнато на Брейдън. — Щом херцогинята не се нуждае повече от мен, ще ви пожелаая лека нощ.

Каси се взираше в съпруга си.

— Лека нощ, Маргарет — промърмори младата жена. Смъртно чу звука от затварянето на вратата, потвърждаващ излизането на прислужницата.

Брейдън запристъпва бавно към Каси, изпивайки с горещия си поглед чувствените и нежни извивки на тялото ѝ. Всъщност той бе дошъл само да ѝ пожелае лека нощ, да я подържи за миг, преди да си легнат, да се увери, че е добре след тяхното неочаквано и страстно любене. Мисълта да я обладае отново изобщо не му бе минавала през ума.

Докато не видя открития глад в очите ѝ.

— Вече си готова за лягане — чу той прегракналия си глас.

— Не съм уморена.

Бързият ѝ отговор накара слабините му да се напрегнат.

— Добре. — Спря на сантиметри от нея, преди да се протегне и да прокара пръсти през гъстата ѝ коса. — Надявам се, че нямаш нищо против молбата ми. Би било истински грях да се скрива подобно съкровище.

Каси едва дишаше.

— Нямам нищо против — прошепна тя.

Без да откъсва поглед от нея, Брейдън напълни шепи с уханните ѝ къдрици и зарови лице в тях.

— Радвам се — промълви той, — защото има някои неща, които са твърде редки и твърде красиви, за да се крият. Плъзна другата си ръка по голото ѝ рамо и усети как потръпна при докосването му. — Косата ти е едно от тях. — С ловко движение пусна косата ѝ, хвана двете презрамки на нощницата ѝ и ги смъкна от раменете ѝ. Ефирната дреха се свлече на пода, образувайки малка сребриста купчина в краката ѝ. — Както и тялото ти — добави с дрезгав шепот.

— Брейдън... — Каси се протегна и погали лицето му, без да усеща срам от голотата си.

Огромни и бурни вълни на желание заляха тялото на Брейдън, запулсираха във вените му и експлодираха в океан от копнеж и страст, който едва не го погълна. Без да каже нито дума, вдигна Каси на ръце, отнесе я в спалнята си и я положи върху голямото легло. Поради някаква неясна причина, изпитваше нужда да се люби с Каси тук, в

своето царство, да я притежава докрай, да се увери отново и отново, че тя е негова и само негова — сега и завинаги.

Изправи се и се взря в Каси, попивайки с поглед всяка подробност от красотата ѝ. Очите им се срещнаха. Жарките пламъци, лумнали в лешниковите гълбини на неговите, сякаш я изгаряха цялата.

— Господи, колко те искам! — простена той.

Каси разтвори ръце и без да промълви дума, му предложи цялата си същност.

Брейдън разкъса дрехите си и се хвърли върху ѝ като обезумял.

— Касандра — прошепна нежно името ѝ и покри устата ѝ със своята, за да вземе всичко, което тя безмълвно му бе обещава. Целуваше я пламенно и страстно. Тя обви ръце около врата му, после ги плъзна надолу по гърба му. Знаеше, че е загубен. Дълбоко в него един глас крещеше предупрежденията си, ала той не го чуваше. Единствено Каси имаше значение, както и изгарящата нужда да я направи отново своя.

Възбуден до самозабрава, Брейдън с огромно усилие се съдържаше да не притисне Каси под себе си и да проникне с един тласък дълбоко в нея. Копнееше за тялото ѝ, както не бе копнял за нищо през живота си. Безпомощно се молеше да го пусне в себе си. Искаше да привърже Каси към себе си завинаги, да се слее докрай с нея, така че споменът за тяхното единение да остане в паметта и сърцето ѝ.

Вдигна глава.

— Искам те — повтори той с хрипкав глас.

— Имаш ме, Брейдън — прошепна в отговор тя. — Винаги си ме имал.

— Цялата — настоя той.

— Цялата — тихо потвърди тя.

Сякаш за да я предизвика, Брейдън хвана ръцете ѝ и ги вдигна над главата ѝ. Зарови устни във врата ѝ и започна да хапе леко нежната и гладка кожа. От гърлото ѝ се надигнаха тихи звуци на удоволствие, които затрептяха върху устните му.

— Каж ми какво искаш, Каси... кажи ми коя част от тялото ти жадува за мен. — Устните му бавно се преместиха към гърдите ѝ. — Тази ли, любима? Искаш ли ме тук?

Отвърна му с тих вик, а тялото ѝ се надигна безпомощно към търсеците му устни. Това бе достатъчно.

Брейдън взе това, което му предложи, дръпна силно набъбналото зърно, а в същото време ръката му разтвори тръпнещите ѝ бедра и завладя топлатата ѝ, влажна мекота. От гърдите ѝ се изтръгна стенание и тя заби пръсти в раменете му.

Брейдън се спусна надолу по тялото ѝ, докосвайки всеки сантиметър с устни и език, а пръстите му продължаваха да гаят пулсиращата, жадна плът между краката ѝ. Каси се извиваше и гърчеше под него, неспособна да понесе неподвижно това болезнено удоволствие, достигащо до всяка фибра на тялото ѝ.

— Брейдън... спри... не мога — замоли се тя.

Този път той разбра, че молбата ѝ няма нищо общо със страха.

— Да — прошепна той в отговор, — да, можеш. — Езикът му облиза едното ѝ зърно, а пръстите му се плъзнаха дълбоко в нея.

Каси извика и мускулите ѝ се стегнаха инстинктивно около пръстите му.

Брейдън усети как тялото му се напрегна.

— Толкова си тясна — задъхано изрече той, придвижи се към долния край на леглото, разтвори широко бедрата ѝ и пъкна ръце под нея.

При първото погалване на езика му, тя отвори смаяно очи.

— О, Брейдън... недей... не можеш...

Той бе опиянен от вкуса ѝ, уханието ѝ, от най-съкровената ѝ тайна.

— Да — простена Брейдън, — мога.

Каси не осъзна кога протестите ѝ се превърнаха в молби. Знаеше единствено, че ще умре, ако той спре, че никога досега не бе познавала подобно удоволствие, което бълбукаше у нея, надигаше се все повече и повече с всяко движение на езика на Брейдън, с всяко докосване на устните му. Накрая Каси застана на глас, молейки го да облекчи този непоносим копнеж.

Отново и отново Брейдън я довеждаше почти до самия връх, отказвайки да ѝ даде така жадуваното освобождение. Искаше този миг на пълно притежание да няма край. Накрая, когато стенанията на Каси се превърнаха в неистови викове, когато собствената му нужда стана толкова силна, че повече не можеше да се въздържа, той откъсна

устни от влажната сладост и се придвижи нагоре по мекото и тръпнещо тяло.

Тя го прие без колебание, обви ръце около шията му и се взря в него с глад, обожание и вяра.

Брейдън спусна пръсти надолу по тялото ѝ, повдигна бедрата ѝ и обхвана хълбоците ѝ.

— Аз... не искам... да те нараня... — процеди през стиснати зъби, опитвайки се със сетни сили да си възвърне контрола, който отдавна се бе изпарил. Сякаш движени по собствена воля, мускулестите му бедра се тласнаха напред, насочвайки твърдия му, огромен член в топлата кадифена мекота на тялото ѝ. — Каси — изстена той, затвори очи и се опита да забави проникването.

Неопитното младо тяло на Каси жадуващо отчаяно за освобождение, бе на самия ръб на пълното блаженство. Тя усети, че той се сдържа заради нея, но не се интересуваше дали ще я нарани или не. Беше обезумяла от желание.

Нетърпеливо пъкна ръка между телата им и пръстите ѝ се склучиха около пулсиращата му мъжественост, забивайки я във влажното ѝ, извиващо се тяло.

Брейдън отвори очи.

— Касандра... — Избута ръката ѝ и проникна дълбоко в нея със сила, която накара и двамата да извикат.

Вече нямаше връщане назад, нито забавяне. Портите на страстта им се разтвориха широко и Брейдън я облада с диво отчаяние, каквото не бе подозирал, че може да изпитва. Отново и отново се заравяше дълбоко в нея, безпомощно покорявайки се на чувства, които едновременно бяха и не бяха страстно желание за обладание. Усети как ноктите на Каси се забиваха в гърба му, как бедрата ѝ се напрегнаха. Тя се изви към него със сподавен вик. Брейдън я притисна към себе си, преплетените им тела сякаш се сляха ведно, а устните му поеха вика ѝ. Тя потрепери под него, вътрешните ѝ мускули ритмично се свиваха и отпускаха, милвайки го в спазмите на забравата.

Бе негов ред. Върховното удоволствие, което бе разпалило у него пламъци, по-буйни от тези на ада, карайки кръвта да кипи като огнена лава във вените му, избухна с невиджана сила, изтръгвайки дрезгав вик от глъбините на душата му.

Викаше името ѝ отново и отново, шепнеше го в косите ѝ, дълго след като достигна мига на върховна наслада. Бавно се претърколи на една страна и все още в нея я прегърна, а тя се сгуши до него.

Каси продължаваше да трепери. Чувстваше се изстискана докрай и в същото време напълно обновена и по-влюбена, отколкото си бе представляла някога. Затвори очи и зарови лице в топлината на силните гърди на съпруга си, наслаждавайки се на нежността му, на радостта от страстта и удоволствието, които му бе дарила. „Той ме обича — помисли си с почуда тя. — Знам, че ме обича.“ Нито един мъж не можеше да се люби с жена с такава безумна страст, без да чувства нищо друго, освен плътско желание.

Младата жена въздъхна от удоволствие и се притисна към мускулестото и потно тяло на съпруга си.

— Продължавай по този начин и ще те любя отново. — Гласът на Брейдън бе като милувка, а устните му се заровиха в косите ѝ.

Каси се отдръпна назад и го дари с ослепителна усмивка.

— Толкова ли лошо ще бъде?

Брейдън я погледна слисано, после се засмя, очарован от пламенния отклик на страстта му.

— Не, моя красива и откровена съпруго, това би било прекрасно. — Потърка замислено палец по устните ѝ, подути от целувките му. — Никога нямаше да чакам толкова дълго, за да те направя своя — пресипнало призна той, — ако не се боях, че ще те нараня, ще те изплаша.

Каси разтвори устни, а топлият ѝ дъх погъделичка пръста му.

— Никога не бих се страхувала от теб, Брейдън — нежно пророни тя. — Никога.

Брейдън наблюдаваше като хипнотизиран движението на езика ѝ и тялото му мигом реагира на думите и устните ѝ.

— Не — рече високо. Освободи се нежно от уханната ѝ топлина, ала ръцете му продължиха да я прегръщат. — Горкото ти тяло изтърпя достатъчно за един ден.

Каси го погледна озадачено и плъзна отново ръце по раменете му.

— Но, Брейдън — прошепна тя и леко потрепери, — това бе истинско блаженство.

Дали някога щеше да свикне с нейната изумителна и чиста невинност, с простодушното ѝ очарование? Младият мъж усети как гърдите му се стягат от напирещите чувства.

— Радвам се, че съм те направил щастлива, скъпа — нежно рече той и погали топлите ѝ страни с кокалчетата си. — Но днес е първото ти любовно преживяване. Мисля, че трябва да си починеш.

Каси се изчерви и засрамено си помисли колко ли наивна изглежда в очите му. Брейдън е познал толкова много жени... дали и с тях е споделял същите интимности? Мисълта засенчи за миг щастието ѝ, но тя бързо я пропъди. Брейдън бе неин... неин.

— За теб беше трудно, нали, ma petite?

Каси се напрегна. Той все пак не можеше да знае какво си мислеше тя.

— Трудно? — повтори младата жена.

— Аха. — Целуна рамото ѝ, искаше му се да не си бе обещавал, че за днес няма да я люби повече. Огънят на желанието се разгаряше с нова сила. Въздъхна решително и се претърколи по гръб, като сложи главата ѝ на гърдите си. — През последните седмици беше много самотна.

Каси го погледна изненадано.

— Свикнала съм с това, Брейдън. През по-голямата част от живота ми съм била сама.

Каза го без следа от горчивина или гняв, но Брейдън потрепери.

— Когато дойде в Шърбърг, исках за теб много повече. Исках да си щастлива.

Тя се усмихна и се протегна като доволно котенце.

— Аз съм щастлива.

Погледът му се плъзна по пълните ѝ голи гърди и тялото му се напрегна от болезнения отклик. Тя бе толкова невероятно красива, така свободна и без никакви задръжки в прегръдките му. Наведе се и докосна леко с език зърното ѝ.

— Какво би казала за един семеен прием? — попита той, мислейки, че само след миг щеше да е забравил за всичко друго, освен за прекрасното ѝ тяло.

Очите на Каси бяха замъглени от страст.

— Прием? — повтори тя и плъзна пръсти по стегнатия му плосък корем.

Дишането на Брейдън се учести.

— Да. Прием. Тук в Шърбърг — успя да отвърне той, усещайки единствено пръстите ѝ, които се плъзгаха все по-надолу и надолу.

— Звучи чудесно — промърмори тя и се надигна, за да види как мъжката му гордост се втвърдява от желание, а очите му потъмняват от страст.

Той улови китката ѝ.

— Ще поканя ограничен брой гости. Вече е време светът да се запознае с моята херцогиня. — Пламтящият му поглед срещна нейния.

— Да, Брейдън — тихо отрони тя, освободи ръката си и се намести по-близо до него. — Мисля, че идеята е великолепа.

Той вдъхна уханието на кожата ѝ, мускусния дъх на тяхната любов и почувства как цялата му решителност се стопява.

— Ще обсъдим списъка за гостите — изхриптя той и облиза пресипналите си устни — и ще отговоря на всичките ти въпроси, за да се чувстваш... подготвена... — Замълча, защото малката ръка на Каси откри и започна да изучава твърдия му, пулсиращ член. Милваше го нежно, с благоговение, очарована от кадифената мекота на неговата плът.

— Имам само един въпрос — прошепна тя и се свлече надолу в леглото.

— Какъв? — Брейдън не усещаше нищо друго, освен докосването ѝ.

— Така, както ме люби преди малко... с устата си. Ще ти достави ли удоволствие, ако и аз те любя по този начин?

Брейдън не отговори. Нямаше нужда. Каси получи своя отговор в начина, по който ръцете му се вплетоха в косите ѝ и притеглиха главата ѝ надолу, в дивото подскачане на тялото му, когато устните ѝ поеа тръпнещия му член, в накъсаните възбуждащи думи, които изригнаха от устата му и накрая в стремителността, с която я отскубна от себе си, притисна я под тялото си, заравяйки се в тръпнещите ѝ глъбини.

— Ти си моя, Каси — извика той, изливайки топлото си семе дълбоко в нея. — Моя. Сега. Винаги. Ти ми принадлежиш.

Думите отекнаха в сърцето на Каси, унасяйки я в сладък сън в обятията на Брейдън.

През тази нощ нямаше кошмари.

ГЛАВА 17

— Сигурна ли си, че деколтето не е прекалено дълбоко?

Каси извърна тревожните си очи към Маргарет, която решително поклати глава.

— Роклята ви стои чудесно, Ваша светлост. Ами тя е ушита по последна мода! Престанете да се тревожите. Херцогът ще онемее от възхищение! — Очите ѝ заблестяха.

Каси повдигна скептично вежди.

— Съмнявам се, Маргарет. Още не ми се е случвало да видя Брейдън онемял. — Хвърли още един притеснен поглед към отражението си в огромното огледало. — Наистина ли мислиш, че изглеждам добре?

Лицето на Маргарет светна. Тъмносинята рокля се спускаше на ефирни вълни от коприна до глезените на Каси. Дълбоко изрязаното деколте и дългите тесни ръкави бяха обшити по края с кадифе, а подгъвът бе украсен с фина дантела. Страните на младата херцогиня бяха зачервени от възбуждане, а цветът на роклята подчертаваше искрящо сините ѝ очи.

Внимателно подредените ѝ, черни като абанос къдрици, представляваха смайващ контраст с бялата ѝ кожа, която разкриваше дълбокото деколте. Около шията ѝ блестеше последният подарък на Брейдън — великолепна огърлица с диаманти и сапфири, същите като тези, които искряха върху сватбения ѝ пръстен.

— Дали изглеждате добре? — повтори Маргарет и невярващо поклати глава. — Сигурна съм, че тази вечер няма да има друга жена, която да може да се сравни с вашата красота и грация!

Каси задъвка долната си устна, все още обзета от несигурност.

— Те са истински благороднички — напомни тя на прислужницата си.

— Вие сте херцогиня — възрази жената.

— Да, но само по име — тъжно рече Каси. — И най-красивите дрехи, и най-скъпите бижута на света не могат да ме направят това,

което не съм.

— Благородството на кръвта бледнее пред благородството на сърцето! — бе категоричният отговор.

Каси хвърли нежен поглед към Маргарет.

— Жалко, че тази вечер не сърцето ми ще е на показ.

— Но тъкмо сърцето ви е това, което плени Негова светлост.

Лицето на Каси бе озарено от надежда. Маргарет бе изказала на глас най-пламенното желание на Каси, което с всеки изминал ден и нощ ставаше все по-реално. Дали бе възможно Брейдън да се е влюбил в нея?

Всички съмнения изведнъж ѝ се сториха глупави, а притесненията ѝ избледняха. Може и да отиваше в бърлогата на лъва, но съпругът ѝ щеше да бъде с нея. А това имаше огромно значение.

Каси кимна решително на отражението си в огледалото, провери колко е часът и се насочи към вратата. Беше казала на Брейдън, че ще се срещнат след пет минути долу при стълбите и не искаше да закъснява.

— Благодаря ти отново, Маргарет — усмихна се младата жена. — Пожелай ми късмет, ще имам нужда от него!

Запъти се към балната зала, която Брейдън бе заповядал да украсят за приема тази вечер. Музикантите вече свиреха и в коридора достигаха нежни звуци, примесени със смях и приглушени разговори. През отворената врата на балната зала Каси видя Брейдън, който бърбеше с група джентълмени и търпеливо я чакаше да се появи. Гледката бе едновременно успокояваща и странно затрогваща. Очевидно съпругът ѝ не бе забравил обещанието си да стои до нея и да ѝ помогне по-лесно да се справи с безбройните представяния, които щяха да съпътстват дебюта ѝ във висшето общество.

С високо вдигната глава Каси се понесе плавно към Брейдън и очакващото я предизвикателство.

— Здравейте.

Дълбокият и плътен мъжки глас зад нея я накара да подскочи.

— Ужасно съжалявам. Нямах намерение да ви изплаша.

Каси огледа високия, строен мъж пред себе си. Беше много красив — с тъмокестенява коса и очарователна усмивка, облечен в елегантен, строго официален вечерен костюм. Светлокафявите му очи гледаха топло и с интерес.

— Не се изплаших, само се стреснах — рече тя. — Нямах представа, че тук има някой.

— Нито пък аз — усмихна се мъжът. — Но трябва да си призная, че съм възхитен от изненадата.

Каси наклони глава и го изгледа с любопитство.

— Сега ли пристигате? — попита тя с обичайната си прямота.

Първоначалното му изражение на изненада се замени със задоволство. Всички жени, които познаваше, щяха да сведат престорено скромно очи и да се изчервят на явното му одобрение, докато тази красавица го гледаше право в очите с нескрит интерес. Може би вечерта нямаше да се окаже толкова досадна и скучна, колкото се опасяваше.

— Да, и изглежда съм пристигнал точно навреме — отвърна той с меден глас. — Извинете ме за неволната грубост, ние не сме представени. — Пое ръката ѝ и я погали леко с палеца си. — Аз съм Грант Чандлинг, виконт Чисдейл. Двамата с нашия домакин сме стари приятели.

Лицето на Каси се озари от ослепителна усмивка. Тя изпита срам, че макар и за миг се бе заблудила в намеренията му. След като двамата с Брейдън са приятели от детинство, очевидно бе объркала искреното приятелство с безочливото флиртуване.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, милорд — заяви тя с искрено въодушевление. — Извинявам се, че не ви познавам. Но, в интерес на истината, не си спомням Брейдън да е споменавал името ви.

— И с пълно основание.

Брейдън се появи със спокойно изражение на лицето, ала здраво стиснатите му зъби бяха знак, че едва сдържа гнева си. Каси го погледна озадачено.

Грант пусна ръката ѝ, а веждите му се извиха изненадано.

— Как можеш да кажеш подобно нещо на тази прекрасна дама?

— Защото — Брейдън сложи собственически ръка върху рамото ѝ, — тази прекрасна дама е моята съпруга.

Грант изглеждаше смаян, но това не му попречи да разбере съвсем ясно неизреченото предупреждение на Брейдън.

— Това е твоята съпруга? — Погледът му се върна към Каси и той поклати глава. — Нямах представа, но... ти винаги си проявявал

съвършен вкус към жените, Брейдън.

Каси усети как Брейдън мигом се напрегна, когато виконтът отново пое ръката ѝ. Този път леко я докосна с устни и промърмори:

— Ваша светлост, очарован съм.

Каси нямаше представа защо Брейдън е толкова сърдит на госта им. Усещаше някакво напрежение помежду им — може би е имало някакво приятелско скарване? Каквото и да бе, то не я засягаше, нито пък щеше да позволи да повлияе върху ролята ѝ на възпитана домакиня.

— Благодаря ви, лорд Чисдейл — отвърна тя. — И моля ви, името ми е Касандра, а не „Ваша светлост“.

Грант прие тази волност, като кимна едва.

— Така да бъде, Касандра. А ти ще трябва да ме наричаш Грант.

— Разбира се — усмихна се Каси.

— Брейдън, никога не си ми казвал, че съпругата ти е толкова поразителна и очарователна жена.

Пръстите на Брейдън стиснаха ръката ѝ.

— Не сме се виждали от известно време, Грант. Освен това бях сигурен, че и сам ще забележиш Каси. — Не дочака отговор и се извърна към съпругата си. — Ела. Искам да се запознаеш с останалите гости.

Каси се опита безуспешно да прочете какво се крие зад безизразната му физиономия.

— Разбира се, Брейдън.

— Ще бъдем в залата, Грант. — Думите на херцога прозвучаха като отпращане.

— Аз също. — Виконтът замълча за миг. — Надявам се, че съпругата ти ще ми окаже честта да танцува с мен.

— Надявай се.

Брейдън се отдалечи, отвеждайки Каси със себе си. Знаеше, че гневът му е неоправдан, ала споменът за предателството на Грант, отпреди три години, все още бе твърде жив в съзнанието му. Ако зависеше от него, тази вечер Грант нямаше да присъства в дома му. Но Сирил го убеди, че отсъствието на Грант от списъка на гостите само ще накара отдавна замлъкналите зловни езици да заработят отново. Не си заслужаваше да се дава повод за клюки в жадното за скандали висше общество. Трябваше просто да се преструва, че не забелязва

Грант. Но не биваше да забравя, че мъжа, когото бе смятал за свой приятел, не притежаваше никакви морални скрупули.

Брейдън усети как Каси се поколеба, когато стигнаха до входа на залата. Очите на съпругата му бяха разширени от безпокойство, докато оглеждаше елегантното помещение, пълно с оживена светска тълпа. Проследи погледа ѝ, изненадан от реакцията ѝ. За Брейдън това бе просто поредният семеен прием.

Каси бе залята от вълни на неувереност. Това събиране не можеше да се сравнява с малкото тържество, организирано след сватбената им церемония. Тази вечер не можеше да види и сантиметър от дебелия ориенталски килим, скрит под краката на присъстващите. Безценните картини в позлатени рамки, които украсяваха стените, представляваха само неясни петна от цветове и сенки, скрити зад полите на роклите и забързаните слуги. Единственото съкровище в стаята, което оставаше открито, бе огромният кристален полилей, който висеше гордо, с целия си блясък и хвърляше светлина върху залата. Величествената му красота правеше помещението да изглежда още по-заstraшително. Празна, една зала с тези размери, би била само респектираща. Пълна с хора, тя бе наистина зашеметяваща.

Притесненият поглед на Каси бе привлечен към единия край на залата, където група натруфено облечени и окичени със скъпоценности благороднички, стояха заедно, шепнеха си и се взираха в Каси със студените си преценяващи очи.

Това едва ли можеше да се нарече малък семеен прием. Поудачно би било да се назове огромно сборище на неблагоприятни съдии.

Брейдън видя изплашеното изражение на Каси и сърцето му се разтопи от изпълнителите го чувства.

— Казах ли ти колко ослепително изглеждаш тази вечер, ma petite? — промърмори тихо младият мъж.

Тя го погледна със светнали от надежда очи и поклати глава.

— Не, не си.

Той се усмихна.

— Тогава ми позволи да поправа този пропуск. — Той я огледа с пламнал поглед от главата до петите и я накара да забрави всичко друго, освен съпруга си. — Твоята прелест секва дъха ми — дрезгаво прошепна Брейдън.

И наистина мислеше така. Това, което видя, го изпълни със смесица от гордост, желание и чувство за притежание. Тя беше напълно съвършена, много по-красива от всички останали жени в залата. И беше негова.

Каси му се усмихна несигурно.

— Благодаря ти.

— Няма за какво. — Взе ръката ѝ и я стисна. — Не забравяй колко ниско мнение имаш за дамите, с които се познавам — нежно се пошегува херцогът и я поведе навътре.

С периферното си зрение Брейдън виждаше, че мъжете ги наблюдават и че при вида ѝ устите им буквално се пълнеха със слюнка. Той се намръщи, надявайки се, че мнението на съпругата му за благородниците ще бъде също така ниско, както и за дамите. Но неизвестно защо се съмняваше.

Каси държеше главата си високо вдигната и се стараеше погледът ѝ да не трепва. Ала навсякъде бе заобиколена от любопитни очи, които преценяваха дали е достойна за положението си или не. Брейдън представяше гостите тихо, с дълбок и надменен глас. Скоро главата на Каси се замая от усилието да запомни всички имена. Лорд Локършам я наблюдаваше с жаден поглед от средата на залата, но не отвърна на топлата ѝ усмивка. На Каси ѝ бяха необходими няколко секунди, за да разбере причината. До графа стоеше внушителна жена, със сива коса и огромен бюст, който заплашваше да изскочи от деколтето на роклята ѝ. От собственическото ѝ държание Каси заключи, че това вероятно е лейди Локършам, графинята, която беше „болна“ по време на сватбената церемония. Тя хвърли разбиращ поглед към граф Локършам и сърцето ѝ се изпълни със състрадание към него. Фактът, че гледаше на стария развратник като на приятел и съюзник, бе още едно доказателство за вцепенението ѝ.

Каси мислено започна да брои колко часа остават до лягане.

— Мога ли да убедя прекрасната ти съпруга да ме удостои с един танц? — прозвуча познат глас.

— Това зависи изцяло от Каси, Уилям — отвърна Брейдън и отмести поглед от приветливото лице на Уилям Девън към тревожното и притеснено лице на съпругата си. — Каси?

Каси излезе от унеса си.

— За мен ще бъде удоволствие, Ваша светлост — усмихна се тя и изоставила сигурността, която чувстваше до Брейдън, се понесе заедно с херцога към дансинга.

— Изглеждаш очарователно, скъпа моя — одобрително рече възрастният мъж и я дари с любезна усмивка.

— Благодаря ви, Ваша светлост. Надявам се, че облеклото ми се е подобрило от последната ни среща.

В очите на лорд Девън проблеснаха весели искри.

— Не подценявай силата на красотата си. Тя беше очевидна въпреки изцапаните и измачкани дрехи. Брейдън се ожени в крайна сметка за теб, нали?

Каси настръхна.

— Уверявам ви, Ваша светлост — чу се да казва тя, — че моята красота е малка част от причината, поради която се оженихме с Брейдън.

Уилям я изгледа слисано, но бързо се съвзе.

— Очевидно притежавате и други качества, Ваша светлост.

Каси осъзна по какъв начин е била разбрана забележката ѝ и лицето ѝ пламна. Тъкмо се канеше да каже нещо остро, когато внезапно ѝ хрумна, че щом на приема присъстваше Уилям Девън, то с него вероятно е и Абигейл. Бързо огледа залата, опитвайки се да различи лицето ѝ сред тълпата.

— Търсиш ли някого, скъпа моя?

Погледът на Каси се върна към лицето на Уилям, но изражението му изразяваше само искрено любопитство.

— Чудех се дали и семейството ви е дошло в Шърбърг заедно с вас. — О, защо винаги трябваше да бъде толкова дяволски честна?

Лордът се изкашля.

— Ако имаш предвид Абигейл, не. Тя е... не е тук тази вечер. — Прозвуча така, сякаш му се искаше да каже още нещо, но предпочете да си замълчи.

— О, разбирам. — Каси се чудеше дали Брейдън има нещо общо с отсъствието на Абигейл.

Тя му бе заявила съвсем открито неприязънта си към другата жена, може би именно поради това Брейдън бе пропуснал Абигейл в списъка на гостите. Това предположение я замая от удоволствие.

— Може ли да взема обратно съпругата си, Уилям? — Неустойимо привлекателният ѝ съпруг вече я притегляше в обятията си, повеждайки я в плавните стъпки на валса. Молбата му бе чиста формалност.

— Не исках да те оставям толкова дълго — промърмори той и нежно погали дланта на ръката ѝ.

Каси почувства как тялото ѝ започна да излъчва горещи вълни. Обичаше начина, по който той я държеше, както и собственическия блясък в очите му, когато я гледаше. Обичаше силата му, завладяващата му мъжественост, обичаше го целия.

— По-късно — хрипливо рече той.

Каси се сепна.

— По-късно... какво?

Той я помилва с поглед.

— По-късно... ще ти дам това, за което ме молиш.

— Не съм казала нито дума.

— Не е и нужно. Очите ти говорят. Разбирам езика им.

Каси усети как се изчервява.

— Май ще трябва да се погрижа очите ми да не са толкова открити и прями.

Брейдън се засмя.

— Това е нещо, което не можеш да контролираш, моя прекрасна съпруго. Твоите чувства, мислите ти, цялата ти душа се отразяват в тези красиви синьо-зелени глъбини. Не бих искал да е другояче.

Сърцето ѝ заби учестено.

— Брейдън...

— Хайде, Брейдън, не бъди толкова свидлив. Време е да споделиш съпругата си и с нас! — Уинстън Блак, маркиз Съмърсет, потупа Брейдън по рамото. — Струва ми се, че този танц беше обещан на мен!

Брейдън освободи Каси неохотно, като позволи на приятеля си да я поведе в игривия ритъм на рила. Каси изглеждаше не по-малко недоволна от съпруга си, че трябваше да прекрати валса. Но целта на този прием, напомни си Брейдън, е Каси да се запознае с хората и да започне да се чувства по-удобно в своя нов свят. Всичко вървеше по план. И все пак гледката на Каси в обятията на друг мъж го притесняваше... и то доста.

Вместо да продължи танца с някоя друга дама, Брейдън си взе още една чаша шампанско.

Тъкмо я допиваше, когато към него приближи Грант.

— Не мина ли достатъчно дълго време, Брейдън — тихо попита той.

Брейдън го изгледа с безразличие и сви рамене.

— Това е едно от онези неща, които времето не може да излекува, Грант.

Грант поклати объркано глава.

— Абигейл Девън едва ли заслужава да жертваме приятелството си заради нея. Тя е ненаситна малка уличница и двамата го знаем. Никога не си давал и пет пари за нея! Всъщност аз ти направих услуга, като те спасих от нежелан брак.

Брейдън остави празната си чаша.

— Ти все още не разбираш, нали? Гневът няма нищо общо с това, Абигейл също. Това беше и продължава да е въпрос на доверие и на приятелство, а ти предаде и двете.

— Та тя е просто една жена, за Бога! — Грант изглеждаше напълно объркан.

Брейдън усети безнадеждността на ситуацията и въздъхна.

— Ако това има някакво значение за теб, чувствата ми относно постъпката ти са се променили оттогава. Преди три години аз не изпитвах нищо друго, освен гняв. Сега изпитвам само жалост. Наистина те съжалявам, Грант. — Огледа залата. — Всъщност изпитвам съжаление към цялата ви проклета пасмина — добави той и се отдалечи с бързи крачки. Внезапно изпита необходимост да бъде единствено със съпругата си.

Потребност. Дълбочината на собственото му емоционално обвързване му поддейства така, сякаш бяха излели върху лицето му кана със студена вода. Кога се бе случило това? Кога нежната загриженост и страстното физическо желание се бяха превърнали в нещо много повече? Кога бе станал толкова дяволски уязвим спрямо собствената си съпруга?

Разтревожен от мислите си, той пренебрегна купите с пунш и вместо това си наля чаша чист коняк. Изпи го на един дъх. Алкохолът опари стомаха му. Наля си още една, после потърси с поглед Касандра.

Тя танцуваше кадрил с Хорас Блакбъри, граф Уелборн. Двамата се смееха — явно се забавляваха. Каси оказваше удивителен ефект върху всички. Тя бе като свеж пролетен полъх и изпълваше света с великолепното си обаяние.

Влюбеният поглед, с който я гледаше Уелборн го вбеси. Испита внезапна ревност. Не можеше да гледа жена си с други мъже. Макар и неоснователна, ревността забиваше отровното си жило в сърцето му. Досега тя бе принадлежала само на него — и това бе така, откакто бе навършила петнайсет години. Каси нямаше ухажори, нито претенденти за ръката ѝ. Тя бе дошла при Брейдън не само девствена, но и съвършено невинна. Отдаде му девствеността си, но невинността бе характерна нейна черта. Брейдън искаше това никога да не се променя. Не желаше Каси да живее сред неговия грозен свят на повърхностни връзки и краткотрайни авантюри. Ако можеше да я защити от всичко това, да я запази недокосната завинаги. Заради нея самата.

Кого се опитваше да заблуди? Благородството нямаше нищо общо с това. Истината бе, че той искаше да я запази единствено за себе си. Поне за известно време.

— Брейдън. — Каси нежно докосна ръката му.

Той я погледна с изцъклен поглед и вдигна чашата си в знак на поздрав.

— Здравей, съпруго.

Каси потрепери. Тя, по-добре от всеки друг, разпознаваше признаците на пиянството и те я ужасяваха.

— Мисля, че вече пи достатъчно, не си ли съгласен с мен?

Ако беше по-трезвен, Брейдън щеше да усети притеснението в гласа ѝ, но беше толкова пиян, че не можеше да я разбере. Обектът на силните му и объркани чувства само наливаше масло в огъня.

— Пил съм достатъчно? Тъкмо обратното, моя прекрасна съпруго. Още не съм започнал да се забавлявам. — Изгледа я преценяващо. — А ти забавляваш ли се? — Надяваше се, че отговорът ще бъде отрицателен.

Каси не разбираше странното поведение на съпруга си. Но каквато и да бе причината, нямаше извинение за пияното му състояние. Гневът надви загрижеността ѝ.

— Как бих могла да се забавлявам, когато съпругът ми е толкова пиян, че не може да говори свързано? — остро попита тя.

Той долови гнева, но не и болката. Сякаш някой сипа сол в отворената рана на новооткритата му уязвимост. Присви очи и се напрегна.

— Ти се самозабравяш, Касандра. Това, което правя, не е твоя грижа.

Очите на Каси се разшириха. В тях се четеше смесица от неверие и болка. Не можеше да проумее как може да се отнася така жестоко към нея, след като бяха толкова близки през изминалата седмица. Отвори уста, за да изрази учудването си, когато оживлението и глъчката на прага на залата привлякоха вниманието ѝ.

— Виждаш ли, Сирил, бях права. Ужасно сме закъснели!

Каси видя как очите на Брейдън се насочиха по посока на гласа, а после потъмняха от някакви неопределени чувства. Обърна се навреме, за да види как лорд Сирил се движи през препълнената зала, говорейки усмихнато на пленителната жена, увиснала на ръката му.

Беше Абигейл Девън.

Брейдън промърмори нещо неразбираемо и без да погледне съпругата си, се запъти към Абигейл. Каси наблюдаваше със свито сърце как той поздрави чичо си, после поднесе облечената в ръкавица ръка на Абигейл към устните си. Собственическото изражение върху лицето на Абигейл само потвърди това, което Каси отдавна подозираше. Тази надменна и красива аристократка, облечена в метри тъмночервено кадифе, възнамеряваше да предяви претенциите си към Брейдън още тази вечер.

Каси отново се почувства ужасно несигурна.

Тя се извърна, борейки се със сълзите си. Младостта и неопитността ѝ не можеха да съперничат на светското очарование и сексуалното излъчване на Абигейл. В задаващата се битка единственото оръжие на Каси бе любовта ѝ към Брейдън. Но щеше ли да се окаже достатъчно?

— Здравей, Касандра, ето че отново се срещаме — разнесе се омразният глас зад гърба ѝ.

Каси изправи рамене и се обърна.

— Добър вечер... Абигейл. — Поздрави се мислено за пропуснатото „лейди“. — Не знаех, че тази вечер ще бъдеш тук. Нито пък баща ти.

Абигейл отметна с царствен жест русите си къдрици.

— Реших го в последната минута. Сирил бе така любезен да ме покани да присъствам. Не можех да му откажа.

Сирил. На Каси ѝ се искаше да го удуши, но вместо това отвърна хладно:

— Колко мило от негова страна. И какъв късмет за всички нас.

Студените очи на Абигейл обхождаха неспокойно залата.

— Ах — възкликна тя с нехайна усмивка, — като че ли там се нуждаят от мен. Ако ме извиниш... — И тя прошумоля с роклята си покрай нещастната Каси.

— Едва ли има извинение за теб — промърмори младата херцогиня.

— Касандра? Говориш ли с някого?

Погледът на Каси бе лишен от ентузиазъм.

— Да, със себе си.

Сирил я погледна загрижено.

— Нещо не е наред ли, скъпа?

— Защо я доведе тук? — предизвикателно попита Каси.

Лорд Шефилд изглеждаше изненадан.

— Абигейл? Тя винаги е присъствала на нашите приеми. Защо? Има ли някакъв проблем?

Каси преброи бавно до десет, за да възвърне самообладанието си.

— Няма проблем — каза накрая. — Поне не нещо, с което да не мога да се справя, уверявам те.

Сирил кимна, изгледа я изпитателно за миг, после протегна ръка.

— Ще ми окажеш ли честта?

Каси пое ръката му.

— Разбира се.

Сирил бе приятен и забавен партньор, както и следващите трима мъже, които помолиха Каси да танцува с тях. Но за младата жена магията на вечерта бе изчезнала. Изглежда всеки път, когато погледнеше към Абигейл Девън, тя танцуваше, отпусната в прегръдките на Брейдън и се смееше в лицето му. Откъслечни реплики достигаха до ушите на Каси и смразяваха кръвта ѝ.

— Винаги си бил великолепен танцьор, Брейдън — шепнеше му Абигейл.

— Наистина ли? — учудваше се той. — Забавно. Не си спомням да сме прекарвали много време на дансинга заедно.

— Е — игриво го подразни тя, с тон, който накара сърцето на Каси да се свие от болка, — това е защото си много по-умел в други, по-приятни начини за приятно прекарване на времето.

— Касандра? Добре ли си? — Загриженият глас на Грант прекъсна изтезанието ѝ. Тя примигна и вдигна поглед към него.

— Не... всъщност, Грант, чувствам се леко замаяна. Ще имаш ли нещо против, ако поизлезем малко на чист въздух?

Той се вгледа в бледото ѝ лице, после проследи погледа ѝ.

— Разбира се, че не — отвърна и я поведе към френските прозорци. Каси излезе на терасата и пое дълбоко въздух, опитвайки се да овладее чувствата си.

— По-добре ли си? — попита Грант.

Тя кимна.

— Да, благодаря ти.

— Защо да не се поразходим из градината?

Каси се поколеба.

— През нощта? Сами?

Грант я озари с очарователната си усмивка.

— Посещавам Шърбърг от малко момче. Уверявам те, че познавам отлично всичко наоколо. Няма изгледи да се изгубим. — Очите му блеснаха.

Каси нямаше предвид точно това, но споменът за разговора между Брейдън и Абигейл прогони и последните ѝ колебания.

— С удоволствие ще се разходя с теб, Грант.

— Прекрасно! — Грант се усмихна мило, протегна ѝ ръка и двамата потънаха в нощните сенки.

Сирил ги наблюдаваше замислено. Всичко се развиваше дори по-добре, отколкото го бе планирал.

Брейдън бе вече доста пиян и ставаше все по-зле. Сирил се намръщи.

— Последния път, когато видях съпругата ти, беше на терасата с твоя приятел, лорд Чисдейл — услужливо осведоми той племенника си и видя как Брейдън ядно стисна зъби. — Нямам представа къде са отишли след това.

Брейдън изруга, излезе на терасата и се втренчи в мрака.

— Къде, по дяволите, са се дянали? — изръмжа той на висок глас.

Сирил бързо приближи до него.

— Не знам, Брейдън. Но говори по-тихо. Не е нужно цялото висше общество да знае, че съпругата ти е сама с друг мъж.

Брейдън го изгледа свирепо и процеди през зъби:

— Извини ме пред гостите.

— Къде, по дяволите, отиваш? — строго попита лорд Шефилд.

— Навън — отвърна херцогът троснато. — Вече нямам настроение за прием. — И без да каже нито дума повече, се запъти към изхода.

— Сирил. — Абигейл Девън се приближи до него.

Сирил се усмихна.

— Идваш точно навреме, скъпа моя. Струва ми се, че Брейдън се нуждае от малко утеха. Утеха, каквато само ти можеш да му дадеш.

— Не казвай нищо повече. Вече съм тръгнала — отвърна тя на усмивката му и започна да си проправя грациозно път през пълната бална зала.

Сирил се присъедини към гостите, убеден, че е посял семената на раздора. Касандра никога нямаше да оцелее в този свят, бе прекалено невинна.

В този миг невинната Касандра удари звучна плесница на Грант Чандлинг.

— Как смееш? — ахна смаяно тя, вбесена от проявените волности.

Грант разтри обидено бузата си.

— Но това беше само една целувка, Касандра.

— Само целувка? Нужно ли е да ти напомням, че съм омъжена за приятеля ти?

— Но аз не те моля да избягаш с мен, за Бога!

— О, няма? Тогава за какво ме молиш? Или няма защо да питам? — Докато говореше, цялата трепереше от задушавания я гняв. — Всички си приличате до последния член на благородната ви класа — неморални, егоцентрични и покварени! — С тези думи повдигна полите на роклята си и мина бързо покрай него. Искаше й се да избяга от целия свят. — Ще се прибера сама. Сбогом, лорд Чисдейл. Присъствието ви в Шърбърг е нежелано повече.

Мина през задната врата на къщата и, незабелязана от никого, се запъти към спалнята си. Утре щеше да се срещне с тях, но не сега...

Неприятностите и огорченията ѝ стигаха за тази вечер! Затръшна вратата зад гърба си и закрачи гневно из стаята.

Що за безпринципни хора и как изобщо се осмеляваха да се наричат благородници? За тях нямаше нищо свято, нито дори неприкосновеността на брака!

Каси се отпусна върху леглото и зарови лице в шепите си. Светостта на брака... Каси знаеше какво означава това. Защото, ако някога е имало мъж, който да е обожавал жена си, то това бе Робърт Грей.

Неканени, в съзнанието ѝ изплуваха спомени от детството ѝ. Майка ѝ, облечена в коприна и ухаеща на лилия и Робърт — застанал смирено до нея, втренчен в Елена с поглед, пълен със страст и болезнено притежание. Дори едно малко дете можеше да разбере това. В очите на Робърт Елена бе светица, за него не съществуваше друга жена. Не можа да понесе загубата ѝ.

Спомени. Баща ѝ, скоро след смъртта на майка ѝ — съсипан, завладян от болка, вина и съмнения мъж.

„Елена, не ме напускай, не ми причинявай това!“

Повтаряше го с часове, плачеше с глас и умоляваше Елена да не го изоставя, в следващия миг я проклинаше, задето го бе направила. Никога не ѝ прости, че го бе напуснала, нито пък на себе си, че не можа да я спаси.

Каси потрепери и си припомни нощта, когато избяга при Брейдън — последната ѝ нощ в бащината къща. Грубото нападение на Робърт бе придружено от неразбираеми брътвежи за предателството на Елена. Нямаше съмнение: всичко хубаво и добро у Робърт бе умряло заедно със смъртта на Елена.

Но изневяра? Робърт би сметнал за богохулство дори само да погледне друга жена.

Каси повдигна мокрото си от сълзи лице и се насили да се върне към реалността. Всъщност тя вярваше, че Брейдън е прекалено принципен, за да се подиграе с брака им и да престъпи свещените клетви, като си намери любовница. Той може и да не обичаше Каси така, както тя го обичаше, но доверието помежду им бе силно и непоклатимо.

И въпреки това поведението му тази вечер бе непросливо. Нима не осъзнаваше колко много я бе унижил с действията си? Да флиртува

с онази вещица, и то пред очите й?

Каси решително се изправи. Безсрамното флиртуване може и да бе приемливо за извратените стандарти на висшето общество, но не и за нейните. Отвори свързващата стаите им врата, решена да го чака, без значение колко късно ще си легне. Двамата трябваше да поговорят — още тази вечер.

— Брейдън? Радвам се, че се върна. — От леглото на Брейдън се разнесе мек женски глас.

Каси се вцепени. В полумрака на стаята тя различи гола, увита само в тънък чаршаф жена, която се надигна и срещна смаяния й поглед.

— О, Касандра, колко неудобно — измърка жената, а устните й се извиха в тържествуваща усмивка.

Беше Абигейл Девън.

ГЛАВА 18

Каси стана бяла като платно, когато осъзна целия ужас на ситуацията. Съпругът ѝ и Абигейл Девън или току-що се бяха любили, или се канеха да го направят. С други думи, тя бе прекъснала любовната им среща.

Каси имаше чувството, че целият свят се срутва в краката ѝ. Беше преживяла физически и емоционален тормоз, но нищо не можеше да се сравни с разрухата и опустошението на този миг. Ако можеше да е мъртва!

Извърна се, за да избяга от отвратителното доказателство за предателството на Брейдън, когато видя жестоката усмивка на Абигейл и победоносния израз в очите ѝ. Каси се разбунтува вътрешно — нямаше да си позволи да се прекърши пред унижението. Ако не друго, можеше да спаси поне гордостта си.

Вдигна високо глава и пристъпи към разхвърляното легло.

— Махай се от къщата ми! — „Неин ли бе този властен глас?“

Очевидно бе неин, защото усмивката на Абигейл изчезна, заменена от смайване, последвано от гняв.

— Как смееш? — възмути се тя.

— Как смея ли? — Не ѝ остана дължна Каси и дръпна чаршафа от голото тяло на съперницата си. — Как смееш ти да използваш къщата ми за отвратителните си, неморални игрички?

Абигейл пусна крака от ръба на леглото и се вгледа в лицето на Каси, за да разбере колко знае.

— Това е домът на Брейдън, Касандра, а не твоят — изрече тя с презрителна насмешка и зачака реакцията на Каси. — Това е неговата стая и неговото легло. И аз съм тук по негова покана.

В гърдите на Каси избухна гняв какъвто не бе изпитвала досега. Сграбчи дрехите на Абигейл и ги запрати върху ѝ.

— Аз съм херцогинята на Шърбърг, Абигейл и съпругата на Брейдън! Следователно тази къща е и моя и аз искам незабавно да се махнеш отук! В противен случай ще повикам слугите, за да те

изхвърлят независимо как си облечена! — каза тя задъхано, а очите ѝ заблестяха предизвикателно.

Абигейл се изправи. Трепереше от гняв.

— Нима наистина вярваш, че едно дете като теб ще може да задоволи в леглото мъж като Брейдън? — саркастично попита тя. — Ти си глупачка, Касандра, една наивна и лошо възпитана глупачка. Брейдън се нуждае от истинска жена. От жена, която може да задоволи всичките му нужди. От жена, която ще бъде достойна за страстта му и за титлата му. — Тя отметна предизвикателно русата си коса. — Веднъж вече бях достатъчно глупава, за да го отблъсна. Но втори път няма да направя същата грешка. Ти може и да имаш титлата му, глупаво дете, но аз имам тялото му.

Без да мисли, Каси вдигна ръка и с все сила удари Абигейл през лицето.

Двете жени замръзнаха за миг, потресени от постъпката на Каси. Треперещите пръсти на Абигейл опипаха мястото, където се бе залепила оглушителната плесница на Каси. Каси вцепенено се взираше в белия отпечатък, който ръката ѝ бе оставила върху лицето на Абигейл — единственият недостатък върху иначе съвършената ѝ алабастрова кожа.

В следващия миг пронизителният писък на Абигейл отекна сред стените на Шърбърг.

Брейдън взе две стъпала наведнъж. Тъкмо се бе прибрал у дома, замаян от питиетата, които бе изпил в местната кръчма, когато чу писъка. Нахлу в спалнята си съвсем навреме, за да види напълно голата Абигейл да се хвърля към разрошената и отстъпваща Каси. Брейдън мигом изтрезня.

— Какво, по дяволите, става тук?

Сепната от вика на Брейдън, Каси се извърна, все още разтърсвана от силата на реакцията си.

— Изглежда се появих малко неочаквано, съпруже мой! — Брейдън не познаваше тази Касандра, чийто поглед бе пропит от изпепеляваща омраза. — Но няма да те задържам повече. Любовницата ти и без това е изгубила търпение да те чака. — Мина покрай него, избягвайки всякакъв контакт, сякаш ѝ се повдигаше само от допира му. На прага се обърна и под омразата Брейдън зърна болката и унижението. Самообладанието я напуснаше. Устните ѝ

трепереха, а по тъмните ѝ, гъсти мигли блестяха сълзи. Но главата ѝ бе високо вдигната и погледът ѝ не трепна.

— В бъдеще ти и лейди Абигейл — изричаше всяка дума с отвращение — ще трябва да намерите друго място за срещите си. Ако кракът на Абигейл Девън отново стъпи в тази къща, ще наредя да я изхвърлят от имението. Лека нощ, Брейдън.

Вратата се затръшна зад нея.

Брейдън се вторачи в затворената врата. Учудването му се примесваше с гордост и възхищение. Неговата невинна малка съпруга бе зашеметяваща и великолепна жена. Жена, която бе ревнива като тигрица.

— Брейдън. — Дрезгавият глас на Абигейл проникна в замъгленото му съзнание. Тя вървеше бавно към него, без да прикрива голотата си. Спря се и го погледна изкусително. — Чакам те от часове.

— Така ли? — равнодушно попита той.

Тя плъзна ръце под ризата му.

— Сирил каза, че може би се нуждаеш от мен. Сега виждам, че е бил прав.

Той не помръдна.

Абигейл погали тила му.

— И двамата знаем колко добре ни е заедно, Брейдън. Нищо не се е променило. Всичко, което искаш от мен — погледна подканващо надолу — е твое.

Погледът му се плъзна по тялото ѝ.

— Облечи се, Абигейл — каза той студено и се отдалечи от нея.

— Какво? — Тя бе смаяна.

— Казвам ти какво искам от теб. Искам да се облечеш и да си вървиш.

Тя го зяпна невярващо.

— Но Сирил каза...

— Не ме интересува какво е казал Сирил! — прекъсна я той. — Чу какво казах аз. — Устните му се извиха в усмивка. — И което е важно, чу какво каза съпругата ми. Предлагам ти да се вслушаш в предупреждението ѝ и никога повече да не се връщаш в Шърбърг. Моята съпруга не отправя напразни заплахи.

С тези думи Брейдън изхвърча от стаята.

Сирил стоеше, скрит в мрака, когато Касандра прекоси пустия коридор и изтича през предната врата. Потръпна, като чу как вратата се затръшна зад нея и си помисли, че е истински късмет, задето крилото за гости се намираше в отдалечения край на къщата. Никак не би било добре, ако някой бе дочул вдигналата се врява — първо писъка на Абигейл, а сега и шумното излизане на господарката на дома. Слуховете щяха да са във вихъра си, злобните езици щяха да се опиват от скандала.

Той изчака, докато отново се възцари тишина. После се обърна и потърси уединение в библиотеката. Върху лицето му бе изписано доволно изражение. Изглежда, че планът му протича великолепно. Касандра бе открила Абигейл в компрометиращо положение, а Сирил подозираше, че строгият морал на младата херцогиня не би й позволил да приеме безропотно изневярата на Брейдън, въпреки че бе негова съпруга само по име.

Лорд Шефилд се отпусна на дивана и облегна глава на възглавниците. При малко повече късмет Абигейл можеше да промени съдбата им. Безсрамният ѝ подарък и зажаднялото за женски ласки тяло на Брейдън щяха да допринесат за естествения завършек на нещата. Погледна часовника си. Навярно това се случваше точно в този момент. Абигейл може и да бе прекалено обиграна и опитна в любовта, но много по-подходяща за херцогиня, отколкото Каси. А що се отнася до Касандра...

Вратата се разтвори с трясък и се разлюля на пантите. Сирил едва успя да се изправи, когато Брейдън нахлу в стаята с блеснали от гняв очи.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — прогърмя гласът на Брейдън.

Сирил примигна.

— Моля?

Брейдън ритна вратата и стисна юмруци.

— Да не си посмял да се преструваш, че не разбираш какво ти казвам, Сирил. Предупреждавам те, че търпението ми е на изчерпване.

— Предполагам, че имаш предвид късната поява на Абигейл на приема?

— Имам предвид появата на Абигейл гола в леглото ми! — отвърна той и махна с ръка, за да пресече протестите на чичо си. — Доколкото разбрах, ти си я изпратил в спалнята ми. А сега искам да знам защо.

Сирил въздъхна и се подготви за неизбежната схватка с племенника си.

— Направих го с най-добри намерения, Брейдън.

Брейдън му хвърли изпепеляващ поглед.

— С най-добри намерения? Знаеш, че презирам тази жена и не желая да възстановя връзката си с нея — в леглото или извън него. Освен това сигурно си спомняш, че съм женен или тази малка подробност е убягнала от паметта ти?

— Много добре знам какво е семейното ти положение. Може би по-добре, отколкото си мислиш. — Сирил впери в него суров поглед, а гласът му бе твърд като стомана. — Анулирай този брак, Брейдън. И то веднага! Преди да е станало твърде късно.

— Да го анулирам? Защо? — избухна Брейдън, загубил самоконтрол. — Защото Каси не е от благороден произход като онази тълпа, която в момента изпълва дома ни? Онези принципни, благородни хора, които сменят партньорите си в леглото по-често отколкото носните си кърпи?

— А защо си толкова сигурен, че Касандра е различна? — не се предаваше Сирил. — Доколкото си спомням, твоята невинна малка съпруга прекара неопределено дълго време насаме с приятеля ти лорд Чисдейл.

Очите на Брейдън се присвиха застрашително.

— Повече от сигурен съм. Грант може и да е безскрупулен негодник, но Каси не е като жените от висшето общество. Тя не притежава тяхното двуличие и е неспособна на измама. Знаеш го не по-зле от мен.

— Да, знам го — раздражено отвърна Сирил. — Тъкмо това имах предвид. Висшето общество е нашият свят, Брейдън. И Касандра никога няма да свикне с него. Тя просто не е за теб.

— Това е мое решение, а не твое!

— Да, но ти си сляп и глух, когато става въпрос за Касандра!

Самообладанието на Сирил бързо го напуснаше.

— Знам, че изпитваш състрадание към момичето и Бог ми е свидетел, че много добре те разбирам, но жалостта не е основата на един брак!

— А какво е основата на един брак, Сирил? Недоверието и презрението?

— Общият произход, както и да се осигури наследник на Шърбърг.

— За това ли се тревожиш, Сирил? Че трябва да осигурия наследник на имението? — Очите на Брейдън заискриха. — Е, успокой се, чичо. Уверявам те, че ще изпълня задължението си и при това ще съм сигурен, че детето е мое.

— И как ще създадеш дете, след като двамата със съпругата си не споделяте едно легло?

Думите отекнаха в стаята и Брейдън изгледа смаяно чичо си. Но Сирил продължи, без да го е грижа за добрия тон.

— Да не мислиш, че не знам, че Касандра е недокосната, както в деня, когато дойде в Шърбърг? Да не би да смяташ, че съм сляп? Как една жена може да зачене дете, когато е твоя съпруга само по документи?

Лицето на Брейдън придоби убийствено изражение, а тонът му бе заплашително тих.

— Касандра е моя съпруга във всяко едно отношение — каза той и забелязал ужасената реакция на чичо си, продължи:

— Очевидно си изпаднал в дълбока заблуда, Сирил. Факт е, че Касандра е не само моята херцогиня, но и моята съпруга. Тя споделя не само името ми, но и леглото ми. Тя ще зачене моите деца и бъдещите наследници на Шърбърг. Това са неоспоримите факти, Сирил, и аз ти предлагам да ги приемеш. — При тези думи се запъти към вратата и стисна толкова силно дръжката, че кокалчетата на пръстите му побеляха. — Ако и за в бъдеще се опитваш да се месиш в живота ми, ще бъда принуден да реагирам. И двамата ще съжаляваме за последствията. — Отвори вратата. — Ще смятам въпроса за приключен. Няма да разстройвам повече моята съпруга, като ѝ спомена за твоето участие в разигралата се тази вечер драма. Но, Сирил — обърна се той, — не желая никога повече да виждам Абигейл Девън в моята къща. Никога!

Сирил го проследи с поглед, завладян от някакво странно чувство за нереалност. „Касандра е моя съпруга във всяко едно отношение“. Думите на Брейдън отекваха в замаяното му съзнание. „Във всяко едно отношение... във всяко едно отношение...“.

Стисна силно очи, опитвайки се да прогони фаталната обреченост на събитията. Кога се бе случило? И как е могъл да не разбере!

Но се бе случило. Видя истината, изписана върху лицето на племенника си. И сега плановите му за бъдещето бяха разрушени завинаги. Беше твърде късно... твърде късно...

В гърдите му избухна дива ярост, която изкриви красивите черти на лицето му, превръщайки го в злобна маска. Очите му блестяха, а поражението горчеше в устата му.

Ръката му докосна края на ореховата масичка, замъглените му очи я проследиха като в някакъв транс. После бавно вдигна масичката и я запрати с всичка сила в стената, наблюдавайки как се разцепва на стотици трески.

— Не! — Дивият рев отекна в стаята и се сля с трясъка на дървото.

Гостите спяха. Никой, освен Сирил не подозираше за настъпилата безвъзвратна разруха.

ГЛАВА 19

Задъхана и премръзнала, Каси спря и облегна пулсиращата си глава върху ствола на най-близкия дъб. Пърси подскочи, доволен, че господарката му най-после е пристигнала там, накъдето се бе запътила. Дори и той се бе изтощил.

Конюшните бяха съвсем наблизко — нейното убежище. С часове бе обикаляла земите на Шърбърг, опитвайки се да избяга от мъката си. Тялото ѝ бе уморено, бе изпаднала в някакво емоционално вцепенение. Трябваше първо да възстанови силите си и после да реши какво да прави. С треперещи нозе се добра до вратата на конюшните. Промъкна се безшумно покрай спящия Добсън и се отправи към клетката на Стар — най-голямата в помещението. Говорейки тихо на изненадания, но приятелски настроен жребец, тя се отпусна уморено на земята и гушна Пърси в прегръдките си.

Въпреки изтощението не можа да заспи веднага.

Болезнените събития от вечерта изплуваха отново и отново в съзнанието ѝ и младата жена осъзна, че тази вечер, за пръв път в живота ѝ, гневът я бе накарал да нарани човек. За своите осемнайсет години тя никога не бе вдигала ръка срещу друг човек, нито пък бе подозирала, че е в състояние да го стори. Дори жестокостта на баща ѝ не бе способна да предизвика у нея желание за отмъщение. През онази последна нощ бе избягала от дома, за да се спаси от лудостта му. А само пет минути насаме с Абигейл Девън бяха достатъчни, за да я накарат да се нахвърли срещу ѝ. И което беше още по-лошо, не изпитваше никакво разкаяние за постъпката си. Каси не се съмняваше, че би го направила отново.

Припомни си самодоволното изражение на Абигейл, тържествуващия блясък в студените ѝ сини очи. Бе ѝ намекнала не само че двамата с Брейдън са все още любовници, но и че в миналото са имали сериозна връзка — връзка, която Абигейл, а не Брейдън е прекъснала. Възможно ли бе това? Нима Брейдън наистина бе влюбен в тази студенокръвна вещица? Нима все още изпитваше чувства към

нея? Колкото до сексуалната близост, Каси не се съмняваше, че съпругът ѝ и Абигейл Девън бяха прекарвали много часове в едно легло. И защо не? Абигейл беше хубава, и с дрехи и без дрехи, припомни си Каси. И очевидно знаеше как да доставя удоволствие на един мъж в леглото. Беше ясно, че има голям опит — всяка пора на тялото ѝ излъчваше безсрамна сексуалност.

Стомахът на Каси се сви от обзелото я съмнение. Нима тя наистина бе толкова наивна, както бе заявила Абигейл? Дали връзката между нея и Брейдън бе не дълбокото и вечно обвързване, за което тя се молеше и надяваше, а само загриженост и приятелска привързаност?

Боеше се да си отговори на тези въпроси. Бе сигурна обаче в едно — не можеше да спи в Шърбърг след сцената с Абигейл, след като я бе видяла в леглото на Брейдън. Щеше да остави съмненията и обясненията за утре.

Усети, че умората я надвива, подпъхна роклята под себе си и сгуши лице в пухкавата козина на Пърси. Последната ѝ мисъл, преди да потъне в неспокойния си сън бе, че Брейдън навярно изобщо не бе забелязал отсъствието ѝ.

Трябваше да намери Каси.

Брейдън спря, облегна гръб върху затворената врата на библиотеката и няколко пъти пое дълбоко въздух, за да се успокои. Сирил имаше късмет, задето не го бе ударил заради това, което бе причинил. Каси бе наранена — и това в името на някакви лицемерни класови различия!

Брейдън тръгна към втория етаж, решен на всяка цена да заличи погрешните заключения, до които навярно бе стигнала съпругата му. Взимаше стъпалата по две наведнъж, молейки се да я заvari в стаята ѝ. Но дори и да не беше там, щеше да говори с Маргарет. Ако някой знаеше нещо за Каси, то това щеше да бъде вярната ѝ лична прислужница.

Каси не бе в спалнята си. Маргарет кръстосваше неспокойно напред-назад и кършеше тревожно пръсти.

— Маргарет — започна Брейдън.

Жената се извърна рязко, изненадана от появата му.

— Виждала ли си Каси? Имаше известно недоразумение, търсих я навсякъде, но напразно. Надявах се, че ще можеш да ми помогнеш.

Маргарет го изгледа слисано.

— Да ви помогна?

По тона на гласа ѝ човек можеше да си помисли, че Брейдън току-що бе поискал от нея да извърши убийство.

— Да, Маргарет, да ми помогнеш. Видяла си Каси тази вечер. Как ти се стори?

Прислужницата се намръщи.

— В началото на вечерта бе развълнувана заради приема, решена да ви достави удоволствие, Ваша светлост. — Обвинителните нотки в тона ѝ го накараха да потрепери.

— А какво стана след това? — настоя младият мъж.

Маргарет вдигна глава, давайки ясно да се разбере, че ще отговори на въпроса му единствено защото положението ѝ в този дом я задължаваше да го направи.

— Тя беше много разстроена и искаше да остане сама, Ваша светлост. Но аз я чух да плаче. Плачеше така, сякаш сърцето ѝ щеше да се пръсне. Имаше ужасен вид. Все едно целият свят се е срутил.

Брейдън почувства как стомахът му се свива на топка.

— Каза ли ти защо, Маргарет?

Жената поклати глава.

— Не, Ваша светлост. Както вече ви казах, херцогинята искаше да остане сама и аз няхах друг избор, освен да си тръгна. Когато малко по-късно дойдох да проверя как е, нея вече я нямаше. Не съм я виждала оттогава. Устните ѝ потрепериха. — През последните седмици тя беше толкова щастлива. Не знам какво се е случило, какво я е наранило толкова много.

Брейдън почувства неодобрението ѝ и срещна погледа ѝ.

— Ще я намеря, Маргарет — закле се той с измъчен глас. — Имаш думата ми, ще я намеря и ще оправя нещата. — Обърна се и излезе от стаята.

Претърси целия втори етаж, после първия, като безпокойството му нарастваше с всяка изминала минута. Наближаваше два часа. Отдалеч се чуха приглушени гласове и смях — последните гости си лягаха. Които и да бяха те, сигурно вече бяха доста пийнали, за да

усетят бъркотията, помисли си с отвращение Брейдън и се запъти с бързи крачки към главния коридор.

„Къде би могла да е Каси? — запита се за кой ли път младият мъж и спря в зеления салон. — И какво ли си мисли?“

Припомни си съвсем ясно лицето на съпругата си, когато връхлетя в спалнята си и я завари с Абигейл. Мъка и болка от предателството, отчуждение. Очевидно смяташе, че той продължава да спи с бившата си любовница, което бе абсурдно.

Отврати се от себе си, като си припомни колко време бе прекарал на бала в опити да се помири с тази разглезена и отмъстителна малка кучка. Една от причините за това бе желанието му да я държи по-далеч от Каси, защото Каси щеше да е безпомощна срещу отровния ѝ език. „Но — каза си Брейдън с безпощадна честност — имаше и нещо повече.“ Истината бе, че с Абигейл той се чувстваше в безопасност. Тя не събуждаше у него нищо друго, освен презрение, не можеше да събуди чувства, които желяха да останат недокоснати. Може би тъкмо заради това някога бе смятал да се ожени за нея. С Абигейл нямаше опасност да бъде наранен и можеше да принадлежи изцяло на себе си. Някога бе смятал, че това е достатъчно основание за един брак. Ала не и сега.

Не и след като Каси се бе появила в живота му.

Брейдън се намръщи, осенен от тревожна мисъл.

Ами ако Робърт Грей по някакъв начин бе успял да се промъкне в Шърбърг и да нарани Каси? Ами ако я е отвел?

Ужасен от подобна вероятност, Брейдън се спусна към предната врата. Трябваше да се увери, че това не би могло да се случи. Нямаше как, опитваше се да се успокои. Никой не можеше да се промъкне незабелязано покрай многобройните слуги, които охраняваха границите на имението. И все пак...

В същия миг по мраморния коридор се появи Пъркинс и Брейдън го улови за ръката.

— Пъркинс, виждал ли си херцогинята? — тревожно попита той.

— Не, Ваша светлост. — Пъркинс видя уплашения поглед на господаря си и дълбоките кръгове под очите му. — Но през изминалия час разпитах дискретно повечето от слугите. Никой не е виждал херцогинята, откакто по-рано тази вечер напусна балната зала.

Брейдън повдигна вежди.

— Не си спомням да съм ти споменава л досега за изчезването на моята съпруга. Откъде знаеш за това?

Пъркинс високомерно изсумтя.

— Ако ме извините, Ваша светлост, много малко неща могат да се случат в Шърбърг, без да знам за тях. — Без да обръща внимание на слисаното изражение на господ а ря си, икономът продължи — Както и да е, сигурно се случило нещо ужасно, за да накара херцогинята да изчезне по този начин. — Погледна многозначително към Брейдън. — Някой трябва много да е разстроил това необикновено момиче, в противен случай тя никога не би си тръгнала...

— Вече каза мнението си, Пъркинс — изръмжа Брейдън. Първо Маргарет, а сега и Пъркинс. Последното, което можеше да понесе в този миг, бе неодобрението на слугите. — Можеш да се върнеш към задълженията си — нареди той на иконома със заплашителен тон.

Пъркинс не трепна.

— Ще продължа търсенето — заяви той, изсумтя и се оттегли с достойнство.

Брейдън бе твърде разтревожен, за да продължи спора. Страхът му нарастваше, докато обмисляше вероятностите. След като никой не бе открил Каси, значи тя навярно не бе в къщата. А ако е така, къде би могла да отиде?

На морския бряг.

Брейдън забърза към конюшните. В помещенията бе тъмно и тихо. Заспалият до вратата Добсън се размърда, но не се събуди. Брейдън влезе вътре. Преброи бързо конете и установи, че всички са налице. За да се увери още веднъж, погледна в клетката на Литъл лейди. Кобилата беше там, приготвена за сън.

Обзе го паника. Ако Каси бе навън, то бе тръгнала пешком и бе уязвима. Трябваше да я намери.

Можеше да изключи морския бряг. Ако върви пеша, ще й е нужна цялата нощ, за да стигне до там, бе твърде далеч. Щеше да има нужда от кон.

Втренчи се невиждащо в мрака, а мислите се тълпяха в главата му в ужасен безпорядък. Къде другаде би отишла Каси, за да потърси утеха и спокойствие?

Сякаш в отговор на въпроса му в съзнанието му изникна споменът за щастливото лице на Каси, мелодичният й смях отекна в

главата му. „Но, Брейдън, тук е толкова красиво! Водата е така освежаваща, а тревата толкова мека...“

Потока. Тя сигурно е край потока!

Не се върна, за да оседлае кон. По-добре да върви пеша, за да може да претърси всяко скрито кътче зад дебелиите дървета, които покриваха обширните му земи. Затича се.

— Брейдън. — Гласът на Чарлс го спря. Брейдън се извърна, надявайки се да открие отговора върху лицето му. Но думите на приятеля му стопиха всичките му надежди.

— Пъркинс ми каза, че търсиш Касандра, че е изчезнала.

— Така е. Не знам къде е отишла, Чарлс, но знам, че беше разстроена. — По лицето му нервно затрептя мускул. — Много разстроена. Трябва да я намерим.

Чарлс не зададе повече въпроси.

— Започвам веднага да претърсвам земите около имението, ти провери по-далечния край. — Замълча. Сините му очи гледаха пронизващо Брейдън, а устните му бяха сурово стиснати. — Смяташ ли, че е възможно Грей...

— Не знам! — сопна му се Брейдън. Не искаше да мисли за подозренията на Чарлс. Прилошаваше му от тревога и вина. — Ще я намеря, Чарлс. Не ме е грижа, дори и да трябва да я търся през цялата нощ.

— Ще я намерим, Брейдън — подкрепи го Чарлс. — Обещавам ти, че ще я намерим.

Въпреки студения нощен въздух, когато стигна до потока, Брейдън целият бе плувнал в пот. Лунна светлина озаряваше гладката повърхност, наоколо цареше тишина.

Младият мъж сведе отчаяно глава, страхът го обори. Ако Каси не бе тук, нямаше представа къде другаде би могъл да я търси. Очевидно не искаше да бъде намерена. И нима можеше да я обвинява след ужасната сцена с Абигейл? Не можеше, нито пък очакваше тя да повярва в невинността му.

И какво бе направил, за да я убеди, че е невинен? Нищо. Сякаш не бе достатъчна любовната афера, ами и той беше толкова пиян, мозъкът му така замаян от алкохола, че дори не можа да реагира.

Замаян от алкохола. Брейдън стисна юмруци. Как можа да се прояви като глупак и да се отдаде на единствения порок, от който Каси

най-много се страхуваше? Херцогът прокле глупостта си за сетен път. Припомни си преbledнялото лице на съпругата си, докато го гледаше как се напива. Навярно е била изплашена. Само че той бе твърде погълнат от собствените си тегоби, твърде объркан и зает да се противопоставя на новооткритите си чувства към жена си, за да забележи това. Ами ревността му. Не можеше да понесе да я гледа с Грант — не можеше да понесе да я гледа с който и да било мъж — защото тя принадлежеше на него. Само на него.

Силата на реакцията му бе му подействала като силен удар в корема и го бе извадила от равновесие — нещо, което не си бе позволявал от детството. Ала след като Касандра се бе появила в живота му, всичко се бе променило. Той се бе променил. От първия миг знаеше, че Каси се нуждае от него и той неусетно бе обзет от желанието да я закриля, както и от безумната страст, която тя пробуждаше.

Не бе предвидил, че той също ще започне да се нуждае от нея.

Луната се скри зад облак и Брейдън се втренчи в тъмната и пуста нощ. Каси бе някъде там, а той нямаше никаква представа къде. Затвори очи, обзет от страх и отчаяние. Господи, къде бе тя?

— Касандра! — болезненият рев отекна зловещо сред дърветата и се върна обратно — без отговор.

ГЛАВА 20

Каси се размърда, усетила нещо сухо и твърдо да я драска по бузата. Намръщи се и го отърси, но установи, че ръцете ѝ са пълни със същото грубо нещо. Премести се, за да се настани по-удобно и да заспи отново.

Но нечие тихо цвилене я накара да размисли и да стане. Бавно отвори очи, седна и огледа тъмната клетка и натрупаното сено. Къде се намираше?

Скоро щеше да съмне. В тъмната притихнала конюшня се процеждаше бледа светлина — същата конюшня, която миналата нощ се бе превърнала в нейно убежище. Внезапно излайване привлече вниманието ѝ. Тя се обърна и се озова срещу чифт изразителни кафяви очи, усети как един влажен език облиза лицето ѝ.

— Пърси — промърмори Каси, пресегна се да погали любимеца си и да потърси в него утеха. Той се сгуши доволно в ръцете ѝ, завря муцуна във врата ѝ и облиза брадичката ѝ. Верният малък Пърси, помисли си тя и топло го прегърна. Той никога нямаше да я изостави.

В съзнанието ѝ нахлуха спомени от изминалата нощ. Приемът. Брейдън танцува с Абигейл... Абигейл лежи гола в леглото на Брейдън!

Прилоша ѝ. Единственото ѝ желание бе да остане завинаги в конюшнията.

Кротко цвилене, този път по-силни от предишното, придружено от риене на копито, прекъсна мислите ѝ. Каси погледна към другия обитател на клетката — лъскавия тъмнокафяв жребец, който миналата нощ великодушно ѝ бе предоставил гостоприемството на дома си.

— Добро утро, Стар — уморено му се усмихна младата жена. — Благодаря ти, че сподели постелята си с мен. — Извърна се със замрежени от сълзи очи. — Като се имат предвид обстоятелствата, нямах много голям избор.

Стар изпръхтя в знак на съгласие и Каси се опита да се изправи. Бе се схванала. Краката ѝ бяха изтръпнали, а главата я болеше ужасно

от изтощителния плач и малкото сън. Стръкчета слама бяха полепнали по косата ѝ, роклята ѝ — красивата рокля, която само преди няколко часа бе облякла за първия си бал в Шърбърг, сега бе напълно съсипана.

Каси изтупа праха колкото можа и осъзна, че отчаяно се нуждае от баня. Ала още не бе готова да се изправи срещу любопитните лица на гостите, доброжелателните слуги... и Брейдън. Особено Брейдън.

Призля ѝ.

— Кой е там?

Гласът на Добсън я накара да подскочи.

— Аз съм, Добсън — извика бързо младата жена. След няколко секунди младият коняр стоеше с широко отворени очи и увиснало чене пред клетката на Стар.

— Ваша светлост? О, Боже! — възкликна той и се спусна към нея с изкривено от ярост лице. — Какво ви направи? — Младежът изглеждаше обезумял от тревога. — Наранена ли сте?

Каси бе ужасена. Нима цялата прислуга знае за обидата, която ѝ бе нанесена? И какво си мислят, че се е случило? Да, Брейдън я бе наранил ужасно. Но със сигурност не и физически, никога не би го сторил.

— Не съм наранена, Добсън, наистина не съм — започна тя засрамено и по страните ѝ изби червенина. — Той никога не би ме наранил.

Добсън хвърли унищожителен поглед към лъскавия кон до нея.

— Сигурно е направил нещо, Ваша светлост, щом роклята ви е така смачкана и толкова изцапана! Казах ви никога да не се опитвате да се справите с него без мен или Негова светлост.

Каси разбра едва сега кого имаше предвид Добсън.

— Стар? — Тя погали инстинктивно блестящата шия на коня. — Мислиш, че Стар ме е наранил?

— Ами кой друг, Ваша светлост? — конярят изглеждаше объркан.

Каси поклати глава, протегна ръка и потупа буйната грива на коня.

— Стар никога не би ме наранил, нали, момчето ми?

Жребецът радостно изцвили и отърка топлатата си муцуна и ръката ѝ.

Добсън зяпна смаяно.

— Е, да пукна...

Каси не разбра причината за изумлението му, но нямаше време да размишлява над въображаемите страхове на Добсън.

— По-късно ще дойда да те посетя отново, приятелю — промърмори тя и нежно потупа Стар за последен път. — Съгласен ли си?

Добсън можеше да се закълне, че обикновено дивият и непокорен жребец кимна в знак на съгласие.

— Е, Добсън, аз тръгвам. Оставям те да си вършиш работата. Ела, Пърси.

Каси закрачи по покритата с роса трева. Мислеше си колко красив и тих е Шърбърг по това време на деня. От небето се процеждаше бледа светложълта светлина. Настъпването на новия ден разкриваше природата в цялото ѝ нежно великолепие.

Нежно. В съзнанието ѝ мигом изплува картина: лицето на Брейдън, когато я любеше, нежността в очите му, страстните думи, които нашепваше до пламналото ѝ от желание тяло, благоговението, с което я докосваше. Не. Не беше плод на фантазията ѝ. Лейди Абигейл грешеше. Всичко това съществуваше и беше нещо много повече от обикновено привличане.

„И все пак, ако наистина бе така — обади се един тъничък гласец дълбоко в нея, — защо той продължаваше да желае Абигейл Девън?“

Сепна я ръмженето на Пърси.

— Какво има, миличък? — нервно попита Каси. Най-любвеобилното куче на света ръмжеше срещу някого, оголило зъбите си. Тъкмо се канеше да го увери, че наоколо няма никой, когато изведнъж почувства, че я наблюдават. Вдигна глава и притеснено се огледа. Имението изглеждаше пусто и изоставено.

— Няма никой, Пърси — заяви на глас младата жена, за да убеди по-скоро себе си, отколкото кучето. Внезапно Пърси се закова на място и нададе силен и предупредителен лай. Каси почувства как космите ѝ настръхват, а пулсът ѝ се ускорява. — Какво виждаш, момче? — уплашено попита тя. Искаше ѝ се да бяха по-близо до къщата.

Пърси излая отново, този път още по-високо.

— Има ли някой там? — извика Каси, опитвайки се да овладее треперещия си глас.

И като не получи отговор, извика отново.

Нищо.

Завладя я паника. Усещаше, че там имаше някой. Който и да бе той, очевидно искаше да остане незабелязан. Някой я наблюдаваше.

— Ела, Пърси — повика тя кучето и се затича. — Да се връщаме в къщата.

Тичаше слепешком, молейки се единствено да успее да избяга от невидимия си преследвач. Краката ѝ сякаш летяха, дробовете ѝ щяха да се пръснат от напрежение. Усети как няколко клона я одраскаха, но инстинктът ѝ за съхранение ѝ казваше да не спира. Пърси беше зад нея. Още малко и щеше да успее да избегне опасността, която я дебнеше. Беше на няколко метра от къщата, когато някаква силна ръка улови нейната.

— Пусни ме! — изпищя младата жена и се опита да се освободи.

— Касандра. Какво има? Какво се е случило?

Едва не припадна от облекчение, когато чу гласа на Чарлс. Отпусна се на гърдите му, благодарна на силните ръце, които я подкрепиха.

— Да не си пострадала? — тревожно попита той. Тя не отговори и Чарлс нежно я разтърси.

— Не — прошепна тя и се озърна зад себе си. — Не съм пострадала, само съм изплашена.

— Защо си изплашена? — настоя Чарлс. — И къде беше? Всички са обезумели от тревога и те търсят!

Каси примигна.

— Така ли? Защо?

— Защо ли? — Той раздражено прокара пръсти през косата си. — Как така защо? Защото цяла нощ отсъстваш от Шърбърг! Брейдън полудя от тревога!

Каси стисна зъби.

— О, така ли? Не смятах, че някой ще забележи отсъствието ми, като се имат предвид обстоятелствата.

Чарлс я погледна объркано.

— Какви обстоятелства?

Не можа да се сдържи. Дойде ѝ прекалено много. От очите ѝ бликнаха сълзи и потекоха по страните ѝ. Извърна глава. Не бе свикнала някой друг да бъде свидетел на слабостта ѝ, нито пък да споделя болката ѝ.

Чарлс нежно постави топлите си длани върху рамене те й.

— Не е грях да се довериш на приятел — каза той.

Каси се опита да се овладее.

— Помислих, че някой ме преследва — прошепна тя. — Толкова се изплаших.

Чарлс огледа притихналата, спокойна земя, ширнала се докъдето поглед стига и поклати глава.

— Наоколо няма никой, Касандра. Няма от какво да се страхуваш. Откакто дойде да живееш тук, Брейдън заповяда на безброй слуги да охраняват Шърбърг.

Нито един от двамата не спомена Робърт, не беше и необходимо.

— Знам — кимна Каси. — Благодаря ти.

Чарлс я обърна с лице към себе си.

— Това не обяснява състоянието ти. Какво се е случило?

— Брейдън не ти ли каза? — попита тя със слаб, но предизвикателен глас и избърса сълзите с опакото на ръката си.

Чарлс поклати глава.

— Миналата нощ Брейдън не бе в състояние да води разговор. Той претърсваше всяка стая в Шърбърг, за да те открие.

Каси пребледня.

— Значи всички гости знаят?

— Не — побърза да я увери Чарлс. — Само семейството и някои от слугите знаят, че си изчезнала. Брейдън искаше да те предпази от ненужни слухове.

Каси се засмя глухо.

— Мен? Или може би Абигейл?

— Абигейл? — Чарлс смръщи вежди. — Абигейл Девън? Какво общо има тя с... — Млъкна, когато видя, че Каси сведе поглед. — А, започвам да разбирам. Миналата нощ на приема се е случило нещо, което сигурно те е разстроило. — Проницателният му поглед я накара да се изчерви. — Каж ми — настоя той.

Каси се поколеба за миг, но разбра, че е излишно да се съпротивлява повече и му разказа за целия ужасен инцидент. Чарлс я изслуша внимателно, без да я прекъсва. Накрая въздъхна.

— Ела, Касандра, да се поразходим. Време е да узнаеш още нещо за своя съпруг и лейди Абигейл Девън.

Заинтригувана, Каси тръгна редом с него, Пърси послушно ги последва.

— Родителите на Брейдън и родителите на Абигейл бяха решили, че децата им трябва да се оженят — започна без предисловие Чарлс.

— Да се оженят? — сломено повтори Каси.

— Това бе уговорен брак, който Абигейл одобряваше, но Брейдън отхвърли — бързо добави Чарлс.

— Но двамата са били сгодени?

— Може и така да се каже. — Той замълча за миг, обърна се към Каси и повдигна брадичката ѝ. — Каза ми, че обичаш Брейдън, че искаш да го разбереш. Все още ли го желаш?

Каси преглътна.

— Да.

Чарлс ѝ се усмихна топло.

— Добре. Разказах ти за родителите на Брейдън, Касандра. Те не бяха нито чувствителни, нито сърдечни хора. За разлика от Брейдън. От най-ранна възраст той се научи да крие тези свои чувства дълбоко в себе си, да ги показва много рядко и то само пред определени хора.

Каси кимна.

— Като теб.

— Да. Както и пред неколцината си близки приятели. Особено пред един — Грант Чандлинг. Двамата бяха неразделни от деца, по-скоро братя, отколкото приятели. Заедно ходеха на училище, заедно израснаха и заедно възмъжаха. Помежду им съществуваше взаимно уважение и доверие — двете най-важни условия за едно истинско приятелство.

Каси усети как в гърдите ѝ се надига гняв, когато си припомни поведението на Грант по време на бала.

— Миналата вечер се запознах с виконта. Той не се държа като джентълмен с мен — откровено заяви тя. — Спомни си странната реакция на Брейдън, когато видя Грант, и красивото ѝ лице се намръщи. — Стори ми се, че между Брейдън и Грант съществува доста голямо напрежение.

— Истина е — съгласи се Чарлс. — И има основателна причина за това. — Загледа се в пространството и заговори бавно, но решително. — Касандра, Брейдън е мъж със строги принципи. Макар да не вярва в любовта и нежността, той изисква почтеност и лоялност

от всички, с които общува, а особено от приятелите си. Предателството е нещо, което не приема и не може да прости.

Очите на Каси се наляха със сълзи.

— Тогава как може да...

Чарлс срещна погледа ѝ.

— Не може. И не би го направил.

— Но аз го видях с очите си.

— Това, което си видяла, е било нагласено — видяла си една лицемерна жена, решена да се върне отново в живота на Брейдън. Амбиция, бих казал, обречена на неуспех. И никой не го знае по-добре от Абигейл.

Очите на Каси се отвориха широко.

— Защо? — едва успя да прошепне тя.

— Защото по време на така наречения им годеж Абигейл беше прекалено заета да дарява благоволения си на всеки мъж, който ѝ се харесаше. За да се стигне до момента, когато репутацията ѝ сред висшето общество бе напълно срината, но тя не изпитваше нито срам, нито разкаяние.

— Как е могла? — ахна Каси.

— Лесно. Абигейл е разглезена и празноглава жена, свикнала да получава всичко, което си пожелае, без да съжалява или да се съобразява с последиците. Ако иска разнообразие, то го получава.

Каси преглътна огромната буца, заседнала на гърлото ѝ.

— И Брейдън накрая е разбрал?

— Да.

— И е сложил край на годежа.

— Не.

— Не? — удиви се Каси.

— Не — повтори Чарлс. — По онова време Брейдън изобщо не се интересуваше от това, което Абигейл прави, нито с кого го прави. Той никога не бе кроил сериозни планове за сватба, но след като в живота му нямаше друга жена, не развали годежа.

— Значи всички са очаквали, че двамата ще се оженият — тихо изрече Каси и пое дълбоко дъх. — Тогава какво се е случило?

— Абигейл стигна твърде далеч — мрачно отвърна Чарлс. — Преди три години Брейдън я завари в компрометиращо положение с негов приятел. На него не можеше да прости подобно прегрешение.

— С кого? — попита Каси, но Бог ѝ бе свидетел, че вече знаеше отговора.

— Грант Чандлинг.

— О... Чарлс. — Младата жена затвори очи, представяйки си какво е изпитвал Брейдън — болка и мъка, причинени не от презряната жена, за която е трябвало да се ожени, а от най-добрия му приятел. — Трябва да е било ужасно за него.

— Това бе най-щастливият ден в живота му.

Каси разтвори широко очи и се втренчи смаяно в събеседника си. Не бе обичайно за Чарлс да проявява безчувственост.

— Съгласна съм, че е по-добре да разбере за измяната на най-добрия си приятел. Но да се нарече най-щастливият ден в живота му...

— Наистина беше — тихо настоя Чарлс. — Защото през онази нощ Брейдън потърси успокоение и утеха край пустия морски бряг. И там среща най-прекрасната и любяща жена, която можеше да му предложи животът. Една жена, която през месеците и годините, които предстояха, щеше да му донесе всичко, което сърцето му вече бе познало, но умът му отказваше да приеме. Жена, която щеше да го дари с най-ценния дар на света — любовта. Жена, която щеше да го научи да обича.

Очите на Каси се напълниха със сълзи.

— Аз го обичам толкова много, Чарлс — прошепна тя с треперещ глас.

— Зная това — кимна по-възрастният мъж. — А сега се върни у дома и го покажи на самия Брейдън.

Каси улови двете му ръце, повдигна се на пръсти и го целуна по загорялата буза.

— Ще го направя, Чарлс. Обещавам ти, ще го направя.

Чарлс я наблюдаваше как се отдалечава. Знаеше, че мъжът, при когото отиваше, бе безнадеждно влюбен в съпругата си и имаше нужда единствено от нейната сила, за да ѝ покаже колко много.

Преглътна сълзите си и вдигна глава към небето. Беше сигурен, че някъде там една друга необикновено красива жена, жена, която бе двойница на Каси, ги гледа и им се усмихва.

ГЛАВА 21

— Пъркинс! Открихте ли я?

Пъркинс току-що се бе върнал на поста си — стоеше в предверието вдървено и със стиснати устни.

— Не, Ваша светлост — отвърна икономът и изгледа студено и обвинително раздърпания и измъчен херцог.

— По дяволите! — Брейдън удари стената с юмрук. Откакто се бе върнал от потока, бе претърсил всяко кътче в къщата, с изключение на крилото за гости. Къде, за Бога, бе тази импулсивна и независима жена? И къде бе прекарала цялата нощ?

Брейдън се втренчи в напрегнатото и разтревожено лице на иконома и усети как нещо вътре в него се стегна, като си помисли за ужасната вероятност, която го тормозеше от няколко часа насам.

Ами ако Робърт Грей бе отвел Каси?

Брейдън реши лично да отиде до къщата на Грей. И ако се окажеше там, щеше да убие онзи негодник баща й.

— Кажете да оседлаят и доведат Стар, Пъркинс.

— Извинете ме, Ваша светлост — възмутено отвърна Пъркинс, — но сега едва ли е време за развлечения. Няма да се успокоя, докато херцогинята не се прибере благополучно у дома. — При тези думи икономът се обърна и се отдалечи.

Брейдън остана да гледа изумено след него. След толкова години на вярна и безупречна служба неговият уравновесен и благовъзпитан иконом току-що бе отказал да се подчини на заповедта му и без думи бе заявил на господаря си, че е по-долен и от змията в райската градина.

И всичко това, защото смяташе, че Брейдън е наранил Каси.

Мисълта, че е виновен, не бе го напускала през цялата нощ. Пъркинс имаше право.

Брейдън се запъти навън, за да оседлае сам Стар и се сблъска с възбудения Добсън.

— Ваша светлост! Ваша светлост!

— Да, Добсън, какво има? — попита Брейдън нетърпеливо. В този момент дори скъпоценните му коне не го интересуваха. Мислите му бяха завладени от едно-единствено нещо — Каси.

— Става дума за Нейна светлост. Разбрах, че я търсите!

Сърцето на Брейдън заби ускорено.

— Виждал ли си я, Добсън? — Брейдън несъзнателно сграбчи младия мъж за ризата.

— Да, Ваша светлост, видях я — закима енергично конярят.

— Е, къде е тя? — Брейдън едва се сдържаше да не закрещи.

— Не знам къде е в този момент, но преди около час беше в конюшната.

— Конюшната — повтори Брейдън, залят от толкова огромна вълна на облекчение, че едва не се свлече на колене.

— Да, Ваша светлост — отвърна Добсън и сбърчи вежди. — И ако ме питате, тя изглеждаше доста разстроена от нещо.

Облекчението се превърна в неоправдан гняв.

— Не те питам! — изрева херцогът, обърна се и се отдалечи от входната врата, а конярят остана да премигва изумено след него. Брейдън бе твърде ядосан, за да забележи. Беше понесъл достатъчно мълчаливи укори от цялата си прислуга заради сляпата им лоялност към Каси. Само като си припомнеше ужасната нощ, която бе преживял, Брейдън побесняваше и цялата му по-раншна нежност и самокритичност отиваха по дяволите.

Сега, след като знаеше, че Касандра е добре, бе готов да я убие! Чарлс го спря в преддверието с думите:

— Тя се промъкна в къщата преди няколко минути и се качи в спалнята си, Брейдън. Уморена е и обърквана, но не е наранена. Предполагам, че Маргарет е с нея. — И като хвърли поглед към площадката на втория етаж, добави — Защо, преди да отидеш при нея, не се успокоиш малко?

Брейдън се извърна към приятеля си с едва сдържан гняв.

— Чудесно, Чарлс, ще се опитам да се успокоя — отвърна той със заплашителен тон, след което се обърна рязко и се насочи към стълбите, като броеше до десет, за да възвърне самообладанието си. — И тогава ще отида да намеря съпругата си и ще извия красивото ѝ вратле!

Чарлс го следваше по петите.

— Чудесно, Брейдън — заяви той и избърза напред, като застана между Брейдън и затворената врата на спалнята на Каси. — Смятам обаче, че е по-добре първо да се изкъпеш и преоблечеш. Пъркинс и Хардинг вече са се погрижили да напълнят ваната в спалнята ти.

Брейдън се вторачи в него с блестящи от гняв очи. И Хардинг? Нима и проклетият му камериер бе омагьосан от Каси?

Искаше му се да избута грубо Чарлс и да влезе при Каси, но изведнъж осъзна, че приятелят му има право. Погледна към отворената врата и кимна.

— Добре, Чарлс. Ти спечели. Ще се изкъпя и ще се преоблека. — Стисна зъби. — Но след това нищо не може да ме спре да говоря със съпругата си. Разбра ли ме?

— Отлично, Брейдън — отвърна Чарлс, потискайки усмивката си. Негов основен принцип бе никога да не се намесва в личния живот на Брейдън. Но що се отнасяше до Касандра... е, някои правила можеха да бъдат заобиколени, ако не и напълно нарушени. Чарлс се отдалечи от вратата и се запъти към стълбите. — Сигурен съм, че когато дойдеш на себе си, Касандра с удоволствие ще поговори с теб.

— Съмнявам се в това, Чарлс — отвърна херцогът с ироничен тон. — Много се съмнявам.

Точно половин час по-късно Брейдън излезе от ваната и махна с ръка, за да отклони предложението на Хардинг да му помогне да се облече.

— Остави ме, Хардинг. Бих искал да остана сам.

Брейдън припряно започна да се подсушава. Топлата вана бе направила чудеса с изтощеното му тяло, но не бе успяла да уталожить чувствата му. През последните два часа бе изпитал хилядократно по-силни емоции, отколкото някога бе познал в живота си. Отначало чувство за притежание и уязвимост, последвано от силна тревога, самообвинения, неописуемо облекчение и неконтролируем гняв. Нервите му бяха опънати до крайност. Беше бесен на Каси, задето му бе причинила това, бесен и на себе си, задето го бе позволил. Чу звук от отваряне на врата.

— Казах, че искам да остана сам, Хардинг. — Без да се обръща Брейдън захвърли кърпата върху едно кресло. — И наистина имам предвид точно това.

— Сигурна съм, че е така — отвърна Каси. — Но независимо от това трябва да поговоря с теб.

Като чу гласа на съпругата си, Брейдън се извърна рязко. Капчици вода блестяха по широките гърди и рамене и в мократа му тъмна коса. Каси срещна погледа му. В очите му гореше огън, а от всеки напрегнат мускул на прекрасното му тяло се излъчваше особен магнетизъм. Той бе великолепен в голотата си, но това, което търсеше тя, бе заровено дълбоко в душата му.

Младата жена пристъпи напред, без да откъсва поглед от него, а копринените поли на пенъоара ѝ, в нежен прасковен цвят, леко прошумоляха.

— Къде, по дяволите, беше? — Студеният и обвинителен тон на Брейдън се заби като остър нож в сърцето ѝ. Каси трепна, но не спря.

— В конюшните.

— През цялата нощ? — сурово продължи той.

— През цялата нощ.

Тя спря на сантиметри от него. Видя как един мускул на лицето му трепна, забеляза опънатата линия на брадичката му, обърканите чувства в очите му.

— Имаш ли някаква представа — младият мъж преглътна — колко се разтревожих?

— Да — промърмори тя. — А ти имаш ли представа колко унижена се почувствах?

Той впи поглед в нея и си припомни какво бе преживяла през изминалата вечер. Целият му гняв и възмущение отстъпиха пред силния копнеж, който не му позволяваше да говори. Опита се да му се противопостави, затвори очи, за да не вижда красотата, която го правеше безпомощен и го караше да забрави всичко друго на този свят.

Но не успя. Продължаваше да я чувства до себе си, да вдъхва сладкото ухание на кожата ѝ. Копнееше да я вземе в прегръдките си и да я люби. Как бе възможно една жена да упражнява такава сила върху него? Как би могъл да ѝ се противопостави? С последни усилия на волята си той се опитваше да овладее мислите, сърцето си.

Каси наблюдаваше вътрешната борба, изписана върху лицето на любимия, измъченото му изражение ѝ казваше всичко, което трябваше да знае. Имаше много неща, които трябваше да разрешат помежду си.

Но те можеха да почакаат. Брейдън имаше нужда от нея. Точно сега тя му бе по-необходима от всякога.

— Не исках да те тревожа, Брейдън. — С върха на пръста си младата жена избърса една водна капка от рамото му, която падна върху стиснатия му юмрук. — Просто не знаех как да се справя с гнева и болката. — Погали леко стиснатите му пръсти, китката, плъзна ръка нагоре по силната му ръка, стигна до шията. Усети как мускулите му се напрегнаха, а тялото му неволно потрепери. Чувстваше как се бори с желанието си, с нея. Как не разбираше, че само щеше да спечели, ако загубеше тази битка!

Повдигна се на пръсти и докосна с устни влажната вдлъбнатина на врата му, вплете пръсти в гъстите мокри кичури на тила му.

Брейдън се скова, възбуди се мигновено и болезнено. Не можеше, не трябваше да се подчинява на това чувство, което бе много повече от физическо желание.

— Престани, Каси — дрезгаво нареди той, докато тяло то му нашепваше, че трябва да продължи, изгаряше от копнеж да се слее с нейното.

— Не — горещо прошепна Каси, допряла устни до чувствителната кожа на врата му и Брейдън усети как потъва, как го изгаря томителна възбуда.

— По дяволите, Каси — процеди той през стиснати зъби. — Не искам...

— Да, искаш — задъхано промълви тя и се притисна леко към щръкналата му набъбнала мъжественост, доказателство за страстното му желание.

Брейдън отметна глава и простена. Несъзнателно прокара пръсти по блестящите ѝ къдрици. Отвори очи, улови лицето ѝ и го приближи към себе си. Синьо — зелените ѝ очи срещнаха пламтящия му взор.

— Тялото ми те желае, Каси. Това ли искаш от мен?

Каси докосна устните му с пръсти.

— Това... и повече.

— Нямам нищо друго, което да ти дам.

Тя се усмихна замечтано.

— Грещиш, съпруге. Дори ти самият не знаеш колко много можеш да ми дадеш. Но аз знам. Аз те познавам. Винаги съм те познавала. От мига, когато се срещнахме. Ти ми даде всичко... всичко.

Нямам предвид скъпоценностите и красивите дрехи. Ти ми даде дом, сигурност, място, на което да принадлежа. — Замълча, а сияещите ѝ очи бяха по-красноречиви от думите. — Ти ми даде себе си. Своята закрила, името си, верността си. Научи ме какво означава да бъда жена, да бъда желана от мъж. Но най-вече ми даде нещо, което никога не съм имала. Някого, на когото да разчитам, който винаги ще бъде тук за мен. — Притисна пръсти към устните му, когато той се опита да ѝ отвърне. — Няколко пъти ми каза, че трябва да се опра на теб. Наистина ли го искаше?

Той не откъсваше поглед от нея.

— Знаеш, че е така — промърмори.

Каси кимна.

— Да, знам. Повярвах ти тогава, вярвам ти и сега. — Ръцете ѝ се спуснаха надолу, разтвори пръстите му и те се преплетоха с нейните. — Спомняш ли си кога се срещнахме за първи път?

На устните му заигра усмивка.

— Ти беше най-зрялото петнайсетгодишно момиче, което някога съм срещал.

— И най-самотното — додаде съпругата му. — Спомняш ли си, че ти казах колко обичам да се разхождам по брега?

Споменът бе съвсем ясен в съзнанието му, сякаш всичко се бе случило вчера.

— Каза, че брегът те успокоява, че морето, вятърът, слънцето и звездите винаги ще бъдат с теб и никой не може да ти ги отнеме.

Младата жена кимна отново и поднесе пръстите му към полуотворените си устни.

— Да, както и теб. Никога не съм и сънувала, че в живота ми ще има някой, на когото ще мога да разчитам така, както разчитам на теб.

— Ти си ми благодарна — рече той, но гласът му бе изпълнен с надежда.

— Аз те обичам. — Изрече думите, без да се поколебае, без да изпита неудобство. Искаше той да ѝ повярва. Защото тази вяра щеше да бъде първата стъпка към бъдещето им.

За частица от секундата в очите на Брейдън се мярнаха радост и облекчение. Но бързо бяха заменени от скептицизъм, който напираше на устните му.

— Това, което ти чувстваш — започна той, — е...

— ... любов! — категорично довърши Каси вместо него. Обви ръце около врата му и притисна лице към гърдите му. — Обичам те, Брейдън — прошепна с трепет. — Винаги съм те обичала, винаги ще те обичам.

— Каси... — Той прехвърляше думите ѝ в съзнанието си.

Но Каси не му даде време да мисли.

— Отведи ме в леглото... — прошепна тя. — Моля те, Брейдън, люби ме. Още сега! Сега!

Това бе всичко, от което се нуждаеше, за да капитулира напълно.

Брейдън въздъхна, привлече Каси към себе си и впи жадните си устни в нейните. Понесе я на ръце към леглото и двамата тежко се отпуснаха върху него. Нито за миг не откъсна устни от нейните. Тя се притискаше о него, шепнейки несвързани думи, но Брейдън едва я чуваше. Той беше обезумял от ненаситен глад, който го разяждаше, събаряше всички прегради към душата му, която никога до този миг не бе докосвана. Престана да се бори с чувствата си и цялото му тяло запулсира жадно, експлодира в примитивната нужда да притежава изцяло и завинаги тази красива и отдаваща се жена, която тръпнеше в прегръдките му. Неговата жена. Неговата съпруга.

— Господи, толкова се страхувах — задъхано промълви той между целувките, зарови ръце в косите ѝ и повдигна главата ѝ, за да впи отново устни в нейните. — Толкова се страхувах. Мислех, че си се изгубила, че си наранена или още по-лошо. — Притисна я към себе си и усети студената ласка на коприната — балсам за пламтящата му кожа. — Никога вече не ми причинявай подобно нещо. Никога.

— Няма — почти останала без дъх обеща Каси, затвори очи и се отдаде докрай на вихрената страст на съпруга си. — Няма... о, Брейдън...

Горещите му целувки покриха шията ѝ, достигнаха заоблените хълмове на гърдите ѝ. Алчните му ръце уловиха края на пеньоара и го дръпнаха нагоре, стремейки се към голите ѝ крака, достигайки до кадифената мекота на бедрата ѝ.

— Пеньоарът — изхриптя задъхано.

Каси отвори очи и се втренчи в Брейдън със замаяно и замечтано изражение, напълно отдадена на вълшебните усещания, завладели тялото ѝ.

— Пеньоарът — неразбиращо повтори тя.

Брейдън не можеше да чака. Подпря се на лакът и разреши проблема, като разкъса дрехата на две. Захвърли лъскавите парчета коприна на пода. Каси ахна, когато студеният въздух лъхна пламтящата ѝ кожа.

— Ти си толкова красива!

Дрезгавите думи на Брейдън мигом прогониха студа и тялото ѝ бе залято от огнената вълна на желанието. Сърцето на Каси диво заби, докато лежеше неподвижно и гледаше как съпругът ѝ наблюдава алчно всеки сантиметър от голото ѝ тяло.

Пламтящият поглед на Брейдън се върна към лицето ѝ. Каси се разтрепери от открития копнеж, който струеше от очите му.

— Ела тук! — заповяда той с дълбок и чувствен глас, изпълнен с обещание. — Ела при мен!

Тя се поколеба, но той вече бе хванал ръцете ѝ, привличайки я към себе си, притискайки нежната ѝ гъвкава снага със силното си и мускулесто тяло. Всяко кътче от нея бе завладяно от силата му и Каси се отдаде напълно на буйната му настойчивост, остави го той да я води по пътя към насладата. Знаеше, че изгарящата му страст е израз на чувствата, които съпругът ѝ все още не искаше да признае.

Брейдън чувстваше главата си празна. През последните седмици се бе примирил с факта, че напълно губеше контрол, когато е в обятията на Каси. Но досега винаги съществуваше една малка и защитна част от съзнанието му, която осъзнаваше младостта на Каси, нейната неопитност, един вътрешен глас, който му заповядваше да внимава, за да не я изплаши със страстта си и да я шокира с действията си.

Този път гласът бе замлъкнал.

Устните и ръцете му бяха навсякъде, докосваха, галеха, възбуждаха я отвъд поносимото. Смътно чуваше виковете ѝ на удоволствие, бе се изгубил в уханието ѝ, във вкуса ѝ, в усещането на кадифената ѝ плът до лицето си, до ръцете си. Пиян от желание, той плъзна отворената си уста към падината между гърдите ѝ. Извърщаше глава ту наляво, ту надясно, за да смуче втвърдените ѝ зърна. Повдигна я от леглото, подпря гърба ѝ с едната си ръка, за да я привлече към себе си и засмука настървено тръпнещата ѝ плът. Каси се изви нагоре, стенойки името му.

Брейдън вдигна глава. Очите му бяха замъглени от страст.

— Скъпа, кажи ми колко силно се нуждаеш от мен. — Зарови лице в извивката на врата ѝ и потрепери, когато малките ѝ ръце погалиха опънатите мускули на врата му. — Кажи ми, Каси — хрипливо прошепна той и захвапа долния край на ухото ѝ. — Защото, Господ да ми е на помощ, аз се нуждая от теб. — Завладя отново устата ѝ и изпъшка, когато усети езикът ѝ да се плъзва по устните му, да се преплита с неговия.

Ала това не му бе достатъчно. Откъсна устни от нейните и продължи трескавото си обладаване, придвижвайки се надолу по тръпнещото ѝ тяло, като въртеше глава и буташе ръцете ѝ, които се опитваха да го достигнат.

— Не — промълви дрезгаво той — не и този път. Този път трябва да бъде, както аз искам. — Притисна лице към гладкия ѝ корем и прокара език около пъпа ѝ. Чу силното ѝ стенание и описа още един кръг. — Кажи ми, моя красива съпруго — тихо настоя той и насочи ръце към нежно закръглените ѝ бедра, — кажи ми, че ме искаш.

— Искам те... о, Брейдън, искам те! — простена тя.

— Касандра... — прошепна името ѝ като молитва и се плъзна по-надолу в леглото. Разтвори бедрата ѝ с ръце и започна да я люби бавно и опустошително с устни.

Каси извика, молейки го да спре това мъчение, да проникне в нея, но Брейдън не обръщаше внимание на молбите ѝ, заравяше се по-дълбоко и по-дълбоко, опивайки се от сладостта ѝ. Повдигна краката ѝ на раменете си, оставяйки я напълно безпомощна пред топлите му устни, пред търсеция му език.

Каси имаше чувството, че потъва. Мяташе глава, а в тялото ѝ се надигаше и набъбваше удоволствие, което я караше да крещи, да вие, да иска да умре. Нямахше нищо друго, само устните на Брейдън и отчаяната нужда за освобождение. Задърпа косата му, искаше го вътре в себе си... веднага.

Брейдън се нуждаеше от нещо друго. Докато тялото му жадуваше за същото освобождение каквото и Каси, не можеше да спре да я люби по този начин — най-интимния начин, по който един мъж можеше да обладае една жена. Искаше да почувства, да вкуси удоволствието ѝ. Само тогава и неговото удоволствие щеше да бъде пълно.

— Не, любима, не още — прошепна той, избутвайки ръцете ѝ.

Каси се вкопчи в ръцете му, изплашена от силата на чувствата, които я разтърсваха.

— Брейдън... не мога... ще...

— Остави го да се случи! — заповяда той и обви пръсти около нейните. — Господи, Касандра, остави го да се случи! — И нарочно усили ласките си.

— Брейдън! — извика тя, когато в нея избухна невероятно удоволствие и потече по тялото ѝ на диви и прекрасни талази. Носена от буйната им вихрушка, тя отново и отново крещеше името на съпруга си, докато тръпнеше безпомощно в ръцете му.

Брейдън не можеше да чака повече. Преди тялото на Каси да притихне, той се изправи и проникна дълбоко в нея. Извика дрезгаво, когато усети контракциите ѝ, които го дърпаха и увеличаха все по-навътре към горещия ѝ пулсиращ център.

— Каси... — Отвърна на молбата на тялото ѝ, прониквайки отново и отново, нагаждайки се неволно към всеки спазъм на вътрешните ѝ мускули, които го стискаха в кадифената си прегръдка.

— О... да... — прошепна тя с отмалял глас и обви крака около съпруга си, замаяна от удоволствието, което продължаваше и се усилваше с всяко движение на бедрата му. — О... Брейдън... обичам те...

— Кажи го отново! — заповяда той и се напрегна, за да забави края.

— Обичам те! — извика тя, усещайки как тласъците му стават все по-бързи и по-силни.

— Отново! — По веждите му блестяха капчици пот, а думите ѝ разбиха на пух и прах и последните останки от самоконтрола му.

— Обичам те — прошепна Каси, докато се носеше обратно към земята. — Обичам те, Брейдън! Обичам те!

Брейдън се устреми напред, хвърли се и изригна така силно, че заличи всяка разумна своя мисъл и спря дъха си. Беше все едно като да паднеш от огромна височина. Усещането бе едновременно и ужасяващо и възбуждащо. Остави се да го покори, отдаде се докрай на несравнимата му сила.

Защото Каси го обичаше.

ГЛАВА 22

— Ти ми беше много ядосан — заяви Каси. Бе се сгушила до влажните топли гърди на съпруга си.

Брейдън сякаш не я чу. Мина доста време, откакто телата им се бяха слели, но той все още бе погълнат от усещането. Физически бе постигнал блажен покой, но струните на душата му, толкова дълго недокосвани, продължаваха да трептят. Чувстваше се емоционално уязвим, оголен, без защитната си черупка. И уплашен. Уплашен от новооткритата нужда да притежава, да обладава, да люби до забрава жената в прегръдките си. Страхуваше се да повярва в това, което сърцето му знаеше, че е истина.

— Брейдън? — Каси се размърда леко и го погледна въпросително.

— Какво? — Гласът му прозвуча глухо в собствените му уши.

— Казах, че ми беше много ядосан. Все още ли си ми сърдит?

Невинната ирония на въпроса ѝ проникна през пелената на обзелия го емоционален смут.

— Не, скъпа, не съм ти сърдит — отвърна той, обви по-плътно ръце около нея и придърпа завивките.

Каси отпусна глава на гърдите му, а фините ѝ извити вежди леко се сбърчиха.

— Но беше. Защо?

Брейдън поклати глава учудено.

— Искаш да кажеш, че отсъствието ти от къщата през цялата нощ не е достатъчна причина, за да бъда ядосан?

— Имах предвид по-рано. На бала, преди да напуснеш приема. Не се държах подобаващо, срамуваше се от мен.

Сякаш го заляха със студена вода. Спомни си съвсем ясно. Обвиняваше се, задето се бе държал така отвратително с Каси. Спомни си и причината. Не можеше да позволи добросърдечната му и великодушна съпруга да обвинява себе си.

— Не си направила нищо — повтори той и нежно потри кокалчетата на пръстите си о зачервената ѝ буза. — Ти беше великолепна каквато нито за миг не съм се и съмнявал, че ще бъдеш. Аз бях виновен. Предполагам, че не съм свикнал да бъдеш обграждана с внимание от други мъже.

— Разстроил си се, защото танцувах с приятелите ти? — Каси се опитваше да го разбере.

— Бях побеснял от ревност.

Каси се втренчи смаяно в него.

— Ревнувал си? О, Брейдън, как изобщо е възможно да ревнуваш?

Брейдън се усмихна вътрешно на наивния ѝ въпрос.

— Скъпа, ти може и да не го знаеш, но си се превърнала в изключително красива жена — започна той. — Така че съвсем естествено...

— Много добре осъзнавам физическите си качества, Брейдън — прекъсна го тя със спокоен тон.

Брейдън примигна слисано.

— О... но ти ме попита...

— Разбирам от какво си ревнувал — каза тя, напомняйки му за откритото и прямо момиче, каквото бе преди три години. — Това, което не проумявам, е защо. — Вгледа се в очите му. — Аз просто бях любезна с приятелите ти, защото това е задължението ми като твоя съпруга. — Протегна се, за да докосне лицето му. Искаше не само да я чуе, но и да я разбере. — Не искам никой друг мъж, освен теб — прошепна младата жена.

Той целуна ръката ѝ и я взе в своята.

— Моя красива и невинна, Каси. Хрумвало ли ти е някога, че и други мъже може да те пожелаят?

Тя сви слабите си рамене.

— Това не променя нищо.

— Но някои може да се опитат...

— Те вече го направиха.

Брейдън стисна устни, а в гърдите му започна да се надига гняв.

— Кой? — процеди през зъби.

— Има ли значение?

— Да. Има значение. — Замълча за миг, по лицето му премина нервен спазъм. — Грант ли беше?

— Той не заслужава гнева ти, Брейдън.

Пръстите му стиснаха ръката ѝ.

— Онова копеле докосна ли те?

Каси потрепери.

— Причиняваш ми болка — каза тя и той мигновено я пусна. — Целуна ме — отвърна младата жена, решена да бъде честна докрай със съпруга си. — Или по-скоро се опита да ме целуне.

Тялото на Брейдън се напрягна и Каси усети как дълго потисканата ярост от предателството в миналото се смеси с бурния гняв на настоящето.

— Ще го убия.

— Брейдън. — Каси легна върху него и впи поглед в блестящите му лешникови очи. — Той не го заслужава — каза тя и погали брадичката му, потушавайки гнева му с докосването си. — Освен това — добави и прекрасните ѝ очи заискриха, — не мисля, че е харесал отговора ми на безсрамните му задявки.

— Което означава?

— Ударих му плесница, след което му заповядах да напусне веднага Шърбърг.

Въпреки гнева устните на Брейдън се извиха в лека усмивка, като си представи как нежната му малка съпруга удря слисания Грант през лицето.

— Аз не приемам изневярата, Брейдън. — Каси повдигна леко глава и лицето ѝ придоби сериозно изражение. — За нито един от двамата ни — добави многозначително. — Тъкмо влязох в спалнята ти, за да ти разкажа за случилото се, когато...

— Когато си открила Абигейл в леглото ми — довърши той.

— Когато открих Абигейл съблечена в леглото ти — поправи го тя.

— Разбирам. — Изпита удоволствие, когато видя собственическия израз върху лицето на съпругата си.

— Тя също не хареса реакцията ми на безсрамното ѝ поведение — осведоми го тя с войнствен блясък в очите.

— Което означава?

— Тя също получи плесница.

Брейдън искаше да се засмее на глас — от удоволствие и искрена радост — но Каси го гледаше със сериозен и очаквателен поглед.

Той взе лицето ѝ в ръцете си, за да я застави да прочете истината в очите му.

— Не съм я поканил в леглото си — тихо рече младият мъж. — Никога не бих ти причинил подобно унижение. — Замълча, после продължи, давайки ѝ това, от което се нуждаеше, от което и двамата се нуждаеха. — Не съм бил с друга жена от деня на нашата сватба. Нито пък възнамерявам да бъда. Освен това Абигейл Девън бе завинаги изгонена от дома ми.

— Благодаря ти — отвърна Каси просто.

Брейдън погали меката ѝ като коприна коса.

— Няма защо. — Помисли си, че не ѝ казва нищо ново, защото отдавна се бе отказал от други жени. Бе факт, че никоя друга, освен Касандра не можеше да го задоволи — нито желанията на тялото му, нито копнежите на душата му. Това бе абсолютната истина, която Брейдън бе приел, но все още не можеше да изрази, поне не с думи.

Усети как гърдите му се стягат от напиралците чувства, претърколи Каси по гръб, за да се наслади на нежната руменина на лицето ѝ и на радостта, която струеше от очите ѝ. Тя изглеждаше напълно задоволена и блажено отпусната. Мисълта, че той я е накарал да се почувства щастлива, го опияняваше. Наслаждаваше се на красотата на съпругата си, искаше винаги той да бъде този, който ще ѝ доставя удоволствие, да я защитава от света и от цялото зло на земята.

Но помежду им висеше още един неразрешен въпрос и той потърси отговора в очите ѝ.

— Беше бясна, когато си тръгна миналата нощ.

— Да — отвърна тя с доволна усмивка. — Бях.

— Какво те накара да се върнеш?

— Любовта ми към теб и... едно прекрасно прозрение, което ме осени внезапно — тихо отвърна младата жена.

В гласа на Брейдън се долови лека насмешка, когато повтори:

— Прозрение? За какво?

— За това — предпазливо отвърна тя, — че може би се тревожиш за мен. Подобна мисъл не бе ми минавала през главата досега.

Той се намръщи. Думите ѝ му напомниха за всички страхове, които бе изживял през изминалите часове.

— Не си и помисляй да изчезнеш за цяла нощ отново. Бях полудял от притеснение.

— Хм. — Тя го ухапа леко по брадичката. — Забелязах.

— Каси, говоря сериозно.

Усети болката в гласа му. Кимна.

— Няма.

— Не се опитвам да те изплаша — продължи той по-нежно, като се надвеси над нея, за да може да почувства тялото ѝ до своето, — но никак не е безопасно да бродиш из обширните земи на Шърбърг през нощта.

По лицето ѝ премина сянка на страх.

— Струва ми се каза, че има пазачи.

— Има. — Брейдън не забеляза промененото изражение на лицето ѝ, защото в същия миг се възхищаваше на огрените ѝ от слънчевата светлина копринени къдрици. — Но не е изключено някой да успее да се промъкне. — Усети, че внезапно се сковала и премести поглед към пребледнялото ѝ лице. — Скъпа, не ти казвам всичко това, за да се тревожиш ненужно, но...

— Днес някой ме наблюдаваше.

— Какво?

— Тази сутрин. Преди да се върна в къщата. Усетих, че нещо не е наред. Там имаше някой. — Стисна очи и си припомни ужасяващото чувство, че я наблюдават, неочаквания лай на Пърси, лудешкия бяг от опасността, огромното облекчение, когато се появи Чарлс...

Докато се взираше в нея, стомахът му се сви на топка. Видя страха, изписан по лицето ѝ, и нито за миг не се усъмни, че Каси му казва истината.

— Видя ли някого?

Тя поклати глава, без да отваря очи.

— Не. Извиках му да се покаже, ако е там, но не се появи никой. Сигурна съм, че беше там, Брейдън. Също и Пърси. Той продължи да ръмжи и лае, а ти знаеш, че не го прави, освен ако...

— Шшт. — Той я привлече отново към себе си и подпря брадичка на главата ѝ, опитвайки се да прикрие тревогата си. — Всичко е наред, любима. Започни от начало. Разкажи ми какво се

случи. — Макар и да звучеше нежно, изражението на лицето му бе сурово и мрачно.

Каси му разказа с треперещ глас това, което можеше да си спомни, за преживяната уплаха рано сутринта. С всяка нейна дума Брейдън кипваше все повече и повече. Когато тя свърши, той замълча за миг, опитваше се да се овладее.

— Каси — каза накрая, като продължаваше да милва косите ѝ, — всичко е наред. Няма да позволя на никого да те нарани.

— Ти не ми вярваш — примирено отвърна тя.

— Вярвам ти — възрази ѝ той. — И смятам веднага да предприема необходимите мерки.

— Какво си намислил?

Той внимателно прецени отговора си.

— Ще взема Хънтър и ще претърсим всяка педя от земята в Шърбърг. Разбира се, ще разпитам и охраната и...

— И какво ще направиш след това? — прекъсна го младата жена.

Брейдън въздъхна. Съпругата му правеше опитите му да я защити от действителността невъзможни.

— Брейдън — настоя тя, — какво смяташ да правиш? — Облегна се на ръце и впери поглед в очите му.

— Това, което трябваше да сторя още преди седмици — отвърна той и си помисли какъв глупак е бил, след като си е въобразявал, че може да го скрие от нея.

— Смяташ да се видиш с баща ми.

— Да, любима, ще се видя с баща ти. — Наблюдаваше внимателно реакцията ѝ. Изражението на лицето ѝ не се промени, но Брейдън усети, че тялото ѝ едва доловимо се скова и устните ѝ потрепериха.

— Моля те, бъде внимателен — прошепна тя.

— Не се притеснявай. — Той притисна устни до челото ѝ и я премести нежно върху възглавниците. — А сега поспи. Изтощена си.

— А ти?

— Аз ще си почина по-късно, след като се уверя, че неканеният гост не е бил баща ти. — Усмихна се нежно на тревогата, засенчила за миг красивото ѝ лице. — Всичко ще бъде наред, скъпа. Обещавам ти.

Малко по-късно, докато пътуваше с каретата към къщата на Робърт Грей, Брейдън все повече се убеждаваше, че именно той е

наблюдавал тайно Каси. Бе претърсил имението и разпитал пазачите, без да узнае нещо ново. Единствените хора, които били видели рано тази сутрин, се оказаха градинарите, неколцина ранобудни гости, излезли на обичайната утринна езда, Добсън и Чарлс Грейвс. Въпреки това Брейдън бе сигурен, че Каси бе усетила реална опасност. И че тя идваше от баща ѝ.

Но защо? Грей нямаше да спечели нищо, като изплаши дъщеря си, със сигурност не и пари, които Каси вече му бе отказала. А и ако искаше пари, щеше да потърси Брейдън. „И аз вероятно щях да му дам“ — помисли си с отвращение херцогът. Бе готов да направи всичко, само и само да защити любимата си съпруга от онзи негодник.

Но нещо му подсказваше, че не става въпрос за пари. Ставаше въпрос за нещо друго, но каквото и да бе то, щеше да го разбере.

Робърт бе отпуснал глава върху възглавницата, а ръката му здраво стискаше гърлото на бутилката. „Елена...“ — мълвеше той. Красивото ѝ лице беше пред очите му — всеки ден, всяка нощ. „Моя красива Елена...“ Почти бе успял да се сближи с нея отново, да пропъди уплашения поглед в очите ѝ, когато той отново се завърна в живота ѝ. Проклет да е. Нищо нямаше да е вече същото, докато той не си отиде от живота им. Нищо.

Вратата шумно се отвори и се тресна в олющената стена. Робърт се стресна и се опита да се изправи в леглото.

— Какво...

Брейдън прекоси стаята и дръпна рязко пердетата, за да пропусне утринната светлина в мрачната и задушна стая. Спалнята бе мръсна, навсякъде бяха разпилени дрехи, по пода се въргаляха бутилки, а вонята на алкохол бе толкова непоносима, че едва можеше да се диша. Трябваше да отвори прозорците, за да влезе чист въздух.

Робърт изхленчи като малко дете и закри очите си с ръка, за да се предпази от нахлуването на светлината и свежия въздух.

Брейдън едва успя да запази самообладание.

— Е, Грей, бил си в дома ми, вероятно си ме търсил. Ето ме. Дошъл съм, за да ми кажеш какво искаш. И ми посочи поне една разумна причина да не те убия на часа.

Робърт примигна, беше му трудно да се съвземе.

— Какво... не знам какво искаш да кажеш...

— Защо си бил в Шърбърг? — рязко запита Брейдън. Казах ти да, стоиш по-далеч от съпругата ми.

— Не съм бил в Шъ...

— Лъжеш! — прекъсна го херцогът. — Каси ми каза, че те е видяла. — Пристъпи към леглото, сграбчи Робърт за ръцете, измъкна го и го пусна на пода. Гледаше равнодушно как се сгърчва в краката му. — А сега ми кажи защо, жалка отрепка такава!

— Заради пари, дяволите да те вземат, заради пари — изхленчи Робърт, изправи се на крака, като се придържаше за леглото, за да не падне.

— Дадох ти сто хиляди лири.

— Свършиха.

Брейдън го изгледа с отвращение.

— И не е нужно да те питам за какво си ги похарчил, нали?

— Трябваха ми.

— И не те е грижа как ще си ги набавиш — обвини го Брейдън и се втренчи в него с изпепеляващ поглед. Дори да трябва да нараниш собствената си дъщеря.

— Не съм я наранил!

— Не си ли? — Брейдън пристъпи заплашително към него. — Защо си дошъл пак, след като Каси е отказала да ти даде повече пари?

— Не съм...

С един скок Брейдън се намери до него и го сграбчи за гърлото.

— Не ме лъжи! Знам, че си се върнал в Шърбърг. Това, което не знам, е защо?

Робърт поклати глава. Реалността и фантазиите се преплитаха и той не можеше да ги разграничи една от друга.

— Аз исках да я видя... да я видя още веднъж.

— Защо?

— Защото я обичам, по дяволите! Защото винаги съм я обичал. Затвори кървясалите си очи и спомените отново нахлуха в размътеното му съзнание. — Елена...

Брейдън почувства, че му прилява.

— Касандра е твоя дъщеря, Грей, а не съпруга — тихо, но отчетливо рече той.

Грей бавно отвори очи и се засмя.

— Касандра? Да, Шефилд, знам, че е моя дъщеря. Истинско копие е на майка си. — В този миг говореше напълно разумно.

Брейдън реши да се възползва от възможността.

— Кога за последен път беше в Шърбърг?

Грей се усмихна язвително.

— Не съм бил в царствения ви дом, Ваша светлост.

При тази нагла лъжа очите на Брейдън се присвиха от гняв.

— Какво знаеш за кошмарите на Каси?

В очите на Грей за миг се прокрадна сянка на ужас, но бързо отлетя.

— Не знам за какво говориш.

„Не знаеш, как ли не!“ — помисли си Брейдън и в гърдите му се надигна ярост.

— Говоря за кошмарите на Каси. Ужасните сънища, които продължават да я преследват. Какво знаеш за тях?

Робърт се освободи от хватката му и с треперещи ръце заоправя дрехите си.

— Не си спомням Касандра да е споменавала за никакви кошмари, Шефилд. Може би причината за появата им е вашата сватба, а?

Юмрукът на Брейдън сякаш сам се стовари върху челюстта на Робърт. Звукът отекна в стаята, Грей се олюля назад и се строполи на пода. Цялата смелост се бе изпарила от погледа му и бе заменена от болка и страх.

— Стой по-далеч от нея, Грей — изрече Брейдън с унищожителен глас. — Следващият път ще ти бъде последен.

Брейдън се върна в Шърбърг в отвратително настроение. Главата му пулсираше от преживените тревоги и безсънната нощ, която бе прекарал в търсене на Каси, както и от грозната сцена с баща ѝ.

Робърт лъжеше.

Бе напълно убеден в това. Не знаеше обаче до каква степен и с каква цел? Робърт го излъга за кошмарите. По думите на Каси, баща ѝ не бе обърнал никакво внимание на разказите ѝ, заявявайки, че са плод на прекалено развитото ѝ въображение. Брейдън си спомни ужаса,

който се бе появил в очите му, преди да отрече, че знае за кошмарите на дъщеря си. Не, той лъжеше. Лъжеше и се страхуваше.

Брейдън пое нагоре по стълбите. Не бе по-близо до истината, отколкото преди да посети Грей. От какво се страхуваше бащата на Каси? И каква роля изпълняваше Каси в тези стракове? Дали не бе направил нещо и смяташе, че Каси знае за него? По гърба му ползиха студени тръпки. И ако бе така, какво възнамеряваше да предприеме Грей? Дали идваше в Шърбърг, за да държи под око дъщеря си или бе замислил нещо повече? Не, каза си Брейдън. Ако Робърт планираше да нарани Каси, защо не го бе сторил, докато бе живяла в дома му? Тогава е можел да я наблюдава всяка минута, и денем и нощем. Била е сама, не е имало с кого да разговаря, нито пък с кого да сподели страховете си. Досега.

Тревогата му се усили. Грей бе непредвидим и през по-голямата част от времето не бе на себе си. Това го правеше опасен. И ако бе намерил начин да се промъкне незабелязано в Шърбърг...

Брейдън измина почти тичешком останалата част от коридора, нахлу в спалнята на Каси и с ужас се втренчи в празното легло. Сърцето му заби учестено. Къде беше тя? Остави я да спи, бе посъветвал Маргарет да я убеди да остане в леглото, а ето че сега нямаше и следа от съпругата му.

Неговата стая — появи се отговорът в обезумялото му съзнание. Бе я оставил да спи в неговото легло.

Прекуси празната спалня, отиде до свързващата врата и я отвори.

Видът на Каси, спяща блажено в леглото му, го накара да се облекне на стената от облекчение. Приличаше на ангел с разпилените си върху възглавницата коси, а тъмните ѝ гъсти мигли наподобяваха нежните крила на пеперуда, кацнала върху прекрасното ѝ лице. Брейдън приближи безшумно до леглото, опиянен от невинната ѝ красота, изпълваше сетивата си с Каси, докато в душата му не остана място за грозотата на изминалите няколко часа.

Съблече бавно дрехите си. Искаше само да си легне до нея, да я подържи в прегръдките си и да заспи. Плъзна се гол в леглото, като внимаваше да не я събуди.

Но Каси усети присъствието му и се размърда.

Отвори очи и сънено примигна. Когато го видя, лицето ѝ засия от радост.

— Брейдън — промълви тя дрезгаво и Брейдън почувства прилив на нежност.

— Тук съм — каза той и я привлече към себе си. Тя се сгуши до него и цялото му същество се изпълни с обич и желание да я закриля, чак го заболя.

— Видя ли се с него?

— Да... шшт, не сега — промърмори тихо, по-скоро на себе си, отколкото на нея. Не искаше присъствието на Робърт Грей да наруши очарованието на мига, когато Каси е в обятията му.

Каси се отдръпна леко, вгледа се в него и кимна.

— Добре — прошепна в отговор младата жена. Инстинктът ѝ нашепваше да се подчини на желанието на Брейдън.

Брейдън я погледна и безусловната вяра в очите ѝ накара всички мисли мигом да изхвърчат от главата му. Тялото му неочаквано пламна от желание. Нуждата да бъде вътре в нея внезапно стана по-силна дори от потребността да диша.

— Каси... — Едва ли съзнаваше, че мълви името ѝ, докато покриваше тялото ѝ със своето и завладяваше устата ѝ със страстната целувка на безмълвно притежание. Почувства нежните ѝ гърди до своите, усети как ръцете ѝ се обвиват около врата му и разбра, че този път няма търпение да се слепят ведно.

— Любима — задъхано прошепна той и се раздвижи отгоре ѝ, — пусни ме в себе си. — Бе изумен от собственото си нетърпение.

Но не и Каси. Тя разбираше по-добре от какво се нуждае Брейдън и му го даде по единствения начин, по който щеше да го приеме — покори се на желанието му открито и докрай.

Той влезе в нея с диво ръмжене, облада я с безумен плам, който накара и двамата да закрепят. Телата им се сливаха отново и отново, докато от гърдите на Брейдън не се изтръгна дрезгав вик, когато изля семето си в нея, покорявайки се на любовта ѝ.

Каси почувства топлата влага в себе си, затвори очи и се притисна към силното тяло на съпруга си, докато собственото ѝ освобождение дойде със силните и остри спазми на удоволствието. Чу Брейдън да вика името ѝ, усети, че я повдига към себе си и двамата се сляха в невероятното усещане на екстаза. Испита пълно блаженство, когато задоволеното му тяло се отпусна с цялата си тежест върху нейното и двамата потънаха в мекото легло.

— Нараних ли те? — Гласът му трепереше.

— Не — прошепна тя и докосна с устни потното му рамо. — Обичам те. И не си ме наранил.

Младият мъж затвори очи, а ръцете му се стиснаха в юмруци. „И никой друг не ще те нарани — закле се мълчаливо той, вдишвайки мириса ѝ. — Никой!“

ГЛАВА 23

Часове по-късно задавеният вик извади Брейдън от дълбокия му, но неспокоен сън. Той се разсъни мигом и протегна ръце към треперещата си съпруга, която все още бе в плен на кошмара си.

— Каси. — Разтърси я той силно, вече запознат със симптомите. — Събуди се, скъпа. — Нямаше отговор. — Каси! — Сърцето на Брейдън се сви от страх. — Върни се при мен, та petite. Събуди се!

„Върни се при мен. Моля те. Върни се при мен.“

Настойчивият мъжки зов, едновременно и молба и молитва, шепот на паметта, потушен от по-мощната сила на самозащитата, отекна отново и отново в главата на младата жена.

„Брейдън ли я викаше?“

Каси се бореше да се измъкне от емоционалната бездна, сърцето ѝ се блъскаше в гърдите, а по гърба и се стичаха тънки вадички пот. Тя се вкопчи в звука от гласа на Брейдън, протегна се към него, както цветята към слънцето, което им предлага живот.

Брейдън усети кога се събуди и как сковаността напусна потното ѝ тяло. Привлече я бавно към себе си, нашепвайки успокоителни думи в косите ѝ, галейки гърба ѝ с нежни кръгови движения.

— Тук съм, любима. Тук съм, при теб — тихо я увери той.

— Мислех, че сънят си е отишъл... че вече е свършило — прошепна тя.

Брейдън се опасяваше, че далеч не е така, но на глас каза:

— Знам, скъпа. Вероятно е просто резултат от вълненията през последните дни. — Поколеба се. — Пак ли същият сън?

— Да.

— Ти. Звярът. Падането. Нищо друго?

Каси се опита да се улови за спомена, който ѝ се изплъзваше.

— Нищо друго.

Съпругът ѝ замълча за миг, загледан в късните следобедни сенки и замислен за съвпадението между завръщането на кошмара и появата

на Робърт в живота на Каси — нещо, за което бе сигурен, че изобщо не е случайно.

— Брейдън.

Тъничкият ѝ изплашен гласец го изтръгна от мислите му.

— Да, любима.

— Мислиш ли, че съм луда?

Той се сепна и сведе изненадано поглед към нея.

— Що за въпрос е това?

— Напълно логичен. Аз продължавам да страдам от необясними, странни кошмари, макар че никога досега в живота си не съм била пощастлива. Какво друго обяснение би могло да има?

— Не си луда — разпалено отрече той и взе лицето ѝ в ръце. — Никога повече не искам да те чувам да говориш подобни неща. Разбра ли?

Каси почувства огромно облекчение и се усмихна плахо на съпруга си.

— Да, Брейдън, разбрах.

Изпълнен с подозрение, Брейдън продължи да се взира в очите ѝ.

— Наистина го мисля, Касандра. Никога повече не казвай за себе си, че си луда. Няма да го позволя.

Каси възвърна самообладание и погали с треперещите си пръсти напрегнатото лице на съпруга си.

— Това е втората заповед, която ми отправяш днес — напомни му тя с престорено безгрижен тон. — Започвам да откривам, че сте доста властен човек, Ваша светлост.

Брейдън разбра опита ѝ да разсее страха си и се отпусна малко. На устните му се изписа усмивка. Той също искаше да отвлече мислите ѝ от съня.

— Властен. Такъв ли съм наистина?

Тя кимна.

— О, да, такъв си. Е, нищо чудно, че слугите са недоволни от теб.

Показалецът му се плъзна по малкото ѝ изящно носле.

— Тъкмо обратното, моя прекрасна съпруго — отвърна херцогът и лицето му придоби сериозно изражение. — Слугите ми не са недоволни от мен. Те просто са очаровани от новата си херцогиня. — Гласът му стана дрезгав. — Както и аз самият.

Сърцето на Каси се изпълни с щастие. Очарован. Той е очарован от нея. Това бе най-близкото до признание в любов, което Брейдън ѝ бе правил. Може би да си очарован не означаваше да си влюбен, но звучеше толкова прекрасно.

Каси си спомни всичко, което Чарлс бе казал за Брейдън. „Скоро, съпруге мой — безмълвно си обеща тя, много скоро ще изречеш и думите на любовта.“

— Искаш ли пак да се опиташ да заспиш? — нежно я попита Брейдън, неподозиращ мислите ѝ.

Каси се напрегна.

— Не. Предпочитам да стана. Моля те, Брейдън.

Младият мъж я целуна нежно по челото.

— Чудесно. Освен това отдавна мина обедно време. Стомахът ми започва да протестира.

Каси стана от леглото и се намръщи, когато видя останките от пеньоара си. Брейдън се засмя на опитите ѝ да събере двете парчета.

— Ще ти купя друг. Всъщност още няколко. Човек никога не знае кога може отново да стане... нетърпелив — Надигна се от леглото. — Ще изпратя Маргарет в стаята ти, за да ти помогне да се облечеш. А през това време ще се опитам да убедя Кук да ни приготви късен обяд. Какво ще кажеш?

Каси го дари със сияйна усмивка.

— Звучи прекрасно. Благодаря ти — отвърна тя и направи последен опит да увие сатенения пеньоар около себе си, но накрая се отказа. Брейдън бе възнаграден с прелестната гледка на голото ѝ тяло, докато напускаше стаята му. „Очарован“ — помисли си младият мъж.

Да, наистина бе очарован от съпругата си. Както и доста разтревожен. Трябваше да стигне до същността на тези кошмари. Скоро. Преди Каси да е пострадала.

— Никак не ми харесват тези тъмни кръгове под очите ви, Ваша светлост. — Маргарет се бе изправила зад Каси и клатеше глава, докато оглеждаше бледото лице на господарката си.

— Наистина съм добре, Маргарет — увери Каси по-възрастната жена и оправи гънките на ризата си.

Движението само привлече вниманието на прислужницата към твърде тънките очертания на фигурата на херцогинята и бръчката между веждите ѝ се задълбочи.

— Освен това сте твърде слаба. Ако продължава все така, не след дълго ще изчезнете напълно.

— И за да не стане това, ще се присъединя към Брейдън за един късен обяд — весело отвърна Каси, надявайки се по този начин да разсее тревогата на любимата си прислужница.

Маргарет се подсмихна разбиращо и скръсти ръце пред гърдите си.

— Един обяд едва ли ще промени нещата, Ваша светлост. Като заговорихме за това, много от роклите са ви станали прекалено широки.

Каси се извърна и сбърчи вежди.

— Имаше ли време да ги поправиш, Маргарет? — тревожно попита младата жена. — Ако не, ще трябва незабавно да се заема с някоя от тях. Иначе няма да имам какво да облека.

— Разбира се, че имах време, мила моя. — Маргарет забърза към вратата. — Не се безпокойте, поправила съм пет от тях. Ей сега ще ги донеса.

Каси се отпусна облекчено на стола.

— Благодаря ти, Маргарет. Какво ли щях да правя без теб?

Младата херцогиня остана сама в стаята и мислите ѝ се насочиха към недовършения ѝ разговор с Брейдън. Притесняваше се за срещата му с баща ѝ. Бурната страст на съпруга ѝ, после ужаса на кошмара и накрая неочакваното, но прекрасно откровение на Брейдън, което бе толкова близо до обяснение в любов, бяха отклонили въпроса. Едва накрая осъзна, че въобще не бяха говорили за Робърт и за това, което се бе случило днес в къщата му.

Отпусна се в леглото и започна разсеяно да върти с пръсти дантелените краища на ризата си. Какво ли се бе случило? Дали баща ѝ я бе наблюдавал тази сутрин? И ако е така, дали бе казал истината на Брейдън? Стисна очи, за да пропъди завладяващия я страх. Нима непрекъснато трябваше да има предчувствие за нещо лошо? Защо точно сега, когато би трябвало да е на седмото небе от щастие, когато любовта ѝ почти бе достигнала до сърцето на Брейдън, булото на мрака трябваше да засенчи блясъка на радостта ѝ?

Вратата на спалнята се отвори и Каси се опита да се овладее. Нямах да позволи Маргарет да види тревогата ѝ. Бедната жена и без това не бе на себе си от грижи по нея. Каси пое дълбоко дъх, усмихна се щастливо и отвори очи.

Но това, което видя, я накара да скочи на крака и да се прикрие, доколкото може с ръце.

— Сирил? Какво, за Бога, правиш тук?

Той се взря напрегнато в нея. После преглътна и се изкашля.

— Дойдох да видя дали си добре. Почуках и след като не получих отговор... Нямах представа... — Той млъкна, а мрачният му поглед се впи в полусъблеченото ѝ тяло.

Каси усети как я залива гореща вълна и страните ѝ пламват. Беше се озовала само по долна риза, сама в спалнята си с чичото на Брейдън.

— Добре съм — успя да отвърне тя с нормален тон, доколкото позволяваха обстоятелствата.

Той кимна разсеяно.

— Миналата нощ всички бяхме много разтревожени за теб, а когато не се появи и за обяд...

— Добре съм, Сирил — повтори тя. Отчаяно ѝ се искаше Брейдън да не бе разкъсал пенъоара ѝ. — Но както сам виждаш, не съм готова да посрещам гости.

Острата забележка го изтръгна от унеса му.

— О... Моля те да ме извиниш, Касандра. Нямах представа, че си се събудила — каза той и извърна поглед. — Надявам се, че не си пострадала през изминалата нощ. А сега, ако ме извиниш... — И затвори тихо вратата зад себе си.

Каси нямахше време да се замисли над странното поведение на Сирил, защото малко след като той излезе, влезе Маргарет.

— Ето ги, мила моя — весело заяви прислужницата и поднесе една светлозелена рокля на господарката си. — Сигурна съм, че ще искате да облечете точно тази. А сега да побързаме да ви приготвим за Негова светлост.

Каси се усмихна на ентузиазма на Маргарет и послушно облече красивата рокля. Но усмивката ѝ не трая дълго. Гнетяха я мрачни мисли. Взе решение, че тази вечер, каквото и да се случи, ще говори с Брейдън за срещата му с баща ѝ.

За да не губи време, започна още с поднасянето на апетитната супа от стриди, която бе приготвил Кук.

— Какво ти каза баща ми?

Брейдън се сепна. Не че не подозираше за какво мисли Каси. Всъщност очакваше въпроса ѝ, защото самият той бе обмислял случилото се. Но както обикновено, нейната прямота го изненада. Излезе от вцепенението си, облегна се назад и огледа внимателно очарователното, но напрегнато лице на съпругата си. Тя бе удивително красива, но толкова бледа и изпита, а деликатните кости на лицето ѝ — така дяволски изпъкнали. Брейдън се намръщи.

— Какво каза той, Брейдън? — Каси нямаше намерение да остави въпроса си без отговор.

Херцогът я погледна замислено.

— Всъщност той каза много малко.

Каси остави решително лъжицата си на масата.

— Моля те, Брейдън, не извъртай, с цел да ме защитиш — изрече тихо, но с достойнство младата жена. — Той е мой баща и аз трябва да знам. Той ли ме е следил тази сутрин?

Съпругът ѝ се протегна и улови ръката ѝ.

— Откровено казано, не знам, скъпа. Той, разбира се, отрече да е бил тук. Но едва ли може да се вярва на думите му.

Каси сведе за миг поглед, после отново го отправи към Брейдън. В синьо-зелените ѝ очи се четеше тъга.

— Беше ли трезвен?

Брейдън не можеше да скрие истината.

— Не. Почти не бе на себе си.

Болезнена сянка премина по лицето на Каси, но тя кимна.

— Разбирам.

Брейдън поднесе пръстите ѝ към устните си.

— Няма да му позволя да те нарани.

Каси преглътна.

— Смяташ ли, че би го направил?

— Вече го е правил. Като се имат предвид обстоятелствата, да, вярвам, че би го направил отново.

Каси не трепна.

— Може би имаш право — прошепна тя и изгледа съпруга си изпод тъмните си мокри мигли. — Удари ли го?

На Брейдън му се искаше да го бе убил.

— Да. Но не толкова силно както той те е удрял. — Пое дълбоко дъх и заговори направо, сякаш не забелязваше мъката в очите ѝ. — Той е животно, Каси. Животно, пияница и лъжец. Не само отрече да е идвал в Шърбърг, след като ти заживя тук, каза и, че не знае нищо за кошмарите ти.

Пръстите на Каси се вледениха.

— Ти си го питал за кошмарите ми? — възкликна тя.

— Не трябваше ли? Вярно ли е, че не си споменавала...

— Ако е бил пиян... — прекъсна го тя, но не успя да продължи, защото Брейдън я прекъсна на свой ред и поклати отвратно глава.

— Не. Повече няма да приема подобно извинение. Ти също не бива. Той лъже, Каси, лъже.

— Но защо? — едва доловимо прошепна тя. Лицето ѝ бе бледо като платно.

Сърцето на Брейдън се сви от мъка.

— Хрумвало ли ти е, че кошмарите ти се завръщат всеки път, когато се наложи да се разправяш с баща си? Няма ли някаква връзка между двете неща?

— Не! — Тя скочи на крака. Трепереше като трескава, а очите ѝ бяха разширени от ужас. — Моля те... не прошепна с отпаднал глас, а погледът ѝ придоби отнесен израз. Брейдън я хвана миг, преди да се строполи без жизнено на пода.

— Добре съм, Брейдън. Наистина — усмихна се Каси измъчено. Лежеше на дивана, а Брейдън седеше до нея и притискаше студен компрес върху челото ѝ.

— Радвам се да го чуя, скъпа. — Непринуденият му тон с нищо не издаваше тревогата и вината, които чувстваше. — Ще трябва обаче да се примириш с грижите ми, докато се уверя напълно, че си добре.

Преди да успее да отговори, в гостната влезе Чарлс. Дрехите му бяха прашни от ежедневната работа, а лице то му — изопнато от тревога.

— Пъркинс ми каза, че Касандра е припаднала.

Брейдън кимна.

— Да.

Погледът на Чарлс мина покрай него и се насочи към Каси, която се опитваше да стане.

— Прекараната нощ навън ти дойде твърде много. Трябваше да се досетя. Изглеждаш толкова бледа...

— Добре съм, Чарлс. Наистина. — Каси седна и махна кърпата от челото си. — Дватамата с Брейдън говорехме за баща ми и аз малко се разстроих.

Чарлс погледна Брейдън така, сякаш напълно си бе изгубил ума.

— След всичко, което Касандра преживя, какво те накара да обсъждаш Грей точно сега? — попита той с обвинителен тон.

Каси отговори вместо него.

— Брейдън изглежда смята, че срещите с баща ми усилват кошмарите ми — че между двете има някаква връзка. — Гласът ѝ потрепери ѝ тя преглътна бързо, за да потуши надигащата се отново истерична вълна, която заплашваше да я залее. — Може би е прав — добави с отпаднал глас и затвори очи.

Лицето на Чарлс придоби сурово изражение. Той хвана Брейдън за ръката и го поведе към отдалечения край на стаята.

— Насилваш я твърде много, Брейдън — каза тихо, за да не го чуе Каси. — Би било жестоко да продължаваш по този начин.

Брейдън забеляза упоритостта в погледа му, усети предупреждението в тона му. Това го обърка.

— Просто се опитвам да помогна на съпругата си — решително възрази той.

— Навлизаш в опасни и непознати за теб територии.

— Никой не познава Каси по-добре от мен! — избухна Брейдън, а очите му заблестяха.

— Съгласен съм — отвърна Чарлс сериозно. — И тъкмо затова, ти най-добре от всички, би трябвало да разбереш, че тя е достигнала крайния предел на силите си, че не би могла да понесе повече.

Сякаш му нанесе удар. Брейдън се олюля от силата му, от истината. Кимна бавно. Инстинктът му подсказваше, че повече не може да се бори сам с този враг.

— Прав си, Чарлс — съгласи се младият мъж. — Каси е все по-зле, а аз не мога да направя нищо, за да ѝ помогна. — Замълча за миг. — Може би е време да извикам някого, някой, който може.

Изражението на Чарлс видимо се смекчи.

— Кого?

— Доктор Хауъл. Той ще прегледа Каси и навярно ще намери някакъв изход от цялата тази лудост. — За миг лицето му се изкриви в болезнена гримаса. — И аз, не по-малко от теб, се безпокоя от измъчения ѝ вид, Чарлс. Може би Алфред ще съумее да я отърве от страховете, които я преследват. — На лицето му трепна мускул. — Но никой не може да ме убеди, че Грей не е замесен по някакъв начин.

— Ще престанете ли да ме обсъждате така, сякаш ме няма? — разнесе се гласът на Каси откъм дивана. — Ако аз съм предмета на разгорещения ви разговор, моля да ми разрешите да взема участие в него.

Брейдън се обърна към нея.

— Ще изпратя да повикат доктор Хауъл. Искам да те прегледа.

Очите ѝ се разтвориха широко.

— Наистина ли смяташ, че съм болна?

— Искам да разбера каква е причината — каза той и погали бледата ѝ буза. — Ти си твърде слаба, спиш много малко и току-що припадна. Ще съм по-спокоен, ако те прегледа лекар.

— Аз също — заяви дръзко Пъркинс. Бе застанал на прага с нов компрес в ръка. Няколко чифта изумени очи се извърнаха към него, докато прекосяваше стаята и нежно поставяше студения компрес върху челото на херцогинята. — Ето, така е по-добре, Ваша светлост — доволно промърмори той, без да обръща внимание на останалите. — Това ще помогне. — Взе стария компрес от ръцете ѝ и се усмихна окуражително. — Доктор Хауъл е джентълменът, който се погрижи за вас, когато преди няколко месеца дойдохте в Шърбърг. Той е чудесен лекар, който от много години се грижи за Негова светлост. Вече изпратих да го повикат — добави важно той и извърна поглед към Брейдън. — Ще желаете ли още нещо, Ваша светлост?

Херцогът потисна импулса си да му напомни кой за кого работи и реши да прости нахалството на иконома си, защото знаеше, че е причинено от тревогата му за Каси.

— Не, Пъркинс — отвърна сухо той. — Изглежда си се погрижил за всичко.

Пъркинс кимна.

— Да, Ваша светлост, ще ви уведомя веднага щом пристигне лекарят.

Каси проследи с поглед излизания иконом, после се извърна тревожно към Брейдън, опитвайки се да отгатне реакцията му.

— Моля те, не му се сърди, Брейдън. Той много те уважава. Просто ние двамата с него много се привързахме един към друг.

Брейдън повдигна вежди.

— Това, което се опитваш да ми кажеш е, че той уважава мен, но харесва теб.

Каси кимна енергично, видимо облекчена от спокойния му отговор.

— Точно така. — Изведнъж осъзна не особено ласкателния намек в думите си и прехапа устни. — Това, което исках да кажа...

Брейдън почувства прилив на нежност. Неговата Каси бе толкова обичлива, честна и добра, че единственото му желание бе и останалият свят да е като нея. Взе я в прегръдките си и зарови лице в уханните ѝ коси.

— Знам какво искаше да кажеш, скъпа — промърмори младият мъж. Погледна над главата ѝ и срещна сериозния взор на Чарлс. — Ще се справим с всичко, Каси — прошепна пламенно той на Чарлс и на себе си. — Обещавам ти, че ще се справим.

— Разкажи ми повече за сънищата на Касандра. — Алфред Хауъл отпи замислено от коняка си, докато наблюдаваше как Брейдън крачи нервно из кабинета.

Херцогът спря.

— Какво ти каза Каси?

Доктор Хауъл сви рамене.

— Всъщност ми каза много малко. Докато траеше прегледа, мълчеше и говореше само ако ѝ задам директен въпрос. Стори ми се много нервна.

— Това едва ли е изненада за теб, Алфред — горчиво отвърна Брейдън. — Спомняш си в какво състояние беше, когато дойде тук за пръв път, както и причината за него. Прегледът — всеки преглед — е голямо изпитание.

Едрият, набит възрастен мъж сви рамене с отвращение и прокара пръсти през гъстата си бяла коса. Много добре си спомняше нараняванията на херцогинята в деня, когато бе дошъл да се погрижи

за нея. Отвращението и гневът му нараснаха, докато превързваше натъртените ѝ ребра и почистваше многобройните прорези и драскотини, които помрачаваха съвършената ѝ красота. Що за човек бе този, който можеше да причини подобно нещо на една жена, при това на собствената си дъщеря? — питаше се Хауъл, отвратен само при мисълта за това. Бе почувствал облекчение от факта, че се бе измъкнала от Грей, преди да е станало твърде късно.

Очевидно бе сгрешил.

Дългото мълчание изнерви Брейдън.

— Сигурен ли си, че тя е добре... че няма никаква физическа причина за припадъка ѝ? — настоя херцогът.

Докторът въздъхна.

— Ще те уверя отново, че съпругата ти не е болна, Брейдън. Няма причина за цялостното ѝ изтощение, поне от гледна точка на медицината.

— Няма причина... — повтори Брейдън.

— Да, няма.

— Каси смята, че е луда. — Брейдън наблюдаваше внимателно изражението на лекаря.

Той поклати глава.

— От собствен опит знам, че хората, които твърдят, че са луди, много рядко са такива. Точно обратното — онези, които, макар и да се държат странно, настояват, че са напълно добре — най-често са кандидати за лудницата.

Брейдън пресуши чашата си и се загледа в ориенталския килим. Накрая изглежда стигна до някакво решение, вдигна глава и срещна погледа на доктор Хауъл.

— Алфред, ние с теб се познаваме от доста време — започна той, като внимателно претегляше думите си.

— Откакто беше момче — съгласи се докторът и зачака.

Брейдън кимна.

— Знаеш, че по природа съм реалист и не обичам да фантазирам, нито пък да се впускам в неясни обяснения. Обаче искрено вярвам, че влошеното състояние на Каси е пряк резултат от нейните кошмари. А от своя страна, кошмарите са пряк резултат от някаква ужасна случка, която съзнанието ѝ отказва да забрави, но в същото време отказва да си спомни.

Доктор Хауъл изслуша думите му без видима реакция. Допи питието си и остави празната чаша върху бюрото на Брейдън.

— Проблемът на Касандра не е в неспособността ѝ да си спомни, а в невъзможността ѝ да съживи спомена — изрече накрая. — Споменът е спонтанно запомняне на минали събития. Съживяването на спомена е търсене, насочено към възстановяването на тези отминали събития. Точно там е нейният проблем.

Подготвен за скептичен отговор, Брейдън бе изумен от кратката реч на лекаря.

— Твоя ли е тази философия?

— Едва ли — усмихна се докторът. — Принадлежи на Аристотел и е от преди две хиляди години. Но аз напълно вярвам в нея.

— В такъв случай вярваш, че моето обяснение е възможно?

— Не само е възможно, Брейдън, то е много вероятно. — Наведе се напред и заговори със сериозен тон — От това, което ми загатна, си позволявам да предположа, че някой или нещо в миналото на Касандра е оставило толкова дълбока следа в паметта ѝ, че то изплува под формата на разпокъсани образи в сънищата ѝ. Самите образи — с нетърпение очаквам да науча нещо повече за тях — може да не са съвсем точни и ясни, но тяхното наличие ме кара да вярвам, че са важни. И те наистина изсмукват енергията и силата ѝ. Опитвам се да отговоря на твоя въпрос дали съпругата ти е здрава... хм... отговорът ми е и да, и не. Вярвам, че един пациент трябва да се лекува цялостно — не само физическото, но и душевното му състояние.

— В такъв случай би ли обмислил предложението ми да останеш известно време в Шърбърг и да помогнеш на Каси? — попита направо Брейдън. В душата му за пръв път проникна слаб лъч на надежда.

Алфред преплете пръсти и се облегна на ръцете си.

— Това е доста необичайно. И ти го знаеш, Брейдън.

— Знам.

Лекарят го изгледа мълчаливо за миг, после кимна.

— Добре. Позволи ми отново да поговоря с Касандра, насаме. Ако тя няма нищо против, ще остана.

Брейдън се наведе напред и му протегна ръка.

— Благодаря ти, Алфред — каза той искрено. — Завинаги ще съм ти длъжник.

— Още нищо не се знае. — Алфред пое ръката му, стисна я топло и се изправи. — А сега ще се върна в спалнята на Касандра, за да поговоря с нея.

Каси седеше до прозореца, а погледът ѝ се рееше в далечината. Чувстваше се изплашена, объркана и разстроена. Знаеше, че бе реагирала крайно на невинните въпроси на Брейдън, но в същото време споменът за разговора им я караше да трепери и да изпитва страх.

Въздъхна и зарови лице в ръцете си, питайки се за стотен път дали наистина не е полудяла. Какво друго обяснение можеше да има внезапно обзелата я паника?

Тихото почукване на вратата я изтръгна от мислите ѝ. Брейдън влезе в стаята, дойде при нея, коленичи и взе малката ѝ студена ръка в своята силна и голяма длан.

— Как се чувстваш?

— Сигурна съм, че доктор Хауъл ти е казал, че съм добре. — Не успя да прикрие лекото треперене на гласа си.

— Доктор Хауъл каза, че би желал да поговори с теб още веднъж. Готов е да остане в Шърбърг и да ни помогне, Каси — нежно ѝ каза Брейдън. — Но само ако ти го искаш.

На лицето ѝ се изписа силно вълнение.

— Страхувам се — прошепна тя.

— Знам, че се страхуваш, скъпа — опита се да я успокои той и поднесе пръстите ѝ към топлите си устни. — Но ние трябва да открием какво те измъчва толкова силно. И тогава, без значение какво е то, ще се изправим заедно срещу него.

Ако можеше да попие от силата му! Кимна с преbledняло лице и заяви решително:

— Добре, ще говоря с него.

Брейдън никога досега не се бе чувствал толкова горд със съпругата си, както в този миг. Взе лицето ѝ в ръцете си и се вгледа в очите ѝ.

— Ти не си сама, любима. Аз съм с теб. И ще бъда през остатъка от живота ти. — Целуна я нежно, изправи се, прекоси стаята и отвори вратата. — Ела, Алфред. Каси е готова да говори с теб.

Каси наблюдаваше като в някакъв транс как Брейдън пропусна едрия белокоос доктор и излезе от стаята.

— Радвам се, че се съгласи да се видим отново, Касандра — започна Алфред, докато седнаше в най-близкото кресло. — Смятам, че разговорът ни е от изключителна важност.

Каси го погледна тъжно.

— Ще ви задам същия въпрос, който зададох на Брейдън, докторе. Мислите ли, че съм луда?

Алфред срещна погледа ѝ, без да трепне.

— Мисля, че е истинско престъпление толкова чувствителна и красива жена, която очевидно е много влюбена в съпруга си, да страда от подобна болка, от каквата ти очевидно страдаш, Касандра — отвърна той. — Но луда? Не, скъпа моя, тъкмо обратното. Мисля, че си много смела, скромна и изключително очарователна млада жена. Още от самото начало разбрах, че ти си най-хубавото нещо, което се е случвало в живота на Брейдън. Доволна ли си от отговора ми на въпроса си?

Каси примигна изненадано.

— Но ние почти не се познаваме!

— Да, така е, но аз познавам Брейдън. Той вярва в теб. Така че, решението е твое. Дали ще приемеш поражението и ще се предадеш доброволно на това, което терзае душата ти, или ще се бориш и ще докажеш, че заслужаваш доверието на Брейдън. Изборът е твой, мила моя, само твой.

Устните на Каси се извиха в лека усмивка.

— От вас би излязъл великолепен дипломат, докторе. — Вдигна глава и кимна решително. — Добре. Оставям се в способните ви ръце и се надявам, че двамата заедно ще отключим миналото и ще излекуваме болната ми душа.

ГЛАВА 24

Сирил преглътна и последната хапка от омлета си и се надигна, за да вземе днешния „Таймс“, който лежеше неотворен до празното място, начело на масата. Тъкмо се отпусна отново в стола си, за да го прочете, когато вратата се отвори с трясък и Брейдън влезе. С наведена глава и сбърчени вежди, младият херцог приближи до масата, без да обръща внимание на чичо си, погълнат изцяло от мисълта за Каси.

В същия момент тя беше в гостната с Алфред. Бяха се затворили там от сутринта. Брейдън знаеше съвсем точно кога започнаха, защото отмени сутрешната си езда и вместо това предпочете да кръстосва пред затворените врати отвън в коридора и да очаква със свито сърце развоя на разговора. Все още щеше да е там, но Пъркинс изтъкна, че не е зле да хапне нещо, защото без храна Негова светлост няма да може да живее, а още по-малко да бди над херцогинята. Брейдън се вслуша в думите му и неохотно отиде в трапезарията. Възнамеряваше да хапне набързо и да се завърне на поста си.

— Добро утро, Брейдън. — Сирил сгъна вестника и предпазливо поздрави племенника си. След словесната им престрелка преди две нощи не бе сигурен в какво състояние се намират отношенията им. Брейдън не отговори, Сирил се прокашля многозначително и опита отново — Предполагам, че не си отишъл на обичайната си езда?

Брейдън го погледна объркано.

— Моля? — попита той и даде знак да му наляят кафето. Трима лакеи мигом се спуснаха към масата. Единият напълни чашата му, а другите двама поставиха пред херцога чинии с вдигащи пара бъркани яйца, изпържен до златисто бекон, препечени филийки и желе от малини.

— Само една препечена филийка — рече Брейдън и погледна часовника си, докато сядаше на масата. — Какво каза, Сирил?

— Очевидно не си яздил Стар преди закуска — повтори чичо му и посочи към утринния му костюм.

— Не, не съм.

Сирил се намръщи, опитвайки се да разбере странното поведение на племенника си. Той не изглеждаше хладен или отчужден, както очакваше лорд Шефилд, а по-скоро зает с нещо.

— Гостите ни си тръгнаха преди около час — отбеляза той, напомняйки за семейния прием, който Брейдън така подозрително бе зарязал. Въпреки помирителното изражение на лицето му в тона му се долови нотка на раздразнение.

Брейдън не обърна внимание на укорителния намек и отпи от кафето си.

— Чудесно. Радвам се, че са заминали. В интерес на истината напълно бях забравил за присъствието им.

— Те също го забелязаха — сухо вметна Сирил.

Брейдън се зае с препечената филия. Гневът и раздразнението му към Сирил преминаха на втори план.

— Аз не бих се тревожил за това, Сирил — спокойно отбеляза херцогът. — Сигурен съм, че гостите са си прекарали чудесно и без мен и Каси. Само си помисли — сега ще има за какво да клюкарстват до следващото събиране.

— Теб май въобще не те е грижа? — възкликна Сирил, забравил намеренията си да се сдобри с Брейдън.

— Не. — Брейдън си припомни неприятните подробности от злополучния прием и изгледа мрачно чичо си. — Абигейл замина ли си?

— Да, пет минути след като я изхвърли. Не мисля, че тя и Уилям ще стъпят някога в тази къща.

Брейдън изпи остатъка от кафето и отмести чинията си настрана.

— Надявам се да е така, заради нея самата. А колкото до Уилям, не се тревожи, чичо. В мига, в който си припомни, че богатството е по-важно от гордостта му, ще се появи отново. Нашите вложения му донесоха доста пари. Едва ли ще се осмели да прекъсне деловите ни връзки. — Брейдън бутна стола си назад и се изправи. — А, и след като заговорихме за желаните гости в Шърбърг, можеш завинаги да зачеркнеш и Грант Чандлинг. Моята херцогиня му заповядала да напусне дома ни, веднага след недостойното му поведение поминалата нощ. Така че за в бъдеще не включвай виконта в списъка на моите гости. А сега, ако ме извиниш...

Сирил също се изправи, захвърли кърпата за хранене и попита остро:

— Къде, за Бога, отиваш?

Брейдън се поколеба.

— При съпругата си — отвърна накрая.

Сирил стисна неодобрително устни. При съпругата си? Денят едва започваше.

— Защо? Да не е болна?

Брейдън обмисли отговора си и реши, че няма да може да пази дълго време в тайна присъствието на Алфред в Шърбърг.

— Тя е в гостната с Алфред.

Сирил изглеждаше изненадан и загрижен.

— С Алфред? Значи е болна!

Херцогът поклати глава. Бе напълно озадачен. В един момент Сирил искаше да изгони Каси от Шърбърг, а в следващия бе искрено разтревожен за здравето ѝ. Може би той наистина вярваше, че за нея ще е по-добре, ако този брак се разтрогне.

— Не — отвърна Брейдън, отговаряйки едновременно и на чичо си и на собствените си мисли. — Тя не е болна... не и в действителност.

— Какво означава това?

Брейдън пое дълбоко въздух, после шумно го изпусна.

— Това означава, че Каси не спи добре, продължава да слабее, а вчера припадна на масата. — Забелязал смаяния поглед на чичо си, той продължи — Смятам, че всичко това е свързано с кошмарите, които я преследват.

Сирил изглеждаше така, сякаш го бяха ударили с нещо тежко.

— Кошмари? Какви кошмари?

Брейдън погледна нетърпеливо към вратата.

— Това е дълга история, Сирил, а аз искам да се върна при Каси.

— Карай накратко.

— Добре. Дори и след като дойде да живее в Шърбърг, Каси продължи да страда от ужасен сън, който я измъчва нощ след нощ. Това се отразява много зле на здравето ѝ.

— Казваш, че тези кошмари са започнали, след като е дошла в Шърбърг? — попита Сирил.

Брейдън не можеше да си обясни защо, но внезапно изпита силно желание да защити личните преживявания на Каси. Щеше да каже само това, което бе необходимо.

— Не, започнали са преди това, но не съм сигурен кога — уклончиво отвърна той.

— И как точно ще ѝ помогне Алфред?

— Надявам се, че ще убеди Каси да говори за сънищата си, да ги разбере и евентуално да се освободи от тях.

— Евентуално? — повтори Сирил и прокара ръка през косата си. По лицето му нервно трепна мускул. — Да не би да се опитваш да ми кажеш, че заради тези глупости Алфред ще остане в Шърбърг за неопределено време?

Брейдън се стресна от студения гняв в тона на Сирил, гняв, който изкриви чертите на лицето му.

— Да, точно това ще направи.

Сирил удари с юмрук по масата и чиниите изтракаха.

— И ако това се разчуе, знаеш ли как ще се изтълкува в обществото? — изрева той. Лицето му пламтеше от ярост и той не дочака отговор. — Ще ти кажа как ще го изтълкуват! Ще си шепнат един на друг, че съпругата ти е луда. Освен че е неподходяща в безброй други отношения, е неуравновесена и побъркана. Хрумвало ли ти е всичко това?

Брейдън се втренчи в Сирил. Бе твърде шокиран, за да осмисли значението на думите му. Поклати недоумяващо глава, а в погледа му се четеше отвращение.

— Няма да удостоя подобни приказки с отговор, Сирил — заяви той с привидно спокоен глас. — А сега, ако ме извиниш, отивам да видя съпругата си.

Сирил го проследи с поглед, извън себе си от гняв. Кошмари? Чудеше се как е могъл да живее в една и съща къща с Брейдън и Касандра през всичките тези месеци и да не разбере. Първо за интимните им отношения, а сега и това? Кошмари. Поклати объркано глава. С какво бяха свързани тези кошмари? Какви тъмни тайни криеха? И какво, за Бога, можеше да стори един лекар с някакви кошмари? Можеше единствено да разпитва, като си вре носа навсякъде и да нарани семейството още повече. Сирил погледна треперещите си ръце. Всичко се разпадаше, всичките му усилия бяха напразни.

Трябваше да има начин да се спре това безумие. Трябваше да измисли нещо.

— Разказа ми всички подробности, които можеш да си припомниш — отбеляза доктор Хауъл, облегна се назад в дълбокото махагоново кресло със странични облегалки и погледна замислено Каси. — Освен това сподели с мен, че този сън те преследва от години. Можеш ли да си спомниш точно от колко години, Касандра?

Каси преплете ръце в скута си, усещайки как познатият мраз сковава сърцето ѝ. Как ненавиждаше — ужасяваше се — да говори за тези сънища! И въпреки това през последните два часа бе говорила само за това. Трепереше, главата ѝ пулсираше и изпитваше отчаяното желание да избяга от стаята, да избяга от всичко. Но това означаваше да избяга от Брейдън. Затвори очи и отпусна глава върху плюшената облегалка на дивана.

— Касандра — нежно рече Алфред и постави ръка върху нейната. — Моля те, не забравяй, че се опитвам да ти помогна. Разбирам колко трудно е всичко това за теб, но ако искаме да разрешим проблема, първо трябва да го обсъдим.

Каси отвори очи и извика на помощ всички вътрешни сили, които бяха започнали да се изчерпват.

— Добре, докторе — кимна тя и насочи отново мислите си към сънищата, опитвайки се да си припомни времето, когато ги нямаше. Безуспешно. — Съжалявам, докторе — прошепна младата жена, — но просто не мога да отговоря на въпроса ви. Имам тези кошмари още от дете.

Той кимна.

— Тази сутрин свършихме доста работа, мила моя. — И като забеляза изумения ѝ поглед, се усмихна. — Всяко лечение изисква време. Започваме да изолираме болестта. След като веднъж успеем да определим източника ѝ, можем да го отстраним и тогава ще започне възстановяването. — Алфред се изправи. — Вече се умори. И има защо. Да отидем и да хапнем нещо по-питателно от тези кифлички, които слугите бяха толкова любезни да ни поднесат.

Каси стана бавно. Чувстваше се напълно изтощена.

— Не знам дали мога да го направя — прошепна тя по-скоро на себе си.

— Можеш, Касандра — увери я доктор Хауъл. — Не се съмнявам в това. — Потупа я окуражаващо по рамото. — Ако не заради себе си, то заради Брейдън. Той много те обича.

Каси го погледна смаяно. „Той много те обича.“ Колко пъти се бе молила наистина да е така. Но сега, когато го чу от човек, който познаваше Брейдън отлично, това ѝ се стори повече от реално и решителността ѝ се възвърна. Трябваше да бъде силна, не само заради себе си, но и заради любимия си съпруг.

— Благодаря ви, доктор Хауъл. — Красивата ѝ усмивка изразяваше искрена благодарност. — Благодаря, че ми напомнихте кое е важно.

— За Брейдън ли говориш или за закуската? — попита възрастният мъж, а в очите му блеснаха дяволити искрици.

Каси се засмя.

— И за двете, сър.

Брейдън кръстосваше коридора, когато се появиха Каси и Алфред.

— Всичко наред ли е? — Въпросът му бе отправен към Алфред, но загриженият му поглед не се отделяше от лицето на Каси.

— Всичко е наред, Брейдън — увери го лекарят, — като се изключи недоволството на гладните ни стомаси.

Каси прикри умората си, забелязвайки тревогата на Брейдън и го дари с ослепителна усмивка.

— Чувствам се чудесно — тихо каза тя. — Наистина.

Ала усмивката ѝ не можа да прикрие изтощението и бледността ѝ и Брейдън изпита разкаяние. Знаеше, че ще е трудно за Каси. Но не подозираше колко дълбоко ще го засегне нейната болка, колко отчаяно ще иска да свали непосилното бреме от крехките ѝ рамене. Погали и нежно по лицето.

— Трябва да хапнеш нещо.

Каси скръсти ръце пред гърдите си и синьо-зелените ѝ очи заискриха игриво.

— Искаш да говориш насаме с доктор Хауъл, нали Брейдън? — Това беше предишната Каси. — Някой ден най-после ще те науча да казваш това, което мислиш. Ще трябва да се преборя с трийсет и една

годишния ти навик, но съм сигурна, че накрая ще успея — добави тя и се обърна към доктор Хауъл, който се опитваше да прикрие усмивката си. — Благодаря ви, докторе. Отивам в трапезарията, за да можете със съпруга ми да обсъдите насаме състоянието ми.

Алфред високо се засмя.

Брейдън погледна мълчаливо закачливата усмивка на Каси и в гърдите му избухнаха чувства, които повече не можеше да пренебрегва. Не можеше да отрече това, което сърцето му винаги бе знаело, но умът му бе отхвърлял, неспособен да изрече думите на глас. Най-сетне се реши да преодолее предпазливостта и житейския цинизъм. „Аз я обичам“ — помисли си изумено той, докато наблюдаваше как малката ѝ фигура изчезва зад вратата на трапезарията. „Обичам я.“ Брейдън осъзна това, както и всичките си преживявания с Каси, не в някаква специална романтична обстановка, подготвена специално за целта. Това бе един необикновен момент каквато бе и самата Каси, момент, когато Каси бе истинската Каси.

Алфред не пропусна да забележи емоциите, които изразяваха лицето на Брейдън, както и любовта, която струеше от очите му. Но мъдро предпочете да се въздържа от коментар и вместо това рече:

— Двамата с Касандра започваме да се опознаваме, Брейдън. Първият ни разговор протече много добре.

Брейдън излезе от вцепенението си и тревогата му се възвърна.

— Научи ли нещо? — попита той.

Алфред въздъхна, свикнал от години с нетърпението на младия херцог.

— Само части от съня ѝ. Нищо повече от това, което вече знаеш. Но, Брейдън — побърза да добави той, видял разочарованието му, — твоята съпруга трябва да се научи да ми вярва, да ме приеме за свой приятел. Не забравяй, че аз съм до теб през целия ти живот. А Касандра тепърва ще ме опознава. Няма да ѝ е лесно да се научи да се уповава на мен. След като цял живот не е имало на кого да разчита, истинско чудо е, че ти вярва и се осланя на теб. Дай ѝ време. Ужасно болезнено е за нея, не само да обсъжда, но и да съживява кошмарите си. Ние напредваме, можеш да ми вярваш, обаче трябва да се запасиш с търпение.

Брейдън кимна припряно.

— Знам, Алфред, знам. Но не мога да я гледам как страда. Бих искал да ѝ помогна.

— Ти ѝ помагаш с присъствието си, с това, че ѝ даваш любовта си — тихо отвърна докторът и се запъти към трапезарията. — Отивам да хапна нещо, а после можем да излезем да појаздим. Чух, че Касандра е опитомила Стар. Бих искал да видя това чудо.

Макар и да се бе втренчил в Алфред, Брейдън почти, не чу последните му думи. В главата му звучеше само „... с това, че ѝ даваш любовта си.“ Очевидно Алфред бе отгатнал чувствата му към Каси, преди той самият да ги осъзнае.

— Как върви лечението на Касандра? — Тихият глас на Чарлс го изтръгна от мислите му. Лицето му излъчваше тревога. Знаеше, че приятелят му се бе привързал към Касандра и бе искрено загрижен за здравето ѝ.

— Според Алфред напредват много бързо — отвърна Брейдън. — Двата прекараха заедно цялата сутрин. Каси е описала подробности от сънищата си. Не знам нищо повече. — И като изруга тихо, добави — По дяволите, Чарлс, чувствам се толкова безпомощен! — Той се извърна за подкрепа към приятеля си, изоставил опитите да запази самообладание. Искаше да излее страха и болката си пред единствения човек, пред когото някога бе разкривал душата си. — Докато разтриваше уморено очи, не забеляза мъката, която пробягна по лицето на Чарлс.

— Ти си светът на Касандра — тихо каза по-възрастният мъж миг по-късно. — Знам, че тя те обича. И независимо дали го осъзнава или не, тя отчаяно се нуждае от теб. Също както, независимо дали го осъзнаваш или не, си влюбен в нея.

Брейдън рязко вдигна глава. По лицето му бе изписано искрено изумление.

— Нима всички, освен мен го знаят? — възкликна в почуда младият мъж.

Чарлс се усмихна иронично.

— Всички, с изключение на теб и... Касандра.

Погледите им се срещнаха — на Брейдън, изпълнен с емоции, и на Чарлс — топъл и разбиращ.

— Ще ѝ кажеш — изрече той уверено. — Когато си готов за това. Брейдън кимна, твърде развълнуван, за да отговори.

— Мисля, че ще изведе Стар. Защо по-късно двамата с Алфред не се присъедините към мен? — предложи той.

— Чудесно. Ще те настигнем при поляната с препятствията — отвърна Чарлс, разбрал желанието на Брейдън да смени темата. Това, което изпитваше, бе твърде отскоро и той се страхуваше да го обсъжда с когото и да било. Нуждаеше се от време.

Като че ли и двамата мислеха за едно и също нещо. Мисълта за любовта му към Каси не го напусна през целия ден, ту стопляше сърцето му, ту хвърляше в смут душата му. Струваше му се абсурден фактът, че чувството е било у него през цялото време и го бе смущавало толкова много, че не се бе осмелил да го признае?

Брейдън беше необичайно мълчалив по време на ездата с Чарлс и Алфред, а след като се върнаха в къщата, побърза да се извини и се затвори в кабинета си под предлог, че има да свърши някои работи. Но купчината писма върху бюрото му остана непокътната, деловите договори — недокоснати. Вместо това младият мъж прекара по-голямата част от деня загледан през прозореца, пленен от красотата на късния летен ден. Едва сега забелязваше покритите с яркозелени листа дървета, изпъстрените с красиво подредени цветя градини. Преди три години не би им обърнал внимание. Каси го бе научила да разбира и цени природните прелести, бе успяла да пробие твърдата черупка, в която се бе скрил от живота, бе докоснала най-чувствителните струни на душата му и го бе научила какво означава да бъдеш обичан. Притвори очи. Трябваше да се научи да отвърща на тази любов. Може би тя щеше да му помогне и за това.

Спусна капака на бюрото и се отправи с решителна стъпка към стълбите. Каси сигурно се обличаше за вечеря. Трябваше да я види. Незабавно.

Тъкмо бе стъпил върху първото стъпало, когато долови глъчка и спря.

— Ваша светлост! Ваша светлост! — Пъркинс буквално прелетя през коридора. Лицето му бе зачервено от бързане.

— Какво има, Пъркинс? — Брейдън никога не бе виждал иконома си в подобно възбудено състояние.

— Бащата на херцогинята!

Брейдън усети как кръвта му изстива.

— Грей?!

— Той е тук... в Шърбърг — задъхано изрече Пъркинс. — Настоява да види херцогинята. Лакеят, градинарят, дори момчето от конюшните се опитаха да го спрат, но...

— Къде е?

— Опитва се да влезе през предната врата, но аз отказах да го пусна. Помислих, че си е отишъл, обаче Добсън току-що ми каза, че го е видял да се катери по големия дъб до къщата. Хардинг се е опитал да го спре, но...

— Господи! — Брейдън хукна нагоре, взимайки по две стъпала наведнъж. Дървото, което Пъркинс бе описал, водеше до спалнята на Каси. Грей не знаеше това, но ако се предположи, че е достатъчно трезвен, за да може да се изкачи по него, щеше да се озове право на балкона, който водеше към стаята на Каси. И при Каси.

Каси се вгледа в отражението си. Видя отсреща една много изплашена и неуверена млада жена. Все още бе изнервена от разговора с доктор Хауъл, а знаеше, че трябва да събере всичките си сили, за да продължи утре и през следващите дни. Потрепери. Отговорът се криеше някъде дълбоко в нея. Молеше се само дано с откриването му не разруши себе си.

Тежко тупване, последвано от мъжка ругатня я стреснаха и тя уплашено извика. Обърна се и видя баща ѝ да се изправя на балкона олюлявайки се. Той погледна надолу към земята и промърмори: „Проклет камериер“, а после влезе, препъвайки се в стаята. Кървясалите му очи срещнаха изплашения взор на Каси. Той спря, примигна, а по лицето му се изписа изненада, сякаш не бе очаквал да я завари тук. Изведнъж започна да се смее, като пристъпваше към нея.

— Е, това се казва късмет. Представи си само, моята малка Касандра, точно човека, когото исках да видя.

— Татко — прошепна младата жена. Цялата трепереше. — Какво правиш тук?

— Дойдох да те видя, моя малка хубавице.

— Татко, моля те! — Каси отстъпи инстинктивно назад. — Върви си. Нямам пари.

Той спря и присви очи.

— И какво те кара да смяташ, че съм дошъл за пари? — Тя не отговори и той злобно се засмя. — Предполагам, че съпругът ти е споделил за своето малко посещение вчера. Трябваше да зная, че ще съобщиш за идването ми тук — настръхна той и добави — Както и за онези проклети сънища. — Внезапно простена и обхвана главата си с ръце, сякаш искаше да пропъди някакви неканени демони. Думите му звучаха съвсем ясно — Няма ли да спреш? Не ме ли измъчва достатъчно?

— Нямам представа за какво говориш! — извика Каси и се отдръпна по-далеч от баща си. — Защо аз? Ти си този, който ме измъчва! Защо си казал на Брейдън, че не знаеш нищо за кошмарите ми? Защо?

Дори и да бе чул въпроса, Робърт не му обърна внимание, потънал в обърканите си мисли.

— Чу ли това? Всичко, което казахме? Трябва ли да ми го напомняш? Знам, че вината бе моя — цялата! Но аз никога не съм и помислял, че ще се стигне до тук!

Отпусна ръце и впи поглед в Каси, все едно бе призрак.

— Умолявах те да го напуснеш, умолявах те. Но вместо това ти напусна мен. Защо? Заради титлата му ли? Кой, по дяволите, беше той? Защо ме напусна? Толкова много те обичах! — Очите му горяха от гняв, от лудост. — Бъди проклета, задето ме напусна, Елена! Проклета да си! — Хвърли се към Каси. — Сега ще си платиш!

Викът на Каси се сля със звука на ритника, който разтвори вратата. Брейдън нахлу в стаята, сграбчи Робърт за гърлото и го блъсна в стената.

— Ти, жалък кучи сине! — изкрещя той, обезумял от ярост. — Казах ти, че ако още веднъж се приближиш до жена ми, ще те убия!

Робърт се олюля и разтри врата си, където до преди малко бяха ръцете на Брейдън.

— А, ето го и самият благородник! Дошъл е лично да си получи наградата. Въпросът е ще можеш ли да я задържиш? Аз не можах.

Брейдън отново се хвърли към Робърт и го тласна към отворената врата на балкона.

Той изведнъж се оживи, сякаш движен от вътрешните си демони. Вдигна ръка и заби юмрука си в стомаха на Брейдън.

— Брейдън, моля те... спри, моля те! — Каси изхлипа безпомощно, приближи към Брейдън и го хвана за ръката, опитвайки се да го спре.

Брейдън не чуваше нищо, освен оглушаващото бучене в главата си. Изправи се и отново се нахвърли върху Грей, като го притисна към стената на балкона.

Каси наблюдаваше ужасено как съпругът ѝ и пияният ѝ баща продължаваха да се бият, а очите им блестяха от желание за убийство. Силите им не бяха равностойни. По-нисък и по-слаб, Робърт беше и замаян от изпития алкохол. Каси като че ли предусети какво ще се случи. Пронизителният ѝ писък отекна едновременно с последния удар на Брейдън, който се стовари право в челюстта на Робърт. Грей загуби равновесие, политна към парапета, в следващия миг нададе ужасен вик, претърколи се през перилата и изчезна.

Брейдън се спусна към парапета и се надвеси надолу. Видя как якият Хардинг измъкна Робърт от храста и го вдигна на крака. Повече замаян, отколкото наранен, Грей не се противи, докато Хардинг го извличаше от къщата и от земите на Шърбърг.

Кръвта на Брейдън все още кипеше от яростното желание да убие бащата на Каси. Сърцето му биеше лудешки, а кокалчетата му побеляха от стискане, докато се опитваше да се овладее. Каси изхлипа уплашено, Брейдън се обърна и това, което видя, смрази кръвта му.

Каси стоеше точно зад него, лицето ѝ бе бледо като платно, гърдите ѝ се повдигаха и спускаха в опита ѝ да си поеме дъх, а очите ѝ се бяха изцъклили от ужас. Брейдън се спусна към нея с протегнати ръце, шепнейки името ѝ. Но тя не помръдна, продължи да се взира в пространството с невиждащи очи, устните ѝ помръдваха едва забележимо, ала от тях не излизаше нито звук.

— Каси! Всичко е наред! Виж, той е невредим! — Брейдън говореше бързо и отчаяно, сочейки към отдалечаващата се фигура на Робърт.

Но тя не реагира и продължи да трепери.

— Каси! — Брейдън обезумя. Хвана я за раменете и я разтърси, за да я накара да излезе от унеса си, да го види, да го познае, да му отговори. Но когато проговори, Брейдън пожела да не го бе правила. Защото думата, която излезе от треперещите ѝ устни, го накара да се вцепени от ужас.

— Мамо...

ГЛАВА 25

За кой ли път тази вечер Брейдън откряна вратата на спалнята на Каси и надникна вътре. Не бе за вярване, че спокойният ангел, сгушен между завивките, е същата истерична млада жена, която само преди няколко часа се бе вкопчила отчаяно в него. Сега спеше, потънала в безметежен сън, дишането ѝ бе дълбоко и равномерно, а красивите черти на лицето ѝ — отпуснати. До нея, като войник на поста си, бдеше вярната Маргарет, готова да извести Негова светлост, ако херцогинята се събуди. Всъщност последното бе малко вероятно, след като Алфред ги бе уверил, че лауданумът ще ѝ помогне да спи непробудно чак до сутринта.

Брейдън тихо затвори вратата и пристъпи в коридора. Налетя на разтревожения Хардинг и неспокойно крачещия Пъркинс. След като увери със спокоен тон двамата мъже, че Каси е добре, се запъти към стълбите. Предаността и привързаността, която изпитваше цялата прислуга към Касандра, не го учудваше вече. Тя бе спечелила собственото му сърце, изглеждаше напълно естествено, да завладее сърцата на безчувствения му иконом и неприветливия камериер.

Брейдън се насочи към гостната. Джентълмените пиеха коняка си и когато влезе в стаята, се извърнаха към него с разтревожени лица.

— Добре ли е тя? — заговори пръв Чарлс.

Брейдън кимна и се отпусна в креслото си.

— Почива си.

Сирил се намръщи и завъртя полупълната си чаша в ръка.

— Аз все още не разбирам какво, по дяволите, става тук!

Брейдън му хвърли унищожителен поглед. Въпреки явната загриженост в очите на чичо му, той не можеше да забрави скорошния им спор, когато Сирил бе заявил, че Каси е луда.

— Струва ми се, че много ясно ти обясних всичко, Сирил, — каза херцогът с леден тон. — Грей нахлу в спалнята на Каси с намерението да я нарани, но аз се появих точно навреме. Ударих го и той падна през балкона. Каси стана свидетел на цялата сцена. Изпадна

в шок. Отначало си помислих, че е заради баща ѝ — сметнала е, че е мъртъв. После осъзнах, че не това е причината. Защото когато накрая проговори, думата, която произнесе бе: „мамо“.

Лицето на Сирил изразяваше смесица от недоверие и ужас. Когато най-сетне заговори, тонът му прозвуча доста неуверено.

— Но след като е паднал баща ѝ, защо Касандра ще вика майка си?

Доктор Хауъл се обади за пръв път.

— От това, което чух, не допускам, че Касандра е викала майка си — заяви той замислено.

— Нито пък аз — побърза да се съгласи Брейдън. — Смятам, че тя всъщност е виждала майка си. — Потрепери при спомена за невиждащите и изцъклени от ужас очи на Каси. В този момент тя се намираще някъде другаде, виждаше нещо, което съществуваше единствено в съзнанието ѝ, в спомените ѝ. И не бе трудно да се разбере какво бе то. — Майката на Каси е умряла при падане — продължи той, решен да ги накара да го проумеят. — Паднала е от скалите, които заобикалят къщата им — същите скали, при които Каси не може да се реши да отиде. — Изглежда мъжете един по един. — Смятам, че Каси е била свидетел на самоубийството на майка си.

— Мили Боже — прошепна Чарлс с разширени от ужас очи.

Брейдън продължи, все едно че не бе го чул:

— Някъде дълбоко в душата си Каси си спомня какво е видяла през онази нощ. Както и баща ѝ. Защото, ако подозренията ми се окажат верни, излиза, че Робърт Грей е бил този, който е накарал Елена да се самоубие. А точно както Каси му напомня постоянно за съпругата му, така и кошмарите напомнят за смъртта ѝ на самата Каси.

— Смяташ, че кошмарите на Касандра са резултат от това, което е видяла? — успя да изрече Сирил, а по лицето му нервно трепна мускул.

— Да — отвърна Брейдън. — Това обяснява безкрайното падане в сънищата ѝ, което тя описва, както и днешната ѝ реакция на падането на Грей.

— Но тогава тя е била съвсем малка — прошепна Чарлс.

— На четири години, Чарлс. — Гласът на Брейдън потрепери. — Достатъчно голяма, за да попие ужаса от това да види как майка ѝ отнема собствения си живот и достатъчно малка, за да погребее

спомена толкова дълбоко, че да не може да бъде достигнат. — Брейдън усети как в очите му напирараха сълзи. — Каси се е почувствала изоставена от единствения човек, който я е обичал безусловно, нямала е нищо друго, освен ужасния спомен и чувството за пълна самота.

— Отделните подробности имат смисъл — тихо се съгласи Алфред, докато трескаво обмисляше нещо.

Сирил скочи на крака.

— Но това е нелепо! — изрева той, а тъмните му очи заблестяха. — Да не би всички да сте полудели? Тази млада жена се намира под огромно напрежение, опитвайки се да се приспособи към един живот, който за нея е не само нов, но и напълно чужд. Баща ѝ — едно пияно животно — нахлува в дома ѝ, после се сбива със съпруга ѝ и е хвърлен през балкона. Има вероятност да е смъртно ранен. Нима всичко това не е достатъчно, за да рухне?

— Друга жена, може би. Но не и Каси — убедено отвърна Брейдън.

Чарлс зарови лице в ръцете си и тихо простена.

— О, Господи... не! — прошепна той по-скоро на себе си.

Брейдън бе сепнат от страстния тон, с който бяха произнесени думите му, но повече бе вбесен от недоверието на Сирил.

— Защо толкова упорито се противопоставяш на теорията ми? Защото предпочиташ да мислиш, че Касандра е недостойна за положението си или е луда, вместо да разбереш, че е подложена на огромно страдание?

Сирил удари силно с юмрук по масата.

— Защото твоят брак разруши живота ни! — изкрещя той. — Нищо вече не е същото, откакто — поколеба се, после изплю думите, сякаш щяха да изгорят езика му — твоята съпруга дойде в Шърбърг... и очевидно нищо вече няма да бъде!

— Дяволите да те вземат, Сирил! — избухна Брейдън и мигом скочи на крака. — Ако мислиш така, то аз ти предлагам да се махнеш...

— Достатъчно! — Изненадващо, но Чарлс бе този, който прекрати словесната престрелка. Гласът му прозвуча като топовен гърмеж. — Нима Касандра не преживя достатъчно за днес? Нима искате да я събудите с безполезния си спор?

Брейдън застина за миг на мястото си, после отиде зад креслото и стисна облегалката толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

— Да, Чарлс, имаш право. — Костваше му огромно усилие да се владее. Хвърли злобен поглед към чичо си и каза — Сега не е време за спорове. Каси се нуждае от помощта ни.

— И ще я получи — намеси се Алфред. Погледна замислено тримата мъже и реши засега да запази мнението си за себе си. Щеше да го сподели единствено с Брейдън. Защото, ако теорията му бе вярна, тук се криеше нещо друго, много по-опасно. Намръщи се, спомняйки си за Робърт Грей и събитията от следобеда. През този ден бяха разкрити много неща, но и много оставаха погребани. Само Касандра можеше да хвърли светлина върху истината.

Брейдън се запъти към вратата.

— Къде отиваш, Брейдън? — извика след него Чарлс.

Херцогът се извърна.

— Не виждам никакъв смисъл да продължаваме този разговор. Ще се кача в стаята си, за да си почина. „И да бъда наблизко, ако Каси се нуждае от мен“ — каза си наум.

Чарлс сякаш прочете мислите му и кимна.

— Аз ще отида да се поразходя. Бих искал да разменя няколко думи с теб насаме.

Брейдън сви рамене.

— Както искаш. — И като пренебрегна напълно Сирил, се обърна към доктор Хауъл. — Утре ще поговорим.

Алфред кимна. Можеше и утре. Надяваше се, че тази нощ Брейдън ще успее да поспи. Също като Касандра и той се нуждаеше от цялата си сила, за да посрещне следващите дни.

Чарлс последва Брейдън и когато се увери, че са сами, хвана приятеля си за ръката.

— Наистина ли вярваш в това, което току-що каза, че Касандра е видяла — преглътна тежко — самоубийството на майка си?

Брейдън го измери с поглед.

— Не бих го казал, ако не го вярвах.

— Брейдън, възнамеряваш ли да го обсъдиш с Касандра? — Лицето на Чарлс бе придобило зеленикав оттенък, когато припряно продължи — Защото аз смятам, че ще бъде голяма грешка. Бедното

дете, ако е видяло падането на майка си... Какво ще постигнеш, ако ѝ припомниш това? Съживяването на отдавна забравения спомен само ще я нарани още повече.

Брейдън поклати глава.

— Не съм съгласен. Целият проблем е, че нищо не е забравено. Защо иначе през всичките изминали години Каси продължава да сънува кошмари?

— Не може ли да се дължи на нещо друго? На нещо, което баща ѝ е направил?

— Не. — Брейдън пренебрегна умолителния поглед на приятеля си. — О, аз съм сигурен, че Грей има своето място в загадката, че всичко е свързано. Не, Чарлс, убеден съм, че подозренията ми ще се окажат истина. И — продължи той с по-мек тон — дори и да се ужасявам от мисълта да причиня още болка на Каси, трябва да говоря с нея за това.

— Но това ще я съсипе! — избухна по-възрастният мъж.

— Няма да го позволя. Аз ще бъда с нея, Чарлс — увери го Брейдън. — Ще поема болката ѝ, ще я подкрепя, ще ѝ помогна да се почувства по-добре. Няма да позволя на всичко това да я унищожи. Обещавам ти. — Извърна се към стълбите. — Вече съм го решил — додаде тихо. — Утре ще заведе Каси на морския бряг. Там тя се чувства в безопасност и е заобиколена от това, което най-много обича. Ще поговорим. — Погледна към преbledнялото лице на Чарлс. — Не се тревожи, приятелю. Всичко ще бъде наред.

Чарлс проследи с поглед Брейдън, докато зави по площадката на втория етаж. „Всичко ще бъде наред.“ Чарлс затвори очи, преживявайки отново болката и мъката, погребани толкова отдавна дълбоко в душата му. Бяха се завърнали, за да го преследват. Нищо нямаше да бъде наред. Трябваше да действа. Почувства, че му прилошава. Знаеше какво трябва да направи.

— Лятото наистина е към края си. — Каси зарея поглед в неспокойните вълни на Северно море. Студът вече се усещаше във въздуха.

— Да, любима, така е. — Брейдън стоеше зад нея, обвил ръце около кръста ѝ и отпуснал брадичка върху копнинено меката ѝ коса. —

Есента чука на вратата ни.

Каси въздъхна и облегна гръб на гърдите на съпруга си.

— Бих искала да спра времето и да задържа подобни мигове завинаги.

— Не мога да ти обещаая, че можем да спрем времето — усмихна се Брейдън. — Но мога да ти обещаая, че за двама ни винаги ще има подобни мигове.

Каси затвори очи. Искаше да задържи мига, когато светът и мъката изглеждаха толкова далеч, когато бяха само двамата. — Дано да си прав — прошепна младата жена.

— Съмняваш ли се в мен?

— Брейдън, ти не можеш да направляваш съдбата — въздъхна тя. — Някои обещания просто не могат да бъдат спазени.

— А сред обещанията, които съм ти дал — промърмори той дрезгаво, — нима има някое, което да не съм изпълнил?

— Не. — Гърлото ѝ се стегна.

— Тогава защо смяташ, че не мога да накарам мечтите ти да оживеят? — попита той и целуна нежно косата ѝ.

Каси се извърна рязко в прегръдките му и притисна лице към широките му гърди.

— Толкова се страхувам — изрече тя с тънкия си гласец.

Той я погали и нежно я залюля.

— Знам, скъпа. — Пое дълбоко дъх, осъзнавайки колко важни са следващите му думи. — От мига, в който те срещнах, бях сигурен, че си един от най-силните хора, които съм познавал. И все още мисля така. И един от най-смелите. Знам, че си изплашена, но освен това знам, че няма да избягаш от страха си. Ще се срещнеш с него лице в лице. Ние заедно ще се срещнем с него.

Тя кимна. Продължи да притиска лицето си към гърдите му, а малките ѝ ръце лежаха свити в юмручета върху ръцете му. Сърцето му щеше да се пръсне от жал и мъка по нея.

— Каси — започна той, молейки се да има сили да ѝ помогне и мъдрост, да не сгреси, — имаш нужда да поговориш за това, което се случи вчера. Искам аз да бъда първия, с когото ще говориш, а не доктор Хауъл.

Тя отново кимна, но не каза нищо.

— Колко си спомняш от това, което се случи?

Младата жена повдигна глава, но не се отдръпна от прегръдката на Брейдън.

— Спомням си всичко — уморено отвърна тя. — Появата на баща ми в стаята, това, което каза, вашето сбиване, неговото падане. Всичко.

— Това, което е казал? — бавно повтори Брейдън. — Какво каза той?

Каси потрепери.

— Говореше за сънищата ми. Обвини ме, че съм ти казала за тях само за да го измъчвам. Възпротивих се на твърдението му, но той изглежда не ме чу. Продължаваше да говори за майка ми, защо го е напуснала. — Каси се отдръпна от Брейдън и тихо изхлипа. — Повтаря се едно и също. Отново и отново. Баща ми се обвинява за смъртта на майка ми. Това го измъчва. Не знам защо...

— Знаеш, Каси — нежно рече младият мъж и я хвана за раменете, принуждавайки я да срещне погледа му.

— Какво искаш да кажеш?

— Помисли, Каси. Опитай се да си спомниш. Знам, че боли. Какво друго каза той?

Каси трепереше неудържимо.

— Не знам. Нищо.

— Каси! — Брейдън нежно я разтърси.

— Какво искаш да ти кажа? — извика тя.

— Искам да ми кажеш какво ѝ е направил — настоя Брейдън. — Какво се е случило между родителите ти в нощта, когато е умряла?

— Той я обичаше! — Каси хлипаше и се опитваше да се освободи от ръцете на съпруга си.

— По някакъв негов извратен начин, да, обичал я е. Но нещо се е случило в нощта, когато Елена е паднала. Нещо, което я е накарало да избяга. Нещо, което само баща ти знае... и ти. — Той я притегли към гърдите си. — Вчера, когато баща ти падна от балкона, ти изкрещя: „Мамо!“. Какво у него ти напомни нощта на нейната смърт? Помисли, Каси, помисли!

Сред безкрайния ужас в очите ѝ се появи слаб проблесък. Дали си спомни нещо? Брейдън отново я разтърси, изпълнен с отчаяното желание да достигне целта си. Чувстваше, че е само на сантиметър от нея.

— Какво беше то? — не се отказваше той. — Виждам го в очите ти, Каси. В тези красиви очи, които никога не са ме лъгали. Какво още си спомняш?

— Те се караха. — Говореше толкова тихо, че думите и едва се долавяха.

— Кой се караше? Родителите ти?

— Да. — Тя притвори очи, по страните ѝ се стичаха сълзи. — Караха се толкова много. Не разбирах почти нищо, а и не исках да го знам. Но нещо, което баща ми каза вчера...

— Какво каза той?

— Той ме попита дали съм чула всичко, което са си казали. В мига, в който го каза, в съзнанието ми изплува картина. Бях забравила... — Пое дълбоко дъх, опитвайки се да спре риданията си. — През нощта, в която мама умря, те се скараха много жестоко. Бях заспала, но високите им гласове ме събудиха. Спомням си, че се бях свила на стълбите, заслушана в гневните им думи. Когато всичко свърши, мама избяга от къщата. Плачеше, сякаш сърцето ѝ щеше да се пръсне.

— Баща ти удари ли я?

Каси освободи ръцете си и ги обви около себе си.

— Да.

— Каси, скъпа, моля те... опитай се да си спомниш. За какво се караха?

— Аз бях толкова малка... толкова уплашена — прошепна тя.

— Знам, та petite. Знам. Но опитай. Заради мен. Баща ти беше ли пиан?

Каси поклати глава.

— Не. Татко беше трезвен. Той беше толкова съсипан, че тя възнамеряваше да го напусне...

— Да го напусне? Но тя... е била още жива. Защо той е мислел...

— Внезапно го озари мисъл, която трябваше да му хрумне много порано. — Майка ти виждаше ли се с друг мъж? Това ли е имал предвид баща ти? Дали се е страхувал, че тя ще го напусне заради някой друг?

Каси вдигна глава и го погледна. Страните ѝ бяха мокри от сълзите, а в очите ѝ се четеше истински ужас. „Проклета да си Елена... проклета, задето искаш да ме напуснеш! Ти си само една уличница,

чуваш ли ме? И предпочитам да те видя мъртва, отколкото да принадлежиш на друг мъж... Мъртва!“

Каси ахна, думите отекваха в главата ѝ, повтаряха се, сякаш ги чуваше за пръв път.

— Каси, отговори ми! — Брейдън обгърна лицето ѝ с ръце, заставяйки я да го погледне. — Отговори ми!

— Да. — Тя като че ли се разпадаше пред очите му, коленете ѝ се разтрепериха и раменете ѝ увиснаха. — Да... спомням си. — Брейдън я прегърна и я притисна към себе си. Пребледнялото ѝ лице изразяваше огромна мъка, сякаш отказваше да повярва.

— О, Господи, Брейдън...

— Шшт, всичко е наред. Всичко ще бъде наред. — Целуна лицето ѝ, студените ѝ ръце, после нежно я постави да седне върху пясъка. Отпусна се до нея и я притисна силно към гърдите си. Предстоеше им да изяснят още много неща. Трябваше да обсъдят какво се бе случило след разправията между родителите ѝ — падането, което Брейдън бе сигурен, че Каси е видяла — истинската причина за кошмарите ѝ. Но усещаше, че тя е на предела на силите си. Щеше да бъде жестоко да продължава. Трябваше да изчака. — Нищо повече не би могло да те нарани — прошепна младият мъж и я притисна към себе си. — Нищо.

Тя трепереше неистово, зъбите ѝ тракаха. Първата врата на паметта ѝ бе отключена и отдавна затворените спомени започнаха да се появяват.

— Това ли е вината, която носи в себе си през всичките тези години? — прошепна Каси. — Затова ли ме мрази толкова много? Защото му е ясно, че знам за нейната изневяра? А аз толкова много приличам на нея... Мислех си, че не може да ме понася, защото му напомням за нея и за това колко много му липсва тя. — Погледна към Брейдън, устните ѝ трепереха. — Но не е това, нали? По-скоро споменът за една жена, която го е предала. Жената, която е обичала някой друг...

— Тя е имала причина за това, Каси — нежно каза Брейдън. — Баща ти я е наранявал... и физически и душевно.

Каси отново потрепери.

— Знам.

— И тя е намерила някой друг. Някой, който я е обичал, грижил се е за нея. Имала е право на това.

— Кой? — внезапно попита Каси. — Кой е бил той? — Изправи се рязко и се отдалечи в сенките, които хвърляха скалите над тях.

— Не знам, любима. — Брейдън я последва. Искаше да попие и последната капка от болката ѝ. — Има ли значение?

— Да, има. — Извърна се към съпруга си, избърса сълзите от лицето си, а в очите ѝ проблесна искрица надежда. — Не разбираш ли, Брейдън? Който и да е бил той, той е познавал майка ми — вероятно по-добре от всеки друг. Възможно е да е още жив. И ако е, той може да ми разкаже за майка ми. Спомням си я толкова смътно. Може би ще сподели с мен неща, от които толкова дълго време съм била лишена!

Брейдън се втренчи в съпругата си, изумен от безкрайната доброта на душата ѝ. Току-що бе преживяла един от най-разтърсващите моменти в живота си, а ето, че се опитва да отмени болката, да открие доброто, скрито в нея. Наистина му бе трудно да го проумее.

— Скъпа, не ми се иска да храниш прекалени надежди.

— Няма — просто отвърна тя. — Но трябва да опитам.

Брейдън кимна и ѝ протегна ръка.

— Ако е жив, аз ще го откроя.

Чуха тътена едновременно. Отначало започна тихо, после премина в оглушителен грохот. В краката им се посипаха малки камъчета.

— Брейдън! — изкрещя Каси.

Брейдън реагира мигновено. Скочи от мястото си, сграбчи Каси и двамата се претърколиха настрани. Секунди по-късно един голям скален блок падна точно на мястото, където до преди миг бе стоял Брейдън. Земята потрепери, а наоколо се разхвърчаха пясък и камъни.

— Каси, добре ли си? — задъхано прошепна Брейдън, все още стискайки я в прегръдките си.

— Да, Брейдън, мили Боже, едва не бяхме убити!

Брейдън не отговори. Не бе сигурен какво го накара точно в този миг да погледне нагоре към скалата, откъдето бе паднал огромния камък.

Мъжът се изправи и бързо се отдалечи от върха на скалата. Ако бе непознат човек, Брейдън никога нямаше да може да го различи от

такова разстояние. Но той го познаваше. Дъхът заседна в гърлото му и едва не го задуши, когато осъзна кого е видял.

Мъжът беше Чарлс Грейвс.

ГЛАВА 26

Вечерята премина в мълчание. Напрежението във въздуха се прекъсваше единствено от тракането на сребърните прибори и забързаните стъпки на лакеите, докато поднасяха печения фазан, задушени гъби и аспержите в масло. Великолепните ястия не бяха оценени. Всеки един от сътрапезниците бе потънал в собствените си мисли и не желаше или не можеше да ги сподели с останалите.

Каси вдигна глава и за сетен път се опита да разгадае изражението на Брейдън. Той мрачно побутваше храната и изглежда не желаше да срещне погледа ѝ. Бе озадачена, но реши, че странното му поведение се дължи на едва избегнатата злополука на морския бряг.

След като внимателно провери дали не е ранена, Брейдън ѝ помогна да възседне Литъл лейди, метна се на Стар и двамата поеха към къщи в напрегнато мълчание. Веднага щом пристигнаха в Шърбърг, херцогът потърси доктор Хауъл, за да се увери, че Каси е добре. Докторът прегледа и двамата и потвърди, че за щастие са напълно невредими.

Тогава го видя за последен път преди вечерята.

Брейдън се взираше мрачно в почти недокоснатата чиния, сякаш върху плещите му лежеше цялата тежест на света, а Каси нямаше представа защо.

Но не само поведението на Брейдън я безпокоеше. Сирил също се държеше странно, а тъмните му обвиняващи очи няколко пъти се насочваха към нея. Каси не беше глупачка. Появата на Абигейл в нощта на бала доказваше, че Сирил не бе приел Каси като херцогинята на Брейдън, нито пък щеше да го направи някога. Бе се примирила с този факт, но продължи да се отнася към него с уважението, което чувстваше, че е длъжна да засвидетелства на чичото на съпруга си. Сирил също се държеше любезно, въпреки негативните си чувства към нея. Неодобрението му към Каси бе внимателно прикрито под пластове на хладна приветливост и учтива търпимост.

Но в поведението му днес имаше съвсем явна промяна. Очите му горяха с гняв и презрение и Каси се размърда притеснено под обвиняващия му, изпитателен поглед. Той не ѝ бе казал нито дума — също както и Брейдън, — но между отделните хапки си разменяше обичайните любезности с доктор Хауъл.

Чарлс изглеждаше разсеян, сякаш беше някъде другаде. По-рано през деня, след слуховете за драматичното преживяване на херцога и херцогинята, Чарлс се бе появил със стиснати от тревога устни, за да се увери, че всичко е наред. После, след като видя, че Брейдън и Каси не са пострадали, изчезна също така бързо както бе дошъл. Каси усещаше силно отсъствието му и копнееше с цялото си сърце да е до нея, да усеща блясъка на приятелските му сини очи, усмивката му, която винаги бе готова да се появи на устните му и която я уверяваше, че всичко ще бъде наред. Точно в този момент младата херцогиня отчаяно се нуждаеше от верен приятел.

В гърдите ѝ се надигна вик на безсилие, когато Брейдън изведнъж бутна стола си назад и стана.

— Смятам да си легна — обяви той с безизразно лице. Кимна, завъртя се на пети и излезе.

Каси гледаше слисано след него. Не само, че съпругът ѝ никога не си лягаше толкова рано, но той никога не се качваше в спалнята си, без да я помоли да го придружи. Дори и през ранните седмици на брака им, когато спяха отделно.

— Касандра — нежно се обади Алфред и докосна ръката ѝ, — изглеждаш ми доста бледа и уморена. Подозирам, че денят е бил прекалено уморителен за теб. Смятам, че ти също трябва да си легнеш.

Каси кимна, благодарна, задето ѝ бе спестено по-нататъшното неудобство.

— Благодаря ви, докторе. Ще го направя. — Изправи се грациозно, пожела на всички лека нощ и последва съпруга си нагоре по стълбите.

Малко по-късно тя спря пред междинната врата с ръка върху дръжката. Знаеше, че Брейдън е в спалнята си, чуваше го как се движи. Пое дълбоко дъх, отвори вратата и влезе.

Брейдън се извърна. Беше гол до кръста, с чаша порто в ръка.

— Какво има, Касандра?

Каси примигна, стресната от резкия му тон.

— Какво има? — повтори тя.

Сянка на загриженост смекчи суровото изражение на лицето му.

— Да не би да се чувстваш зле след... всичко, което се случи днес?

Младата жена поклати глава.

— Не. Нищо подобно. Но напусна трапезарията толкова внезапно, че дойдох да видя дали не си болен.

Брейдън грубо се изсмя.

— Болен? Не, не мисля, че съм болен. Може би съм объркан и разстроен или по-скоро се чувствам глупак... но, болен? Не.

Тя бързо приближи към него и постави ръка на гърдите му.

— Брейдън...

Той се отдръпна, сякаш докосването ѝ го опари.

— Каси, моля те. Оценявам загрижеността ти, наистина я оценявам. Но не можеш да ми помогнеш. Има нещо, с което трябва да се справя сам. Така че, моля те, върви да си легнеш. — Отпи от питието си и се извърна.

Каси се сви, сякаш я бе ударил. Любовта и гордостта се бореха, докато се опитваше да разбере причината за студеното и отчуждено поведение на съпруга си. Изглежда имаше само един възможен отговор. Каси бавно отстъпи назад. Красивото ѝ лице бе помръкнало от болка.

— Ако съм казала или направила нещо... ако се срамуваш от позорното поведение на баща ми, сега или преди години, наистина съжалявам — прошепна младата жена. — Лека нощ, Брейдън.

Брейдън потрепери, когато вратата се затвори зад нея. Изглеждаше така сломена. Мисълта, че обвинява себе си го обърка още повече, особено в мъчителното състояние, в което бе изпаднал. Болка и вина се преплетоха и пронизаха сърцето му като с нож. Инстинктивно се обърна, направи няколко крачки към вратата на Каси, после рязко спря. Въпреки силните чувства, които изпитваше към съпругата си и обърканите емоции, които тя събуждаше в душата му, не можеше да отиде при нея, не можеше да сподели терзанието си, не и сега. Трябваше първо да се опита да подреди мислите си.

Чарлс. Брейдън се разкъсваше между яростта от вероятното предателство на приятеля си и огорчението от собствените си

подозрения. След като цял живот се бе грижил за него и го бе дарил с приятелството си, защо сега Чарлс ще иска да го нарани?

Въпросът отекуваше болезнено в съзнанието му, отново и отново. Нямахше причина, нито пък щеше да има някаква изгода.

Освен Каси.

Брейдън не можеше да се отърси от спомена за особеното поведение на Чарлс, откакто Каси бе дошла в Шърбърг. Помежду им веднага бе възникнало разбирателство, което бързо бе преминало в необикновено силно приятелство, а накрая — това настойчиво чувство да я закриля, което граничеше с безразсъдство. Той бе умолявал Брейдън да не се рови повече в сънищата на Каси. И бе очевидно, че мразеше силно Робърт Грей.

Чарлс беше на върха на скалата, когато онзи камък едва не уби Брейдън.

Херцогът затвори очи, опитвайки се да пропъди отвратителната мисъл. Не успя. Не му помогна и портото. Нищо не бе в състояние да му помогне — не и докато не се изправи пред Чарлс и не получи отговор. Замаян от количеството алкохол, което бе погълнал, Брейдън се отпусна тежко върху леглото си. Утре. Утре ще говори с Чарлс.

Ала стана така, че Каси първа намери Чарлс. След безсънната нощ, през която се измъчва от странното поведение на Брейдън, тя стана рано. Беше взела решение. Какъвто и да бе баща ѝ, какъвто и да е бил в миналото, не бе по нейна вина. Нямахше повече да се обвинява за случилото се някога. Нито пък щеше да се извинява за вчерашната си емоционална реакция, когато си припомни подробности от последната разправа между родителите си в нощта, когато майка ѝ бе умряла.

След като Брейдън бе разстроен от миналото ѝ или от реакцията ѝ, тя повече нямаше да го замесва в това, като се стреми да научи нещо повече за любовника на майка си, а следователно и за самата нея. Имаше само един човек, който познаваше и който можеше да ѝ даде търсените отговори. Баща ѝ. С или без благословията на Брейдън тя щеше да направи това, което смяташе за необходимо.

Слънцето току-що бе изгряло на хоризонта, когато Каси тръгна да търси Чарлс, стиснала решително един лист в ръка. Както очакваше, той беше в конюшната и проверяваше конете. Изчака го търпеливо пред клетката на Стар.

— Добро утро, Чарлс.

Чарлс се стресна и бързо я премери с поглед от глава до пети.

— Добро утро, Касандра — предпазливо отвърна той, като продължаваше да оглежда изпитателно лицето ѝ. — Не е ли прекалено рано, за да си станала вече?

Каси сви рамене.

— Не можах да спя.

— Добре ли си? — разтревожи се той.

Каси се усмихна унило.

— Да. Добре съм. Напълно невредима. Благодарение на Брейдън. — Когато заговори за съпруга си, очите ѝ светнаха — нещо, което Чарлс не пропусна да забележи. — Ако Брейдън не беше ни избутал настрана... — Тя потрепери. — Но всичко свърши благополучно и според доктор Хауъл и двамата сме напълно здрави.

Чарлс кимна и пое дълбоко дъх.

— Благодаря на Бога. Какво мога да направя за теб?

— Да отнесеш едно съобщение на баща ми.

Чарлс реагира така, сякаш го бяха ударили.

— Моля?

— Да отнесеш едно съобщение до баща ми — повтори Каси. Очевидно му дължеше обяснение, затова продължи — Не мога да ти разкрия всички подробности, Чарлс, но баща ми може да има информация за нещо, което е много важно за мен. Ако е така, искам да се срещна с него, за да разбере какво знае...

— Брейдън знае ли за това?

Каси поклати глава.

— Не. И не искам да узнава. — Махна с ръка, за да не му позволи да я прекъсва. — Моля те, Чарлс. Вече съм решила, че трябва да говоря с баща си. А не мога да рискувам да отида до къщата. Затова му предлагам да се срещнем в някое уединено място в Шърбърг, Ако Брейдън знае, ще ми забрани. Ти единствен можеш да отнесеш това съобщение. Моля те да се погрижиш баща ми да го получи. След това няма да имаш по-нататъшни ангажименти към мен. Моля те — прошепна тя и постави ръка върху неговата. — Ако имаше друг начин, нямаше да се обърна към теб. Но няма.

Чарлс гледаше малката ръка, докато внимателно обмисляше решението си.

— Важно ли е за теб?

Каси кимна решително, усещайки, че той се колебае.

— Да. Ужасно е важно за мен. А с изключение на Брейдън, ти си единственият, на когото мога да се доверя, за да изпълни молбата ми. Моля те, Чарлс.

Чарлс кимна.

— Добре, Касандра. Ще отнеса съобщението ти. Но само при едно условие: Ако баща ти се съгласи да се срещнете в Шърбърг, да не отиваш сама. — Поклати глава, когато Каси отвори уста, за да възрази. — Не те моля да разкриваш на Брейдън плана си. Аз ще те придружа до определеното място и ще бъда на достатъчно разстояние, за да остана незабелязан. По този начин ще бъда сигурен за безопасността ти. — Замълча и се прокашля. — Не мога да позволя да се изложиш на опасност.

Сърцето на Каси се изпълни с нежност.

— Добре, Чарлс. Приемам условието ти.

— Чудесно. — Мъжът присви очи към слънцето. — Веднага потеглям към къщата на баща ти.

Каси импулсивно обви рамене около врата му.

— Благодаря ти — прошепна тя. — Ти си истински приятел.

Лицето му се изопна. Ръцете му бавно се вдигнаха и той я прегърна, с очи, блеснали от напирещите чувства. После бързо я пусна. Безмълвно взе бележката от ръката ѝ и принудено се усмихна.

— По-добре да вървя. Имам да изпълнявам поръчение.

Щом остана сам в каретата, Чарлс разгърна бележката и прегледа съдържанието ѝ. Погледът му се зарея в пространството, а стомахът му се сви на топка. Беше точно това, от което се страхуваше. Касандра знаеше, че в живота на Елена е имало и друг мъж. И като се има предвид колко много приличаше на майка си, нямаше да се успокои, докато не открие този мъж. Чарлс бе уверен в това.

Някога това бе въпрос на чест.

Сега бе надвиснала опасност.

Трябваше да се справи с Робърт Грей.

— Брейдън? Мога ли да те видя за малко?

Брейдън спря рязко пред вратата на библиотеката и се извърна нетърпеливо към доктор Хауъл.

— Важно ли е, Алфред? Трябва да се срещна тази сутрин с един човек.

Алфред примигна.

— Бих казал, че да. Отнася се за Касандра. Има някои неща, които се налага да обсъдим насаме. Неотложни неща.

Брейдън почувства нов пристъп на вина. Затънал в бъркотията на собствените си мисли, той съвсем бе забравил да разкаже на Алфред за вчерашните разкрития. Погледна часовника си. Нямаше седем, вероятно Чарлс щеше да остане в конюшната още известно време. Кимна утвърдително.

— Разбира се, Алфред. Аз също трябва да ти кажа нещо.

Когато останаха сами зад затворените врати на библиотеката, доктор Хауъл се обърна към Брейдън и започна без предисловие.

— Слушах много внимателно разказа ти за случилото се по време на посещението на Робърт Грей в Шърбърг преди два дни. Не вярвам, че сме разкрили цялата истина.

Брейдън скръсти ръце на гърба си и изгледа намръщено килима.

— Прав си, Алфред. Мисля, че е много важно да узнаеш за разговора, който двамата с Каси проведохме вчера на морския бряг, преди онзи ужасен инцидент да ни прекъсне. — И Брейдън изложи пред доктора всички подробности, които Каси си бе спомнила, отделните парчета, които допълваха мозайката, като заключи с въздишка — Не ми даде сърце след всичко, което бе преживяла, да й кажа останалото, в което съм убеден — тя е станала свидетел на смъртта на майка си... смърт, която не е била нещастен случай, както мисли Каси, а самоубийство.

— Не смятам, че е било самоубийство.

Брейдън го погледна смаяно.

— Въпреки всичко, което току-що ти разказах? Въпреки продължаващите кошмари на Каси? Въпреки разстоянието от подножието на скалите, където е било открито тялото на Елена, ти продължаваш да смяташ, че е било нещастен случай?

— Не — поправи го Алфред. — Смятам, че е било убийство.

В стаята настана тишина.

— Убийство — бавно повтори Брейдън и цялото му тяло започна да трепери.

— Да, Брейдън, хладнокръвно убийство. Помисли какво причини реакцията на Касандра онзи ден, когато баща ѝ нахлу в стаята ѝ — какво точно се случи, че я накара да извика името на майка си.

— Тя видя как баща ѝ пада през перилата на балкона — с усилие изрече Брейдън и почувства как кръвта му се смразява.

— Той не падна. Беше бутнат. В този случай неволно, но това не е важно. Касандра е видяла не само падането, но и буйната разправия, която го е предшествовала. Тъкмо това е съживило спомените ѝ. — Млъкна и се вгледа изпитателно в лицето на Брейдън, което изглеждаше неестествено спокойно. — Брейдън? Добре ли си?

— И кошмарите — каза на глас младият мъж, без дори да чуе въпроса на Алфред. — Звярът, който Каси продължава да вижда...

— ... е човекът, който е блъснал Елена Грей в пропастта! — завърши вместо него докторът.

Сърцето на Брейдън се сви от мъка.

— И Каси е била свидетел на всичко това?

— Да, така смятам.

— О, Господи! — Брейдън се облегна на бюрото и наведе глава, опитвайки се да се съвземе. — Значи моята бедна съпруга е трябвало да живее с това през всичките тези години.

— Да живее, опитвайки се да забрави. — Алфред замълча. — И Касандра не е единствената, която отчаяно иска миналото да остане завинаги погребано.

Брейдън рязко вдигна глава. Очите му бяха потъмнели от ужас.

— Убиецът.

Алфред кимна.

— Това би обяснило много неща. Защо Робърт Грей се напива до забрава, защо е измъчван от угризения на съвестта и вина, защо отказва да преустанови всякакви контакти с дъщеря си. А сега, след като ми каза, че Елена Грей е имала връзка с друг мъж — е, това със сигурност би било безспорен мотив за такъв негодник като Грей, нали?

Брейдън усети как му прилошава.

— Да, така е.

— Разбира се, не разполагаме с никакво доказателство — намръщи се Алфред.

— Ще намеря. — Брейдън се запъти към вратата.

— Къде отиваш? — извика след него доктор Хауъл.

— Да се видя с Грей. Да разбере веднъж завинаги какво се е случило в нощта, когато е умряла майката на Каси.

Нямаше време да чака да приготвят каретата. А и ако искаше да овладее страха, който го обземаше, трябваше да стигне по-бързо. Нареди да оседлаят Стар и да го доведат пред къщата. Малко по-късно вече препускаше в галоп към къщата на Грей. Усетил нетърпението на господаря си, жребецът се носеше с пълна сила през гората към къщата, където Брейдън се надяваше да намери отговорите на всичките си въпроси.

Слезе от коня на стотина метра от предната врата. Очевидно Грей не беше сам, отпред беше спряна една карета. Е, Брейдън можеше да почака. Не искаше Грей да разбере за пристигането му и да избяга с приятелите си.

Без да вдига много шум, се промъкна към запуснатата къща и спря сред гъстата трева, която го скриваше напълно. Изведнъж застина — видя герба на Шърбърг върху блестящите врати на каретата. Нямаше време да разследва. От къщата се чу звукът от нечии забързани стъпки. Секунди по-късно входната врата се разтвори и на прага се появи Чарлс Грейвс с разширени от ужас очи. Огледа се трескаво наляво и надясно, не видя Брейдън, качи се в каретата и веднага потегли.

Обзет от лошо предчувствие, с натежало сърце, Брейдън се изкачи по стълбите, водещи към къщата.

Тя изглеждаше празна. Вероятно и единственият слуга в дома бе напуснал.

Брейдън извика името на Грей. Гласът му отекна зловещо в тишината. Мълчание. Брейдън тръгна по полутъмния коридор, като отваряше врата след врата. Всички стаи бяха празни.

Накрая стигна до библиотеката.

И там, върху мръсния и избелял килим, сред малка локва кръв, лежеше Робърт Грей.

ГЛАВА 27

„Как ще каже на Каси?“

Ужасът при мисълта за това засенчи всичко останало в съзнанието на Брейдън, докато препускаше обратно към Шърбърг. Все още бе в шок от преживяното и потресен от мисълта какво можеше да означава присъствието на Чарлс в къщата.

По-късно щеше да анализира всички факти и да разбере накъде водеха те. Сега трябваше да се изправи пред красивата си и уязвима съпруга и да ѝ каже, че баща ѝ, единствената жива връзка с миналото и единственият източник, от когото можеше да узнае това, което я интересуваше — бе мъртъв.

Подаде мълчаливо на Добсън юздите на Стар и се за пъти към къщата.

— Добро утро, Ваша светлост — поздрави го Пъркинс.

Брейдън кимна.

— Трябва незабавно да изпратя съобщение на власти те, Пъркинс. — Написа набързо кратка бележка и я връчи на иконома си. — Моля те, погрижи се за това.

— Разбира се, Ваша светлост. — Дори и да бе изненадан от резкия тон на господаря си и странната му молба, Пъркинс не го показа с нищо.

— Къде е жена ми, Пъркинс?

— Струва ми се, че излезе да се поразходи в градината — Пъркинс посочи с ръка посоката, в която бе тръгнала херцогинята.

Брейдън закрачи из прекрасните градини, които опасваха имението откъм северната му страна. Зачуди се защо не бе видял Каси още с пристигането си. Би трябвало да я забележи от предния вход на къщата.

Чул силен лай, последван от мелодичен смях, той застина на място и се огледа. Прилив на топлота пропъди студа, сковал сърцето му. Нищо чудно, че не я бе видял. Тя се бе изгубила сред калейдоскопа

от цветя — търкаляше се върху меката трева заедно с Пърси и се смееше на лудориите му.

Съвсем нетипично поведение за една херцогиня.

Типичен изблик на жизнерадост на неговата Каси.

Докато приближаваше към нея, огромна буца заседна на гърлото му.

— Здравей, ma petite.

Каси тутакси се надигна и очите ѝ се разшириха от изненада.

— О, Брейдън, не те чух.

Недоволен, че бяха прекъснали играта им, Пърси възмутено излая.

— Нищо чудно, че не си ме чула — нежно се пошегува Брейдън и се наведе, за да отметне тъмните кичури от челото ѝ. — Някои от нас — почеса Пърси зад ушите — са достатъчно шумни, за да заглушат дори оръдеен изстрел.

Пърси излая шумно в знак на съгласие.

Каси притихна и се вгледа в лицето на съпруга си.

— Искаш да говориш с мен? — учудено попита тя. След странното му поведение миналата вечер тя не бе сигурна какво да очаква.

Брейдън кимна, улови я нежно за ръце и я изправи на крака.

— Каси — започна той, като несъзнателно погали пръстите ѝ, — знам, че има неща, които ти не разбираш... неща, за които трябва да поговорим. Но за нещастие, те ще трябва да почакаш. — Впи поглед в очите ѝ, за да ѝ внуши, че трябва да бъде силна.

— Нещо се е случило. — Чувстваше го. Просто го знаеше и чакаше Брейдън да продължи.

— Да. Нещо се случи.

— Какво? — В очите ѝ пролича страх. Брейдън пое дълбоко дъх.

— Става дума за баща ти, скъпа.

— За баща ми? — Първата ѝ мисъл бе, че Брейдън е разбрал за молбата ѝ към Чарлс. Но ако бе така, защо съпругът ѝ не е ядосан?

— Каси, не е лесно да ти го кажа. — Думите на Брейдън отхвърлиха първоначалните ѝ съмнения.

Каси се подготви да посрещне това, което ѝ предстоеше.

— Просто ми кажи, Брейдън. Какво за баща ми?

— Той е мъртъв, Каси.

В първия миг тя се втренчи в него, сякаш си бе загубил ума. После устните ѝ започнаха да треперят.

— Мъртъв?

Брейдън я привлече към себе си, докато ѝ разказваше това, което смяташе, че трябва да знае.

— Очевидно е бил много пиян. Паднал е и е ударил главата си в ръба на бюрото в библиотеката. Това го е убило.

Брейдън усети как ръцете ѝ се вкопчиха в ризата му и се свиха в юмруци.

— Той е мъртъв... Сигурен ли си? — задавено прошепна младата жена.

— Да, любима, сигурен съм. — Замълча. — Видях го.

Каси се отдръпна и се втренчи в него през изумените си, плувнали в сълзи очи.

— Бил си в къщата?

— Да.

— Защо?

Тъкмо от това се страхуваше Брейдън и искаше да го избегне.

— Ще го обсъдим друг път, Каси — уклончиво отвърна той и извърна поглед.

— Не. — Тя изпъна рамене и избърса сълзите си. Можеше да преодолее шока. Изминалите няколко дни бяха донесли толкова разтърсващи разкрития. А сега и това...

Чувствата, породени от смъртта на баща ѝ, бяха твърде объркани и сложни, за да се опита да ги разбере точно в този момент. Но инстинктът ѝ подсказваше, че Брейдън крие нещо от нея. И тя бе решена да разбере какво е то.

— Няма да е друг път, Брейдън. Ще го обсъдим сега. Защо си бил в къщата на баща ми? Има ли нещо общо с онова, за което говорихме вчера на брега?

— Да — призна той, — но не мисля, че точно сега е времето...

— Остави аз да преценя.

Тя не му оставяше избор. Но едва ли някога щеше да настъпи подходящият момент.

— Добре. — Той сложи ръце върху слабите ѝ рамене. — Доктор Хауъл не вярва, че смъртта на майка ти е причинена от нещастен случай. — Внимателно избягна думата самоубийство. — Алфред

смята, че е била бутната от скалите. Затова отидох да се видя с бащата.

Каси примигна.

— Мислиш, че баща ми е този, който...

— В това има смисъл, нали?

Каси сякаш рухна пред очите му. Неканени и дълго потискани, сълзите рухнаха от очите ѝ.

— Но той я обичаше толкова много — изхлипа тя и се вкопчи здраво в ръката му. — Наистина ли вярваш, че той е — направи пауза — бил — насили се да изрече — способен на убийство?

Брейдън въздъхна и нежно погали лицето ѝ.

— Да, скъпа, вярвам. — Вгледа се в ужасеното ѝ лице и добави: — Не вярвам, че е възнамерявал да я нарани, но... ако е открил връзката ѝ с някой друг... Да, вярвам, че е бил достатъчно обезумял, за да я убие.

Каси пребледня и се отпусна немощно върху меката трева.

— Брейдън, мисля, че ще повърна — простена тя.

Той коленичи до нея и я държа, докато се разкъсваше от мъчителните спазми. Когато най-последно стомахът ѝ се успокои, а сълзите ѝ секнаха, Брейдън я залюля нежно в прегръдките си, а Пърси с обич заблиза сълзите по лицето ѝ.

Поседяха така известно време, после младият мъж се изправи, повдигна я и двамата се запътиха към къщата. Тя бе притихнала и покорна, притискаше лице към рамото му, страхуваше се да отвори очи.

Когато двамата влязоха в предверието, лицето на Пъркинс бе придобило подчертано зеленикав оттенък. Тревожният му поглед се насочи към отпуснатото тяло на херцогинята, сетне се върна към Брейдън.

— Един полицаи е тук, за да разговаря с вас, Ваша светлост — успя да изрече той с напрегнат от безпокойство глас.

Брейдън кимна. Може би Пъркинс вече знаеше. Това беше без значение. И без това бе невъзможно да остане за дълго в тайна.

— Кажете му, че ще отида при него след малко — отвърна херцогът и се запъти към стълбите. — И незабавно изпрати доктор Хауъл в стаята на херцогинята.

— Разбира се, Ваша светлост.

Измина цяла вечност, преди лауданумът да подейства. Брейдън остана с Каси, докато заспа, държа я в ръцете си, докато трепереше и се притискаше към гърдите му. Страдаше заради болката ѝ и заради това, че не може да направи нищо, за да я прогони. Можеше само да бъде с нея, докато се опитваше да приеме истината.

Макар че скърбеше, задето Каси бе изгубила и последната връзка с майка си, Брейдън не изпитваше съжаление за смъртта на Робърт. Най-после Каси бе спасена от лудостта на баща си и повече не бе застрашена от присъствието на един вероятен убиец.

Освен ако Чарлс...

Брейдън се изправи. Нямаше смисъл да се терзае повече. Положи нежно дълбоко заспалата Каси върху леглото и даде знак на Маргарет да остане с нея. Прислужницата кимна, обикновено веселото ѝ и добродушно лице сега бе сгърчено от тревога и мъка по господарката ѝ.

Брейдън слезе в библиотеката, където го чакаше полицаят Бентън. Когато херцогът се появи на прага, полицаят потри нервно потните си длани, притеснен едновременно от ранга на Брейдън и загадъчното съобщение, което му бе изпратил. Това бе второто известие, което Бентън бе получил за смъртта на Робърт Грей. Първото представляваше една набързо надраскана бележка, оставена върху бюрото му. Много необичайно. По-добре да не я споменава, преди да разбере повече подробности около случая, реши полицаят.

— Ваша светлост — поздрави той, докато гледаше нервно херцога изпод тъмните си гъсти вежди.

— Благодаря, че се отзовахте така. — Брейдън прекоси стаята и наля две чаши коняк, питайки се откъде намира сили да се държи толкова спокойно. Подаде чашата на представителя на закона и започна без предисловие — Изпратихте ли човек да огледа тялото?

— Да, Ваша светлост. — Бентън пресуши на един дъх чашата си. Обикновено не пиеше, докато бе на служба. Но насилствената смърт, особено когато засягаше и представители на висшите класи, бе достатъчно оправдание за постъпката му. — Бих искал да ми кажете повече подробности, ако сте в състояние.

— Разбира се. — Брейдън се чу да описва събитията, довели до откриването на тялото на Грей, времето, когато бе пристигнал в къщата, тишината, точното място, където бе открил тялото.

Бентън драскаше усилено в бележника си.

— Казахте, че според вас, господин Грей навярно е ударил главата си в ръба на бюрото?

— Да. Бащата на херцогинята очевидно е бил твърде пиян, изгубил е равновесие и е паднал.

Бентън мъдро кимна. Той, също като всички обитатели на града, знаеше за пиянството на Робърт Грей и за това тутакси разбра какво се криеше зад деликатния коментар на херцога.

— Докато бяхте там, видяхте ли и някой друг, Ваша светлост? — попита полицаят.

Вгълбен в бележника си, Бентън не видя измъчения израз, който се мярна за миг върху лицето на херцога, след което бързо изчезна.

— Не видях никой друг, господин полицай. — Отговорът бе категоричен, без следа от колебание. — Когато пристигнах, къщата бе пуста.

Дълго след като полицаят Бентън си бе тръгнал, за да напише доклад за произшествието, Брейдън се запита какво го бе накарало да излъже. Защо не бе казал, че е видял Чарлс да изхвърча от къщата на Грей само минути, преди да открие тялото на Робърт? Дали се опитваше да защити приятеля си от чувство на лоялност или дълбоко в душата си вярваше, че Чарлс не е способен да извърши нещо толкова отвратително? И ако последното бе вярно, можеше ли да продължи да вярва на инстинктите си, когато се отнасяше до Чарлс, след като го бе видял не само в къщата на Грей, но и на върха на скалата, откъдето вчера бе паднал онзи камък?

Имаше само един начин да накара гласовете в главата му да замлъкнат — да се изправи срещу Чарлс. И ако Чарлс бе извършил убийство, то Брейдън щеше да го разбере. Излезе от къщата, решен да го открие на всяка цена.

Чарлс също го търсеше.

Брейдън не бе стигнал до конюшните, когато Чарлс извика името му и се затича да го пресрещне.

— Полицаят е бил тук? — възкликна той. Изглеждаше блед и разтревожен.

Лицето на Брейдън потъмня от изненада.

— Да, Чарлс. Полицаят бе тук. Дойде в Шърбърг, за да разследва смъртен случай. Но ти като че ли вече знаеш? — Брейдън не дочака

отговор, а продължи напред, без да обмисля думите си. Те сами изскочиха от устата му. — Така ли е, Чарлс? — И стисна юмруци, готов да посрещне поредното предизвикателство.

Чарлс се взираше в него не проумяващо.

— Да знам? Че полицаят е бил тук? Да, естествено. Аз съм този, който...

Брейдън го прекъсна рязко.

— Ти си бил, нали? — И като удари юмруци в мускулестите си бедра, погледна Чарлс, сякаш бе някакъв непознат. — Аз бях там, Чарлс. В къщата на Грей. Видях те. Беше точно, преди да намеря Робърт Грей... мъртъв. — Изчака реакцията му със свито от мъка сърце.

— Аз не те видях — бавно и замислено отвърна Чарлс. — Но в онзи момент не разсъждавах съвсем ясно.

— Мога да си представя, че въобще не си имал време за това — вметна Брейдън. — Всъщност изглеждаше така, сякаш бягаше.

Чарлс се смути и това пролича в очите му — те изразяваха едновременно учудване, гняв и болка.

— В какво по-точно ме обвиняваш? — промълви той тихо. Сякаш повя студен арктически вятър.

Брейдън несъзнателно го сграбчи за раменете.

— Ти ли уби Робърт Грей?

Чарлс не трепна.

— Тогава какво правеше в къщата? — настоя Брейдън.

За миг Чарлс се поколеба, после каза:

— Бях там по поръчение на съпругата ти.

Брейдън се изсмя глухо и недоверчиво.

— По поръчение на Каси? Тя не иска да има нищо общо с баща си. — Още докато изричаше тези думи, Брейдън се усъмни, че казва истината. След вчерашните разкрития Каси наистина би искала да говори с баща си. — Но щеше да помоли мен да се свържа с него — изрече той на глас.

— Щеше ли? — остро попита Чарлс. — Очевидно грешиш, Брейдън, защото аз трябваше да отнеса съобщението на баща й. Беше ясно, че няма към кого друго да се обърне, така че се съгласих да й помогна. Когато отидох в къщата, той вече бе мъртъв.

— Тогава защо избяга? — Брейдън заби пръсти в дебелия вълнен плат на самото на Чарлс.

Ченето на Чарлс увисна.

— Мили Боже, Брейдън, току-що бях намерил мъртъв човек. Какво очакваш да направя? Отидох до града, за да уведомя властите.

По суровото лице на Чарлс премина сянка на несигурност.

— Ти си уведомили властите?

— Как иначе полицаят щеше да разбере и да дойде в Шърбърг?

— Изпратих му съобщение, след като се върнах у дома. — Брейдън се вгледа изпитателно в приятеля си, продължавайки да стиска реверите на самото му.

— Аз ненавиждах Робърт Грей — каза Чарлс, без да трепне и посрещна открито изпитателния поглед на Брейдън, — но не съм го убил.

Брейдън изглежда се сети за нещо друго.

— А какво ще кажеш за мен, Чарлс? Опита ли се да ме убиеш?

Чарлс пребледня и прошепна едва:

— Какво?!

Брейдън преглътна, но продължи.

— Вчера, когато двамата с Каси бяхме на брега, един огромен скален блок едва не ме уби, не си ли спомняш?

— Знам това — съгласи се Чарлс толкова тихо, че Брейдън едва го чу. — И ти смяташ, че аз съм го бутнал?

Брейдън го разтърси силно.

— Видях те да стоиш там, по дяволите! Малко след като падна камъкът!

Чарлс се откопчи от него и отстъпи назад. В гърдите му се надигна сподавен вик.

— Видял си ме да стоя там — повтори той накрая. — И си решил, че съм се опитал да те убия. — Продължи да отстъпва назад, а очите му блестяха. — Аз те отгледах, Брейдън, отгледах те от малък. Знам колко дълбоки белези таиш в душата си, знам колко ти е трудно да се довериш някому. Но винаги съм смятал, че съм изключение — единственият човек, на когото вярваш. — Поклати глава и погледна към Брейдън, сякаш го виждаше за пръв път. — Очевидно, съм грешил. Така да е. Щом мислиш, че бих могъл да те нараня, тогава няма какво повече да си кажем. — Спря за миг. — Отивам в къщата.

Искам да видя Касандра и да се уверя, че е добре. След това ще опаковам багажа си. До сутринта ще съм напуснал Шърбърг.

Без да каже нито дума, той мина покрай Брейдън и закрачи към къщата. Нито веднъж не погледна назад.

Каси бавно отвори очи. Чувстваше се замаяна и обърквана и имаше смътното усещане, че се бе случило нещо лошо. Примигна и се втренчи в балдахина над леглото си, питайки се защо е легнала посред бял ден.

Споменът нахлу в главата ѝ и сърцето ѝ се сви. Баща ѝ беше мъртъв. Мъжът, който я бе измъчвал, мразил, наранявал. Но с него си бе отишла и последната надежда да разкрие кой е бил любовникът на майка ѝ.

Тихо и мъчително ридание се изтръгна от гърдите ѝ. Каси се претърколи на една страна и срещна съсредоточения поглед на един мъж, който седеше неподвижно до леглото ѝ.

— Чарлс?

Той скочи на крака, но ръцете му продължиха да стискат облегалките на креслото.

— Да, Касандра. — В погледа му имаше тревога. — Добре ли си?

Тя кимна бавно, а върху красивото ѝ лице се изписа изумление.

— Защо си дошъл в спалнята ми?

Той се намръщи.

— Извини ме за нахлуването, но исках лично да се убедя, че си добре. — Извърна се към вратата.

Каси се надигна, седна и отметна от лицето си разрошените къдрици.

— Моля те, не си отивай — тихо извика тя. Той спря. — Не е нужно да се извиняваш — продължи и колебливо се усмихна. — Благодарна съм за загрижеността ти. — Пое дълбоко дъх. — Ще се оправя. Наистина. Благодарение на приятели като теб.

Вместо да се зарадва, Чарлс придоби мрачен вид. Отпусна се отново в креслото.

— Касандра — започна той, забил поглед в килима, — има някои неща, които би трябвало да знаеш. — Вдигна глава и срещна погледа ѝ.

— Аз съм този, който пръв откри тялото на баща ти. Когато отидох в къщата със съобщението ти, той беше вече мъртъв.

За негово огромно изумление Каси се наведе напред и нежно постави ръка върху неговата.

— О, Чарлс, толкова съжалявам. — Красивото ѝ лице бе изпълнено със състрадание. — Колко ужасно трябва да е било за теб!

Мъжът примигна. Нима добротата и безкористността на тази жена нямаха граници? В гърдите му се надигна прилив на гордост. На гордост и любов.

Чарлс импулсивно взе ръката ѝ.

— Сега, след като се уверих, че си добре, се чувствам спокоен. — Насили се да се усмихне и продължи — Има още една причина, поради която дойдох да те видя, Касандра. Исках да ти кажа сбогом.

Каси го погледна въпросително.

— Сбогом? На пътешествие ли заминаваш?

Нямаше смисъл да отлага неизбежното.

— Не. Напускам Шърбърг.

— Напускаш Шърбърг? — ахна младата жена. — Смяташ, че така ще е по-добре? — Той поклати отрицателно глава и тя продължи — Защо?

Тъкмо от това се страхуваше. Ала знаеше, че трябва да го каже. Събра сили и отвърна:

— Брейдън смята, че аз съм убил баща ти.

— Какво? — извика Каси и едва не се изтърколи от леглото.

— Видял ме е да бягам от къщата — тихо обясни Чарлс. — Съвсем естествено е да предположи...

Каси издърпа ръката си и скочи от леглото.

— Съвсем естествено е да не предполага нищо! — възмутено извика тя. — Веднага ще отида при него и ще му кажа за бележката, която трябваше да отнесеш на баща ми. Тогава той ще разбере... — Млъкна, защото Чарлс решително поклати глава. — Защо не?

— Вече му казах истината, но той не ми вярва. — Въздъхна тъжно, изправи се и се обърна към нея. — Освен това е убеден, че аз съм бутнал камъка, който вчера едва не го уби.

— Мили Боже! — Каси усети как стаята се завъртя пред очите ѝ и се облегна на леглото, за да не падне. — Как, за Бога, може да си

помисли, че точно ти, който си го обичал през целия му живот, си способен на подобно нещо?

— Аз бях там, Касандра — глухо рече той. — Разхождах се на скалите, потънал в мислите си. Чух падането на камъка, после вика ти. Обезумях от тревога и исках да се уверя, че си невредима...

— Не е нужно да ми обясняваш нищо, Чарлс — прекъсна го Каси.

Но той продължи:

— Когато видях, че си в безопасност, не исках да нарушавам уединението ви и си тръгнах. Предполагам, че Брейдън е погледнал нагоре, видял ме е на върха на скалите и е помислил... — Не можа да продължи.

Каси не каза нищо. Отделните парчета от мозайката започваха да си идват на мястото. Странното поведение на Брейдън вчера, начинът, по който я бе отхвърлил миналата вечер, това, че се бе отдръпнал в себе си. Ако Брейдън е имал причина да се усъмни в Чарлс, то това би го накарало да се усъмни и в нея, защото би разкъсало тънките нишки на доверието му в другите. Искаше ѝ се да поплаче за обърканата душа на съпруга си, за агонията му. В същото време ѝ се искаше да го удуши, задето беше позволил на проклетия цинизъм и необоснованите съмнения да замъглят ума му и да го направят сляп за истината. В резултат на което бе накарал най-стария си и скъп приятел да преживее излишна и незаслужена болка.

Мълчанието на Каси продължи твърде дълго и Чарлс се извърна към нея със здраво стиснати зъби.

— Ти също ли смяташ, че съм виновен?

Каси пристъпи към него без колебание и го прегърна топло.

— Мисля, че си най-прекрасният човек на земята. Ти никога не би наранил никого, а най-малко Брейдън — каза тя и отстъпи назад, а от погледа ѝ заструи нежност. — И което е по-важно, Брейдън също го знае. Не ме интересува какво ти е казал. Той те обича, Чарлс. И дълбоко в сърцето си знае, че си невинен. — Сплете нервно пръсти. — Моля те, не напускай Шърбърг! Дай му шанс — дай шанс на Брейдън да оправи нещата. Моля те, Чарлс! Нима гордостта е по-важна за теб от любовта на Брейдън?

Чарлс се взираше мълчаливо в тази прекрасна млада жена, която въплъщаваше всичко ценно и свято, което бе останало в живота му.

Двамата с Брейдън бяха неговият свят.

А тя бе единствената му връзка е миналото.

— Добре, Касандра — чу се да казва. — Ще остана, но само ако Брейдън се съгласи. Ако ме помоли да си тръгна, ще го направя.

— Не би го направил — уверено заяви Каси. Въздъхна облекчено. Предстоеше ѝ важен разговор със съпруга ѝ, който очевидно бе в плен на някаква глупава заблуда.

Брейдън не обърна внимание на почукването.

Не може да се каже дали изобщо го бе чул. Взираше се мрачно през прозореца, а душата му бе потънала в смут, изгаряна от съмнения и вина.

Вратата се отвори с трясък и Каси нахлу в стаята му.

— Трябва да говоря с теб, Брейдън.

Брейдън бе изумен. Тя все още бе облечена в сутрешната си рокля, която бе малко измачкана от следобедния ѝ сън, а лицето ѝ бе бледо и изпито. Завтече се към нея, загрижен за състоянието ѝ.

— Не знаех, че си се събудила — промълви той и нежно я погали. — Добре ли си? — Повдигна брадичката ѝ и се вгледа тревожно в лицето ѝ, търсейки признаци на преживяно страдание.

Но Каси излъчваше единствено възмущение.

— Как можа? — гневно попита тя, а по страните и избиха две червени петна.

Брейдън повдигна вежди.

— Как съм могъл какво?

Каси не си направи труда да смекчи тона си.

— Чарлс дойде в стаята ми. Искаше да се сбогува.

Ръката на Брейдън се отпусна. Изглеждаше напрегнат.

— Това може би е най-доброто решение.

— А ти може би си само един проклет глупак! — И без да обръща внимание на слисаното му изражение, продължи — Чарлс е също толкова способен на убийство, колкото и аз. И което е по-важно — ти отлично го знаеш.

По лицето му премина нервен спазъм.

— Не се бъркай в това, Каси. Има неща, които не знаеш.

— Кой например? Че вчера Чарлс е бил на скалата, когато падна камъка? Да, Брейдън — отвърна тя на шокирания му, въпросителен поглед. — Чарлс ми разказа цялата история. Щеше да я разкаже и на теб, ако си бе направил труда да го изслушаш. Но ти дори не си пожелал да чуеш какво ще ти каже, нали, съпруге? Толкова си бил нетърпелив да го обвиниш в предумишлено убийство! — Пое дълбоко дъх, опитвайки се да се овладее. Много добре съзнаваше, че след онази нощ, когато намери Абигейл в леглото му, сега за пръв път се опълчваше срещу съпруга си. Но твърдо бе решила да достигне до душата му, заради него самия и заради Чарлс. Както и заради себе си.

Леденият поглед на Брейдън и мрачното изражение на лицето му не я разколебаха. Единствено треперенето на малката ѝ брадичка издаваше страха и объркването ѝ.

— Брейдън — продължи тя, без да откъсва поглед от неговия, — нима толкова дълбоко си затънал в недоверието си, че вече не би могъл да разпознаеш истинската любов и приятелството, когато ги видиш?

— Не съм сигурен в съществуването нито на любовта, нито на приятелството. — Тонът му бе горчив и непреклонен, но Каси знаеше колко отчаяно се надява да му докаже, че греша.

Пристъпи към него и нежно промълви:

— Те съществуват. И това се потвърждава всеки път, когато съм в обятията ти.

Брейдън простена измъчено.

— Когато си в обятията ми, не знам какво чувствам...

— Не те питам какво чувстваш — нежно го прекъсна младата жена. — Казвам ти какво чувствам аз. Аз те обичам. — И като сграбчи силната му ръка, добави — Както и Чарлс.

Той продължи да се взира в нея недоумяващо.

— Не споделям сляпата ти вяра, Каси — каза накрая. — Опитах се, но не мога.

— Можеш, ако го желаеш истински — възрази тя. Изпитваше желание да го разтърси, да го накара да прозре истината — че не само те двамата с Чарлс го обичат, че и той също ги обича. Но вродената мъдрост на Каси ѝ подсказваше, че човек трябва да открие сам някои истини.

Разбира се, някой трябваше да го направлява.

Сякаш за миг Брейдън смекчи суровия израз на лицето си, но после бързо го възвърна.

— Ще трябва сам да се справя с всичко това, Каси.

Тя тъжно кимна.

— Знам. Но през това време не позволявай на Чарлс да напуска Шърбърг. Когато осъзнаеш какво си направил, никога няма да си го простиш! — Докато отстъпваше назад, усети, че неговото отдръпване бе прекъснало близостта, която бяха споделяли. За миг се поколеба дали да не се хвърли в обятията му с молбата да я обича. Не можеше.

Не беше въпрос на гордост, а на здрав разум. Нямахше предвид да отнема чувството му за вина или да отклони задълженията му, искаше само да го накара да осъзнае любовта си.

Примигна, за да прогони сълзите, надвиснали над гъстите ѝ мигли.

— Ако имаш нужда от мен, на твое разположение съм. — И преди да се е изложила съвсем, като даде воля на разтърсващите ридания, които я задушаваша, тя се обърна и напусна стаята.

Вече в коридора се предаде на болката и отчаянието, облегна се на стената и заплака. Чувстваше, че за един ден бе загубила повече, отколкото би могъл да понесе човек.

— Ваша светлост, добре ли сте? — Хардинг бе пребледнял от тревога. Милото му и загрижено лице я накара да заплаче още по-силно. — Ваша светлост? — Хардинг пристъпи към нея.

— Аз ще се погрижа за херцогинята.

Касандра се изненада, когато Сирил приближи и я улови за ръката.

— Ела — обърна се той към нея с много по-нежен глас, отколкото през последните дни. — Ще те заведа в стаята ти.

Тя кимна. Трепереше цялата, очевидно преживяното си оказваше своето влияние. И дори любезността на Сирил да бе малко принудена, породена от съжалението му за загубата на баща ѝ, не я беше грижа. Прие я с благодарност.

Докато я водеше към стаята ѝ, той я остави да се облегне на гърдите му и да намокри ризата му с горещите си сълзи. Когато влязоха вътре, продължи да я държи и да мърмори утешителни думи в косите ѝ.

Накрая, напълно изтощена, Каси се отдръпна и избърса страните си с опакото на ръката си.

— Благодаря ти — изрече тя тихо и с достойнство.

Тъмните му загадъчни очи се впиха в нея.

— Смяташ ли, че ще се справиш?

— Да. Нужно ми е малко време.

Сякаш отгатнал причината за сълзите ѝ, Сирил погледна към стаята на Брейдън. Ала всичко, което каза бе:

— Добре. Ако имаш нужда от нещо, ще се радвам да ти помогна.

Погледна я замислено и излезе.

ГЛАВА 28

Робърт Грей бе положен да спи вечния си сън близо до Елена, в едно усамотено кътче от земите около къщата. Изпратиха го с малка церемония. Свещеникът изрече последната молитва, докато Брейдън прегръщаше здраво, хлипащата Каси.

След погребението херцогът отново се отдръпна, затвори се в себе си и стана навъсен и мрачен. Прекарваше дните си, погълнат от делови договори, а през неспокойните си вечери яхваше Стар и препускаше като луд из земите на Шърбърг.

Сякаш искаше да прогони демоните, които го измъчваха. Дните на Каси също бяха мрачни и тъжни, а нощите приличаха на истински ад.

Външно след смъртта на баща ѝ не се бе променило нищо. Чарлс остана, макар че вече не живееше в господарската къща, Сирил продължаваше да се отнася към Каси със състрадателна загриженост, а когато се засичаха с Брейдън, той се държеше с нея внимателно, но отчуждено. Беше изминала седмица, откакто бяха споделяли едно легло, откакто я бе любил. Каси усещаше, че никога досега пропастта помежду им не е била толкова дълбока и се чувстваше изгубена. Страдаше не само тялото ѝ, но и душата ѝ.

А и кошмарите отново се появиха. Идваха все по-често и с все по-голяма сила. Младата херцогиня се събуждаше, обляна в студена пот, по три пъти на нощ и силите ѝ вече бяха на изчерпване.

Когато почувства, че е на прага на пълното емоционално изтощение, тя реши да потърси помощ.

Десет самотни дни, десет мъчителни нощи бяха достатъчни, помисли си тя и стана от леглото. Слънцето току-що бе изгряло и Каси бързо се облече. Не можеше и не биваше да се отдава на самосъжалението. Беше време да се заеме със собственото си бъдеще.

На първия етаж цареше тишина. Нищо странно за този час на деня. Каси не се разтревожи.

— Пъркинс? — тихо извика тя.

Икономът мигом се озова до нея.

— Какво мога да направя за вас, Ваша светлост?

Тя се усмихна.

— Можеш да провериш дали доктор Хауъл се е събудил. Бих искала да поговоря с него.

— Веднага, Ваша светлост.

Докато чакаше завръщането, на Пъркинс, Каси закри из зеления салон на Шърбърг. Стаята бе една от любимите ѝ — със светлозелените кадифени канапета, дебелия вълнен килим и големия прозорец с изглед към градините. Притежаваше великолепието на средновековен замък, но в същото време излъчваше топлина и домашен уют. Беше съвършена.

— Искала си да ме видиш, Касандра?

Младата жена се извърна и видя доктор Хауъл да я наблюдава с любопитство. Не му бе убягнало нито напрежението в къщата, нито потиснатото състояние на красивата домакиня на Шърбърг. Но той търпеливо бе чакал тя сама да го потърси. Най-последно търпението му бе възнаградено.

— Надявам се, че Пъркинс не ви е събудил. — Каси нервно приглади меките гънки на роклята си.

Докторът поклати глава, скръсти ръце зад гърба си и отправи непринуден поглед към картините, които висяха по стените, за да ѝ даде време да се успокои.

— Не, скъпа моя, съвсем не. Винаги ставам рано. Мисля най-добре на свежа глава.

Каси навлажни устните си и започна без предисловие:

— Доктор Хауъл, смятам, че не обръщам достатъчно внимание на здравето си и се опитвам да избягам от проблемите си.

Алфред присви очи и се вгледа с възхищение в прекрасните синьо-зелени очи, които блестяха насреща му.

— Предполагам, че на повечето от нас неведнъж им се е случвало да изпитват вина относно тези две неща — отвърна възрастният мъж. — Но само най-умните го осъзнават.

Каси се усмихна измъчено.

— Много сте любезен, докторе. А и много мъдър. Но в моя случай, да признаеш проблема си е само началото. Решаването му е съвсем друго нещо.

Алфред се извърна рязко с лице към нея.

— За сънищата си ли говориш или за брака си?

— И за двете.

Той кимна и ѝ даде знак да седне. Тя приседна на края на дивана, а Алфред се отпусна в едно кресло до нея.

— В момента Брейдън също преживява криза, Касандра. — Поклати глава, като видя смаяния ѝ поглед. — Не, не проявявам любопитство относно подробностите. Обаче не съм и сляп. Освен това не забравяй, че познавам съпруга ти от много години и много добре си спомням детството му. Той не е свикнал някой да го дарява с безусловната си любов, нито пък със себеотрицанието си, защото никога досега не ги е изпитвал. Докато не срещна теб.

Каси настръхна.

— Чарлс го обича.

Алфред замълча за миг, после кимна предпазливо.

— Да, Чарлс го обича. Но любовта и доверието, макар да са различни чувства, много честно са неразделни. — Каси понечи да възрази, но Алфред вдигна ръка. — Каквото и да се е случило между Чарлс и Брейдън, те трябва сами да го разрешат, Касандра. Имай доверие в съпруга си. И най-важното — обичай го.

— Аз го обичам — тихо отвърна младата жена. — Винаги съм го обичала. И ще го обичам винаги.

Доктор Хауъл нежно ѝ се усмихна и каза тихо.

— Само ако този свят бе пълен с жени като теб!

Тя преглътна сълзите си.

— Тогава този свят щеше да бъде измъчен и изплашен.

— Кошмарите не са ли престанали? — попита той изненадано. Въпреки недоразумението между Каси и Брейдън Алфред бе сигурен, че кошмарите ѝ са изчезнали.

— Искате да кажете, че след смъртта на баща си, би трябвало да не се страхувам от бъдещето и да се освободя от миналото? — Каси изрази на глас мислите на доктор Хауъл. Говореше напрегнато, едва потискаше чувствата си. — Е, не е така. — Закри лицето си с длани. — Сънят ми се влоши, вместо да се подобри — прошепна тя. — Не знам какво да правя.

Алфред се изкашля.

— Възможно ли е отчуждението между теб и Брейдън да е причина за лошия ти сън?

Каси отпусна ръце в скута си и изправи рамене.

— Едва ли, доктор Хауъл. Както споменахте по-рано, не съм глупачка. Това не са просто лоши сънища, а живи и много чести повторения на кошмара ми.

— Живи и много чести? — ахна смаяно Алфред. — Спомняш ли си нещо друго от съня си?

Сянка на объркване помрачи погледа ѝ.

— Не... — отвърна тя и се опита да подреди мислите си. — Самите образи не са се променили — продължи бавно, като обмисляше едва доловимите промени в съня си през изминалата седмица. — Само че сега, вместо да виждам само смътна сянка на звяра, той е много по-жив от всякога. — Потрепери и се насили да продължи. — И знам, че иска да ме убие. — Докато говореше, лицето ѝ ставаше все по-бледо.

Алфред се намръщи. Не очакваше да чуе това, то бе лишено от смисъл. Ако теорията му бе вярна и Робърт Грей бе отговорен за смъртта на съпругата си, то кошмарите на Каси трябваше постепенно да избледняват, вместо да се засилват. Въпреки бъркотията в живота ѝ тя би трябвало да чувства огромно облекчение, затова че заплахата и опасността вече не я дебнат.

Освен ако убиецът не беше Робърт Грей.

Тази вероятност смая Алфред и размъти съзнанието му. За миг се замисли дали да не я изкаже на глас, но като видя пребледнялото лице на Касандра, рязко промени намерението си. Това бе само едно предположение от негова страна, неподкрепено с никакви факти. Трябваше добре да го обмисли, преди да го сподели с Касандра.

Но въпреки че отхвърли мисълта като малко вероятна, съмнението не престана да го гложди.

Няколко минути по-късно Каси излезе от господарската къща и се насочи към конюшните. Разговорът ѝ с доктор Хауъл не доведе доникъде, а унилото ѝ настроение, заедно с обзелия я вътрешен студ взеха превес. Имаше нужда от успокоението, което ѝ даваха нейните приятели — обичните ѝ чистокръвни коне и техния състрадателен треньор.

— Чарлс? — извика тя, когато стигна до вратата. Конете се размърдаха неспокойно, разпознали гласа на господарката си. Каси влезе. — Здравей, любов моя — поздрави тя Литъл лейди и я погали нежно по грациозната ѝ шия. — Може би, когато Добсън се появи, ще го помоля да те оседлае — промърмори младата жена. — Една утринна езда ще се отрази добре и на двете ни.

Звук от конски копита, съпроводен от приглушени гласове, достигна до слуха на Каси. Обзе я любопитство и като потупа за последен път Литъл лейди, тя излезе от конюшната. Едва не се сблъска с Добсън, който бършеше гърба на пръхтящия Стар.

Каси почти не забеляза коняря и коня, нито чу смутеното извинение на Добсън, който отведе Стар. Очите ѝ бяха приковани в съпруга ѝ.

— Добро утро, Брейдън — каза накрая тя.

Брейдън се втренчи в нея и гърдите му болезнено се свиха. След дни на самоналожена изолация той бе зашеметен от присъствието на Каси и бушуващите чувства, които се надигнаха у него. В този миг, когато бе напълно уязвим и беззащитен, той осъзна, че отчаяно се нуждае от съпругата си. Забележимо трогнат, той се опиваше от Каси — от нейната невинност, нежност и любов.

— Какво правиш тук в този ранен час? — предпазливо я попита, нарушавайки дългото мълчание.

— Същото, което и ти. Не можах да спя.

По лицето му премина сянка на тревога.

— Разбирам. — За пръв път от няколко дни той се вгледа отблизо в нея — видя бледността, тъмните кръгове под очите, изтънялата ѝ фигура. Видът ѝ го разтревожи и той се намръщи.

— Добре ли си?

„Не — искаше да изкрещи Каси, — не съм добре. Толкова съм самотна, толкова съм изплашена... И се нуждая от съпруга си.“ — Но каза само:

— Да, Брейдън.

Той не изглеждаше убеден.

— Видя ли се с Алфред?

— Всъщност искаш да попиташ дали доктор Хауъл ме е видял. — Каси вдигна глава и пристъпи бавно към него. — Отговорът е да, той ме видя. — Бореше се с желанието да се хвърли в прегръдките му,

знаеше, че ще я отблъсне. — Не се тревожи за мен, Брейдън. Добре съм. Предполагам си спомняш, че съм свикнала сама да се грижа за себе си.

Устните му се извиха в лека усмивка, той вдигна ръка и прокара пръст по върха на носа ѝ, достигайки устните ѝ.

— Да, спомням си — промърмори младият мъж и нежно разтри долната ѝ устна. — Моята независима и честна Каси. Толкова различна от всички дами, които познавам.

Нежността в очите му сломи и последната ѝ защита. Мъчителният спомен за това, което бе загубила, нахлу в душата ѝ.

— Не чак толкова различна — прошепна младата жена и се предаде окончателно. — Липсваше ми, Брейдън. — Гласът ѝ секна. — Липсваше ми толкова много.

— Каси... — едва промълви той. Думите ѝ пронизаха сърцето му, напомниха му, че тя е единственото същество на този свят, което може да достигне до дъното на душата му. Обхвана с длани красивото ѝ лице и го повдигна към своето.

Сърцето на Каси заби учестено, а очите ѝ се притвориха, когато устните на Брейдън докоснаха нейните — веднъж, втори път — после ги завладяха в страстна целувка на копнеж и болка. Каси се повдигна на пръсти, притисна се към него, отворещайки с цялото си сърце, казвайки му без думи, че жадува за повече. Знаеше, че той искаше да ѝ го даде.

Брейдън я взе на ръце и се запъти към къщата.

— О... извинете ме.

Каси и Брейдън се стреснаха при звука от гласа на Чарлс. Толкова бяха погълнати един от друг, че не бяха забелязали приближаването му.

Той пристъпи смутено от крак на крак с изчервено лице.

— Не исках да ви прекъсвам.

Каси усети как Брейдън се напрегна, почувства как магията се разваля и изчезва.

— Изневеряваш на себе си, Чарлс — каза Брейдън с леден тон. — Безшумните и незабелязани от никого пристигания и заминавания са обичайната ти стихия.

Чарлс потрепери, а Каси извика:

— Брейдън, престани!

Брейдън мигом я пусна, без да обръща внимание на изумлението и болката, преминали по лицето ѝ.

— Смятай го за сторено. А сега, ако ме извините, чака ме работа. — И като се обърна към Чарлс със студено изражение на лицето, каза — Добсън се погрижи за Стар. Литъл лейди трябва да бъде изведена на езда. Ноубъл Бърт накуцва с левия крак. Всяка друга информация можеш да получиш от Добсън. — После се отдалечи, без да се обръща назад.

— Съжалявам, Касандра — тихо рече Чарлс.

Каси поклати глава, все още загледана в отдалечаващия се Брейдън.

— Недей. Ти не си виновен. — Погледна тъжно към Чарлс и попита — Защо е така изпълнен с гняв?

Чарлс стисна утешително ръката ѝ.

— Изглежда дълго потисканите чувства на Брейдън най-после напират да излязат на повърхността. Гневът му е добър знак. Поне вече не е безразличен към мен. Много повече се страхувам от равнодушието му, отколкото от гнева му. — В сините му очи блеснаха дяволити искрици и той добави разбиращо — Не е равнодушен към теб, нали?

Каси се изчерви.

— Предполагам, че не — отвърна тя и проследи с поглед съпруга си, докато изчезна от погледите им. Бе разтърсена от срещата им и размишляваше над неочаквания изблик на гняв на Брейдън, както и над също тъй неочакваната проява на страстта му. Две коренно противоположни реакции — още едно усложнение в и без това объркания ѝ живот.

Чарлс я наблюдаваше замислено.

— Искаш ли да поговориш за това? Аз наистина съм добър слушател.

Каси се поколеба. Би било чудесно да сподели терзанията си с Чарлс, да му разкаже всичко — за спомена за смъртта на майка ѝ, за съществуването на любовника на Елена, за вероятната вина на баща ѝ и за ужасния кошмар, който изглежда бе ключът към всичко. Но Чарлс вече изстрада достатъчно — отчуждението на Брейдън, както и неустановеното му положение в Шърбърг. Не, моментът не бе подходящ.

— Благодаря ти, приятелю — тихо промълви младата жена и докосна ръката му. — Но първо трябва да се опитам да се справя сама. Засега мисля, че е най-добре да се прибера в стаята си и да си почина. Изгубих желание за езда.

Чарлс я наблюдаваше как се отдалечава със загадъчно изражение на лицето. Щеше да говори с него. Беше въпрос на време. И след като разбере какво точно знае Каси, трябваше да вземе трудно решение. Това, от което цял живот се бе страхувал.

Брейдън нахлу в къщата, затръшна зад себе си вратата на библиотеката и си наля чаша коняк. Беше бесен, макар и да не знаеше каква бе причината за това. Срещата му с Каси или тази с Чарлс? Знаеше единствено, че цялото му същество бе изпълнено с болезнена горчивина, тялото му пулсираше от незадоволено желание. Усещаше дълбоко в себе си някаква особена празнота.

Изпи питието на един дъх.

— Брейдън. — Доктор Хауъл надникна в библиотеката. Лицето му бе помръкнало от тревога.

— Да, Алфред. — В тона на Брейдън прозвуча нотка на нетърпение. — Какво има?

Алфред влезе и затвори вратата зад себе си.

— Трябва да поговорим. Наложително е.

Настойчивата нотка в гласа на лекаря надви раздражението на Брейдън.

— За Каси ли се отнася? — тревожно попита той.

— Да. — Алфред вдигна ръка, като забеляза напрежението в очите му. — Няма причина за паника. Касандра е добре. Но разговорът, който проведохме днес, ме обезпокои и смятам, че се налага незабавно да го обсъдя с теб.

Когато мина покрай библиотеката, Каси чу приглушените гласове, които идваха отвътре. Не им обърна внимание и се запъти право към стълбите, за да потърси убежище в спалнята си. Устните ѝ още бяха изтръпнали от целувките на Брейдън, всички чувства, които бе потискала през изминалата седмица, оживяха с нова сила. Беше се

зablуждавала, че може да живее в къщата на Брейдън и да бъде негова съпруга само по име. Не можеше. Нито пък можеше отново да се превърне в онова невинно младо момиче, каквото бе само допреди два месеца. Вече бе жена — с женски нужди и женска страст. Копнееше изцяло да бъде със съпруга си.

Хвърли се върху леглото и избухна в сълзи.

— Касандра.

Младата жена подскочи и втренчи плувналите си в сълзи очи в Сирил Шефилд.

— О... Сирил. — Избърса сълзите си и се опита да се овладее. — Не чух кога си влязъл.

Той се приближи до леглото и нежно я изправи на крака.

— Мога ли да ти помогна?

Каси не издържа. Загрижеността в гласа му отприщи бента на дълго сдържаните чувства и сълзите ѝ рукнаха като буйна река. Сирил я прегърна, привлече я към себе си и нежно загали косите ѝ. Каси притисна лице към мекия вълнен плат на тъмнозеленото му сако. Искеше да се зарови в топлината му и да остане така завинаги, далеч от болката и страданието.

Ала това бе невъзможно.

След като риданията ѝ стихнаха, тя се отдръпна подсмърчайки, засрамена от непростимото си поведение. За втори път губеше самообладание пред чичото на Брейдън.

— Сирил, извини ме — едва чуто промълви тя. — Не знам какво ми стана.

Той не отмести ръце от раменете ѝ.

— Каква е причината за този плач? — настоя Сирил, без да откъсва от нея тъмните си пронизващи очи.

Въпросът му я накара да застане нащрек. Инстинктивно усети, че той всъщност питаше не каква, а кой е причината.

— Нищо — излъга младата жена и видя как лицето му се изопна. — Напоследък ми се случиха доста неща. Смъртта на баща ми бе толкова неочаквана.

Сирил не отговори, но продължи да се взира в нея. Притеснението ѝ се усили, защото усети, че зад привидната загриженост на Сирил се таи едва потискан гняв.

Каси се отдръпна.

— Благодаря за съчувствието, Сирил — студено рече тя. — А сега, ако нямаш нищо против, бих искала да остана сама.

Той стисна устни и за миг Каси си помисли, че няма да си тръгне. После кимна.

— Както желаш. — Изгледа я продължително и напусна стаята.

Минаваше полунощ, когато Каси най-после заспа.

След като прекара по-голямата част от деня в стаята си, тя бе духовно изтощена, но физически се чувстваше бодра. Сънят бягаше от очите ѝ и когато накрая я споходи, бе неспокоен и накъсан.

Кошмарът се разгърна като низ от тъмни сенки.

Уханието на лилии... майка ѝ. Два гласа... на Елена — изплашен, мъжкият — сърдит, умоляващ... безумен. Тя самата — уплашена... уязвима... бягаща.

Навсякъде имаше дървета, но те не можеха да я скрият. Писькът отекна зловещо в нощта. Звярът изрева в отговор, вдигна огромната си глава и се огледа за плячката си.

Намери я.

Не можеше да избяга. Настигаше я, беше все по-близо и по-близо, докато помежду им не остана нищо, освен уханието на лилии и бездната на смъртта.

Тя изкреця... името на Брейдън... но той не можеше да я чуе, защото от устните ѝ не излезе нито звук. Усещаше върху лицето си горещия дъх на звяра, чуваше гневното му ръмжене, виждаше блясъка на безумните му очи.

Сви се. Знаеше, че ще я убие.

Зелено. Навсякъде беше зелено. Пред нея. Зад нея. Защо навсякъде бе толкова зелено? Земята. Идваше по-близо и по-близо... тя летеше към смъртта си.

Брейдън... Брейдън... Брейдън...

— Тук съм, скъпа... Тук съм. — Брейдън разтърси Каси отново. Никога досега не се бе чувствал толкова уплашен. Вече пет минути тя зовеше името му с хрипливи и мъчителни викове. Отпрати Маргарет, като заяви, че желае да остане сам с жена си, убеден, че той е единственият човек, който може да ѝ помогне. Ала за първи път, дори той не можеше да я изтръгне от съня ѝ. — Каси! — Тя отново не го чу.

Брейдън събра сили, вдигна ръка и я удари силно, ужасен от мисълта, че ѝ причинява болка. — Каси!

Тя примигна. Замаяността постепенно изчезваше от очите ѝ, докато и последните сенки на кошмара не отлетяха. Погледът ѝ се проясни и се спря върху мрачното и напрегнато лице на съпруга ѝ.

— Брейдън. — Той трепереше по-силно от нея. — Брейдън... — Протегна ръка и нежно го погали по тила. — Аз съм добре — успокои го тя. — Наистина съм добре.

Трогнат до дъното на душата си от факта, че тъкмо тя го успокояваше, младият мъж я сграбчи в прегръдките си и я притисна силно към гърдите си. Отмалял от облекчение, той бе решен повече от всякога да стигне до злокобната сърцевина на този кошмар и да го прогони веднъж завинаги.

Дълго време не продума нищо, само държеше Каси здраво в прегръдките си. После се нахвърли върху призраците.

— Същият кошмар ли беше?

— Да... не... — Каси се отдръпна от него. Усети решителността му и събра сили, за да му разкаже все още свежите подробности от съня. — Този път беше по-ясно. Всичко. Чух гласовете им... два гласа. На мама и... неговия. Звярът беше разгневен, видях го в очите му. Видях и дърветата, тревата и земята в далечината. Всичко беше зелено. Толкова удивително зелено. — Закри лицето си с ръце. — Въздухът бе изпълнен с уханието на лилии. Брейдън, мама винаги ухаеше на лилии... — Гласът ѝ секна.

Брейдън изтръпна от страх. Ако теорията на Алфред бе вярна, Каси бе видяла убиеца на майка си... и убиецът все още беше жив. Въпросът бе дали Каси ще успее да приеме този ужасяващ факт? А което бе още по-важно, дали забележителната ѝ вътрешна сила ще бъде достатъчна, за да ѝ помогне да понесе това поредно изпитание?

Брейдън нежно отдръпна ръце от лицето ѝ и сплете пръстите си с нейните.

— Скъпа, кошмарът ти става по-лош, вместо да отминава.

Каси пое дълбоко дъх.

— Мислиш, че не го зная ли? — прошепна тя. — Казах на доктор Хауъл...

— Знам това — прекъсна я съпругът ѝ.

Каси кимна.

— Той е говорил с теб. Предположих, че ще го направи.

Брейдън се изправи и закрачи напред-назад, внимателно подбирайки думите си. Знаеше, че не може да избегне неизбежното.

— Ma petite, трябва да поговорим.

Тя мигом се напрегна.

— За какво? — попита с висок и изплашен глас.

— За нощта, когато родителите ти са се скарали — тихо започна той.

— Имаш предвид нощта, когато мама умря?

Брейдън усети как тя се опитваше да запази самообладание.

Кимна.

— Смятам, че през онази нощ се е случило и още нещо, Каси. Нещо много по-ужасно от разправията, която си чула.

— Знам — задавено промълви тя. — Баща ми я е бутнал от скалите. Или по-скоро ти смяташ, че е било така.

Брейдън се отпусна до нея.

— Съгласен съм, че майка ти е била блъсната. Но не от баща ти.

Каси ахна смаяно.

— Какво? Мислиш, че някой друг е убил мама?

— Много е възможно. — Брейдън взе студената ѝ ръка в своята.

— Кой?

— Не знам.

— Ти... не... знаеш... — бавно повтори младата жена. После истерично се засмя. — Тогава как ще разберем, Брейдън? Кого можем да попитаме? Кой знае? — извика тя и се надигна на колене.

— Ти.

В стаята настъпи тишина.

Каси отново се отпусна в леглото.

— Какво? — Гласът ѝ едва се чуваше.

Брейдън събра сили, за да продължи.

— Ти си била още съвсем малка, Каси, и навярно много изплашена от разправията, която си чула. Последвала си майка си, когато е излязла от къщата. Може би се е срещнала с някого, може би е била проследена... не знам. Но който и да е бил с нея, вероятно е виновен за смъртта ѝ.

Усетила познатите студени тръпки, Каси обви ръце около себе си. Затвори очи.

— Това твое предположение ли е?

— Не, не е мое. На доктор Хауъл е. Но аз съм съгласен с него. И — допълни той с измъчен тон, — ако е вярно, то убиецът е все още жив... в противен случай кошмарите ти биха спрели.

Каси бавно отвори очи и впи поглед в Брейдън, докато думите проникваха в съзнанието ѝ.

— Мислиш, че убиецът е още жив?

— Да.

Нещо в нея сякаш се пречупи.

— Тогава аз трябва да го открия. — С един скок Каси се намери пред гардероба и трескаво започна да дърпа роклите си една след друга. — Ще го намеря — отново и отново повтаряше тя като обезумяла.

— Как ли пък не! — Брейдън отиде при нея, сграбчи я, завъртя я към себе си и силно я разтърси, за да я извади от това, подобно на транс състояние. — Да не би да си си изгубила ума?

Лицето на Каси придоби неестествено спокойно изражение.

Сви рамене, а очите ѝ станаха далечни.

— Може би. Това няма значение, Брейдън. Вече изгубих всичко — гордостта си, силата си, ума си. — Изсмя се глухо. — Така че не е нужно да се тревожиш.

Брейдън видя как Каси се отдръпва от него, усети, че е на ръба и всеки момент ще рухне и позна истинския ужас — да изгубиш нещо, без което не можеш да живееш. Щеше да загуби Каси.

Сграбчи я страстно в прегръдките си.

— По дяволите, престани! Не говори така. Не мога да го понеса. — Притисна я към себе си. Искаше да върне борбеността в очите ѝ, силата в душата ѝ. — По дяволите, Касандра — задавено промълви той, — не ме напускай. Аз се нуждая от теб. — Зарови лице в косите ѝ. — Господ да ми е на помощ, аз те обичам!

Тя не отговори. Остана да стои отпусната и неподвижна до него.

Брейдън отказваше да се примири с поражението. Привлече я още по-близо към себе си. Отчаяно искаше тя да повярва в признанието му и тази вяра да промени всичко.

— Моля те, скъпа! Ти беше права. Аз съм един проклет глупак. Знам, че ми трябваше цяла вечност, за да изрека тези думи. Но сега ги

казвам, Каси, сега ги казвам. Обичам те! Толкова много те обичам! Моля те, ma petite..... — гласът му замря, — кажи ми, че не е късно.

Брейдън усети как тя се размърда, после се отдръпна леко, за да го погледне. Очите ѝ бяха влажни, отсъстващият поглед бе изчезнал, тя протегна ръка и докосна лицето му. Пръстите ѝ се намокриха от неосъзнатите сълзи, които се стичаха по лицето му. Погали леко устните му.

— Кажи го отново.

Не бе нужно да я пита какво.

— Обичам те — повтори той, усетил огромен прилив на радост и облекчение. Целуна нежно пръстите ѝ. — Обичам те.

Думите му съживиха силата ѝ, възвърнаха енергията, за която тя смяташе, че отдавна е изчезнала. Притисна лице към гърдите му, заслушана в учестените удари на сърцето му — сърцето, което най-после ѝ принадлежеше.

— Ти ме спаси още веднъж, Брейдън Шефилд — прошепна младата жена. — Точно навреме.

ГЛАВА 29

— Скоро ще се съмне, скъпа. Трябва да поспиш — промърмори Брейдън в косата на Каси.

Облегна доволно глава на дълбокото кресло в спалнята на Каси и я привлече в прегръдките си. Двамата седяха така вече с часове и наблюдаваха как мракът на нощта бавно отстъпва пред първите лъчи на новия ден.

Каси въздъхна и се сгуши в топлите обятия на съпруга си. Да спи? Как можеше да заспи, когато Брейдън най-последно й бе казал жадуваните толкова дълго слова? Той я обичаше. Мечтите й най-последно се бяха сбъднали.

Каси отри бузата си о мекия копринен халат на Брейдън. Плашещите разкрития от изминалата нощ бяха забравени.

— Е? — повтори той с дрезгав шепот. — Ще си починеш ли?

— Откога ме обичаш? — попита тя, без да обръща внимание на безсмисленото му предложение.

Брейдън се усмихна при този типично женски въпрос, зададен с типичната за Каси прямота.

— Още откакто не би трябвало... откакто беше малко момиче — отвърна той, убеден, че казва истината. Появата й бе предопределена от звездите, едно чудо, което бе влязло в живота му, дълго след като бе престанал да вярва, че чудесата съществуват. И дори всичко друго, в което бе вярвал, да се бе оказало лъжа, Брейдън знаеше, че любовта му към Каси е истинска.

— Ти си моето сърце... целият ми свят — тихо рече тон и я прегърна по-силно. — И аз те обичам.

— Радвам се — простишко отвърна тя и притисна устни към пулсиращата трапчинка в основата на шията му, — защото аз се влюбих в теб в мига, в който те видях. Обичам те още оттогава. — Целуна брадичката му. — И винаги ще те обичам.

Искреното й признание развихри буря от чувства и гърдите му. Тя го бе обичала три години безусловно и всеотдайно, тя самата бе

такава. И нищо не бе разколебало тази любов, тя никога не е била помрачавана от съмнение, от ужасния ѝ живот или от несигурността дали е взаимна. Брейдън се чувстваше от една страна засрамен и горд, от друга страна страстно решен да направи всичко за нея и да я закриля каквото и да му струва това.

— Каси, искам да те отведа оттук — внезапно заяви той.

Тя го погледна изненадано.

— Защо?

Сериозните му очи срещнаха погледа ѝ.

— Защото, ако теорията на доктор Хауъл е вярна и убиецът на майка ти е още жив, ще бъде само въпрос на време, преди да се превърне в опасност за теб, ако вече не е.

Каси се намръщи.

— Брейдън, да не би да намекваш, че Чарлс...

— Не намеквам нищо! — остро я прекъсна той. — Казвам, че искам да те отведа далеч от Шърбърг, на място, където няма да бъдеш заплаха за човека, споменът, за когото е заключен в паметта ти. — Кимна решително, за да потвърди думите си. — Ще отидем в Париж. Ти никога не си била в чужбина и аз съм сигурен, че ще се наслаждаваш...

— Брейдън, престани! — Каси скочи от скута му. Очите ѝ заблестяха от гняв и тя сложи решително ръце на хълбоците си. — Никъде няма да отида.

Брейдън също се изправи. Лицето му бе изопнато от гняв и тревога.

— Разбираш ли какво ти казах току-що? Там, някъде навън, сигурно се спотайва убиец. И ако той заподозре, че ти знаеш кой е...

— В такъв случай трябва да се постараям първи да узнаем самоличността му, нали?

Той я сграбчи за раменете, а пръстите му се забиха в нежната ѝ плът.

— По дяволите, Каси, това не е игра!

— Знам — отвърна тя и предизвикателно вирна глава. — Не съм дете!

— Какво, по дяволите, означава това?

— Това означава, че е крайно време да престанеш да се отнасяш към мен като към малко момиче, Брейдън. Аз съм зряла жена — и то

не само в леглото. — Притисна малките си юмручета към мускулестите му гърди, за да го накара да я чуе. — Отдавна вече не съм онова петнайсетгодишно дете, което срещна на морския бряг. Аз съм твоя съпруга и искам да имам съпруг, а не пазач. — Срещна твърдо погледа му. — Престани да се опитваш да ме защитаваш.

Той поклати изумено глава.

— Как можеш да искаш от мен да спра да те защитавам, когато току-що ти казах, че те обичам?

— Моля те именно защото ме обичаш — тихо отвърна младата жена. — Ти най-добре от всички знаеш колко съм силна. Щом не съм рухнала досега, то няма да го допусна никога. Моля те, Брейдън — вкопчи се тя в ръцете му, — позволи ми сама да определям бъдещето си. Моля те!

Той се взря в нея. В гърдите му бушуваше буря от противоречиви чувства. Добре разбираше за какво го молеше тя, какво искаше от него, ала в същото време я обичаше толкова много, толкова силно се нуждаеше от нея. След като най-после бе разбрал силата на чувствата си, как можеше съзнателно да я изложи на подобна опасност?

Но молбата в очите ѝ, стопи решителността му.

— Добре, Каси — каза той и поклати глава, когато тя облекчено въздъхна. — Но само за ден или два. Ако след това не сме намерили някакво решение на проблема, със или без твоего съгласие ще те отведе оттук. Ясен ли съм?

Очите ѝ грееха от любов.

— Напълно ясен, съпруже мой — нежно отвърна тя. — Благодаря ти.

Младият мъж я привлече към себе си, молейки се горещо, тази благодарност да не му струва прекалено скъпо.

Каси нямаше търпение да каже на Чарлс.

Веднага след закуска тя побърза да го намери. Конюшните бяха празни и затича из поляната, викайки името му свила ръце пред устата си във формата на фуния. Отговори ѝ единствено Пърси, който се спусна към господарката си. Радостният му лай се смеси с нейния зов.

Каси тъкмо се канеше да се откаже и да се върне в къщата, когато се сблъска с човека, когото търсеше.

— Касандра... съжалявам, не те видях. — Чарлс изглеждаше замислен и напрегнат.

— Търсех те навсякъде! — каза тя и улови ръцете му, сияеща от щастие.

— Какво има? Какво се е случило? — Погледът му се проясни и сините му очи се взряха настойчиво в светналото ѝ от радост лице.

Смехът напираше в гърдите ѝ.

— Той ме обича! — извика младата жена и обви ръце около врата му. — Брейдън ми каза, че ме обича!

Чарлс я прегърна, заразен от радостта ѝ.

— Касандра, това е прекрасно! — топло и искрено възкликна възрастният мъж. — Наистина прекрасно!

Каси го пусна и отстъпи назад.

— Къде беше? Търсих те цяла вечност!

Лицето му помръкна.

— Разхождах се. Трябваше да обмисля доста неща.

Каси го изгледа замислено и внезапно каза:

— Брейдън иска да ме отведе отгук. В Париж.

Чарлс присви очи.

— Защо?

— Смята, че съм в опасност. — Каси замълча за миг. — Кошмарите ми се влошиха. Миналата нощ... беше ужасно. — Потрепери.

Мислите на Чарлс се залутаха в търсене на отговор.

— Не виждам връзка между кошмарите и решението на Брейдън да те отведе в Париж — каза накрая той, опитвайки се да потисне надигналия се в гърдите му страх.

Каси не се поколеба нито за миг. Вече бе решила. Чарлс заслужаваше да знае истината.

— Доктор Хауъл вярва, че съм присъствала на смъртта на мама. — Замълча, опитвайки се да прецени реакцията му. Мълчанието му бе доказателство, че това, което му каза, не бе тайна за него.

— Ти знаеш.

— Да, Касандра, знам — отвърна той уморено и безучастно.

— Той смята още, че падането на мама не е било нещастен случай?

Чарлс преглътна с усилие, а очите му се навлажниха. Не каза нищо.

— И Брейдън, и доктор Хауъл са убедени, че е било убийство.

Чарлс подскочи, сякаш го бяха ударили.

— Убийство? — извика той с преbledняло лице и целият се разтрепери. — Убийство — повтори с дрезгав шепот, сякаш искаше да отрече думата, като я повтаряше.

Каси изпита благодарност, задето никога не се бе усъмнила в невинността му. Реакцията му доказваше, че е била права.

— Да, убийство. — Тя облиза пресъхналите си устни и му изложи подробностите, сковано, с глас, който сякаш не бе неин. — Отначало и двамата смятаха, че баща ми е виновен за смъртта ѝ, но сега си задават въпроса защо кошмарите продължават да ме измъчват, след като причината за тях вече не съществува. Следователно има голяма вероятност истинският убиец да е все още жив... и да е някъде наблизо.

Чарлс изглеждаше като замаян, погледът му блуждаеше. Поклати няколко пъти глава, опитвайки се да се съвземе, но не успя. В душата му цареше смут, имаше чувството, че губи сетните си сили, разсъдъка си.

— Елена — несъзнателно прошепна той. — Елена, не...

Каси се смая. Изуми я не фактът, че Чарлс знае малкото име на майка ѝ, а агонизиращият тон, с който го бе произнесъл. Сякаш той...

— Чарлс, познаваше ли мама? — Сърцето ѝ заби учестено.

Той я погледна право в очите. Отнесенният му поглед показваше, че не бе чул въпроса ѝ.

— Трябва да заминеш със съпруга си, Касандра — изрече той с треперещ и далечен глас. — Така ще е най-добре.

Каси усети как на гърлото ѝ засяда огромна буца. Ако Чарлс се опитваше да я изплаши, бе успял напълно. Но тя поклати решително глава.

— Няма да бягам, Чарлс. Трябва да се примиря с миналото си, да го разбера. Това е единственият начин душата ми най-после да намери покой.

— Дори и ако това ти причини болка? — Ръцете му се свиха в юмруци.

— Да — прошепна тя. — Дори и тогава.

Чарлс затвори очи.

— Върни се в къщата, Касандра — каза накрая. — И послушай Брейдън, защото той много те обича.

— Чарлс — започна младата жена, но спря. Искаше да му зададе толкова много въпроси. Бе убедена, че каквато и тайна да криеше Чарлс, тя бе свързана с майка ѝ, дори и да не касаеше смъртта ѝ. Но не биваше да го притиска. Той явно още не бе готов да ѝ се довери и рискуваше никога да не узнае истината. В едно обаче бе сигурна: каквато и тайна да криеше Чарлс, той не беше убиец. Трябваше да има търпение, колкото и да бе трудно това.

— Добре, Чарлс — тихо се съгласи тя. — Ти си ми приятел и ще ти дам време. Но ще се върна още днес. И тогава очаквам да ми кажеш това, което трябва да знам.

Чарлс чу отдалечаващите се стъпки, но очите му останаха затворени. Вътрешният ѝ усет бе почти свръхестествен. Тя знаеше, че има нещо, така както той знаеше, че часът бе настъпил.

Беше убеден, че Елена би искала да стане така.

Когато Каси влезе в спалнята на Брейдън, завари Хардинг, който весело си подсвиркваше. Тя спря изненадано. Обикновено камериерът на съпруга ѝ не бе толкова шумен.

— Добро утро, Хардинг — поздрави го тя. — Виждал ли си Брейдън?

Мъжът спря да си подсвирква, а на лицето му грейна широка усмивка.

— Добро утро, Ваша светлост. Не, не съм виждал херцога.

Каси го изгледа неразбиращо. Изглежда фактът, че не знае къде се намира господарят му, му доставяше огромно удоволствие.

— Разбирам — промърмори тя. — Е, ще имаш ли нещо против да ми кажеш кога го видя за последен път? Трябва да поговоря с него.

Усмивката на Хардинг стана още по-широка.

— Боя се, че от снощи не съм разговарял с Негова светлост, макар че го видях за малко тази сутрин, когато дойде да се преоблече.

— Доволният му поглед се насочи към непобутнатото легло. — Но той бе нетърпелив да започне новия ден. В повишено настроение, бих добавил. — Лицето му засия. — Не се съмнявам, че той е не по-малко нетърпелив да говори с вас.

Каси не знаеше дали да избухне в смях или да се свлече засрамено на пода. Очевидно Хардинг бе стигнал до заключението, че

дватамата с Брейдън са прекарвали нощта заедно. И ако се съдеше по реакцията му, идеята явно му допадаше.

— Благодаря ти, Хардинг — промърмори младата жена и се измъкна от стаята с порозовели страни. Не ѝ даваше сърце да му каже, че са прекарвали със съпруга си една напълно целомъдрена нощ. Това щеше да разбие на пух и прах илюзиите на камериера.

— Здравейте, хубавице! — Маргарет се присъедини към нея, докато отиваше към стаята си. — Тъкмо отивах да избира роклята ви за вечеря. — Намигна многозначително на Каси. — Възнамерявах да го направя преди часове, но не исках да ви безпокоя. — Щастливият ѝ глас отекна в коридора.

В къща, пълна с добронамерена прислуга, изглежда нищо не бе тайна.

Каси се заизкачва по стълбите. На устните ѝ затрептя лека усмивка. Само преди минути бе напрегната и преследвана от въпроси, останали без отговор. Сега усещаше как в душата ѝ се разлива топлина. Слугите в Шърбърг бяха за нея по-скоро семейство, отколкото наемни работници. Нежните им грижи бяха превърнали замъка в истински дом.

— Ваша светлост! — Изпълнителният както винаги Пъркинс забърза към нея. — Имам съобщение за вас.

Каси се запита дали новината за сближаването ѝ с Брейдън не бе достигнала и до ушите на усърдния иконом. Видя блясъка в очите му и подозренията ѝ се потвърдиха.

— Съобщение? — попита тя, опитвайки се да не се изчерви.

— От херцога. Той ви моли да се срещнете край потока в дъното на имението. — Пъркинс замълча и сбърчи вежди. — Мисля, че точните му думи бяха: „На нашето място за пикник.“ Това говори ли ви нещо?

Устните ѝ се извиха в усмивка.

— Да, Пъркинс. Говори ми много.

Мъжът кимна.

— Добре. Литъл лейди е оседлана и ви чака пред парадния вход.

Каси го дари със сияйната си усмивка.

— Благодаря ти, Пъркинс. Веднага тръгвам.

Каси препускаше бързо, доколкото тежката рокля ѝ позволяваше това. Вече се чувстваше съвсем уверена върху седлото на Литъл лейди.

Когато стигна до поляната край потока, лицето ѝ се озари при вида на гледката, разкрила се пред очите ѝ.

Върху тревата бе разстлано одеяло, а отгоре се кипреха кошница за пикник, бутилка вино... и Брейдън.

Чул тропота на конски копита, Брейдън се надигна леко и присви очи към съпругата си.

— Добре дошла, моя прекрасна херцогиньо — поздрави я той, изправи се грациозно и приближи до Литъл лейди. — Тази сутрин си спомних, че преди седмици прекъснахме на това място нашия пикник тъкмо преди да достигне естествения си завършек. — Протегна ръце, вдигна Каси от седлото и бавно я пусна на земята.

— Не съм забравила — задъхано прошепна младата жена, докато се държеше за ръцете му.

— Нито пък аз — дрезгаво отвърна той. Плътният му глас бе изпълнен с обещание. — Не съм забравил... нищо.

Каси почувства как думите му сякаш проникват във всяка пора от тялото ѝ и я изпълват с удивителна топлина. Пулсът ѝ се ускори и синьо-зелените ѝ очи заблестяха с неприкрит копнеж.

Може би в крайна сметка слугите нямаше да останат разочаровани, мислеше си тя с нарастващо вълнение. Може би днешният ден щеше да сложи край на дългите ѝ самотни нощи.

Брейдън забеляза как гърдите ѝ започнаха да се повдигат в нарастваща възбуда, как устните ѝ се разтварят и го зоват. С пламнал поглед плъзна ръце по стройните извивки на тялото ѝ, пхна пръстите си под ръкавите на роклята ѝ и почувства как тя настръхна от удоволствие.

— Не още — промълви той. Първо, моя нетърпелива съпруго, ще се насладим на храната.

— Храна? — промърмори тя в унес.

— Аха — шепнеше младият мъж, докато разтриваше с палец долната ѝ устна. — Първо ще се нахраним.

— Не съм гладна — запротестира тя. Брейдън се усмихна широко.

— Трябва да хапнеш — настоя той, но като забеляза явното разочарование, изписано върху лицето ѝ, се опита да прикрие усмивката си и я поведе към одеялото с думите:

— Седни.

Тя се подчини, опъна крака пред себе си и се облегна на ръце.

— Добре, Ваша светлост. — Отметна косата от раменете си, която се разстла по гърба ѝ като блестящ черен водопад, и го погледна дяволито.

— А сега, какво?

Брейдън бе замаян от съвършената ѝ красота, изгарян от желанието да разкъса дрехите ѝ и да слее тялото си с нейното.

— А сега ще ви сервирам, херцогиньо, — отвърна той и се отпусна до нея, като започна да изважда храната от кошницата: хляб, сирене, пресни ягоди и бутилка порто.

— Храната, която бях приготвила за предишния ни пикник, бе доста по-обилна — изтъкна младата жена, а в очите ѝ заиграха весели пламъчета.

— Днес съм предвидил много малко време за ядене. — Изгарящият му поглед сякаш я поглъщаше цялата, изпълнен с обещания за предстоящата наслада.

Каси усети как гърдите ѝ болезнено набъбват.

Сякаш отгатнал възбудата ѝ, погледът на Брейдън се спря върху деколтето на роклята ѝ. Ненаситните му очи се опиваха от гледката на щръкналите ѝ от желание зърна.

— Брейдън... — задъхано прошепна Каси.

Той отчупи мълчаливо парче сирене и го поднесе към устните ѝ.

— Отхапи!

— Няма ли прибори? — промърмори тя и топлият ѝ дъх опари пръстите му.

— Нито един.

— Колко жалко. — Отхапа от сиренето и започна да дъвче като облизваше трохите от устните си.

— Херцогините са длъжни да ядат от ръцете на херцозите, когато са на пикник — пресипнало изрече той. Погледът му не се отделяше от бавно движещите ѝ се устни. — Позволи на мен. — Наведе се и нежно захапа устните ѝ, а езикът му облиза последните трохи. Каси затвори очи и отметна глава. Не усещаше нищо друго, освен устните на Брейдън върху своите. — Така по-добре ли е? — с натезал от страст глас попита той.

— Значително.

Брейдън взе бутилката порто.

— Искаш ли глътка вино?

— Има ли чаши?

— Нито една — отвърна той и приближи отворената бутилка към устните ѝ. — Кристалът също е забранен за херцогините.

— Когато са на пикник — допълни тя и нагласи уста към гърлото на бутилката.

— Когато са на пикник — меко се съгласи той. — А сега, пий.

Вино потече по устните ѝ и студената и гладка струя се плъзна надолу по гърлото ѝ. Малки капчици порто се търкулнаха по брадичката ѝ и Брейдън мигом ги облиза с език, наслаждавайки се едновременно на ароматното вино и сладкия вкус на Каси.

Каси се задъха.

— А десерт? — едва успя да пророни тя. — Доколкото си спомням... десертът е... първото блюдо... когато си... на... пикник. — Потръпна, когато устните на Брейдън се впиха в нейните.

— Да... десерт. — Притисна я към одеялото и я покри с тялото си. — Смятам, че десертът е там, където го оставихме преди няколко месеца, не мислиш ли?

Не дочака отговора ѝ. Захвърли бутилката и се отдаде на неутолимия глад, който го измъчваше, на отчаяния копнеж, който го терзаеше от мига, в който съпругата му слезе от коня. Засмука устните ѝ, езикът му нахлу в кадифената мекота на устата ѝ и се преплете с нейния, зарови ръце в буйните ѝ коси и се предаде изцяло на гласа, който зовеше Каси, на изгарящата нужда, която бе по-голяма, отколкото можеше да понесе.

— Касандра... — Обсипа с целувки лицето ѝ, шията, засмуквайки уханната ѝ кожа, сякаш искаше да я погълне цялата. Устните му се плъзнаха по нежните извивки на гърдите ѝ, изскочили от дълбокото деколте на роклята. С треперещи ръце задържа ръкавите ѝ, докато разкри раменете ѝ, чиято изящна извивка обожаваше. Загали ги с пръсти, после ги облиза с език. Каси издаваше тихи стонове на удоволствие, тялото ѝ се извиваше и надигаше под неговото, жадно за още милувки.

Звукът на молбите ѝ и безусловното ѝ отдаване не останаха незабелязани от мъжа, който стоеше скрит зад дърветата. Очите му горяха с безумен пламък. Вдигна почти празната бутилка към устните си и отпи щедра глътка от изгарящата го течност. После впи поглед в

преплетените тела на поляната и красивото му лице се изкриви от гняв и лудост.

„Тя беше моя... моя — мислеше той. — Недокосната и невинна, нуждаеща се от всичко, което само аз можех да ѝ дам. А сега... — трепереше, а юмруците му се свиваха и разпущаха. — Сега е също като майка си. Измамна и коварна уличница. Проклетата ѝ красота обещава сякаш целия свят, а в действителност тя е само една лъжлива и измамна кучка. Също като Елена, Елена...“

Стомахът му се сви и той съсредоточи погледа си само върху Касандра. Касандра в прегръдките на Брейдън, гърчеща се и стенеща в тревата като най-долната проститутка.

Прехапа устните си и усетил вкуса на кръвта, го отми с голяма глътка.

„Всичко можеше да бъде толкова различно, Касандра, толкова различно. Но ти сама набеляза съдбата си... избра друг... друг... Ще си платиш. И двамата ще си платите.“

Обърна се и като се клатушкаше, изчезна между дърветата.

Неподозиращи нечие присъствие, Каси и Брейдън се опиваха един от друг. Той плъзна ръка под гърба ѝ, повдигна я и започна трескаво да разкопчава малките копчета на роклята ѝ. Тя му помогна и извивайки се, се измъкна от нея. Брейдън би се усмихнал на нетърпението ѝ, ако самият той не бе обезумял от страст. Бързо смъкна останалите ѝ дрехи и в същото време се освободи от своите.

Когато най-последно бяха напълно голи, той я привлече към себе си, притискайки мекото ѝ тяло.

— Обичам те — прошепна в косите ѝ останалият без дъх млад мъж. Цялото му същество тръпнеше от новооткритата радост да изразява на глас толкова дълго потисканите чувства. — Каси, обичам те толкова много.

Каси притисна отворените си устни към топлата му плът, дразнейки с език малките къдрави косъмчета на гърдите му. Колко бе мечтала да чуе тези думи и най-сетне мечтата ѝ се бе сбъднала. Сега жадуваше съпругът ѝ да ги докаже.

— Покажи ми — прошепна тя. — Покажи ми колко много ме обичаш.

Силният копнеж в гласа ѝ отприщи дълго сдържаната страст. Той я претърколи по гръб, пъкна колене между бедрата ѝ, а ръката му се

протегна, за да се увери, че е готова за него.

Тя бе повече от готова.

В този миг погледите им се срещнаха и любовта, която видя да сияе в очите ѝ, му каза всичко, което трябваше да знае.

— Брейдън — простена младата жена и се надигна към него, поднасяйки му тръпнещото си тяло.

Той промълви името ѝ, зашепна любовни думи, притисна се и влезе нежно в нея. Заляха го вълни на удоволствие. Когато тялото ѝ се изпълни, за да го приеме, той затвори очи и проникна по-надълбоко. Изпълни я докрай и зачака да чуе задъханите ѝ ридания от удоволствие, преди да започне да се движи върху нея.

Земята сякаш се разтресе, когато оставиха телата си да изразят любовта, която изпълваше душите и сърцата им.

Брейдън навлизаше отново и отново във влажната ѝ сладост, обвиваше ръце около нея и я повдигаше, за да посрещне дивите му тласъци. Чу тихите ѝ стенания, усети как тялото ѝ се стегна около неговото, под неговото и в този миг нищо нямаше значение, освен удоволствието на Каси. Повдигна краката ѝ на раменете си, за да я накара да се отвори докрай за него, докато телата им се триеха в лудешкия ритъм на любовта.

Каси бе изгубена във вихрушката от усещания, които я теглеха към знойния си център. И преди бе желала Брейдън, но никога както в този миг. Никога с тази сила, която я изгаряше докрай, никога не бе мислила, че ще умре, ако той спре, никога докосването на ръцете и устните му не я бе карало да тръпне с копнеж, толкова силен, че чак ѝ причиняваше физическа болка. Никога очакването не е било така непоносимо.

— Брейдън — замоли се тя, чувствайки, че губи последните остатъци от разсъдъка си, — нуждая се от теб... аз...

— ... те обичам — довърши вместо нея той и я видя как се изчерви, докато се извиваше и стенеше, жадна за освобождение.

— Обичам те — повтори тя като ехо.

Достигнаха едновременно върховния миг. Каси извика и затрепери в конвулсивните спазми на насладата, а Брейдън изля семето си в нея на силни и пулсиращи тласъци, в синхрон с нейния ритъм.

Двамата останаха дълго така, преплели уморените си тела. Брейдън зарови устни в уханния облак на косите ѝ и промърмори, като

се надигна, за да се подпре на лакти:

— Не искам да те нараня.

Но Каси не искаше да го пусне.

— Не си отивай — възрази тя и още по-плътно обви крака и ръце около него. Целуна потното му рамо. — Моля те, остани в мен.

Той се загледа в прекрасното ѝ лице и в гърдите му се надигна огромна вълна на любов и нежност.

— Искам да заченеш дете от мен — внезапно рече той. — Искам едно малко момиченце с коси тъмни като нощта и очи като морето. — Докосна устните ѝ със своите и усети вкуса на сълзите ѝ — сълзи на радост и върховно щастие. — Искам тя да притежава не само зашеметяващата красота на майка си, но и нейната смелост, необикновения ѝ дух и нейната рядка и неопетнена невинност. И ако някога тя срещне някой много самотен и преситен от света мъж, може би ще го научи да обича. — Вгледа се сериозно в очите ѝ. — И когато го направи, той ще я накара да забрави цялата болка на миналото и ще я пази и закриля до края на дните им.

Каси примигна през замъглените от сълзите очи и прошепна:

— Обичам те, Брейдън.

— И аз те обичам, моя прекрасна съпруго. Сега и навеки.

С тези думи Брейдън се вриче завинаги в сърцето си на нежния и самоотвержен ангел, сгушен в прегръдките му. С цялата си душа, с цялото си същество усещаше, че тя е благословията на живота му. И макар че Каси му повтаряше толкова често, че я е спасил от един истински ад, Брейдън знаеше каква бе истината.

Каси бе тази, която го бе спасила.

ГЛАВА 30

Лъчите на следобедното слънце упорито се опитваха да пробият надвисналите облаци, когато Каси и Брейдън неохотно започнаха да обмислят завръщането си в къщата. Бяха прекарали цялата сутрин и по-голямата част от следобеда в пълна чувствена забрава — плискаха се в хладните води на потока, хранеха се с остатъците от хляба и сиренето, любеха се с бавна и всепоглъщаща страст. Всеки миг бе изпълнен с радост, сякаш обвивайки се в пашкул на удоволствие, можеха да се откъснат завинаги от света и всички мрачни сили.

Ала реалният свят не можеше да бъде изолиран завинаги.

Каси задъвка нервно долната си устна, докато Брейдън закопчаваше копчетата на гърба ѝ.

— Чарлс крие нещо от нас — внезапно изрече тя и въпреки че не можеше да вижда лицето му, усети как той се напрегна и ръцете му преустановиха за миг дейността си.

— Какво искаш да кажеш? — попита той тихо, защото много добре знаеше какво бе отношението на Каси към Чарлс.

Каси се извърна с лице към него.

— Не вярвам, че Чарлс има нещо общо със смъртта на майка ми — отбранително започна тя. Брейдън нетърпеливо я изчакваше да продължи. Тя въздъхна и добави — Брейдън, толкова съм объркана.

— Слушам те — каза той със заповеднически тон.

Каси му разказа за разговора си с Чарлс, който бе провела порано през деня. — Сигурна съм, че е познавал майка ми — заключи тя.

Брейдън кимна. Всичко съвпаднаше.

— Сигурен съм, че той е познавал Елена.

Имаше нещо в гласа на съпруга ѝ, което накара Каси да застане нащрек. Тя го изгледа замислено.

— Ти знаеш нещо, което не си ми споделял досега.

Брейдън се усмихна леко, изумен както винаги от проникателността на жена си. Внимателно и нежно я привлече в обятията си.

— Чарлс е човекът, който е открил тялото на майка ти на брега — тихо отвърна той и усети как Каси трепна от изненада. — Аз самият узнах това само преди няколко седмици. Тогава нямаше смисъл да ти казвам. Но винаги съм се питал какво е правил Чарлс през онази нощ в подножието на онези скали. Доста странно съвпадение.

Каси обмисли думите му, пое дълбоко дъх и изрече на глас мисълта, която я бе измъчвала през целия ден.

— Мислиш ли, че Чарлс е мъжът, който е имал връзка с майка ми?

Брейдън се бе питал същото.

— Честно казано не знам, скъпа.

Каси се освободи от прегръдката му.

— О, защо не мога да си спомня? — задавено прошепна тя, а в гърдите ѝ се надигна гняв, примесен с отчаяние.

— Ще си спомниш.

— Кога? — попита измъчено. — Кога ще си спомня? — И без да дочака отговора на Брейдън, добави — Брейдън, искам да отида до скалите — на мястото, където се предполага, че съм видяла падането на майка си. — На лицето ѝ бе изписана решителност и само леко потрепващите устни издаваха завладелия я страх.

Брейдън я погледна учудено и попита рязко:

— Защо? — В главата му изплува образа на красивото изплашено петнайсетгодишно момиче, което никога не минаваше по пътеката, водеща към скалите. Отдавна се бе досетил за причината.

Каси срещна погледа му, без да трепне.

— Време е да престанем да избягваме очевидното, Брейдън. Ако искам да си спомня какво се е случило през онази нощ, трябва да се върна на мястото, където е станало. Може би това ще отвори вратата на спомените.

Брейдън енергично поклати глава.

— Не.

Долови познатото упорито вирване на брадичката ѝ и пламъка в очите ѝ, но този път остана непреклонен. Всички инстинкти му подсказваха, че последствията могат да бъдат ужасни.

— Не искам да се подлагаш на подобно мъчение. Има врати, които е по-добре да останат заключени.

— Кажи ми, съпруже, за какво се безпокоиш — за безопасността ми или за разума ми?

— И за двете — откровено отвърна Брейдън.

Каси замълча за миг, после започна да прибира остатъците от храната в кошницата.

— Трябва да се прибираме.

Брейдън се намръщи, обезпокоен от отговора ѝ. Познаваше я прекалено добре, за да знае, че не може да бъде убедена толкова лесно.

— Каси — започна той, — искам да ми обещаеш...

— Много добре те разбирам, Брейдън — прекъсна го тя и взе одеялото. — Не е нужно да го обсъждаме повече.

Брейдън си отдъхна облекчено.

— Чудесно. Предполагам, че разбираш защо се тревожа за теб.

Тя се извърна към него и му се усмихна.

— Разбирам. И как би могло да бъде иначе? — На страните ѝ се появиха очарователните ѝ трапчинки. — Защото ме обичаш. Днес ми го каза безброй пъти.

— Наистина ли? — Благата му усмивка разтопи сърцето ѝ. — Е, надявам се да го запомниш.

— Ще го запомня — тихо обеща младата жена. Двамата препуснаха обратно към Шърбърг.

Брейдън бе убеден, че тя го разбира и бе изпълнен с дълбока благодарност, че ще го послуша.

Но Каси нямаше намерение да бъде послушна.

Оттегли се в спалнята си, обмисляйки по-нататъшните си действия. Беше решена да разреши тази загадка, каквото ѝ да ѝ костваше това.

— Касандра.

Гласът на Чарлс я стресна. Не го бе видяла, защото той стоеше в тъмния ъгъл на стаята ѝ.

— Да, Чарлс, аз съм. — Наблюдаваше го как приближава към нея, но не изпитваше страх, по-скоро облекчение.

Очите, които сезираха в нея, изразяваха мъка.

— Искаш ли да откrexнеш вратата? — попита той с горчива нотка в гласа. — Бих искал да проведем този разговор насаме, но ще те разбере, ако се боиш да останеш насаме с един потенциален убиец.

Каси трепна, но остави вратата затворена.

— Не е нужно да отварям вратата, Чарлс — тихо отвърна тя и се вгледа внимателно в умореното му, помръкнало лице. — Никога, нито за миг не съм смятала, че имаш някаква вина, нито пък че си убиец.

Изречението на лицето му се смекчи.

— Благодаря ти.

Каси сви рамене.

— Не е нужно да ми благодариш затова, че казвам истината. Повече бих искала да ми отговориш със същото.

— Това и ще направя — въздъхна Чарлс.

— Ти си познавал майка ми — без предисловие заяви младата жена.

— Да, Касандра — кимна мъжът, — познавах майка ти... познавах я много добре.

— Любовници ли бяхте? — попита Каси с обичайната си прямота.

Чарлс я погледна изумено.

— Любовници? — Засмя се и поклати глава, сякаш въпросът ѝ го развесели. — Понякога се удивлявам колко много приличаш на Елена. Тя беше също така откровена, а прямотата ѝ предизвикваше възмущение. Не, Касандра, майка ти и аз не бяхме любовници. — Замълча за миг. — Елена беше моя сестра.

Каси се отпусна върху леглото.

— Твоя сестра?! — смаяно повтори тя.

Чарлс закърши пръсти, обхванат от познатата болка, която го завладяваше винаги, когато заговореше за Елена.

— Да, моя сестра. По-точно наполовина сестра. Макар че нито Елена, нито аз сме правили тази разлика, поне не между нас. — Приблужи до прозореца и впери невиждащ поглед в пространството. — Но останалият свят не е толкова добър и снизходителен, Касандра, както сама си разбрала. Кръвната връзка може да бъде тежко бреме във висшето общество и това важеше с пълна сила за бащата на Елена, нашия баща. — В тона му нямаше горчивина, само мрачно примирение.

Каси трескаво се опитваше да си припомни дядо си, уважаван член на висшето общество, богат благородник. Бе го виждала само няколко пъти, защото той се отрекъл от дъщеря си, когато тя се омъжила за човек, недостоен за нейното положение. Доколкото Каси

си спомняше, бе мъж със сурово и мрачно лице и побеляла коса. Редките му посещения в къщата винаги оставяха майка ѝ обляна в сълзи.

— Дядо ти беше твърдоглав и надменен човек, за него репутацията му бе много по-важна от всичко друго, дори и от семейството му — продължи Чарлс, сякаш бе прочел мислите ѝ. — Майка ми е една от многобройните жени в живота и в леглото му. Била е камериерка в дома му, едва шестнайсетгодишна, твърде млада, за да усети разликата между любовта и похотта. Когато разбрала, че е бременна, предположила, че Едуард ще бъде развълнуван като нея. — Изсмя се горчиво. — Обаче грешала. Той бил бесен. А когато се родило момче — потенциален наследник на богатството му — той изпаднал в ярост. Отрекъл, че е мой баща и заплашил майка ми, че ще пострада жестоко, ако се осмели да го обвини публично. Страхувала се не заради собствената си безопасност, а заради мен. Бил съм само на няколко месеца, когато ме отвела надалеч, където Едуард не можел да ме достигне. Казала на семейството, при което постъпила на работа, че е вдовица. Приели я, без да задават повече въпроси. Но тя никога не се възстанови от шока, затова че я бе отхвърлил. — На лицето му трепна мускул. — Майка ми умря осем години по-късно. Тя никога повече не видя дядо ти и след смъртта ѝ никой, освен мен не знаеше тайната на моето рождение. Докато не се появи Елена. — Лицето му се озари от нежна усмивка. — Елена беше повече от десет години по-малка от мен и аз не знаех нищо за нейното раждане. Един ден моята малка любопитна сестра, вече голяма жена, открила някакви стари бележки на Едуард и разбрала истината. Извършила някои дискретни проучвания и открила, че съм коняр в Шърбърг. Дойде да ме види — очите му се напълниха със сълзи — не, за да ме осъди, а за да настоява да бъда признат за неин брат. Аз възразих, но майка ти беше много упорита млада жена. Накрая се съгласих тя да ме признае, но всичко да си остане между нас и никой да не узнае. Последниците от разкриването на тайната от страна на дядо ти щяха да бъдат ужасни. Тя се съгласи да се срещаме понякога тайно, но никога в имението на Едуард или в Шърбърг. По това време Елена срещнала баща ти и отчаяно се влюбила в него. Разбира се, баща ѝ забрани да се среща с него, което го направи още по-привлекателен в очите на моята непокорна Елена. — Чарлс стисна зъби. — За пръв път бях съгласен с

баща ѝ. Защото въпреки красивото му лице и очарователните обноски, не изпитвах доверие към Робърт Грей — това бе чист инстинкт, ние никога не се бяхме срещали. Малкото, което знаех за пристрастеността му към хазарта и непостоянния му характер, бях узнал от очите на Елена, които сякаш крещяха своето предупреждение. Но бидейки твърдоглава, също като теб, Елена не се вслуша в здравия разум. Въпреки възраженията ми тя се омъжи за баща ти. Отначало двамата бяха безумно щастливи, толкова щастливи, че аз почти се убедих, че съм сбъркал. И тогава, няколко месеца по-късно, всичко се промени. Той стана болезнено ревнив, разви необикновено чувство за собственост и ограничи свободата на Елена. Тя се разбунтува, бори се с него, докато не се роди ти. Тогава тя се ужаси при мисълта, че по време на някое от ужасните си умопомрачения той може да излее гнева си върху теб. Нямаше при кого да отиде и затова се подчини на желанията му: никога не посещаваше приеми, никога не говореше с други мъже. — Чарлс пое дълбоко дъх. — Робърт имаше и друга мания. Бе изпълнен с омраза към благородниците, убеден, че той не по-малко от тях заслужава да има уважавано обществено положение, да притежава богатство и власт. Хвалеше се навсякъде с благородническия произход на жена си, която се бе отказала от всичко, за да се омъжи за достоен мъж като него. Аз накарах Елена да се закълне, че никога няма да разкрие моето съществуване, защото не се знаеше какво може да направи съпругът ѝ, ако узнае, че има незаконен брат, при това син на някаква камериерка. Каква ирония! Дядо ти току-що беше починал и ние смятахме, че най-после сме се отървали от миналото. Оказа се, че настоящето е още по-зловещо. Нямаше изход, макар и Бог да ни е свидетел, че се опитахме да открием такъв. Безброй пъти умолявах Елена да ми позволи да ви взема при себе си, но тя прекалено много се страхуваше от баща ти. И тогава тя срещна някого. — Чарлс понижи глас и Каси се изправи трепереща, опитвайки се да чуе думите му. — Този мъж осмисли живота ѝ, накара я отново да повярва в любовта. Блясъкът в очите ѝ се завърна и аз нямах сърце да я моля да се откаже от това, което я правеше щастлива.

— Един мъж — повтори Каси и се приближи до Чарлс. — Какъв мъж, Чарлс? Кой бе той?

Чарлс избърса сълзите от лицето си.

— Не знам, Касандра. Елена се срещаше тайно с него и никога не ми каза името му. Каза ми само, че е по-добре аз да не знам, че и без това престъпването на забранените граници е причинило достатъчно болка.

Каси повдигна вежди.

— Забранените граници? За друга ли е бил женен?

Чарлс поклати глава.

— Не мисля.

— Тогава защо майка ми не е напуснала баща ми и не е отишла при мъжа, когото е обичала? — настоя тя.

— Защото бе омъжена за друг — тъжно отвърна Чарлс. Тя се страхуваше, че подобен скандал би могъл да се отрази върху теб. Винаги се опитваше да предпази малката си скъпоценна и красива дъщеричка — отвърна Чарлс с нежна усмивка.

Каси преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Какво се е случило в нощта, когато майка ми умря?

Усмивката на вуйчо ѝ помръкна.

— Бях много разтревожен за нея. През последните седмици бе толкова различна — тиха, напрегната. Умолявах я да ми каже какво не е наред, но напразно. Предположих, че баща ти отново я тормози. — Мъжът потрепери.

— Скандалите им ставаха все по-чести и той се позволяваше да я удря. Исках да го убия. — Стисна ръце в юмруци. — Бих могъл да го убия. Но не съм го направил. — Извърна се към Каси. Лицето му бе изкривено от болка. — Знаех, че Елена обича да се разхожда край скалите. Винаги казваше, че единствено там намира спокойствие и утеха. През нощта, в която тя умря, аз се чувствах неспокоен и напрегнат. Не можех да пропъдя предчувствието, че ще се случи нещо ужасно. Накрая отидох при скалите с надеждата да я открия там и да се уверя, че е добре. — От гърдите му се изтръгна мъчително ридание. — Но беше твърде късно. Тя вече си бе отишла... лежеше там върху земята... бледа и прекършена и... — Закри лицето си с ръце, неспособен да продължи.

С мокро от сълзи лице, Каси отиде при Чарлс и нежно отдръпна ръцете му.

— Ти си мой вуйчо — прошепна младата жена. — Защо не ми каза?

Чарлс се втрени в съвършеното копие на сестра си, в тази изключителна и необикновена жена, в която се бе превърнало детето на Елена.

— Как бих могъл? — зададено промълви той. — Толкова се страхувах за теб. След смъртта на Елена нямаше кой да те защити от онова чудовище, което се наричаше твой баща. — За пръв път Каси разбра колко дълбока бе омразата на Чарлс към Робърт Грей. Гласът му бе пропит от нея. — Наблюдавах те тайно, дискретно проверявах как си, толкова често, колкото имах възможност. Особено след онзи ден, когато двамата с Брейдън доведохме баща ти в дома ви от Йорк... пиян. — Изрече последната дума с безкрайно отвращение. — По онова време Брейдън ме улесни, като ме помоли да те държа под око. Това ми осигури извинение да правя открито това, което дотогава вършех тайно. — Поклати глава. Красивото му лице бе посивяло от мъка. — Нима смяташ, че не съм искал да ти кажа кой съм? Да споделя с теб моята любов към Елена? Но какъв щеше да бъде резултатът? Ако Грей узнаеше, не смеех да мисля, какво можеше да ти причини. Макар че — добави горчиво — той все пак го направи, нали? Той те нарани и аз не можах да направя нищо, преди да стане прекалено късно. Както бе прекалено късно и за Елена. — Взе ръцете ѝ в своите. — Прости ми, Касандра — изрече с глас, който разкъса сърцето ѝ. — Аз те предадох... предадох и двете ви. — Отпусна глава, напълно сразен.

Каси обви ръце около кръста му.

— Ти никога не си ме предавал, Чарлс — Пламенно го увери тя. — Нито си предал мама. Тя те е обичала. Също както и аз те обичам... обичам те дълго преди да узная, че си мой вуйчо. Но сега, след като вече знам, се чувствам двойно благословена, че те имам не само като приятел, но и като роднина.

Чарлс я притисна силно към себе си.

— Елена щеше да бъде толкова горда с теб, Касандра — каза той тихо, — толкова горда. — Погали нежно косата ѝ. — Както и аз. Ти си също толкова красива като майка си, не само външно, но и по душа. Освен това си най-вярната и любяща съпруга, точно такава, каквато бих пожелал на Брейдън от все сърце.

Каси вдигна глава и срещна нежния поглед на вуйчо си.

— Ти много обичаш Брейдън, нали, Чарлс?

— Той е синът, който никога не съм имал.

— Тогава му го кажи. — Тя отстъпи назад и стисна ръцете му. — Такъв съвет ми даде самият ти преди време — добави тя и се усмихна през сълзи. — И беше правилен. Говори с него, Чарлс. Разкажи му всичко, което разказа и на мен. Дай му шанс. Спомням си, че веднъж един много мъдър и прекрасен човек ми каза: „Знам, че го обичаш. А сега си иди у дома и го покажи на Брейдън.“

Чарлс се вгледа за миг в нея, после се наведе и я целуна нежно по челото.

— Добре, Касандра, ще го направя. — Стисна ръцете ѝ. — Благодаря ти, че се появи в живота ми. — И като каза това, той излезе от стаята.

Каси усети, че краката ѝ се подкосяват и се отпусна на леглото. Опита се да овладее закъснялата реакция от изповедта на Чарлс. Той беше неин вуйчо. Вкопчи се в този факт, защото това бе единственото хубаво нещо, което бе произлязло от цялата тази лудост.

Но загадката си оставаше. Каси започна да трепери, имаше странното предчувствие, че отговорите са близо, че скоро ще узнае истината. За пръв път се насили да приеме факта, че звярът в съня ѝ, бе неизвестният любовник на майка ѝ.

Неизвестен за всички, но не и за Каси.

Взела решение, тя надраска набързо една бележка на Брейдън, забодде я на възглавницата и напусна стаята.

Един мъж я видя да излиза.

Брейдън се усмихваше, докато вървеше към спалнята си, за да се преоблече за вечеря. Сега, след като бе признал любовта си пред Каси, тялото и сърцето му най-после бяха в мир.

Оставаше и умът му да намери покой.

Усмивката му помръкна и той спря пред затворената врата на спалнята на Каси. Вдигна ръка, за да почука, но застина във въздуха. Може да е заспала, помисли си младият мъж и се поколеба — и двамата не бяха мигнали през изминалата нощ. Реши, че само ще провери как е. Натисна дръжката и влезе в полутъмната стая.

Трябваше му по-малко от минута, за да разбере, че я няма. Откритието го изпълни с безпокойство, но не и с паника. Докато не видя бележката.

С три скока се намери до леглото, грабна я от възглавницата, отиде до отворената врата и я прочете на светлината, идваща от коридора.

„Скъпи, Брейдън, скоро ще се върна. Много те моля, междуременно да поговориш с Чарлс. Той има да ти казва много неща. Моля те да го направиш, ако не заради себе си, то заради мен. Обичам те много. Каси.“

От устните му се изтръгна тихо проклятие и Брейдън смачка бележката. Какво бе намислила Каси и каква бе ролята на Чарлс във всичко това? Тъкмо се канеше да захвърли бележката, когато думите на Каси отекнаха в главата му: „Моля те да го направиш, ако не заради себе си, то заради мен.“ Младият мъж бавно разтвори ръка и се втренчи в парчето смачкана хартия. „Добре, Каси — каза си той — ще го направя. Заради теб.“

— Чарлс, трябва да поговорим.

Брейдън стоеше на прага на конюшната и наблюдаваше как Чарлс гали разсеяно Литъл лейди. При звука от гласа на Брейдън той се обърна. Очите му бяха зачервени и подпухнали.

Брейдън тръгна към него, без да се замисля и го улови за ръката.

— Чарлс, мили Боже, какво има? Какво не е наред? — За трийсет и една години Брейдън никога не го бе виждал толкова съсипан и нещастен.

Чарлс се втренчи в ръката на Брейдън, която стискаше неговата.

— Говори ли тази вечер с Касандра? — попита той с пресипнал глас.

— Не директно. Оставила ми е бележка, в която ме моли да поговоря с теб. — Брейдън отпусна ръката си.

Чарлс кимна.

— Разбирам — каза той и притисна пръсти към пулсиращите си слепоочия. — Тогава имаме да обсъдим доста неща.

Брейдън усети как сърцето му заби учестено.

— За Каси?

— Да, за Касандра... и за Елена, нейната майка.

Брейдън се подготви за най-лошото. Очакваше много неща, но не и сърцераздирателната история, която узна, докато Чарлс му

разкриваше това, което преди малко бе разказал на Каси.

Не каза нищо, но когато приятелят му свърши, очите му бяха влажни от напирещите сълзи.

— Никога не си ми споменавал за това — успя да промълви той.

— Вярваш ли ми? — задавено попита Чарлс.

Не бяха нужни много думи, а само една и Брейдън я изрече.

— Да.

Чарлс отиде при него и двамата мъже се прегърнаха мълчаливо.

— Съжалявам, че се усъмних в теб — каза Брейдън.

— А аз съжалявам, че толкова време не ти споделих тайната си — отвърна Чарлс, когато отново бе в състояние да говори. — Но докато Елена беше жива, ѝ бях обещал, че ще мълча. Когато умря, бях ужасно изплашен за Касандра. Не исках Грей да узнае кой съм — едно презряно копеле, обвързано с роднински взаимоотношения о неговата благородна съпруга, — защото това можеше да го накара да излее гнева си върху красивата им и невинна дъщеря. Роднинството ѝ с мен можеше да предизвика скандал, а и като се има предвид склонността на Грей към насилие, предпочетох да наблюдавам Касандра отдалеч и затова трябваше да остана неизвестен за света. Тя бе всичко, което ми бе останало от Елена, не можех да рискувам да загубя и нея. Така че не казах на никого, дори и на теб. — Чарлс преглътна. — Когато видях реакцията на Сирил спрямо Касандра — нежеланието му една жена без титла да стане господарка на Шърбърг — бях убеден, че съм взел правилно решение. Тя бе преживяла толкова страдания, не можех да я подложка на още. Сирил вече я презираше заради неблагородния ѝ произход. — Изсмя се дрезгаво. — В сравнение с огромната империя на Шефилд, Касандра можеше да се похвали единствено с дребна дворянска титла от страна на майка си и нищо откъм баща си. Доста нищожно положение в очите на висшето общество. Представи си реакцията им, ако разберат, че има за вуйчо един жалък коняр. — Чарлс поклати глава. — Не. Бях длъжен да защитя Касандра на всяка цена, дори и с живота си, ако това бе необходимо.

Думите на Чарлс извадиха Брейдън от унеса му и заличиха напълно радостта от подновеното им приятелство.

— Къде е Каси?

Чарлс го погледна изненадано.

— Предположих, че е в стаята си и изчаква резултата от нашия разговор.

Брейдън се намръщи.

— Не. Намерих бележката в спалнята ѝ, но тя не беше там. — Преглътна с усилие, обзет от внезапна паника. — Чарлс, Каси отчаяно иска да разреши загадката, причинила кошмарите ѝ. Мислиш ли, че е отишла при скалите сама... — Въпросът увисна във въздуха.

По-възрастният мъж пребледня, после се насили да се овладее.

— Нека помислим разумно, Брейдън. Каквито и да са били намеренията ѝ, Касандра не е могла да стигне далеч. — И като погали кадифеното чело на кобилата, добави — Очевидно е излязла пеша. Литъл лейди е все още тук. Касандра не би се опитала да язди сама друг кон.

Още преди да изрече това, Чарлс замръзна, а тревожният му поглед срещна този на Брейдън. Двамата мъже изпаднаха в паника.

Само след секунда най-лошите им страхове бяха потвърдени.

Стар не беше в клетката си.

Когато слезе от коня, ръцете ѝ приличаха на две буци лед. С падането на здрача вятърът се бе усилил и свистеше зловещо покрай зъберите на скалите. Отдолу се чуваше плисъкът на вълните, които се удряха в брега, и Каси виждаше следите, които оставяха върху пясъка.

Стана още по-студено.

Стар изцвили в знак на протест, сякаш искаше да изрази загрижеността си към младата си господарка, докато го завързваше за едно голямо дърво. В отговор Каси поклати глава — нямаше намерение да излага любимеца си на опасност, като му позволи да се доближи до края на скалата.

— Благодаря ти, че ме доведе тук толкова бързо, мой храбри приятелю — промърмори младата жена. — Ако всичко мине добре, ще се върна у дома излекувана.

При тези думи тя се обърна и пое решително по пътеката между стръмните скали. Вятърът се усилваше с всеки удар на сърцето ѝ и Каси обви ръце около себе си. Зъбите ѝ затракаха.

Достигна края на скалите.

Дълго стоя така, загледана към безлюдния бряг долу. Страхът ѝ растеше с всяка изминала секунда. Дали майка ѝ бе изпитвала същия безименен и неназован ужас, докато е стояла тук преди толкова много години? Или Елена е познавала онзи, от когото се е страхувала?

Нещо проблесна в паметта ѝ, нещо тъмно и забравено се появи за миг и изчезна. Тя поклати глава, искаше да го извика обратно, но мозъкът ѝ, сякаш решен да се защити, отказа да се подчини.

Мракът се сгъсти, нощта приближаваше. Усещаше, че нечии очи я наблюдават, изчакват...

Това беше повече, отколкото Каси можеше да понесе. Треперейки трескаво, тя се отдръпна от края на скалите, от страха от миналото, от болката... и се сблъска с нещо твърдо. Беше мъжко тяло.

Тя се извърна, премаляла от облекчение, че съпругът ѝ е дошъл да я прибере.

— Брейдън... — Гласът ѝ секна от изненада. — Сирил?

Сирил Шефилд се взираше в нея. Лицето му бе в сянката на падащия мрак.

— Какво правиш тук? — прошепна младата жена. — Откъде знаеш...

— Тревожех се за теб — сковано отвърна той. — Затова, когато те видях да препускаш към скалите, те последвах. Винаги го правя, когато виждам, че не си на себе си.

Протегна ръце, за да я привлече към тялото си. — Не бива да идваш сама тук, Касандра. Не е безопасно.

Каси кимна, неспособна да се отърси от сковаващия я ужас.

— Прав си, Сирил. Оценявам твоята загриженост. По-добре да се връщаме — каза тя и се опита да се освободи от ръцете му.

Сирил не я пусна.

— Загриженост? — тихо повтори той. — Едва ли бих описал чувствата си като загриженост, Касандра.

Каси още веднъж се опита да се измъкне от хватката му.

— Моля те, Сирил, пусни ме, плашиш ме.

— Нито пък страхът е това, което жадувам — продължи той, сякаш не я бе чул. Повдигна кичур от косата ѝ и го поднесе към лицето си. — Казвал ли съм ти колко е красива косата ти? Как блести на слънчевите лъчи? Колко прекрасно изглежда, разпиляна върху одеялото, дори когато ѝ се наслаждава друг мъж?

Очите на Каси се разшириха от надигация се в гърдите ѝ ужас.

— Не знам за какво говориш. — Издърпа кичура коса от ръцете му. — Но искам веднага да ме пуснеш.

Усети някаква промяна в напрегнатото му тяло.

— Ти искаш? — грубо повтори той. — Знам точно какво искаш, Касандра. Видях го съвсем ясно този следобед край потока. За нещастие Брейдън никога няма да може да ти го даде.

Мисълта, че Сирил ги е гледал, докато се любят, я изпълни с гняв.

— Как се осмеляваш? — възмутено извика тя, извън себе си от ярост.

— Как се осмелявам ли? — изрева той в отговор. — Осмелявам се, защото тъкмо аз, а не Брейдън е този, който има право да притежава тялото ти. Аз, Касандра. — Впи ръце в нейните и я повдигна от земята, докато тя не се озова на едно ниво с тъмните му обезумели очи. — Аз исках да платя седемдесет хиляди лири, за да те притежавам. Ти ми принадлежиш. На мен, малка измамна уличнице. На мен! — разтърси я толкова силно, че зъбите ѝ затракаха.

— О, Господи! — ахна Каси и спомените заприиждаха в съзнанието ѝ. — Ти си мъжът, когото чух да се пазари с баща ми, мъжът, който искаше да ме купи...

— Мъжът, комуто принадлежиш по право! — изкрещя той. — Трябваше да очаквам подобно предателство, такава долна измама! Ти си същата като нея. Не само по външност, сърцето ти е също толкова вероломно и измамно. — Вятърът понесе безумния му смях. — Трябваше да го зная, нали? Можех да ти дам всичко, Елена, всичко, за което някога си мечтала — богатство, титла и мъж, който те обожава. Вместо онзи жалък пияница, за когото се омъжи...

Той продължи да нарежда, но гласът му стана някак си далечен. Думите му засегнаха скрита струна в душата на Каси. Тя затвори очи, докато звукът продължаваше да отеква в главата ѝ. Един далечен глас нахлу в съзнанието ѝ. „Защо искаш да останеш с този жалък пияница, за когото си се омъжила, Елена? Само заради едно дете? Напусни го... ела при мен. Аз ще ти подаря света... знаеш, че мога да го направя. Толкова ни е добре заедно... и аз те обичам, обожавам те. Проклета да си, не ме оставяй... проклета да си... Елена... Елена...“

Каси се чу как извика и ехото от миналото се сля с настоящето. Отвори очи и се втренчи като обезумяла в зеленото сако на Сирил — същото сако, което носеше вчера, когато я успокояваше. Зелено. Толкова много зелено. Също както в кошмара ѝ.

Каси изкрещя.

Сирил. Трябва да е бил Сирил. Човекът, който бе убил майка ѝ.

Внезапно всички парченца от мозайката се подредиха по местата си. Била е едва на четири години, уплашила се е от разправията между родителите си и е решила да попречи на майка си да ги напусне. Последвала е Елена до скалите, където е чула гневния изблик на непознатия мъж, чула е измъчените ридания на майка си... и скрита е наблюдавала и слушала разиграващата се трагедия.

Картината бавно изплува пред очите ѝ: жестоката разправия, тежките думи, Елена, която удря Сирил през лицето. И после неговия гняв, безумната му лудост, когато я сграбчва и я хвърля през ръба на скалата...

И писъкът на Елена... ужасеният ѝ, заглъхващ писък, докато лети към смъртта си.

Сирил бе наблюдавал как пада със сатанинска усмивка на лице. Той се бе извърнал... и бе погледнал право към мястото, където се бе притаила Каси, свита зад дърветата.

Тя бе побягнала ужасена към къщи.

И оттогава все бягаше.

Вече всичко бе на мястото си.

Сирил я наблюдаваше с хищнически поглед.

— Ти си бил! — прошепна младата жена. — Ти си убил майка ми...

— Майка ти беше една уличница, Касандра. — Гласът на Сирил бе груб и злобен. — Каквато си и ти. А твоят баща бе един самонадеян глупак. Той те обеща на мен, но ме предаде и умря заради това. Много пъти го предупреждавах. Но алчността и алкохола го бяха направили слаб и негоден за нищо. Само един удар бе достатъчен, за да сложи край на нещастния му живот.

Каси се взираше с угаснал поглед в него, неспособна да възприеме истината.

— И Елена, моята Елена, тя също ме предаде — продължи Сирил със смразяващ тон. — И умря заради това. А сега и ти...

Каси не разбираше нищо, докато не усети как я сграбчва и я тегли към края на скалата.

Тогава инстинктът ѝ за самосъхранение надделя.

— Не! — извика тя, освободи едната си ръка и го заудря по гърдите. — Не, няма да ти позволя... не...

— Каси!

Агонизиращият вик на Брейдън разцепи тишината. Той скочи от седлото още преди Литъл лейди да е спряла и се спусна към Сирил, който продължаваше да държи Каси.

— Остани на мястото си, Брейдън, или съпругата ти ще полети надолу! — извика Сирил.

Брейдън се опита да се овладее. Чичо му изглежда бе полудял.

— Пусни я, Сирил. Аз съм този, когото искаш, не Каси. Аз съм този, който ти я е отнел. Аз съм този, когото мразиш. Ако искаш да убиеш някого, убий мен!

Сирил грубо се изсмя.

— Колко благородно от твоя страна, Брейдън. Но боя се, напразно. Твърде късно е. Касандра ме предаде и трябва да си плати, да си плати с живота си.

Обърна се към ръба на скалата. В същия миг Брейдън се хвърли към него и го събори на земята.

— Брейдън! — извика Каси, която почти се бе освободила.

Обезумелият мъж скочи върху ѝ с див рев. Но Брейдън го изпревари.

— Стой там, Каси! — заповяда той и застана пред нея, защитавайки я от лудия си чичо.

Напълно обезумял, Сирил се нахвърли срещу племенника си, откъсна го от Касандра и го повлече към пропастта. Каси остана да лежи, парализирана от страх.

— Ти трябваше да си мъртъв! — задъхано изкрещя Сирил. Омразата му придаваше свръхестествена сила. — Камъкът, който хвърлих, трябваше да те убие. Но този път няма да се измъкнеш, Брейдън. Няма. — Замахна с ръка, за да бутне Брейдън от ръба на скалата.

Брейдън политна напред, но в последния миг се вкопчи в една издатина на скалата, краката му се залюляха във въздуха, безброй малки камъчета полетяха към тъмната пропаст.

Сирил се изсмя зловещо и протегна ръка, за да отскубне ръката му.

Мисълта, че Брейдън е в смъртна опасност ѝ придаде нови сили. Каси скочи на крака, взе най-големия камък, който бе наблизил и го стовари с всичка сила върху главата на Сирил.

Затаи дъх, когато Сирил насочи за миг невиждащите си очи към нея, преди да полети надолу към пропастта. Каси стисна очи. Не искаше да чува пронизителния писък на Сирил, докато се носеше към смъртта си. Звукът се сля с оживелите спомени за смъртта на Елена и отекна като зловещо ехо в съзнанието ѝ. Тя притисна длани към ушите си, извика от болка и се свлече на земята.

Някъде отдалеч дочу приближаващия се конски тропот, последван от човешки стъпки. Все още като в транс, Каси отвори очи и видя Чарлс да се надвесва над скалите, да протяга ръце към Брейдън и да го издърпва от пропастта.

Отърси се от обзелото я вцепенение едва когато усети, че Брейдън я прегръща и чу гласа му.

— Той я е убил, Брейдън! Той е убил мама — изплака младата жена и зарови лице в гърдите на съпруга си.

— Знам, любима, знам. — Сърцето му се късаше от мъка. — Но вече всичко свърши.

Каси продължи, все едно не го чу.

— Как е възможно човекът, който е направил мама толкова щастлива, да бъде такова чудовище? — задавено прошепна тя, сграбчвайки го за ризата. — Как? Той се опита да ме купи, а когато се омъжих за теб, ме е преследвал тайно, убеден, че съм мама, мразел ме е, защото не съм. — Пое дълбоко дъх. — Той искаше да ме убие, Брейдън, и теб. Убил е майка ми, баща ми. — Внезапно млъкна. — Аз го убих — промълви тя примирено. — Аз го убих и дори не съжалявам затова.

— Той беше луд, Каси. — Брейдън повдигна мокрото ѝ от сълзи лице и го обхвана с ръце, за да я накара да се отърси от миналото. — Но него вече го няма. Никога повече няма да те нарани. — Целуна мократа ѝ буза. — Всичко свърши, скъпа, свърши.

Брейдън продължи да повтаря тези думи, за да не ѝ позволи да изпадне отново в предишното вцепенение.

Каси се притискаше към съпруга си, впила поглед в любимото му лице, и през цялото време усещаше силната ръка на Чарлс върху рамото си.

— Свърши — повтори накрая младата жена, повярвала в това за първи път.

— Да, ma petite, всичко свърши. — Брейдън я привлече в обятията си и мислено отправи благодарност към Бога. Осъзнаваше, че двамата едва не се изгубиха. — Господи, колко много те обичам! — възкликна той. Думите му заличиха сякаш с магическа пръчка раните й.

— И аз те обичам — откликна Каси, отмести поглед от смелия си съпруг и го насочи към вуйчо си. Най-после осъзна, че миналото повече нямаше да ги измъчва. — Обичам ви и двамата.

Брейдън се изправи, като продължаваше да притиска Каси към гърдите си.

— Да си вървим у дома, моя смела съпруго — промърмори той.

Каси не погледна назад. Чувстваше се сигурна в обятията на Брейдън и само кимна.

— Да, съпруже, да си вървим у дома. Кошмарът свърши там, където бе започнал. А мечтата се превърна в действителност.

ЕПИЛОГ

— Щастлива ли си? — Напълно задоволен, след като току-що се бяха любили, Брейдън притисна устни до шията на Каси, вкусвайки солените капчици пот, които бързо съхнеха под лъчите на лятното слънце. Топлият бриз подухваше над земите на Шърбърг, изпълнен със същия покой, който цареше в сърцето на младия херцог.

Каси въздъхна от задоволство.

— Хм, да — промълви тя и отвори замъглените си синьо-зелени бездънни очи, които достигаха до най-съкровените кътчета на душата на Брейдън. — Много щастлива. — Протегна се върху измачканото одеяло и погледна дяволито съпруга си. — През последните месеци започвам все повече и повече да се наслаждавам на нашите пикници.

Брейдън се зарадва на доволното й изражение.

— Освен това през последните месеци започваш да наедряваш все повече и повече — пошегува се той и прокара ръка по издутия й корем. Почувства отведен ритник и се изпълни с гордост и благоговение, все още изумен от новото чудо в живота си — Каси носеше тяхното дете. — Струва ми се, че много скоро ще трябва да сложим край на нашите пикници — додаде той и се намръщи загрижено. — Поне докато моята дъщеря се роди.

При тези думи Каси се повдигна на лакти и сбърчи вежди.

— Твоята дъщеря? — усмихна се младата жена. — Казваш го така, сякаш си напълно уверен, че бебето ще бъде момиче! А пък аз си мислех, че всички джентълмени искат да имат синове, които да продължат рода и да носят фамилното име.

Очите на Брейдън блеснаха дяволито.

— Е, в такъв случай предполагам, че сигурно не приличам на джентълмените, които познаваш.

Каси се засмя и обви ръце около врата му.

— Определено — съгласи се тя и привлече главата му, за да го целуне.

Брейдън усети още един силен ритник и поклати глава.

— Струва ми се, че нашето дете ни казва да престанем — каза той и разтри зачервената буза на Каси. — А и трябва да се връщаме, скъпа. Скоро ще се стъмни.

Каси въздъхна.

— Предполагам, че трябва. Макар че не съм сигурна дали ще липсваме на някого — оплака се тя. — Маргарет прекарва половината ден в шиене на бебешки дрешки, а през другата половина чете лекции на доктор Хауъл относно правилните методи за израждането на дете. Пъркинс постоянно спори с Хардинг кой пръв ще държи бебето, а този месец Чарлс вече три пъти ходи до Татърсол, за да купи първия кон за бебето. Както и да е — додаде и устните ѝ се извиха нагоре, — смятам, че Чарлс има и друга причина да ходи толкова често до Лондон. Намекна ми нещо. — Наведе се заговорнически към съпруга си. — Мисля, че Чарлс е срещнал някаква дама. — Видя изненадания поглед на Брейдън и кимна енергично. — Предчувствието ми рядко греши, Брейдън. И никак няма да се изненадам, ако много скоро се окаже, че нашето дете ще има не само вуйчо, но и вуйна. — Усмихна се и трапчинките се появиха на лицето ѝ. — О, Брейдън, нали е прекрасно? — Хвърли се в обятията му и прошепна — Толкова съм щастлива и искам всички, които обичам също да са щастливи.

Брейдън я прегърна и зарови лице в косите ѝ. Щастие не бе съвсем точно определение на това, което изпитваше, откакто бе срещнал Каси. Тя бе придала ново значение на живота му, бе изпълнила света с доброта, радост и любов. Бе му дала всичко, от което се нуждаеше, всичко, което дотогава му бе липсвало. За пръв път Брейдън се чувстваше жив.

— Благодаря ти — дрезгаво промърмори той.

Каси се отдръпна и го изгледа учудено.

— За какво?

— За всичко — отвърна той, а очите му сияеха от любов. Ти ми даде всичко, което някога съм желал, даде ми себе си.

Каси притисна чело о неговото, а очите ѝ се навлажниха.

— В такъв случай сме на равно, любов моя — прошепна в отговор тя. — Защото ти ми даде точно това, което винаги съм искала.

— И какво е то? — тихо попита съпругът ѝ, а топлият му дъх опари устните ѝ.

Каси го погледна многозначително, като жена, която знае, че е обичана, забравила завинаги онова малко и уплашено момиче.

— Спомняш ли си? — нежно му напомни тя. Щастие то струеше от очите ѝ. — Преди четири години аз те помолих да ме изчакаш, докато порасна. — Целуна го. — И ти направи точно това, което исках.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.